KARA MURAT'ın yeni serüveni

ROMADAKİ ŞEYTAN

Roma büyük bir keder içinde uyuyordu.

Gizli ve derin bir korku, herkesin iliklerine kadar işlemişti.

Roma susuyor, Roma yalvarıyor, Roma boğuluyordu.

Bir zamanlar özgürlük içinde yaşanan, yüzyıllarca uygarlığın merkezi olan Roma'yı şimdi Borgia ailesinin kanlı elleri yönetiyordu.

Borgialar, tarihin en acımasız ailesiydi.

Papa Alonso Borgia, Hıristiyanlık aleminin dini lideri, Roma'nın hükümdarı,İtalya'nın en kudretli adamıydı. Düzenbaz, korkunç ve kan içici biriydi.

Yeğeni Kardinal Rodrig, kendisinden daha gaddar ve zalim, kızı İsabel de ondan

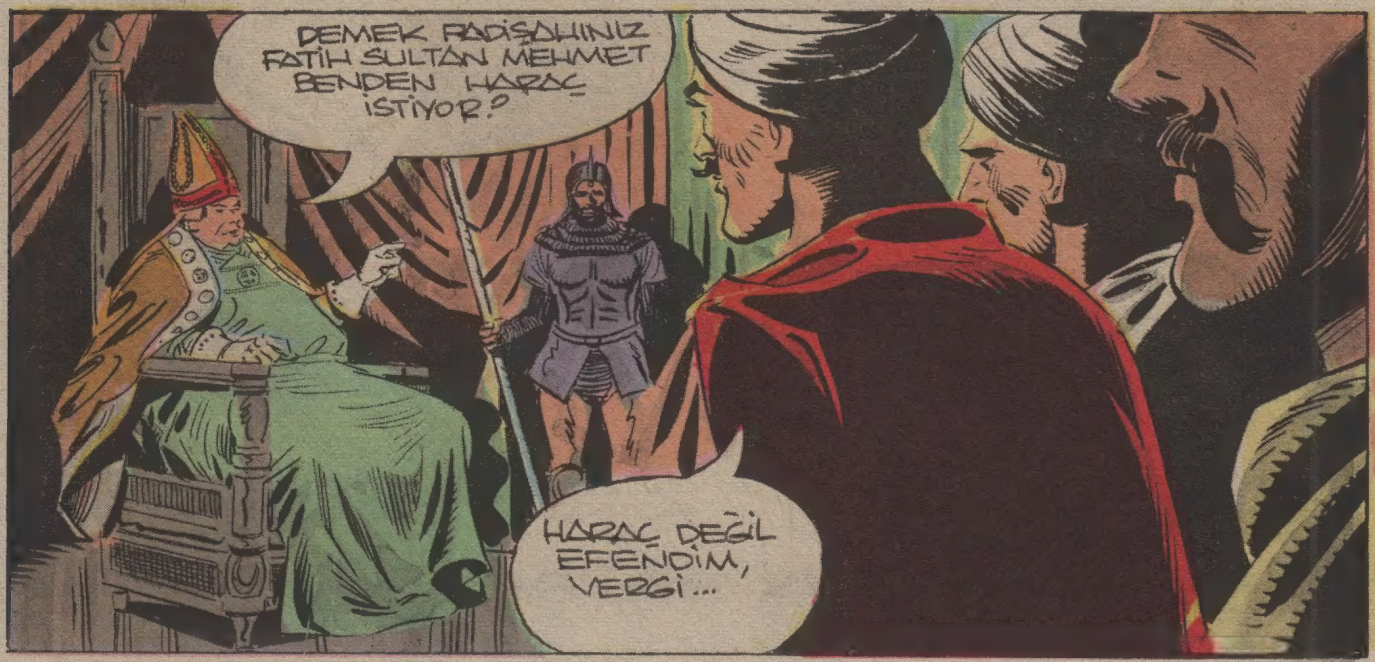

daha müthiş bir hilekârdı.

Bütün kudretleri ellerinde toplayarak Roma'yı titreten bu aileden hoşlanan ve onları seven tek kişi yoktu.

★★★

Papa Alonso Borgia,karşısında duran Türk elçilerine öfkeyle baktı, gözleri aç bir panterin gözleri gibi delice ışıldadı:

—Demek padişahın Fatih Sultan Mehmet benden haraç istiyor?

—Harç değil efendim,vergi...

Papa haykırdı:

—Buna cesaret ediyor demek? Kendini çok mu büyük görüyor? O kadar güçlü olduğunu mu sanıyor?

Türk heyeti beş kişiydi.

Hepsinin de yüzlerinde, sözlerini esirgemeyen insanların dürüstlüğü vardı. En önde duran Türk elçisi başını gururla dikti:

—İtalya topraklarına asker döktüğümüz, Polya bölgesinde at koşturup cirit oynadığımız gün can korkusuna düşerek göç hazırlığı yapmaya başlamıştınız. Sanırım o günleri unutmadınız...

Papa dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

—Unutmadım.. Hiç unutur muyum?

—O zaman verdiğiniz söz üzerine akıncılarımızı geri çekmiştik.

—Evet çektiniz...

—Her şeyin bir bedeli vardır. Bunu biliyorsunuz...

Romalılar, Türklerden çok sille yemişler,

Türk'ün karakterini iyice öğrenmişlerdi.

Türk'ün güleryüze, tatlı söze ve temiz yüreğe çok değer verdiğini artık biliyorlardı.

Bu yüzden Papa, Türklere dost görünmeye çalışıyordu. Öfkesini bastırıp, gülümsemeye çalışarak:

—Şimdi bunun karşılığını mı istiyorsunuz? diye sordu.

Türk elçisi:

—Hayır, dedi. Bakın ne istediğimizi anlatayım. Bizim bütün iyi niyetimize rağmen siz hâlâ Avrupa'nın hakimi geçinmek sevdasındasınız. Sınırlarımız içinde olan ve bize karşı ayaklanan çeşitli ülkelerdeki isyancılara el altından yardım ettiğinizi öğrendik...

...Bu hareketiniz, padişahımızı kızdırdı. Bununla beraber henüz nezaketini ve soğukkanlılığını koruyor...

Türk elçisi, ifadesiz bir yüzle kendisini dinleyen Papa'ya dikkatle bakarak devam etti:

—Padişahımız öc almak niyetinde değil. Barış için mümkün olduğu kadar sabredeceğini göstermek istiyor. Bu nedenle bizi Roma'ya gönderdi.

Papa Alanso Borgia, derin bir düşünceye daldı.

Sakin görünüyordu ama , içinde müthiş bir kasırganın hüküm sürdüğü belliydi. Onu yakından tanıyan Roma'lı subaylar ellerinde olmadan titrediler...

Papa:

—Demek öyle? diye mırıldandı. Demek Fatih Sultan Mehmet barış istiyor...Pekala,

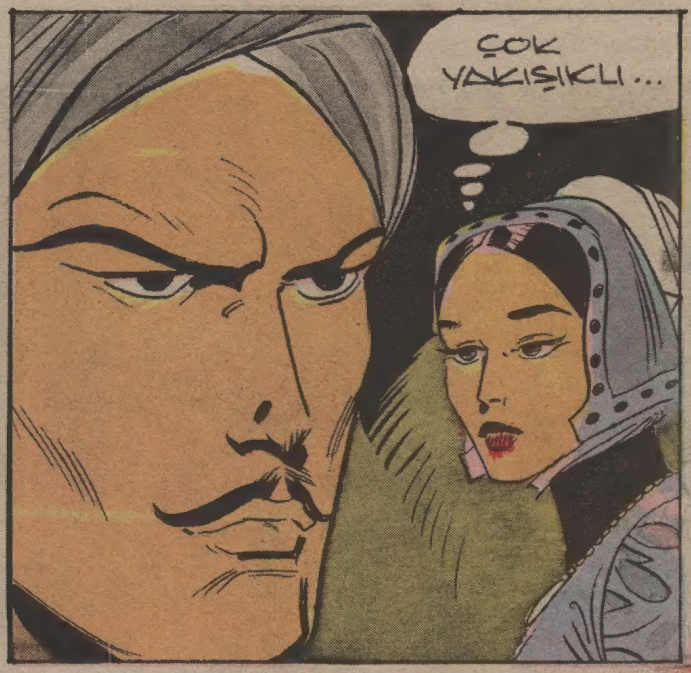

bunu kutlayalım öyleyse...

Papa'nın bir işareti üzerine salona altın kupalar içinde şaraplar geldi.

Papa elini kaldırarak:

—İçelim! diye bağırdı.

Elçilerden en genç olanı şarap kupasını almadı, tepsiyi elinin tersiyle iterek:

—Ben şarap içmem! dedi.

Bu elçinin adı Umur Bey idi. Uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Papa'nın kızı İsabel salona girdiği andan beri gözlerini ondan ayırmıyordu.

İnsan kılığında, çelikten yapılmış, heybetli bir kuvvet anıtına benzeyen bu Türk'ü kendi güzelliğine hayran etmek istediği için gözlerinin içi parlıyor, dudakları sınırsız bir tatlılıkla gülümsüyordu.

KARA MURAT Sahibi: İlyay İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A. Ş. adına Haldun SİMAVİ
Müessese Müdürü:Kemal KINACI, İdare:Alayköşkü, Eryılmaz Sok.Cağaloğlu-İSTANBUL

Prenses İsabel ile Umur Beyin daha önce tanışmış oldukları belliydi.

Genç kadının bakışları, yakışıklı Türk'ü sanki ısıra ısıra öpüyor, dudakları o hırçın öpüşlerin zevkiyle titriyor gibiydi.

İsabel, başıyla belli belirsiz hafif bir işaret yapıp usulca salondan çıktı.

Az sonra Umur Bey'in de izin isteyerek salondan ayrıldığı görüldü.

Öteki dört Türk elçisi, Papa ile birlikte içkilerini yavaş yavaş yudumladılar.

En öndeki elçi:

—Demek anlaştık! deki.

Papa'nın yüzünü uğursuz bir gülüş kapladı:

—Cevabımı az sonra kıvrana kıvrana can verirken öğreneceksiniz!...

Bu sözler, salonda korkunç bir hava yarat-

tı. Papa, zalim bir kahkaha atarak devam etti:

—Evet, sizi zehirledim!.. İçtiğiniz şarapta dünyanın en korkunç zehiri vardı. Çok değil, birkaç saniye daha bekleyin...

Dört Türk elçisi buz gibi donup kaldı sanki...

Neler söylüyordu bu çılgın adam?

Kendilerini gerçekten zehirlemiş miydi?

Bir insan böyle bir canavarlığı nasıl yapardı?

Papa tüyler ürpertici bir şekilde güldü:

—Mahvoldunuz dostlarım! Yaktım sizi!.. Az sonra zehirin etkisini duymaya başlayacaksınız...Müthiş acılar içinde kıvranarak gebereceksiniz!...

DEVAM! HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

5 EYLÜL 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 554 FİYATI 30 LİRA

Türk elçileri sapsarı kesilmişlerdi. Ama soğukkanlılıklarını korumaya çalışıyorlardı. İlk şaşkınlıkları geçtikten sonra:

— Alçak herif! diye bağırarak Papa'nın üzerine atılmak istedikleri anda dizleri bükülüp, halının üzerine yıkıldılar.

Yüzlerinde bir takım kırmızı lekeler belirmiş, dudakları mosmor kesilmişti.

Dört Türk elçisinden sadece biri ayakta duruyordu.

Diğer üçü yerde, korkunç acılar içinde kıvranmaktaydı.

Gözleri yuvalarından fırlayan zavallıların adaleleri geriliyor, kolları ve bacakları kasılıyor, vücutlarını korkunç bir soğukluk kaplıyordu.

Salondaki herkes korkudan donup kalmıştı.

Bütün gözlerde korku ve dehşet vardı.. Türk elçilerinin vücutları şimdi depreme tutulmuş gibi sarsılıyor, dudaklarından kanlı köpükler dökülüyordu.

Tanrım!... Bu ne korkunç ölümdü!...

Papa Alonso Borgia kahkahalar atarak bu dehşet verici sahneyi zevkle izliyordu. Cinayet hırsıyla tutuşan bakışlarında tüyler ürpertici bir vahşet vardı.

Türk elçilerinin vücutları son bir defa kasıldı, tırnaklarıyla halıyı kazıdı, sonra bir çığlık daha koparak ağızları açık kaldı.

Papa kıkır kıkır güldü:

—Kuyruğu titrettiler! Canları cehenneme gitti!

Üç Türk elçisi ölmüştü ama, dördüncü elçi hala ayakta dimdik duruyordu:

—Alçak herif! diye haykırarak Papa'nın üzerine atılmak isteyen bu elçiyi, dört asker güçlükle zaptedebildi.

Papa Alonso Borgia sınırsız bir zevk içinde konuştu:

—Onları nasıl ustaca öldürdüm, değil mi? Ben ölümün tüm acılarını değişik şekilde denemek, öldüreceğim kişilere bunları tattırmak isterim. Baltayla kafa kesmek, iple adam asmak basit ve kolay ölümlerdir. Ne ölen acı duyar, ne de seyreden zevk alır...

Papa, kanlı bakışlarını dört askerin tuttuğu son Türk elçisine dikti:

—Senin içtiğin kupa zehirli değildi. Bu yüzden şu anda yaşıyorsun. Seni neden öldürmediğimi biliyor musun?

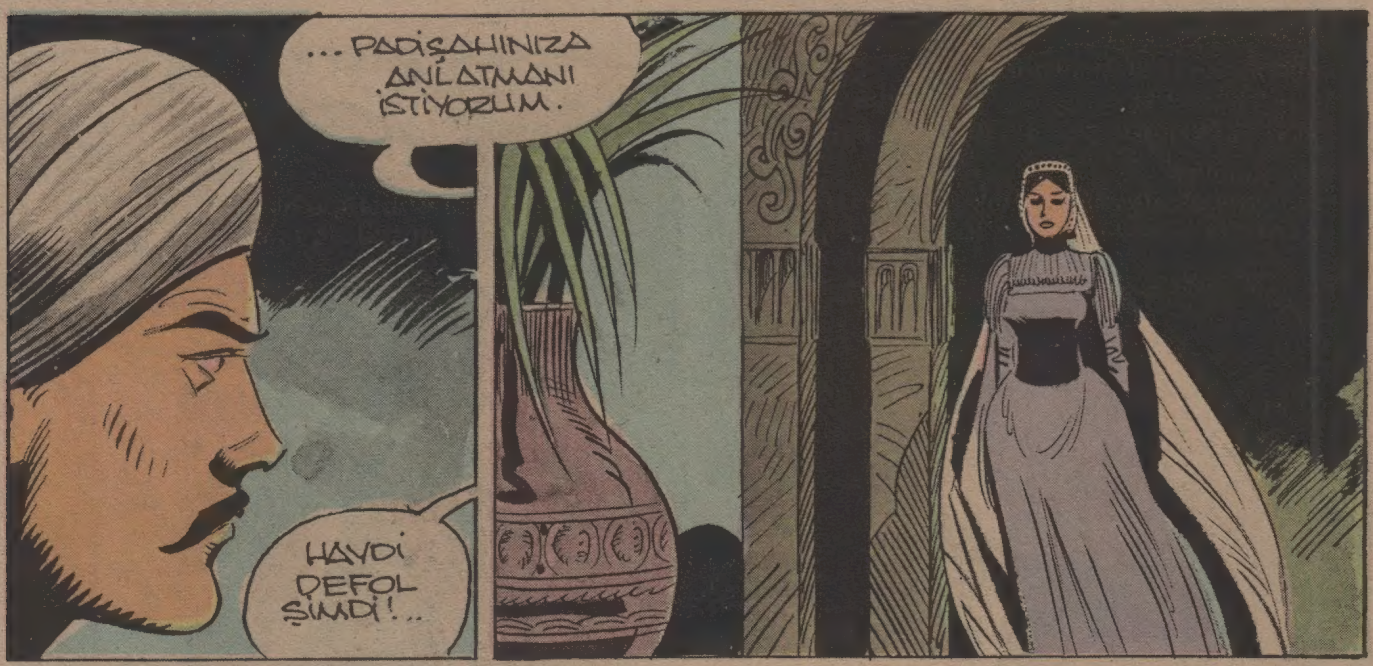

Papa'nın gözlerinde öylesine korkunç şeyler okunuyordu ki, salonda bulunanlar ellerinde olmadan titrediler.

Papa meydan okuyan bir sesle devam etti:

—Evet, seni öldürmedim. Çünkü bu gördüklerini padişahınıza anlatmanı istiyorum. Her yerde adamım var. Onun sarayında bile.. Padişahınıza cevap yazacak değilim. Cevabım, tanık olduğun bu ölümlerdir. Git, padişahına söyle, bir daha beni rahatsız etmesin.. İstediğim an onu da böyle böcek gibi gebertirim. Anlaşıldı mı? Haydi, defol şimdi...

★★★

Korkunç olaydan kısa bir süre önce toplantı salonundan ayrılan İsabel Borgia, koridordan uçarcasına geçerek odasına gitmişti.

Duvardaki boy aynasının karşısında, her güzel kadın gibi hayran hayran kendisini seyretti.

Sonra üzerindeki elbiseleri çıkardı, diri göğüslerine, kusursuz vücuduna uzun uzun baktı:

—Güzel bir kadınım. Hoşlandığım her erkekle sevişirim. Ama itiraf etmeliyim ki hoşlanmak, yenilgi gibi geliyor bana....

Aynada, dimdik göğüslerinin titreyişine bir an baktı:

—Ah, keşke Papa'nın kızı olmasaydım. Keşke bu ülkenin yöneticileri arasında bulunmasaydım. O zaman dilediğim insanla, dilediğim gibi sevişebilirdim..

Aynadaki nefis görüntüsüne tekrar bakıp mırıldandı:

—Acaba Umur Bey gelecek mi? Yolladığım daveti aldıysa mutlaka gelir. Eğer salondan çıktıysa, babamın elçilere sunacağı ölüm şarabını içmekten kurtuldu demektir.

İsabel, ellerini çıplak vücudunda gezdirdi. Her geçen an sabırsızlanıyordu:

—Umur Bey gibi erkekler, ölmek için değil, sevişmek için yaratılmıştır. Bir defa tadına bakmadan onu kaybedersem üzülürüm doğrusu..Hayır, hayır...O ölmedi... gelecek...

Kapı hafifçe aralandı, eşikte Umur Bey'in yakışıklı yüzü göründü.

İsabel'in odasını bulmak için koridordan uzun süredir dolaşan Umur Bey'in toplantı salonunda geçen faciadan haberi yoktu.

İsabel Borgia ellerini uzatıp, dudakları arzudan titreyerek seslendi:

—Yanıma gel...

Genç adam ürpererek, çekine çekine yaklaştı. Gözlerinde bir aşk parıltısı belirmişti.

Umur Bey, genç kadını çıplak kollarından tuttu, gözlerinin içine bakarak:

—Bir bahar çiçeği kadar iç açıcı ve güzelsiniz! dedi.

İsabel'in vücudunun her yanı zevkle ürperiyordu. Aşktan ve şehvetten perişan bir halde:

—Öp beni! diye inledi...

Ayaklarının ucuna basarak yükseldi, sıcak ve titrek dudakları, genç adamın dudaklarını buldu.

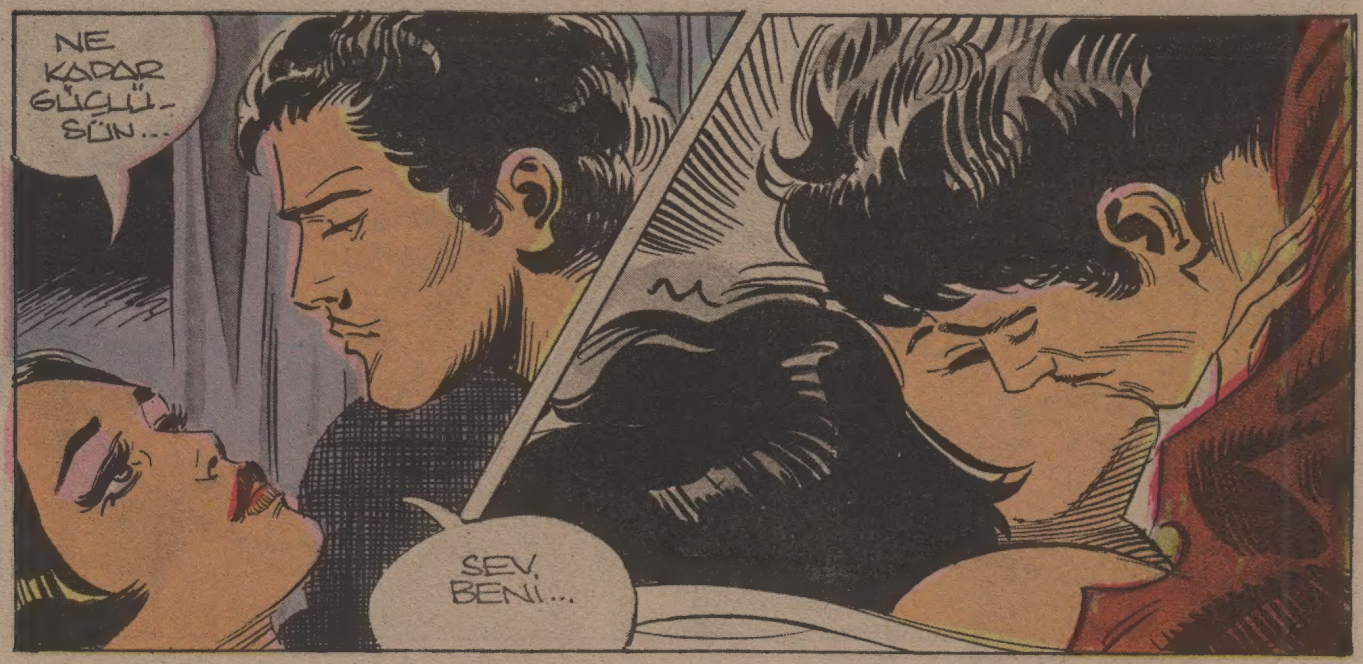

İsabel, çıplak kollarını delikanlının boynuna doladı, dudakları bir alev kasırgası gibi onun dudaklarını yaladı.

Genç adam, eşsiz güzellikteki bu genç vücudu tüy gibi kaldırdı, götürdü, ilerideki divanın üzerine yatırdı...

İsabel inledi:

—Ne kadar güçlüsün! Bütün Türkler senin gibi midir? Oh...Sev beni...Sev beni...

Körpe vücudunun her yanı şehvetle titriyordu.

O şimdi, emreden bir prenses değildi.

O şimdi, sadece bir kadındı.

Genç adam yatağın üzerine kapandı, elleri çıplak ve yumuşak vücudun üzerinde usul usul, ihtirasla dolaştı...

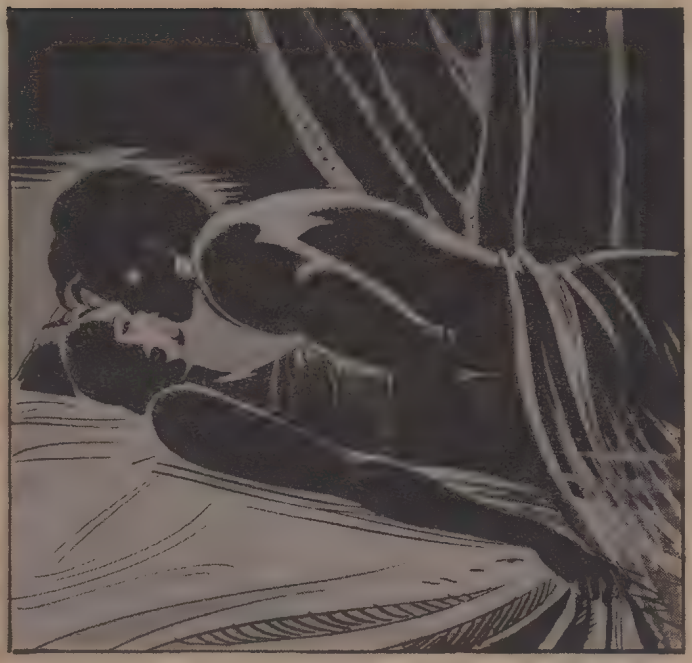

Şehvetle titreyen dudakları kadının dizlerinden başlayıp, santim santim yukarılara doğru tırmandı.

İsabel gözlerini kapamıştı. Hafif hafif titriyor, ince parmakları elleri, delikanlının adaleli vücudunu tırmalıyordu.

Umur Bey'in alev alev yanan dudakları İsabel Borgia'nın karnından göğüslerine doğru tırmandı, omuzlarında ve boynunda dolaştı, bu aşk gezisi, pembe ve nemli dudaklarda son buldu.

Kalın, adaleli, güçlü kollar, incecik körpe vücudu sardı, tüm ihtirasıyla göğsüne bastırdı...

Çılgın sevişme, sonsuz bir şehvetin girdabında belki bir, belki iki saat sürüp gitti.

İki vücut birbirine kilitlenmişti sanki...

İsabel, yataktan usulca kalktığı vakit delikanlı hâlâ duyduğu sonsuz zevkten erimiş, bitmiş bir halde çırılçıplak uyuyordu.

Yüzünde sakin, mutlu bir ifade, derin ve rahat soluk alışında tatmin olmuş insanların ölçüsüz huzuru vardı.

İsabel "Bunun bedelini pahalıya ödeyecek!" diye düşündü.

Bu sırada delikanlı gözlerini açtı, gülümseyerek gerindi.

İsabel donuk bakışlarla onu süzüyordu.

Genç kadının içinde bir fırtına esiyordu sanki...

Artık seven bir dişi değildi...

Vücudu tatmin olmuş, gevşemişti.

Umur Bey yataktan doğrulurken, İsabel vahşi bir panter gibi atılıp masanın üzerindeki bıçağı kaparak bütün gücüyle adamın göğsüne sapladı.

Zavallı genç, tek kelime bile söyleyemeden yığıldı, göğsünden fışkıran kanlar, mermerlerin üzerine sıçradı.

Yerde bir süre kıvranan yaralı, ağzından, burnundan kanlar boşalarak kesik kesik sordu:

—Neden...Neden yaptın bunu?

İsabel'in yüzünü zalim bir gülüş kapladı:

—İtiraf etmeliyim ki, senden hoşlandım. Ama hoşlanmak bir yenilgi gibi geliyor bana...Bu yenilginin öcünü almak için sevиştiğim erkekleri öldürüyorum!

Umur Bey acı içinde inledi:

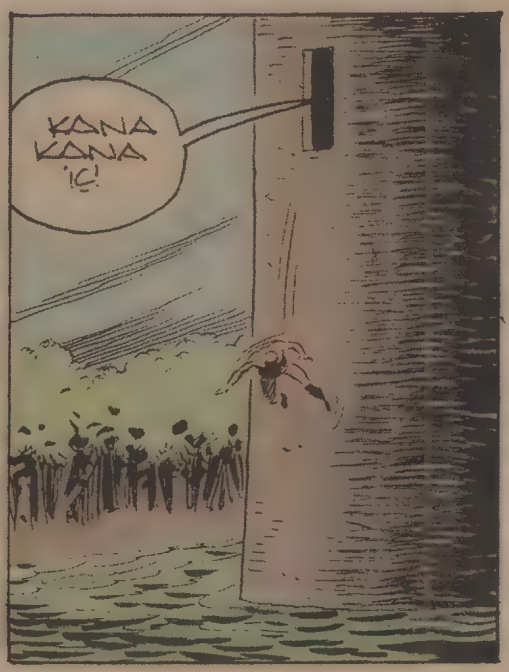

—Sen...Sen bir yılansın...Dişi yılan..

Genç adam titriyor, yüzü ıstırapla geriliyor, güçlükle soluk alıyordu:

—Ahhh.. Yanıyorum..Su ....Bir yudum su...

İsabel Borgia vahşi vahşi güldü:

—Su istiyorsun ha? Su, öyle mi? Tabii, tabiii...Sana istediğinden de çok su verebilirim..

Sonra eğildi, yaralıyı bacaklarından yakaladı, sürükleyerek balkona götürdü ve can çekişmekte olan vücudu Roma'nın ortasından geçen Tiber nehrine atarak:

—Nehrin bütün suları senindir sevgilim, kana kana iç!..diye haykırdı:

★★★

Papa Alonso Borgia, birkaç dakika kadar kurbanlarını seyrettikten sonra salondan çıktı. Yeğeni Rodrig Borgia da peşinden geliyordu...

Papa, yorgun bir ifadeyle sordu:

—Bugün çok adam öldürdük değil mi Rodrig?

—Siz sağ olun amcacığım...

—Şu Türkler canımı sıkmaya başladı. Onları gördükçe deli oluyorum. Sultan Mehmet İstanbul'u aldıktan sonra iyice şımardı. Kendisini Avrupa'nın hakimi sanıyor. Ona iyi bir ders vermek gerek...

—Nasıl bir ders?

—Bütün Avrupa'yı ayağa kaldırarak Türklerin üzerine yürüteceğim...

—Yani bir Haçlı seferi düşünüyorsunuz...

—Evet...İstanbul'u Sultan Mehmet'ten geri almaya yemin ettim. Hıristiyanlığın bu kutsal şehri, dinsizlerin elinde kalmamalı...

—Haklısınız amcacığım...

—Fransa'ya İspanya'ya ve Macaristan'a elçiler yolladım.Bütün Hıristiyanlar elele vererek Türkleri Avrupa'dan atmak zorundadır. Yoksa tehlike, yakında onların da kapısını çalacaktır.

—Çok ileri görüşlüsünüz. Siz gerçek bir dahisiniz.

Papa zevkle gerinip, genç yeğenine gülümseyerek baktı:

—Bir gün benim yerimi sen alacaksın Rodrig..Ben şimdi biraz dinlenmek istiyorum..İsyan eden mahkûmlar meselesini sen hallet istersen...

—Emredersiniz amcacığım...

Kardinal Rodrig Borgia, Papa'nın yanından ayrılarak koridora hızla ilerledi.

Otuz kadar mahkûm o sabah Sent-Anj şatosundaki hapishanede ayaklanmış kanlı isyan güçlükle bastırılmıştı.

Şimdi isyancılara iyi bir ders vermek gerekiyordu.

Kardinal Rodrig'in içinde kuduz bir iştah, kan dökme iştahı kabarmıştı. Şarap yerine kan içmek, çalgı yerine parçalanmış ciğerlerin iniltisini dinlemek istiyordu.

Kendisini selamlayan askerlerin, şövalyelerin yüzlerine bile bakmadan merdivenlerden indi, saray kapısından çıktı.

Avluda gözüne bir küme insan ilişti.

Etsiz ve çıplak kollarını ileriye uzatarak bir dilim ekmek dilenen bu zavallılar, sabah

isyan eden mahkûmlardı.

Çevreleri, tepeden tırnağa silahlı askerlerle çevrilmişti.

Kardinal Rodrig:

—Suçunuz çok ağır, dedi. Neden isyan ettiğinizi söyler misiniz?

Mahkûmlar:

—Açız! diye inlediler.

—Yaaa?Demek açsınız? Peki, söyleyeyim sizi doyursunlar...

—Sağolun kutlu efendimiz..Allah sizden razı olsun...

Kardinal Rodrig Borgia, muhafızların komutanını çağırarak:

—Bu adamlar açmış! dedi. Kendilerini doyurmalı! Bir daha acıkmayacak kadar doyurmalı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

12 EYLÜL 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 555 FİYATI 30 LİRA

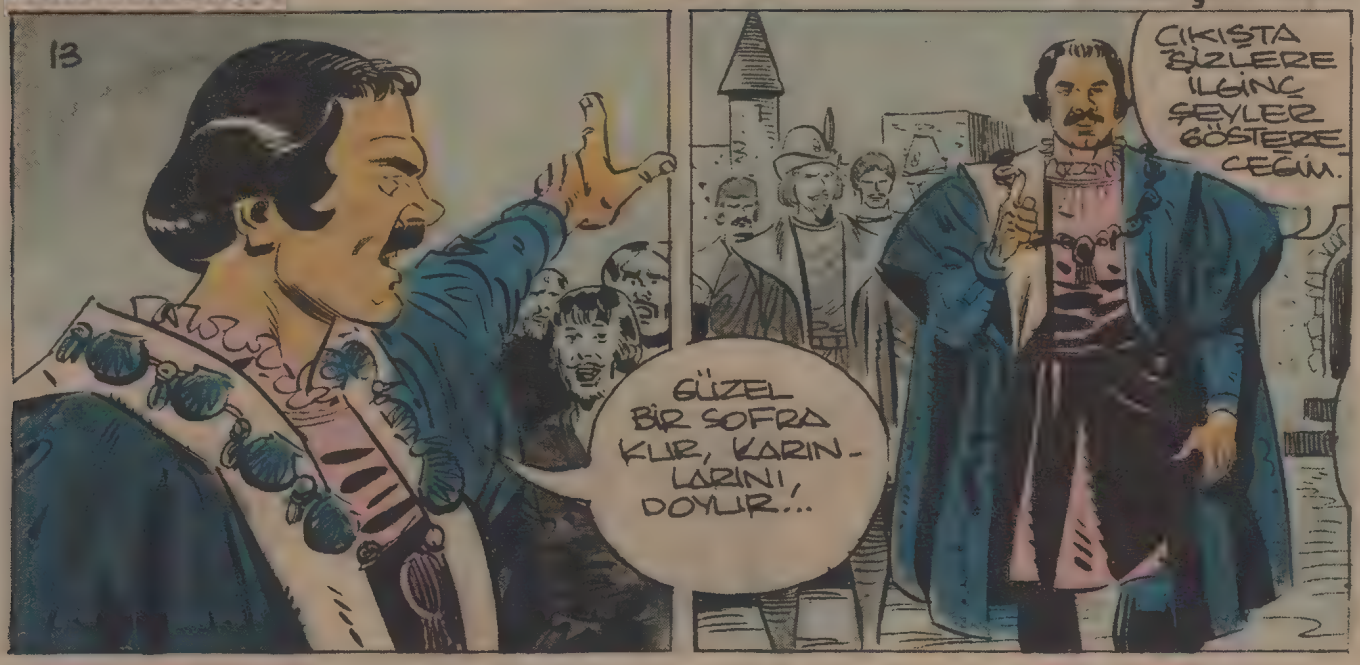

Subay başını eğip, mahkûmların yanına doğru giderken Kardinal Rodrig bağırdı:

—Dur sersem! Lafımı bitirmeden nereye gidiyorsun? Bunların yarısını şu karşıdaki kulübeye götür, güzel bir sofra kur, karınlarını doyur!

—Ya ötekiler?

—Onlar beklesin...

—Emredersiniz!..

Subay gittikten sonra Kardinal Rodrig, birkaç dakika düşünceli durdu, sonra yanındakilere dönüp:

—Gelin, dedi. Kilisede dua edelim. Çıkışta sizlere ilginç şeyler göstereceğim.

Kardinal'in yardımcılarından biri:

—Fakat efendimiz, diye itiraz etti. Bu adamlar isyancıdır. Cezaları ölümdür. Oysa siz

onlara yemek verilmesini emrettiniz.

Rodrig Borgia gülümsedi:

—Ben de amcam gibi, ölümün bütün acılarını, öldürmek istediğim insanlara tattırmak isterim. İp, satır, balta, topuz çabuk ölüm getirir. Seyircilerin bile, ipe çekilmiş ya da kılıçla başı uçurulmuş bir adamın ölümünü görmekten alacakları zevk eksiktir...

Kardinalin gülümsemesi vahşi bir hal aldı:

—Yalnız zehirle ölüm, insanı seyre değer bir biçimde kıvrandırır, çırpındırır, inletir. Amcam, genellikle zehiri tercih eder. Ama bu yöntemin de büyük bir eksiği var. Zehirle ölenlerin kanı akmaz. Kan görülmeyen ölüm sahnelerinde ise hiç tat olmaz...

Kilisede dua uzun sürdü. Dışarı çıktıkları vakit, aradan bir buçuk saat geçmişti. Kardinal Rodrig Borgia, askerlerin komutanını çağırıp, sordu:

—Mahkûmlar ne oldu?

—Yediler, içtiler, size dua ettiler efendimiz. Kulübede emirlerinizi bekliyorlar...

—Pekala gidip hepsini zincirle bağlayın, sonra da kulübeyi ateşe verin!

Subay, birden şaşırdı, emrin korkunçluğu karşısında sarsıldı...

Rodrig Borgia, müthiş bir sesle kükredi:

—Eğer canını seviyorsan derhal dediğimi yap!

Emir kesindi ve tehdit korkunçtu.

Bütün vücudu tir tir titreyen subay kekeledi:

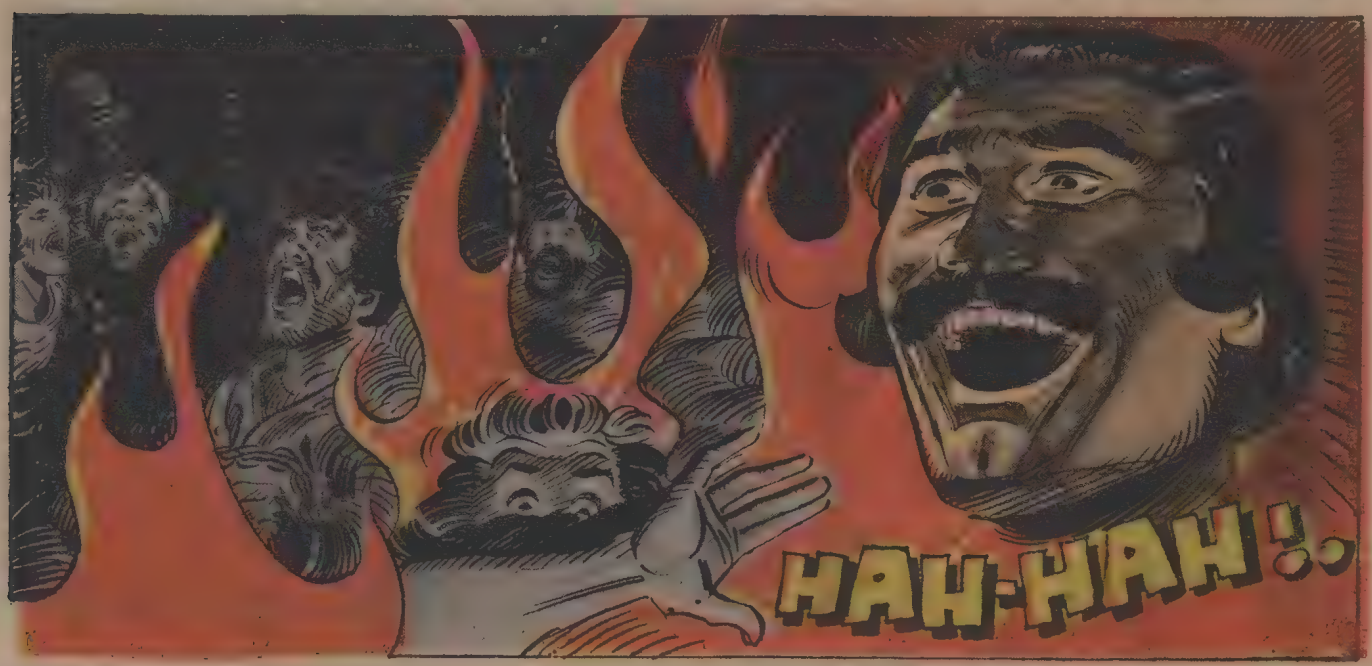

—Peki efendimiz... Hemen gidiyorum.

On dakika sonra, upuzun birer yılan dili gibi kıvrılarak yükselen alevler içinde onbeş mahkûm, dayanılmaz çığlıklar atarak cayır cayır yanıyordu.

Subaylar ve askerler, nemlenen gözlerini önlerine eğmişlerdi. İçleri isyan duygularıyla doluyor ama korkudan hiç biri sesini çıkaramıyordu.

Rodrig Borgia, yanan insan eti kokusuyla dolan havayı derin bir hazla yutuyor, gözleri sınırsız bir zevkle parlıyordu.

Zalim bir kahkaha atarak:

—Ben, adi ölümleri değil, zehirlemeyi ve yakmayı tercih ederim... Yakılan insanların ölümü, seyre doyum olmaz bir olaydır. Kanları kızıl bir alev olur sanki... Fıskiyeden fışkıran sular gibi gökyüzüne sıçrar. Hiç bir odun, hiç bir çıra böyle mis gibi güzel kokulu alev veremez...

Tok mahkûmlar alev alev yanarken aç mahkûmlar avlunun bir köşesine büzülmüş, korkudan titreye titreye zalim Kardinale bakıyorlardı.

Hepsinin yüzünde sonsuz bir dehşet ifadesi vardı...

Titreyen çenelerinin takırtıları, uzaktan bile duyuluyordu.

Kardinal Rodrig, onlara doğru dönerek tüyler ürpertici bir sesle haykırdı:

—Şimdi söyleyin serseriler! Tok olarak

ölmek mi, yoksa aç olarak yaşamak mı istersiniz?

Mahkûmlardan bazıları:

—Yaşamak isteriz! diye inledi.

Bazıları ise hiç ses çıkarmadı...

Aynı anda mahkûmların arasından gür bir sesin yükseldiği duyuldu:

—Kutlu efendimiz... Siz bir dahisiniz!

Kardinal Rodrig, o sabah amcasına söylediği "Dahi" sözünü bir başkasının kendisine yakıştırmasına önce şaşırdı, sonra içinden memnun oldu.

Dönüp, kendisine seslenen mahkûma bakınca, şaşkınlığı daha da arttı...

Bu, genç bir adamdı...

Diğer mahkûmlardan çok farklıydı.

O ana kadar nasıl olmuştu da dikkatini çekmemişti?

Boyu en az iki metre vardı.

Kardinal, hayatında böylesine iri bir insana rastlamadığını düşündü.

Bacağına, kaba kumaştan, kalın bir pantolon geçirmişti. Sırtında yakasız ve kolsuz bir gömlek vardı. Kolları inanılmaz derecede kalın ve adaleliydi.

Bu dev gibi genç, iri yapısına rağmen sevimli ve güzel bir yüze sahipti.

Kardinal Rodrig:

—Şu delikanlıyı buraya getirin! diye emretti.

Askerlerin mızrakları arasında Kardinal'in önüne gelen genç mahkûmun tıpkı bir kedi gibi rahat ve yumuşak adımlarla yürüdüğü

dikkati çekti... Dev yapısına rağmen son derece hafif ve çevikti.

Kardinal sordu:

—Adın ne senin?

—Anton...

—Kaç yaşındasın?

—Yirmi...

—Bana "Dahi" dedin. Bunu düşünerek, anlayarak mı söyledin?

—Evet...

—Öyleyse söyle bakayım: Ben neden dahi oluyorum?

—Çünkü bu isyancı mahkûmları korkutup, sindirmek için bundan daha iyi bir yol bulunamazdı. Bunu gelişigüzel yaratılmış bir insan yapamaz... Sizde değişik özellikler var.

Kardinal Rodrig gülümsedi:

—Fena bir görüş değil... Yanımda yaşayanlardan hiç biri yaptığım işlerin sebebini bu biçimde anlayıp değerlendiremedi. Sen gençliğine rağmen, iyi gören, iyi sezen bir adamsın... Benim eksikliklerimi de söylersen, ölümden kurtulursun!

—Ölümden korktuğum için değil, sizi beğendiğim için düşüncelerimi söyledim... Hem ben mahkûm değilim...

—Yaaa? Burada ne işin var öyleyse?

—Askerleriniz beni yanlışlıkla isyancıların arasına attı. Aslında ben sizi görmek istiyordum...

—Beni neden görecektin?

—Önce size hayranım efendim... Sonra..

Anton, koynundan dörde katlanmış bir kağıt çıkarıp, Kardinal Rodrig'e uzattı:

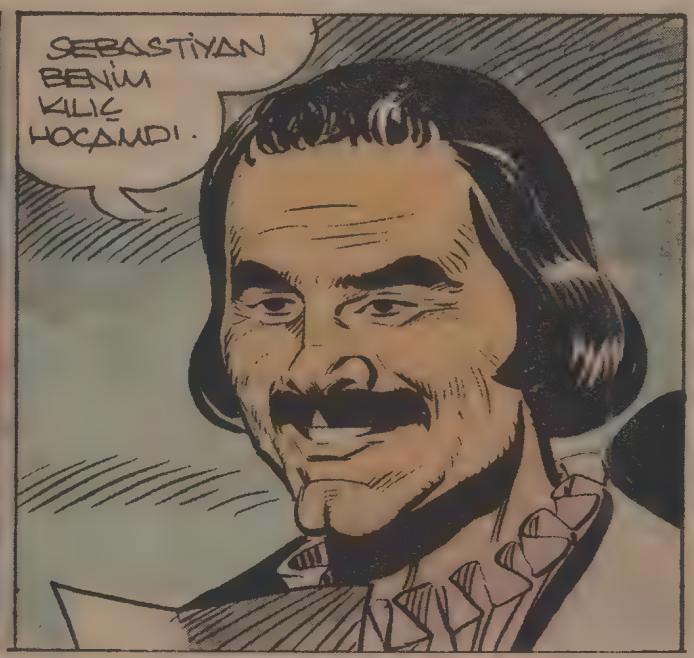

—Her şey burada yazılı...

Kardinal Rodrig mektubu aldı, önce kimin yazdığına şöyle bir baktı. Çok iyi tanıdığı bir imzaydı bu...

—Şövalye Sebastiyan! diye mırıldandı. Sonra karşısındaki genci tepeden tırnağa dikkatle süzerek sordu:

—Demek seni Şövalye Sebastiyan yolladı, öyle mi?

—Evet efendimiz...

—Yaaa... Merak ettim doğrusu... Bakalım ne yazmış bizim koca Sebastiyan? Biliyor musun? Sebastiyan benim kılıç hocamdı. Dünyada ondan daha üstün bir silahşör tanımadım...

Anton hafifçe gülümsedi:

—Yakında tanıyacaksınız efendim...

Kardinal Rodrig, satırlar üzerinde hızla göz gezdirdi. Mektupta şöyle deniliyordu:

"—Sana kılıç dersi verdiğim günler geride kaldı dostum. Ben artık yaşlandım ve kabuğuma çekildim. Bu arada sana mükemmel bir silahşör yetiştirdim. Kafanı kaldır ve bu mektubu getiren gence bak. Şu anda karşında dünyanın en kuvvetli adamı duruyor..."

Kardinal Rodrig, bakışlarını kaldırarak kısa bir an Anton'u inceledi. Yirmi yaşında ve yüz kilo ağırlığındaki bu genç gerçekten çok kuvvetli görünüyordu.

Mektubu okumaya devam etti:

"Bak, sakın dalga geçiyorum sanma. Şaka maka değil, gerçeğin ta kendisi... Benim yumruklarımdan en az iki kat hızlı vuran, vur-

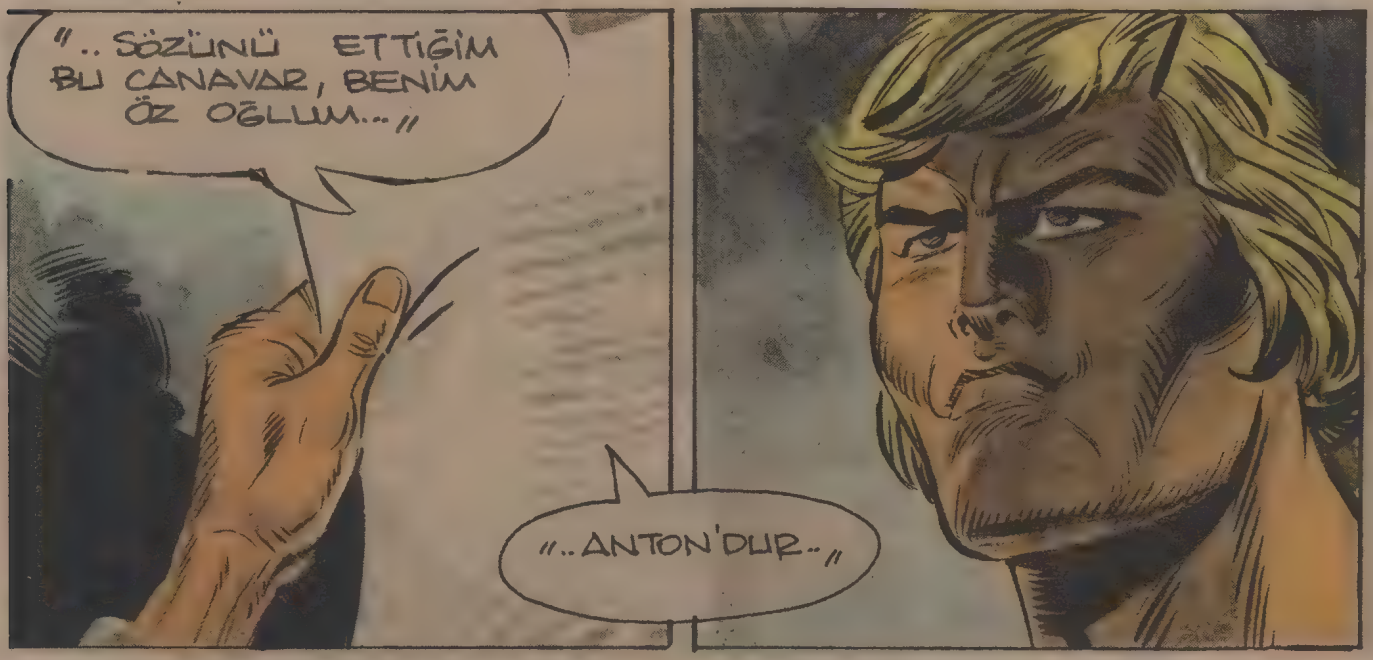

duğu yerden ses getiren bir delikanlı..."

"Sözünü ettiğim bu canavar, benim öz oğlum Anton'dur. Onu her yönden çok sıkı yetiştirdim. Gençliğimde ben ne biliyorsam, hepsini bir bir öğrettim ona... Silah kullanma tekniğinin bütün girdisini çıktısını kafasına soktum. Yani uzun lafın kısası bu çocuk tam bir silahşör oldu dostum.. Onunla hiç kimse boy ölçüşemez..."

"Emin ol, tek başına on kişiye bedeldir. Vuruş biçimi öyle değişik ki, bildiğin gibi değil.. Nasıl desem, tıpkı bir makine gibi, hiç düşünmeden, etmeden yapıştırıveriyor. Hani şöyle tık diye bir dokunmaya görsün. Rakibi yıldırım çarpmış gibi yıkılıyor..."

Kardinal Rodrig kaşlarını kaldırıp, yine karşısındaki dev gence baktı. Şu sevimli yüzü delikanlı gerçekten böyle yaman biri miydi?

Mektup şöyle devam ediyordu:

"Ona iyi bak... Şu vücudun güzelliğine, şu yapının sağlamlığına bak... Lastik gibi bir vücut... Omuzların tatlı kıvraklığına, göğüsten fışkıran şu güce bak... Bak da söyle... En ufak bir kusur, bir çarpıklık, aşırı şişkin bir kas görebilecek misin bakalım?"

"Bu gördüğün genç, panayır çadırlarında halter kaldıran somun pehlivanı değildir dostum. Bu gördüğün kaslar, dev bir yılandan farksızdır. Sırası gelince öyle bir gerilir, ok gibi öyle bir fırlar ki, aklın durur. On

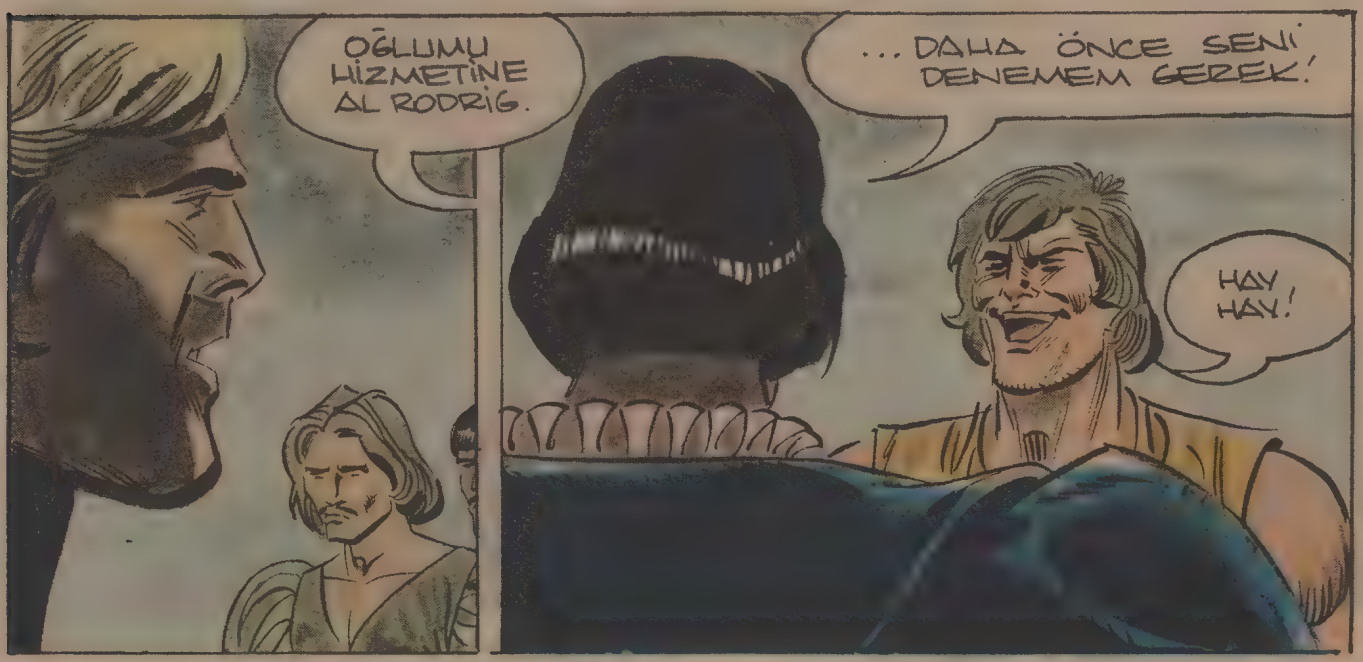

kişi bile vız gelir böyle bir aslan parçasına... Denemesi bedava...İstersen birilerini çıkar onun karşısına..."

Mektup şu sözlerle bitiyordu:

"Oğlumu hizmetine al Rodrig... Sana çok faydalı olacaktır. Kısa zamanda ilerleyip senin en iyi adamın olacağına inanıyorum...

İmza: Şövalye Sebastiyan.

Kardinal Rodrig, yeniden Anton'a baktı.

Gerçekten muhteşem bir görünüşü vardı delikanlının...

Rodrig:

—İşime yarayabilirsin Anton, dedi. Ama daha önce seni denemem gerek...

—Hay hay! diye gülümsedi delikanlı... Kaç kişiyle dövüşmemi istersiniz?

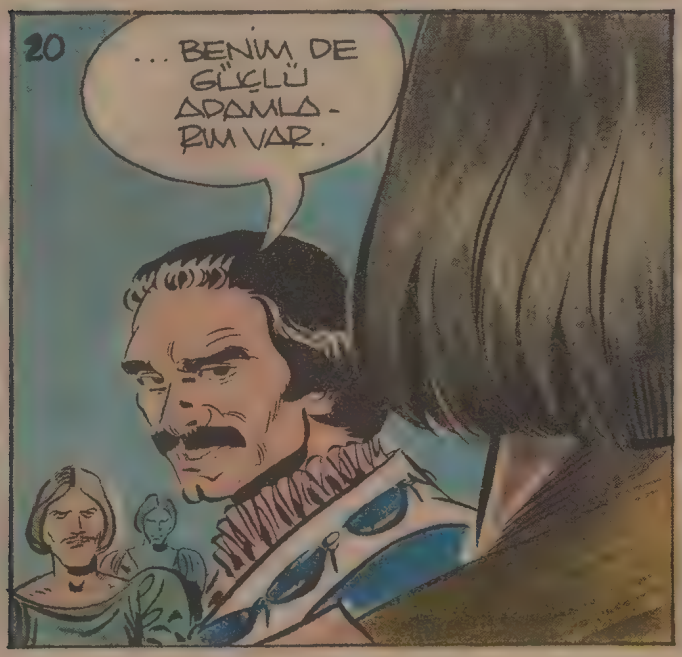

Kardinal Rodrig'in canı sıkıldı:

—Yoo...O kadar yüksekten atma delikanlı... Gerçi babana inanırım.. Kuvvetli biri olduğun muhakkak ama benim de güçlü adamlarım var.

Anton, alçakgönüllü bir tavırla başını eğdi:

—Nasıl isterseniz öyle olsun efendim.

Kardinalin emriyle "Berta" adındaki şövalye ortaya doğru ilerledi.

Berta, en az Anton kadar iri yapılı, dev gibi bir adamdı...

—Bu tüysüz gençle mi vuruşacağım? diye söylendi.

Kardinal Rodrig:

—Anton'a da bir kılıç verin! diye emretti.

Anton şaşırmış bir halde kaşlarını kaldı-

rarak, hayretle sordu:

—Kılıçla mı vuruşacağız efendim?

—Evet... Sen ne sanmıştın?

—Sanmıştım ki... Şey... Doğrusunu isterseniz, sadece yumrukla dövüşeceğimizi sanıyordum...

Kardinal Rodrig, karşısındaki gencin, gücünü olduğu kadar,yüreğini de ölçmek istiyordu:

—Hayır! Kılıçla vuruşacaksınız! diye diretti.

Anton çaresiz bir şekilde boynunu bükerek:

—Dediğiniz olsun efendim, diye mırıldandı. Benim için hava hoş!.. Yalnız size bir adamınızı kaybedeceğinizi haber vermek isterim..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

19 EYLÜL 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 556 FİYATI 30 LİRA

—Ne demek? Yani sen, Şövalye Berta'yı öldüreceğini mi söylemek istiyorsun?

Anton, avludaki bütün şövalyeleri çıldırtan bir gülümseyişle:

—Deminden beri bunu anlatmak istiyorum efendim, dedi. Kılıçla vuruşursak onu öldürmem gerekir. Bu benim için hiç zor değil... Ama yumrukla dövüşürsek sadece çenesi kırılır, birkaç hafta yatakta kalır ve iyileşir.. Yaralanmak ölmekten iyidir.

Kardinal yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu. Bu ne kendini beğenmiş bir gençti?

Anton'un sözleri, Şövalye Berta'nın onuruna dokunmuştu. Gururu zedelenmiş insanların öfkeli sesiyle haykırdı:

—Lütfen izin verin efendimiz! Şu edepsiz gence hak ettiği dersi vereyim!

Kardinal Rodrig başını sallayarak izin verdiğini anlattıktan sonra:

—Kılıçla vuruşacaksınız! diye homurdandı.

Kanlı gözlerini yuvalarında fır fır döndürerek ekledi:

—Kan akıtmak serbest!..

Anton "Günah benden gitti" der gibi başını sallayarak kendisine uzatılan kılıcı aldı.

Şimdi avluda sessiz bir heyecan fırtınası esiyordu.

Şövalye Berta ile karşı karşıya durarak vuruşma durumu aldılar...

Dövüş başladığı vakit, ilk saldırıyı Şövalye Berta yaptı.

Öfkeli, fakat son derece dikkatliydi. Tanımadığı bu yabancı genç karşısında bir kazaya kurban gitmek istemiyordu.

Şövalye Berta, kısa süren dövüş sırasında, bildiği bütün ünlü oyunlara baş vurdu, varını yoğunu ortaya koydu. Ama ne yaparsa yapsın boşunaydı. Hiç biri işe yaramıyordu.

Kendisini sıkmadan, çok rahat ve yumuşak dövüşen Anton, Şövalye Berta'nın bütün oyunlarını anında fark edip boşa çıkarıyordu.

Onda sanki Allah vergisi bir şeydi bu... Karşısındaki daha hamlesini yapmadan önce, darbenin nereden ve ne zaman geleceğini kestiriyor ve savuşturuyordu.

Anton, vuruşmaya devam ederken, Kardinal Rodrig'e seslendi:

—Bu kadar gösteri yeter mi efendim? Bakın, adamınız karşımda çaresizlik içinde çırpınıyor.. Şimdiden yoruldu, gücü tükendi. Dilerseniz dövüşü bırakalım...

Kardinal Rodrig kükrercesine haykırdı:

—Hayır! Kan dökülmeden bu kavga bitmez!...

Anton:

—İstediğiniz kan olsun efendim! diyerek şimşek gibi bir hamle aptı ve kılıcını Şövalye Berta'nın göğsüne saplayıp sırtından dışarı çıkardı!

Korkunç tüyler ürpertici bir çığlık avluyu inletti:

—Aaah!...

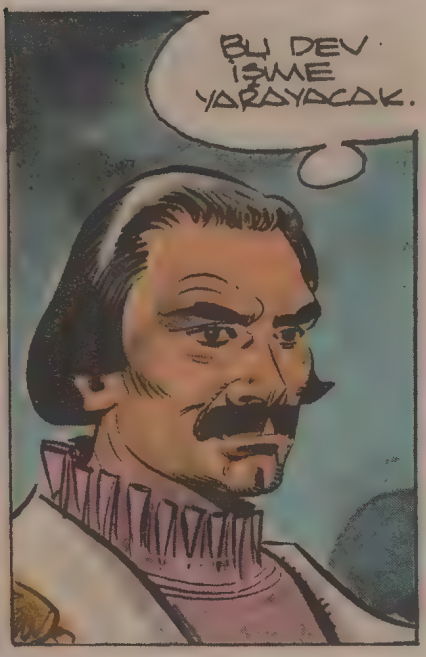

İki elini göğsüne bastıran talihsiz şövalye kanlar içinde yere yıkıldı.

Anton, kılıcına yapışan kanları yere silkeleyerek çevresindekilere baktı:

—Merak etmeyin, ölmeyecek. Çünkü kılıcı mümkün olduğu kadar ölçülü sapladım. Kalbe değmedi ama en az altı ay yataktan kalkamaz sanırım!..

Hiç kimse sesini çıkartmadı. Avluda derin ve korkunç bir sessizlik vardı.

Buz gibi soğuk, üpretici, ölümcül bir sessizlikti bu...

Şövalye Berta'nın bu kadar kolay yenilişine kimse inanamıyordu...

Kardinal Rodrig içinden memnuniyetle:

"—Bu dev işime yarayacak!" diye mırıldandı.

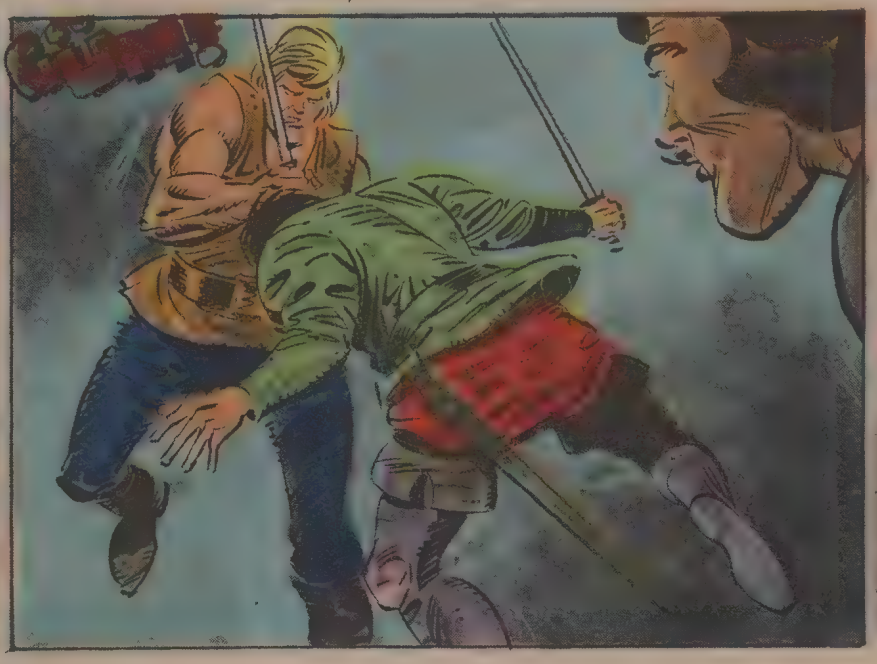

Aynı anda Anton, sakin bakışlarını avluda dolaştırarak:

—Başka denemek isteyen var mı? diye sordu.

İki ses birden gürledi:

—Ben varım!...

Ben de...

Anton, kılıçlarını sıyırarak ileriye atılan şövalyeye gülümseyerek baktı:

—İkiniz birden gelin öyleyse..

İki şövalye, ağır yaralanan Berta'nın en yakın arkadaşlarıydı... Ağızlarından köpükler fışkırarak öfkeyle saldırdılar.

Anton, hızla eğilerek hücumu savuşturup şövalyelerden birini kabza darbesiyle yere serdi, aynı anda ötekine de sol yumruğunu yapıştırdı.

Yumruğu yiyen adam uçarcasına arkaya doğru gittiğini, kemiklerinin çatırdadığını ve yüreğinin durur gibi olduğunu hissetti...

Bu ne müthiş kuvvetti böyle?

İnsanüstü bir güçtü sanki...

İnanılmaz bir olaydı...

İki şövalye de daha neye uğradıklarını anlamadan kendilerini yerde buldular...

Bayılmışlardı...

Avludaki şaşkınlık sürerken, Kardinal Rodrig bu kadar denemenin yeterli olduğunu belirten bir sesle bağırdı:

—Güzeeel... Gerçekten babanın övdüğü kadar varmışsın delikanlı... Seni hizmetime alıyorum..

Anton sevinçle:

—Sağolun efendim, dedi. Bundan böyle her emrinizi yerine getiren sadık bir köleniz

olacağım. Siz emredin, ben dünyayı yıkayım...

★★★

Roma yakınlarındaki Tivoli, güzel, ağaçlı bir yerdi.

Çevresi duvarlarla sarılı büyük bir köşkün bahçesinde genç bir kız, yanındaki orta yaşlı erkeğin koluna dayanarak kapıda duran bir ata doğru yürüyordu.

Erkeğin durumundan, yürüyüşünden ve sert bakışlarından cesur bir adam olduğu anlaşılıyordu.

Buna rağmen yüzünde bir yorgunluk sezliliyordu. Rengi uçuktu. Hayatının bir çok yılını hapishanelerde geçirmiş gibi bir hali vardı.

Genç kız güzeldi. Bahar gibi taze bir yüzü vardı. Bakışları, gözlerde ve gönüllerde ihtiraslar tutuşturacak kadar etkileyiciydi.

Kız kapıda durdu, yanındaki adamın boynuna sarılarak:

—Allahaısmarladık baba! dedi.

Gözleri dolu dolu olan adam:

—Yolun açık olsun kızım, diye cevap verdi. Sağ salim git ve dön... Sen olmasaydın benim halim ne olurdu? Ne yapardım ben? Eğer bir gün, Tanrı izin verir de Papa'nın elimden çaldığı unvanımı ve servetimi geri alırsam, bu mutluluğa senin sayende kavuşmuş olacağım...

Genç kız tatlı tatlı gülümsedi:

—Sana yardım etmek görevim baba...

—Benim kahraman kızım. Cesur postacım. Ömrün her gün at üstünde, sayısız tehlikeler arasında geçiyor. Daha dün Floransa'dan birçok değerli evrak getirdin. Sana dinlenmek kısmet olmayacak mı Maria Teresa? Bak bugün de Roma'ya gidiyorsun...

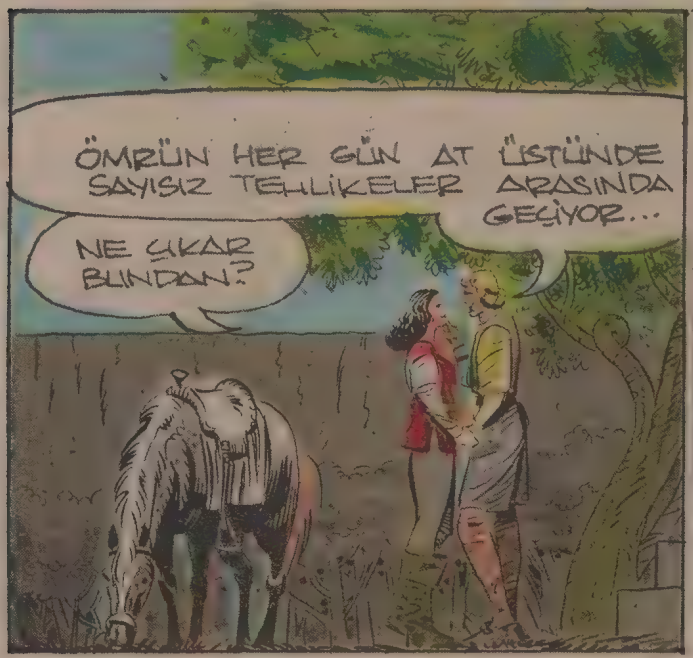

—Ne çıkar bundan? Bugün her zamanki gibi uzun bir geziye çıkmıyorum ki... Yollar tehlikeli de olsa ne önemi var? Roma çok yakın...

Genç kız sustu, sonra hafif bir kahkaha atarak devam etti:

—Hem unutma ki, ben kahraman Kont Manfredi'nin kızıyım... Sen İtalya'nın en cesur adamısın baba... Senin kızın öyle olur olmaz şeylerden korkar mı?

Kont Manfredi'nin gözleri parladı. Sert bir sesle:

—Evet, benim kızımsın, dedi. Korku kolay senin yanına yaklaşamaz..

Adam heyecanlı bir sesle devam etti:

—Bu akşam önemli bir toplantı var. Bu toplantıda İtalya'nın önde gelen asilzadeleri liderlerini seçecek. Papa'ya karşı başlatılacak direnişin liderliğine beni seçmezlerse utancımdan ölürüm...

Maria Teresa'nın gözlerini ani bir keder dalgası kapladı, üzgün bir sesle mırıldandı:

—Seni çok ihtiraslı görüyorum baba. Bu işin sonu insanı ölüme de götürebilir. Vazgeçsen daha iyi olmaz mı?

Kont Manfredi yumruklarını sıkarak haykırdı:

—Asla!... Asla!..

Genç kızın gözleri nemlendi:

— Korkuyorum baba...

—Neden korkuyorsun? Az önce hiç bir şeyden korkmadığını sen söylememiş miydin?

—Kendim için değil, senin için korkuyorum baba... Çok tedbirli davranmak gerek...

Kont Manfredi'nin dudakları acı bir gülüşle büküldü:

—Haklısın yavrum. Sen üzülme, korkma, merak etme. Bu mücadeleyi kazanacağım ve o zaman...

—O zaman ne olacak baba?

—Beni yıllarca zindanlarda çürüten ve annenin felaketine sebep olan zalim Papa'dan öcümü alacağım... Kalbimde ona karşı derin bir kin ve nefret var...

Genç kızın yüzü birden ciddileşti, dudakları morardı, gözlerindeki alevler kızıllaştı. Kan kokusu duyan dişi bir panter gibi:

—Haklısın baba, dedi. Annemin felaketini hazırlayan Papa Alonso'dan ben de nefret ediyorum. Annemin öcünü ondan alacağım.. O, namussuzluğunun cezasını görecektir. O cezasını görmezse, Tanrının adaletini inkar ederim...

Baba ile kız konuşurken, ileride ağaçların arasında bir gölge belirdi. Bazen durarak, bazen de bir yılan gibi sürünerek onlara yaklaşmaya çalıştı.

İyice yaklaşınca, genç kızın yüzüne dikkatle bakıp:

—Ta kendisi, dedi. Artık bu sefer elim-

den kurtulamaz.

Kendi kendine sevinçle konuşan bu gölge, Kardinal Rodrig'in adamı Ferlino idi...

Bu sırada Kont Manfredi, kızının ellerini tutarak ona şunları söylüyordu:

—Üzülme Maria Teresa... İntikam günleri uzakta değil. Hemen yarın, belki de bu akşamdan itibaren işe başlarız Fakat işe başlamak için beklediğim adamın gelmesi gerek...

Maria Teresa hayretle sordu:

— Kim bu adam baba?

—İtalyan değil, bir Fransız... Soylu ve cesur bir genç... Aynı zamanda yakışıklı bir delikanlı... Babası oğlunun yola çıktığını bildirdi.

—Hangi yoldan gelecek?

—Monteforte yolunu takip edecek... Tıpkı senin gibi... Belki yolda karşılaşırsınız...

Maria Teresa yanakları kızardı, başını hafifçe öne eğdi..

Baba gülümsedi:

—Anladın değil mi? Sana koca olarak seçtiğim delikanlı bu... Yaman bir silahşör... Onunla evlenirsen ben büyük güçlüklerden kurtulacağım. Nasıl, razı oluyor musun?

Maria Teresa tekrar önüne baktı. Yüzünü kaplayan utanç dalgası bir kat daha artmıştı. Başını kaldırıp babasının yüzüne bakamıyordu.

Kont Manfredi tekrarladı:

—Sıkılma, söyle kızım. Yiğit Roben ile evlenecek misin?

Maria Teresa yavaş yavaş başını kaldırdı, titrek bir sesle:

—Sen onu tanıyor musun baba? Diye sordu.

—Hiç görmedim. Ama hakkında efsanevi şeyler duydum. Cesur, gözüpek, harika bir genç... Üstelik soylu bir ailenin çocuğu... Fransa'da Yiğit Roben adını bilmeyen yok...

—Onun nasıl tanıyacağız?

—Babası Provence Dükü bir mektup yazdı... Yiğit Roben bana o mektubu getirecek... Hem öyle silahşör az bulunur... Bir bakışta tanımak mümkün...

Maria Teresa atının üzerine atlarken:

—Öyleyse kararımı, onu gördükten sonra sana bildiririm baba, dedi.

DEVAM! HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

26 EYLÜL 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 557 FİYATI 30 KRŞ

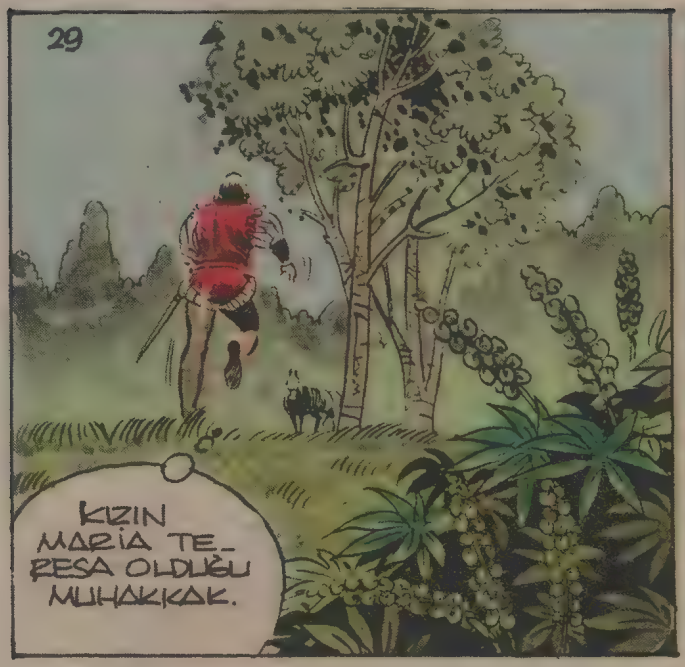

Papa'dan intikam almak için, diğer İtalyan soylularıyla birtakım anlaşmalar yaparak isyan hazırlamaya çalışan Kont Manfredi, kızını uğurladıktan sonra evine dönerken Ferlino gizlendiği yerden çıktı.

Sinsi adam, ileride ormanın içinde bir ağaca bağladığı ata doğru giderken kendi kendine konuşuyordu:

—Kızın Maria Teresa olduğu muhakkak. Kardinal Rodrig'e haftalardır aradığı kızı bulduğunu söylediğim vakit etekleri tutuşacak. Fakat yanındaki adam kim? Aksi şeytan! Konuştuklarını duyamadım. Yalnız Roma'ya gittiğini ve akşama döneceğini duyabildim. Bunları efendime anlatırım..

Ferlino atının yanına geldiği zaman

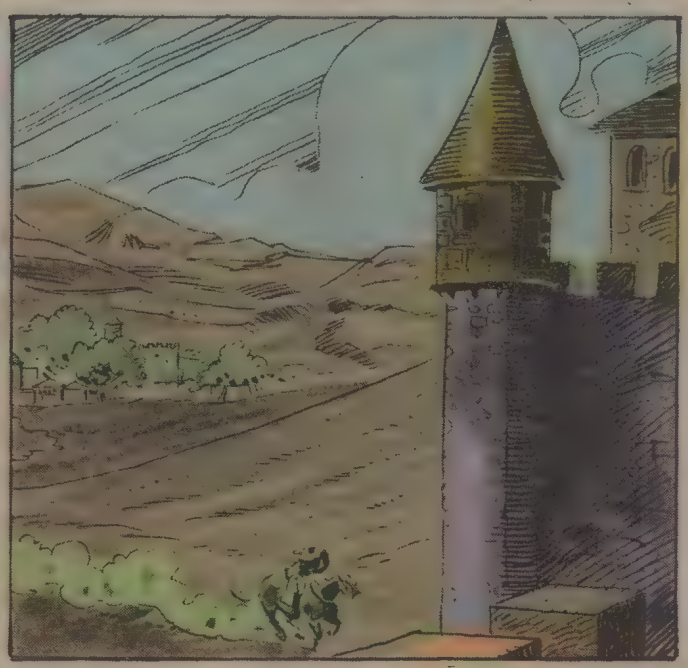

hemen üzerine atladı ve Roma'nın yolunu tuttu.

Hayvanı doludizgin sürerken bir yandan da düşünüyordu:

—Evet.. Kızın yanındaki adam kimdi? Efendime, onun bir erkekle konuştuğunu söylemem pek doğru olmayacak.. Kıskançlık ateşi damarlarını tutuşturur zavallının. Neme lazım... Maria Teresa'yı bulduğumu söylerim sadece... Ondan ötesini seven düşünsün.

Ferlino tam öğle zamanı, kuzey kapısından Roma'ya girdi. Caddelerden dört nala geçti. Sent-Anj şatosunun önünde durdu, atını kapıda bırakarak merdivenlere doğru koştu.

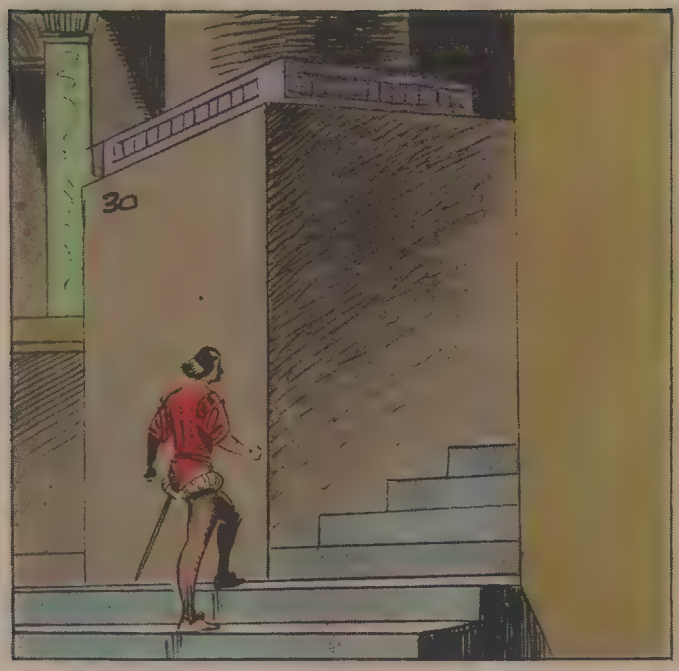

Yolda önüne çıkan kontlara, düklere, subaylara aldırış bile etmiyor, yalnız onlar Ferlino'nun Kardinal'e önemli bir haber getirdiğini anlayarak kendisine yol açıyorlardı.

Ferlino soluk soluğa merdivenleri çıktı, koridorları, salonları geçti. sonunda, Kardinal Rodrig'in çalışma odasının önüne geldi.

Ferlino, izin almadan, sadece kapıyı vurarak Kardinal'in odasına girebilen tek insandı.

Kardinal Rodrig, büyük bir masanın önünde oturmuş, birtakım kağıtları inceliyor, bazılarını imzalıyordu. Ferlino'yu karşısında görünce yaylı bir oyuncak gibi yerinden sıçrayarak heyecanla sordu:

—Getirdiğin haber iyi mi, kötü mü? Ge-

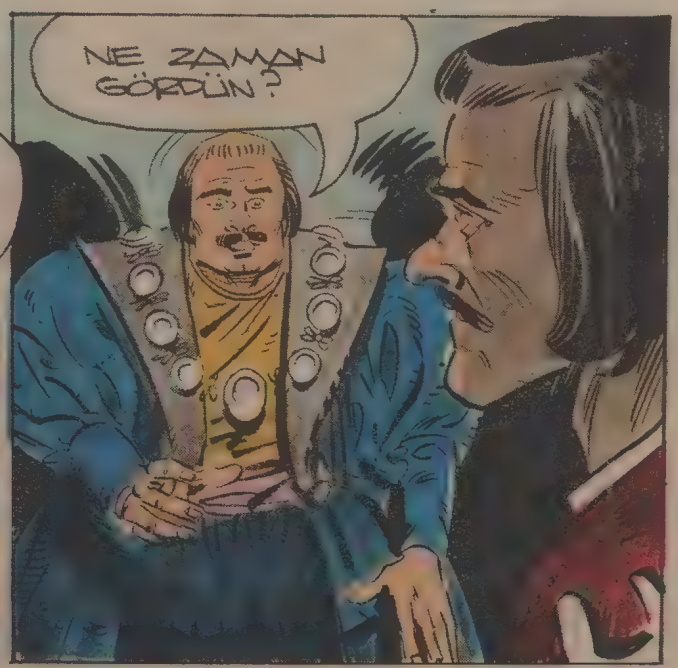

veleme, çabuk söyle...

—İyi habererle geldim efendimiz...

—Maria Teresa'yı gördün mü?

— Evet...

Kardinal Rodrig, elini kalbine götürdü. Mutluluk ve sevinç içindeydi. Sorduğu sorunun cevabını almadan aynı soruyu tekrarlıyor, derken başka bir soru soruyordu:

—Nerede gördün? Ne zaman gördün? Gündüz müydü? Ortalık kararmış mıydı? Yanında kimse var mıydı? Giydiği elbise nasıldı? Haydi sersem herif, çabuk söyle!

Ferlino yutkunarak efendisinin soru yağmurunun bitmesini bekledi. Kardinal aynı hızla devam ediyordu:

—Haydi durma, çabuk söyle... Geceleri rüyalarıma giren o güzel kızdan, yalnız adını bildiğim sevgilimden bahset. Hizmetinin karşılığını fazlasıyla vereceğim. Söyle bana, kont mu, dük mü, baron mu olmak istiyorsun?

Ferlino ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Fırsat bulup efendisine bir türlü cevap veremiyordu. Sonunda soluk soluğa:

—Vakit bırakmıyorsunuz ki efendimiz, dedi. Nereden başlayacağımı ben de şaşırdım. Yalnız, her şeyden önce şunu belirtmek isterim. Ben ne kontluk,ne de düklük isterim. Sizin sağlığınız benim için yeterlidir. Yanınızda bulunuyor ve çalışıyorum. Daha ne isterim?

—Peki öyleyse. Ödülünü ben seçeceğim. Seni memnun edeceğimden kuşkun olma-

sın. Yalnız bana hemen sevdiğim kızdan söz et. Maria Teresa... Ne güzel bir isim değil mi?

Ferlino bütün bildiklerini, Maria Teresa'ya nerede rastladığını bir bir anlattı. Fakat yalnız bir şeyi gizledi. Yanında bir erkek bulunduğunu... Çünkü Kardinal'in öfkesinden korkuyordu.

Kardinal Rodrig sordu:

— Peki şimdi ne yapacağız? O kızı ne zaman kollarımın arasına alıp sıkabileceğim? Bir gül goncasını andıran dudaklarını ne zaman koklayıp öpeceğim? Ah, bu mutlu dakika gelecek mi?

Ferlino ne cevap vereceğini bilemiyor, hayretle efendisinin yüzüne bakıyordu.

Kardinal Rodrig haykırdı:

—Cevap versene be herif?

Ferlino cevap vermeye hazırlanırken, odanın kapısı aralandı ve içeriye İsabel Borgia girdi.

Papa'nın kızı, özel casuslarından aldığı bazı haberleri bildirmek için yeğeni Rodrig'i görmek istemişti.

Kardinal'in çalışma odasına geldiği vakit içerideki sesler dikkatini çekti. Anahtar deliğine kulağını dayayarak dinlemeye başladı.

Yeğeni Rodrig'in, Maria Teresa adındaki kıza olan aşkını anlatan ateşli sözleri duydu, Ferlino'nun verdiği cevapları dinledi.

O zaman içi sızladı, gözleri dumanlandı, kadınlık gururu şahlandı, kıskançlık bütün benliğini kapladı.

Çünkü yeğenine karşı büyük bir ilgi duyuyordu.

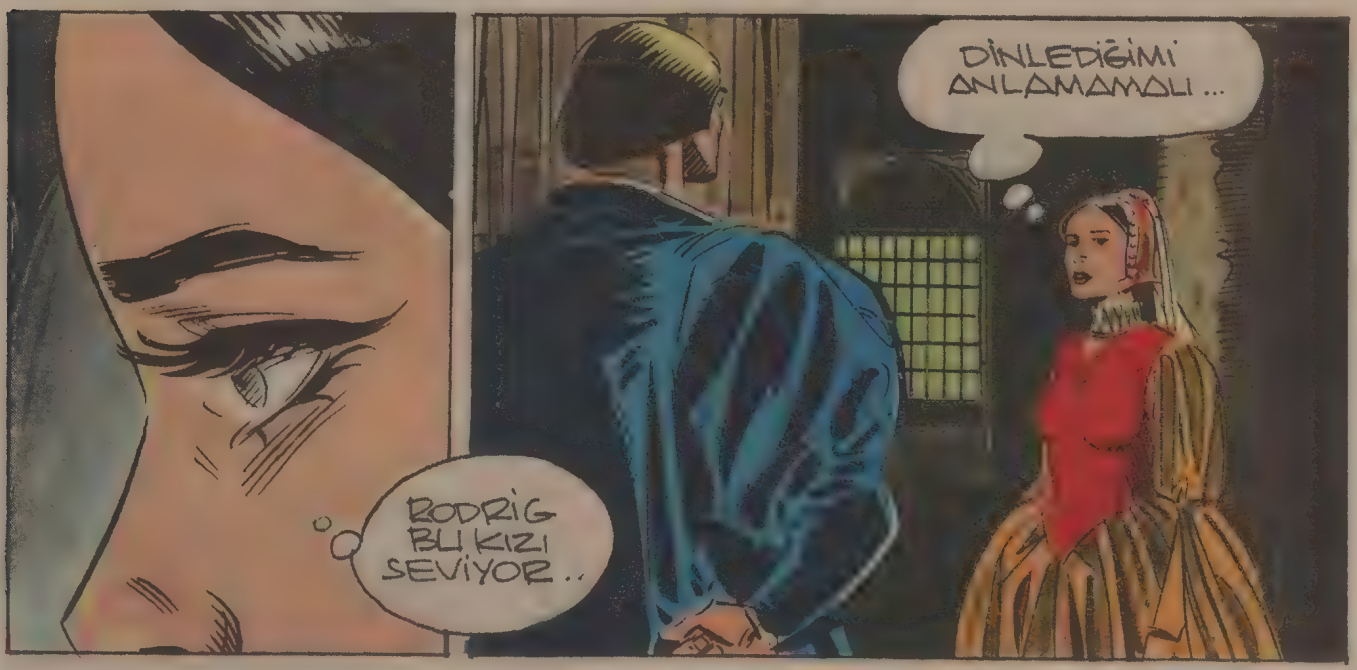

Kendi kendine:

—Anlaşıldı, diye mırıldandı. Rodrig bu kızı seviyor. Geçici bir heves değil... böyle bir aşk, onun için de, benim için de felaket olur. Sarayda kendime rakip istemiyorum. Buna dayanamam doğrusu... Hemen bir çare bulmak, bu işi kökünden kesip atmak gerek...

Bu kararla kapıdan içeri girdi.

Yüzü son derece sakindi. Sanki içeride konuşulanları duymamış gibiydi. Bakışlarındaki kıskançlık dalgaları kaybolmuştu.

İsabel içeri girince, Ferlino sessizce çekildi, Kardinal Rodrig ile amca kızı yalnız kaldı.

İsabel Borgia gülümseyerek:

— Az önce Garkonyo yanımdaydı. Önemli haberler getirdi, dedi.

Kardinal Rodrig kaşlarını çatarak:

—Şu senin papaz bozuntusu ünlü casusun mu? diye sordu. Yine ne istiyor serseri?

—Kızma Rodrig... Garkonyo bizim dostumuzdur. Hem de sadık ve vefakar bir dost... Bize hizmet ediyor...

—Bize mi hizmet ediyor?

—Evet... Yalnız bana değil, ikimize...

—Hiç sanmıyorum. Fakat anlat bakalım, sana neler söyledi? Halkın, senin ve benim aleyhimizde olduğunu mu haber verdi. Milletin sabrının tükenmek üzere olduğunu mu söyledi?

Kardinal Rodrig bir süre sustu, sonra u-

ğursuz bir şekilde gülümseyerek devam etti:

—Bütün bunları anlattı, değil mi? Doğru söyle... Bu dedikodular seni üzüyor, korkutuyor mu sevgili İsabel?

—Hayır!... Beni hiç bir şey korkutamaz. Ama şunu bil ki, çevremizde fesat kazanları kaynıyor. Gülme, inan bana. Babamı kaçırıp, tahtından indirmek istiyorlar.

—Belki de öldürmek istiyorlardır...

İsabel heyecanlı bir sesle bağırdı:

—Belki değil, yüzde yüz öldürecekler. Babam öldükten sonra aynı şey bizim başımıza da gelecek. Bu fesat ocağını körükleyenler çok acımasız kişiler... Liderleri de çok güçlü biri...

Rodrig birden öfkelenerek haykırdı:

—Kim bu güçlü adam?

—Babamın olduğu kadar, senin de baş düşmanın..Öyle şaşkın yüzüme bakma. Kont Manfredi'den bahsediyorum...

Kardinal Rodrig titredi. Yüzü birden bire sarardı. Dudakları mosmor oldu.

İsabel Borgia yeniden konuştu:

—Babam çok ince bir politika izleyerek bu tehlikeyi atlatmak istiyor..Türklere karşı bir Haçlı seferi açtırmayı başarırsa, herkes ortak düşmanımız olan Osmanlı İmparatorluğu'na karşı birleşecek ve iç çekişmeler şimdilik sona ereçek.

—Bunun için mi Türk elçilerini zehirledi?

—Evet...Ortak bir dış düşman yaratmak istiyor..Ama Kont Manfredi'nin gözünü hırs bürümüş..Babamı, seni ve beni en büyük

düşmanı olarak kabul ediyor. Onu hayata bağlayan tek duygu, bize karşı duyduğu kindir.

İsabel Borgia konuştukça öfkeleniyor, gözlerinden adeta şimşekler fışkırıyordu:

—Kont Manfredi çok tehlikeli bir düşman, Rodrig...Bu adamın müthiş bir cesareti var. Tehlikeden kaçınmaz.Ne istediğini bilen biridir. Sonra,istediği her şeyi ne pahasına olursa olsun elde eder. O senin yerinde olsaydı neler yapmazdı!

Kardinal Rodrig öfkeyle sordu:

—Neler yapardı, söyle bakalım?

—İtalya'nın tek hakimi olurdu..Ve eminim ki,bizim ölülerimize basarak bunu yapacaktır. Ondan korunmak gerek!

—Nasıl korunacağız?

—Zayıf bir yanını bulmalıyız...

—İyi bir fikir. Ama söyle bakalım, bu zayıf yanı neresi?

—Bunu çok iyi biliyorum, Rodrig...

—Söyle öyleyse...

—Kont güçlü bir adamdır ama, her şeyden önce bir babadır.

—Ne çıkar bundan?

—Çok şey çıkar...

—Anlat bakalım...

—Onu çocuğundan ayırmalıyız. O zaman kararsız bir adam olacaktır. Çocuğu bizim elimizde bulundukça onu istediğimiz gibi tehdit eder, bir kukla gibi oynatabiliriz. Anlıyor musun Rodrig? Kont Manfredi, çocuğuna zarar gelmesin diye her şeye razı olur.

—Evet anlıyorum. Diyelim ki, Kont

Manfredi'nin çocuğunu kaçırdık. Ya adam teklifimizi kabul etmez, diretirse, o zaman ne olacak?

—İş o duruma geldiği zaman bir çaresini buluruz...

—Olmaz. Bunu şimdiden düşünmemiz gerekir...

—Onu da sen düşün...

Kardinal Rodrig kısa bir an düsündü. Sonra gözlerinde bir ışık parladı:

—Buldum...Birkaç damla zehir her şeyi halleder...

İsabel Borgia'nın gözlerinin içi parladı. Amacına ustaca ulaşıyordu. Kötülükten başka noktalarda aralarında anlaşmaları mümkün olmayan iki yeğen birbirlerine baktı...

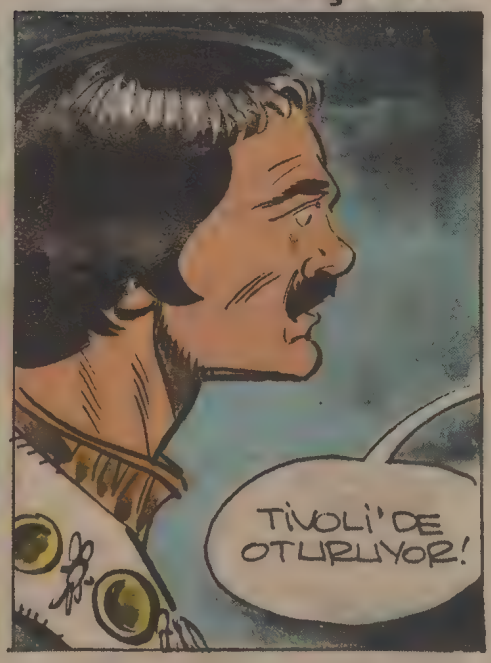

Kardinal Rodrig, tanımadığı kurbanı hakkında ölüm kararını verdikten sonra sordu:

—Çocuk kaç yaşında?

—Sanırım on sekiz veya on dokuz...

—Erkek mi?

—Hayır, kız.. Bana kalırsa hemen işe başlamalı..Kızın yarın bizim elimizde olması gerek...

—İyi ama onu nerede bulacağız?

—Fazla uzakta değil?

—Roma'da mı yoksa?

—Roma'nın yakınında. Tivoli'de oturuyor...

Bu cevap karşısında Kardinal Rodrig'in birden neşesi kaçtı. Terlemeye başladı.

Kısa bir süre önce, Ferlino da Tivoli'den bahsetmiş ve sevdiği kızı orada bulacağını söylemişti.

Sakın İsabel Borgia'nın söylediği kız o olmasın?

Rodrig'in tüyleri diken diken olmuş, sanki vücuduna batıyordu. Telaş ve heyecanla sordu:

—Adı ne bu kızın?

İsabel buz gibi dondurucu bir sesle cevap verdi:

—Maria Teresa!

Kardinal Rodrig afalladı tokat yemiş gibi sarsıldı,gözleri büyüdü.

Kafasından sıcak sular boşaltıyorlarmış gibi buram buram terliyor, ne yerinden kımıldayabiliyor ne de bir söz söyleyebiliyordu...

İsabel Borgia yeğenine baktı.

Bu zehirli bir bakıştı...

Bir dişi yılan bakışı...

DEVAM! HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

3 EKİM 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 558 FİYATI 30 LİRA

Sonra yavaş yavaş geldiği kapıya doğru yürüdü bir hayal gibi kapıdan çıkıp kayboldu.

★ ★ ★

Güzel bir sabah başlayalı epey olmuştu.

Güneş ılık bakışlarını ağaçların yaprakların kır çiçeklerinin üstünde gezdiriyor, bir daldan bir çiçeğe atlayıp konan kuşların kanatlarını yaldızlıyordu.

Ağaçlıklı yolda tırısa kalkmış bir at Roma'ya doğru ilerliyordu.

Atın üzerinde genç bir süvari vardı.

Gözlerinde gençliğin umursamaz ve cesur ışıkları yanıyordu..

Belinde uzun bir kılıç taşıyan bu genç adam Kara Murat'tı...

Roma'ya az bir mesafe kala yolunun üzerindeki küçük bir handa konaklamaya karar verdi.

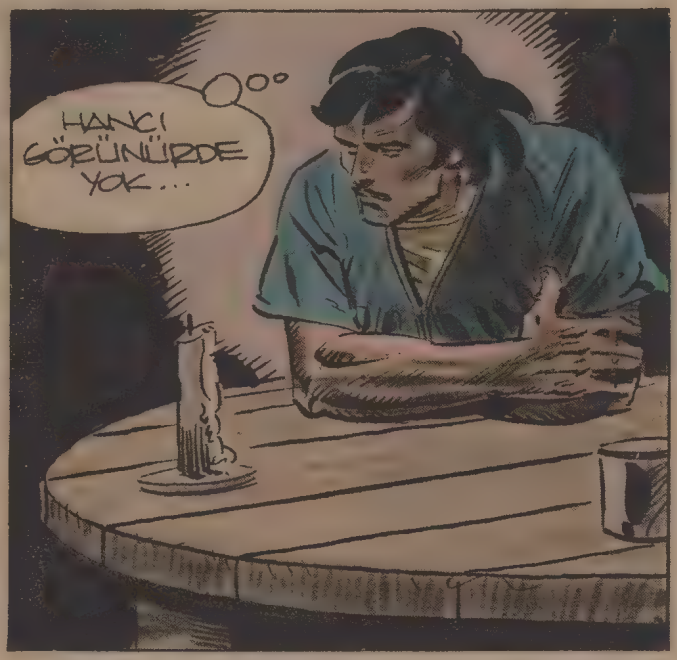

Atını ahıra bağladıktan sonra binaya girdi.

Hanın yemek salonu çok küçüktü. Topu topu iki masa vardı. Masalardan biri ocağın yanında biri de salonun öbür ucundaydı..

Ocağın yanındaki masada iki kişi oturuyordu. Önlerinde bir şarap testisi duruyordu.

Kara Murat içeri girince konuşmalarını kestiler.

Delikanlı çevresine bakındı ve salonun ucundaki boş masaya giderek usulca oturdu.

İki adam yine yavaş bir sesle mırıldanarak aralarında konuşmaya başladılar..

Hancı ortalarda görünmüyordu. Kara Murat acelesi olmadığı için sessizce beklemeye koyuldu.

Bu sırada kapı yine açıldı, içeriye genç, yakışıklı bir adam girdi. Ayaklarında parlak çizmeler, sırtında kadife bir elbise vardı. Başındaki şapkanın kenarı yukarıya doğru kıvrılmıştı. Üstünde uzun bir tüy sallanıyordu. Belinde kabzası değerli taşlarla işlemeli uzun bir kılıç asılıydı.

Yeni yolcu içeri girince ocağın yanındaki masada oturan iki esrarengiz adam konuşmalarını yine kestiler. Bunlardan biri canı sıkılmış halde yüzünü buruşturdu.

Yabancı genç çevresine bakındı, boş yer olmadığı için iki adamın oturduğu masaya giderek bir kenarına ilişti. Şapkasını masanın üzerine koyarken onları kibar bir tavırla se-

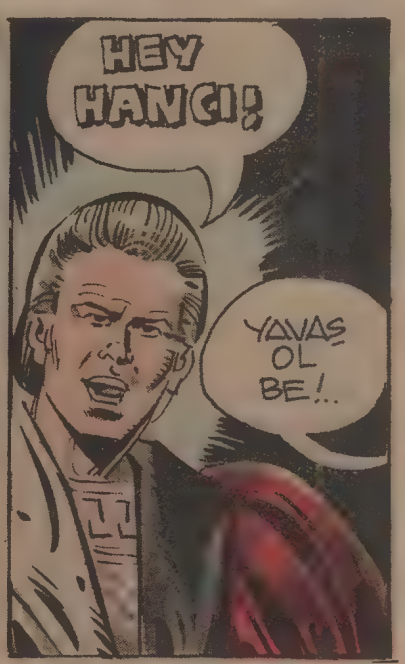

lamladı.

Fakat adamlar bu selama karşılık vermeyerek ona kızgın kızgın baktılar.

Tanrının selamını almayan bu iki adamın terbiyesizliği delikanlının canını sıktı ama başını derde sokmak istemediği için üzerinde durmadı.

Yabancı genç hancıyı çağırmak için kılıcının kabzasıyla masaya hızlı hızlı vurdu:

—Hey, hancı!..

Onun bu davranışı iki adamdan birini fena halde sinirlendirdi:

—Yavaş ol be! Kafa bu! Sağır yok burada... Hem burnumuzun dibine sokulmakta ne anlam var? Öte tarafta da bir masa duruyor. Oraya gitsene...

Yabancı yolcu, sakin bir tavırla başını çevirerek "Bana mı söylüyorsun?" der gibi baktı. Adam bu sefer daha sert bir sesle bağırdı:

—Aptal aptal yüzüme ne bakıyorsun? Sana söylüyorum anlamıyor musun?

Yabancı genç canı sıkılmış bir halde:

—Bana söylüyorsun ha? dedi. Ama ben seni tanımıyorum ki...

Adamın iyice tepesi attı.

—Bu ne terbiyesizlik? Anlaşılan iyi bir terbiye dersi almak istiyorsun?

Yabancı genç lafın altında kalmadı.

—Birimizin gerçekten terbiye dersi almaya ihtiyacı var. Çek kılıcını geç karşıma da kimin ders alması gerektiğini görelim.

Kan beynine hücum eden adam elini kı-

lıcının kabzasına götürerek yerinden fırlamak isterken yanındaki adam ona engel oldu:

—Ne yapıyorsunuz efendim? Tivoli'-de çok önemli işleriniz olduğunu ve adamları-nızın sizi beklediğini unuttunuz mu?

Kardinal Rodrig'den başkası olmayan öf-keli adam elini alnına vurarak:

—Doğru söylüyorsun, dedi. Bir an için buraya neden geldiğimi unuttum.. Gerçekten unuttum!...

Kardinal Rodrig kapıya doğru yürüdü. Yanındaki iri yapılı adam da arkasından gitti. Bir devi andıran bu iri adam Anton'du...

Kardinal Rodrig daha kapıya yaklaşma-dan yabancı genç onun yolunu kesti. Acı bir sesle:

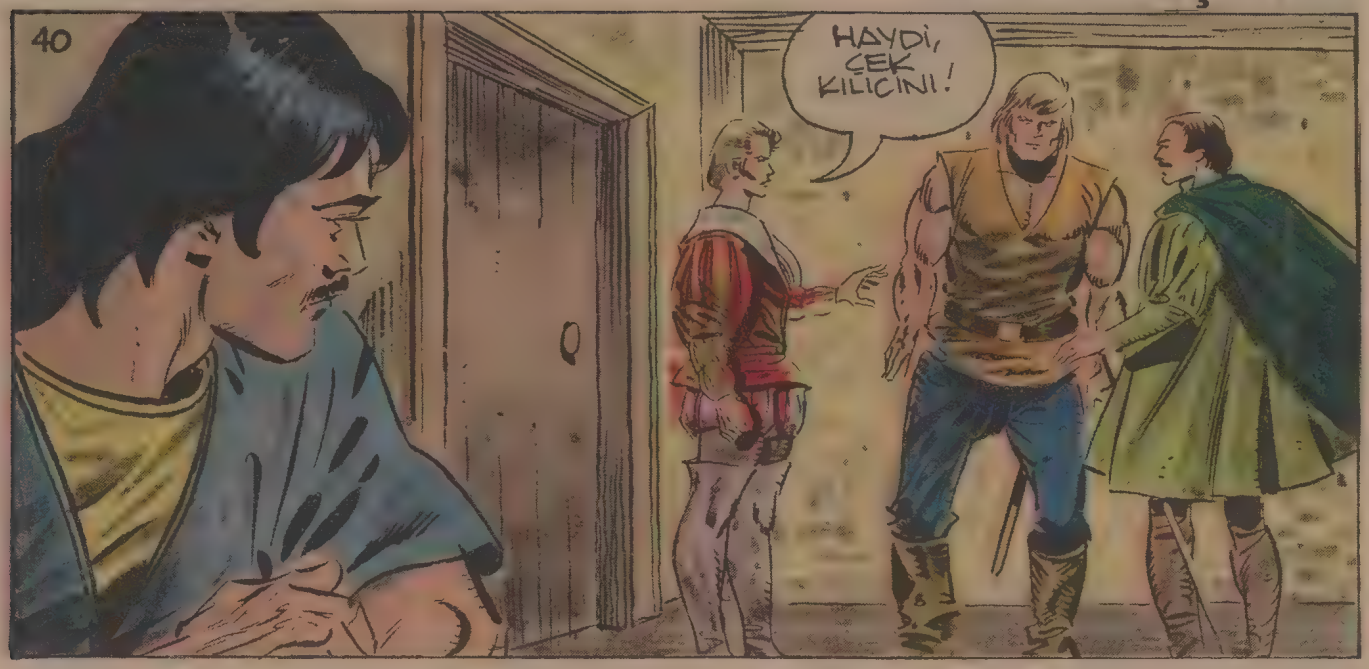

—Dur bakalım acele etme! dedi. Hem insana hakaret et, terbiye dersi vermeye kalk, hem de sıkışınca kaçmaya bak.. Yağma yok, yakanı bırakmam! Haydi çek kılıcını!...

Salonda bütün bunlar olurken Kara Murat oturduğu masadan kımıldamamıştı bile...

Başkalarının kavgası onu ilgilendirmiyor, Roma'da kendisini çok önemli işlerin beklediğini düşünüyordu.

Önce Türk Elçilerini zehirleyerek öldüren zalim Papa'dan hesap soracaktı.

Sonra Türklere karşı hazırlandığı haber alınan Haçlı seferi hakkında bilgi toplaya caktı.

Türklerin Avrupa'daki varlığı bu Haçlı seferine bağlıydı.

Avrupalılar tarih boyunca Türkler üze-

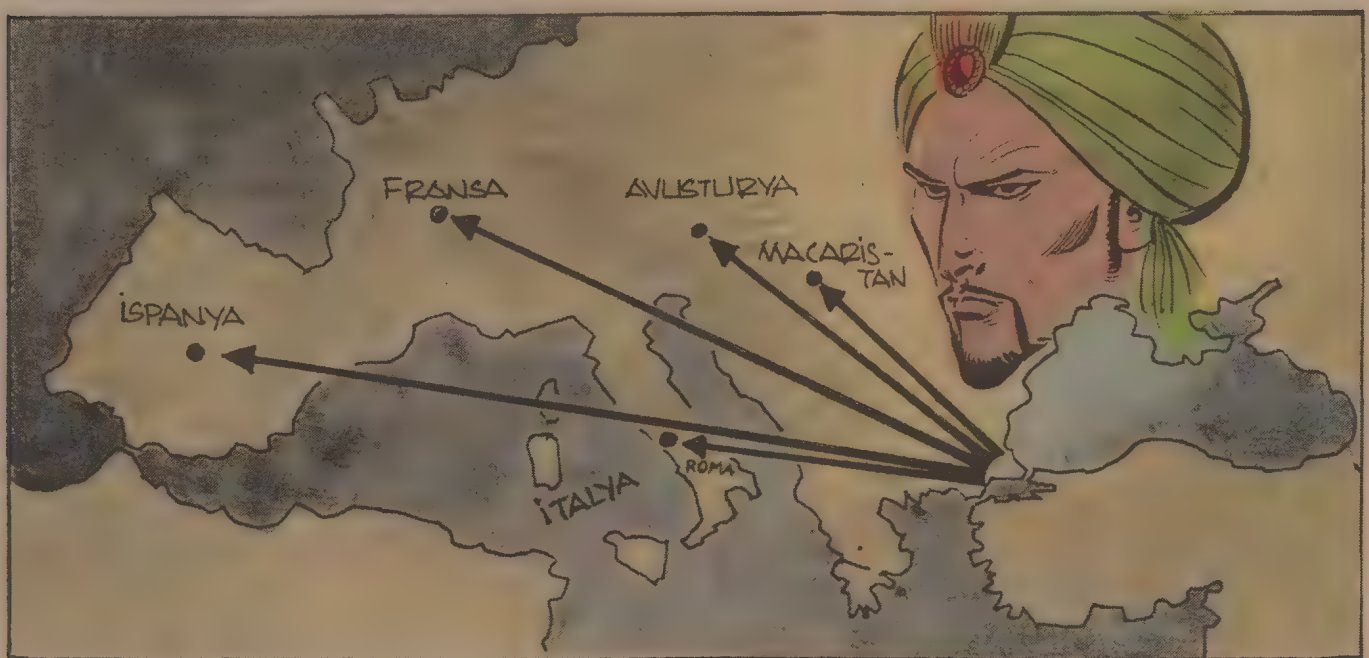

rine sayısız Haçlı seferi düzenlemişler, her defasında gereken cevabı almışlardı.

Bu sonuncu Haçlı seferinde de onlara bir ders vermek gerekiyordu.

Bunun için düşmanın gücü hakkında geniş bilgi toplamak şarttı.

Fatih Sultan Mehmet en güvendiği fedailerini Avusturya, Macaristan, Fransa, İtalya ve İspanya'ya yollamıştı.

İşte Kara Murat şimdi İtalya'daydı.

Roma'ya çok yakın olan bu küçük handa kimliğini bilmediği kişilerin kavgasını seyrediyordu.

Kardinal Rodrig yabancı yolcuyu şöyle yukarıdan aşağıya süzdü. Sonra soğuk bir tavırla:

—Şimdi seni tanıdım, dedi. Anton, onun kim olduğunu biliyor musun? Bu herif Roben yahu? Onu Paris'te iken görmüştüm. Bir Fransız şövalyesi.. Bizim isyancıların harekete geçmek için bu serseriyi beklediklerini duydum.

Yabancı yolcu dişlerini gıcırdatarak konuştu:

—Evet ben Roben'im.. Bana Yiğit Roben derler.. Beni tanıdığına göre nasıl silah kullandığımı da bilmen gerekir.

Kardinal Rodrig, dev yapılı muhafızı Anton'a dönerek:

—Bu palavracının biri, dedi. Böyleleri kırbaçla yola getirilir...

Anton kapıyı açarak Kardinal Rodrig'e yol verdi.

—Siz vakit kaybetmeyin efendim. Adamlarımızla buluşmak için hemen yola çıkmalısınız. Ben bu serseriye cezasını verir, arkanızdan yetişirim!

Kardinal Rodrig dışarı çıkıp atına binerek dört nala handan uzaklaşırken Yiğit Roben onun arkasından atılmak istedi ama aynı anda Anton'un kılıcı göğsüne dayandı.

Roben büyük bir çeviklikle kendini yana atmasaydı öbür dünyayı boylayacaktı...

Delikanlı öfkesinden kudurma derecesine gelmişti.

Kardinal Rodrig'in peşinden gitmesine imkân yoktu.

Çünkü dev yapılı adamı karşısında duruyor, kapıdan çıkmasına engel oluyordu.

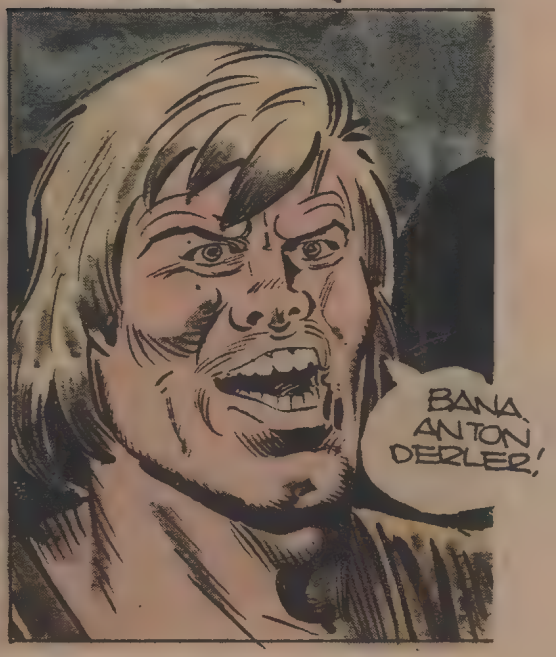

Anton Yiğit Roben'i alayla süzerek:

—Dur bakalım ahbap! dedi. Acele etmene gerek yok. İnsanlar her zaman bir yere gitmek isterler ama çok defa gidecekleri yer belli olmaz.

Yiğit Roben bu dev yapılı genci ortadan kaldırmadan öteki adamın peşine düşemeyeceğini anlayarak:

—Yani seninle mi dövüşeceğiz? diye söylendi.

Anton hafif bir kahkaha attı:

—Eğer benimle vuruşacak kadar cesaretin varsa öyle olacak.

Yiğit Roben:

—O dediğin şey bende fazlasıyla var! diye homurdandı. Kozumuzu hemen paylaşabiliriz. Ama daha önce bana kim olduğunu söylemelisin.

—Söyleyeyim..Bana Anton derler..Senin gibi dört kişiyi kâğıt gibi buruşturup çöp kutusuna atabilirim.

Yiğit Roben öfkeyle:

—Pekala karşıma geç de dersini vereyim! diye bağırdı.

Anton alayla:

—Karşındayım! dedi.

Vuruşmaya başladılar.

Kara Murat oturduğu yerden kımıldamamıştı. Masanın üstünde duran testiden kupaya su doldurarak içerken sakin bakışlarını kavgacılara dikti.

"-Hımmm.. Denk bir dövüş değil bu... Adının Anton olduğunu söyleyen dev yapılı genç,yaman bir adam.. Yiğit Roben adındaki Fransız da gözüpek biri ama bu çam yarmasıyla baş etmesi imkânsız.."

Yiğit Roben saldırdı, tutturamadı.

Anton atıldı, Roben ustalıkla karşıladı.

Kılıçlar çarpıştıkça soluyorlar, bazen sendeliyor, bazen dimdik duruyorlardı.

İkisi de ustalıkla vuruşuyordu. İkisinin de hamleleri tehlikeliydi..İkisi de o güne kadar hiç kimseye yenilmemişti.

Sağa sola kaçarak kılıç darbelerini savuşturuyor, sonra karşı saldırıya geçiyorlardı.

Bir aralık Anton'un sesi duyuldu:

—Doğrusu seninle iyi eğleniyoruz ama kaybedecek daha fazla vaktim yok. Bu yüzden işi çabuk bitireceğim.. Önce sağdan aldatıcı bir hamle yapacağım, sonra dönüp kalbe doğru ölüm darbesini indireceğim.. Bu darbeden şimdiye kadar hiç kimse sağ kurtulamadı... İşte böyle...

Anton dediğini yapmış ve kılıcını Yiğit Roben'e saplamıştı...

Ama bir farkla...

Kılıç kalbe değil, kalbin dört parmak yanına girmişti...

Çünkü öldürücü hamleyi gören Kara Murat:

—Dur! diye haykırarak su testisini Anton'a fırlatmıştı.

Anton'un koluna çarpıp kırılan testi kılıcın yönünü değiştirerek Roben'i mutlak bir ölümden kurtarmıştı...

Ağır yaralanan genç adam acı bir çığlık atarak sırtüstü yere yuvarlandı.

Dev Anton kavgasına karışan Kara Murat'a öfkeyle baktı:

—Sende mi kaşınıyorsun?

Kara Murat ayağa bile kalkmamıştı. Oturduğu yerden:

—Kavga etmeye niyetim yok, dedi.Sadece onu öldürmeni istemedim. O sana göre çok hafif bir rakip...

—Yaaa? Demek hafif öyle mi? Ya sen? Senin ağırlığın ne kadar? Benimle dövüşecek cesaretin var mı?

Kara Murat alçak gönüllü bir tavırla gülümsedi:

—Seninle dövüşmem için hiç bir sebep yok. Durup dururken kavga edilmez ki...

Anton canı sıkılmış bir halde:

—Sana da iyi bir ders vermem gerekirdi ama ne çare ki vaktim yok. Efendime yetişmek zorundayım.. Başka sefer sakın karşıma çıkma! diyerek kapıdan fırladı ve atına atlayarak dört nala handan uzaklaştı.

Kara Murat yaralı Fransız'a yaklaştı.

Yiğit Roben:

—Namusum mahvoldu! diye inliyordu.

Kara Murat:

—Bunu aklından çıkar! dedi. Sen gerçekten adın gibi yiğit bir insansın..O devle vuruşmayı göze almak bile büyük cesaret..

Yiğit Roben'in gözleri kararıyordu. Üzgün bir sesle mırıldandı.

—Öleceğim galiba!..

Kara Murat diz çöktü, Roben'in ceketini gömleğini çözdü. Fanilasını sıyırıp yarasını muayene etti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

10 EKİM 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 559 FİYATI 30 LİRA

Bu sırada hancıyla karısı da gelmiş yaralının durumuyla ilgileniyorlardı.

Kara Murat:

—Bir tehlike yok! dedi. Eğer fırlattığım testi adamın koluna çarpmamış olsaydı kılıç tam kalbine saplanacaktı. O zaman ölüm muhakkaktı. Ama şimdi ölmeyeceğini garanti ederim. Sadece iki ay kadar yataktan kalkamayacaksın...

Yiğit Roben inledi:

—İki ay mı? Aman Tanrım!.. Felaket bu!... Beni bekleyenler, umudunu bana bağlayanlar var...

Kara Murat hancıyla karısına döndü:

—Orada durup boy göstereceğinize bu şövalyeyi alıp derhal bir yatağa yatırın. Pansuman yapıp yarasına merhem sürün. Haydi durmayın!...

Yiğit Roben güçlükle sordu:

—Sen gidiyor musun?

—Evet... Yanında kalamadığıma üzgünüm. Yaranı sarmak isterdim ama ne yapayım ki hemen yola çıkmak zorundayım.

—Nereye gidiyorsun?

—Roma'ya...

—O halde Tivoli'den geçeceksin demektir. Senden bir ricada bulunabilir miyim?

—Hay hay..Yapmamı istediğin nedir?

Roben'in başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Binbir güçlükle cebinden ikiye katlanmış bir zarf çıkararak Kara Murat'a uzattı.. Kesik kesik konuştu:

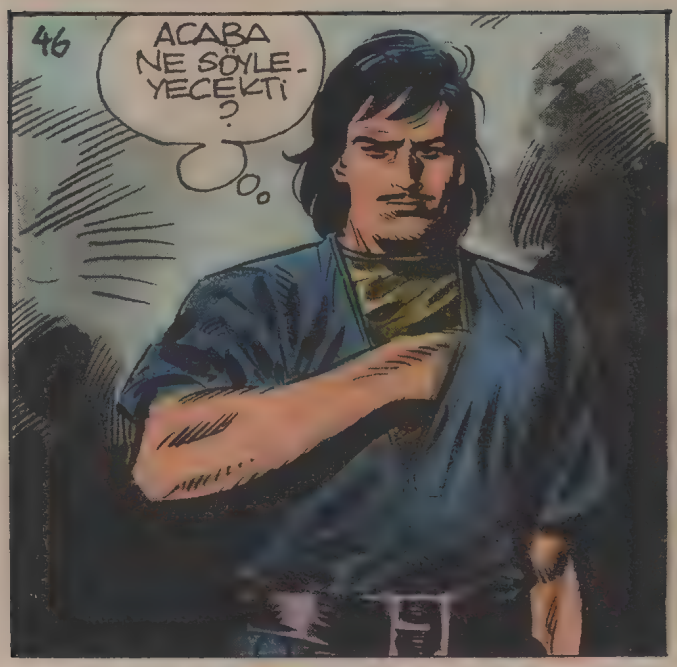

—Bu zarfı...Tivoli'de...Kont Manfredi'-ye ver...

Yaralı genç, daha konuşacaktı ama sözlerini tamamlayamadan kan kaybından bayıldı.

Kara Murat mektubu koynuna koyarken:

—Acaba başka ne söyleyecekti? diye mırıldandı. Sonra omuzlarını silkerek:

—Adam sende, dedi. Başkasının işlerine fazla burun sokmamak gerek. Bu mektubu Kont Manfredi'ye verir, yoluma devam ederim...

Yaralıya iyi bakmaları için hancıyla karısına iki altın verip dışarı çıktı.

Az sonra atının sırtında Roma'ya doğru yol alıyordu.

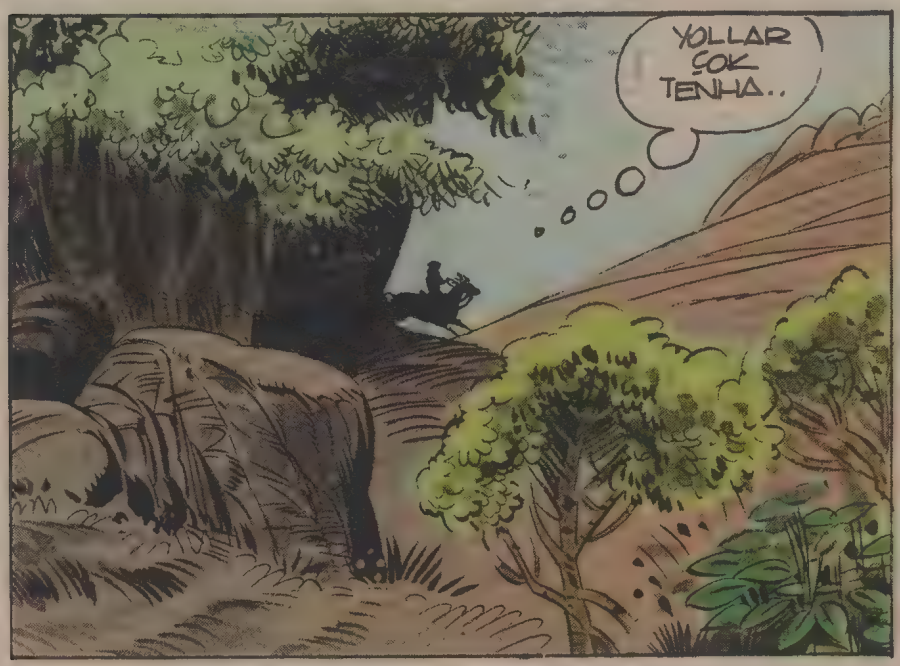

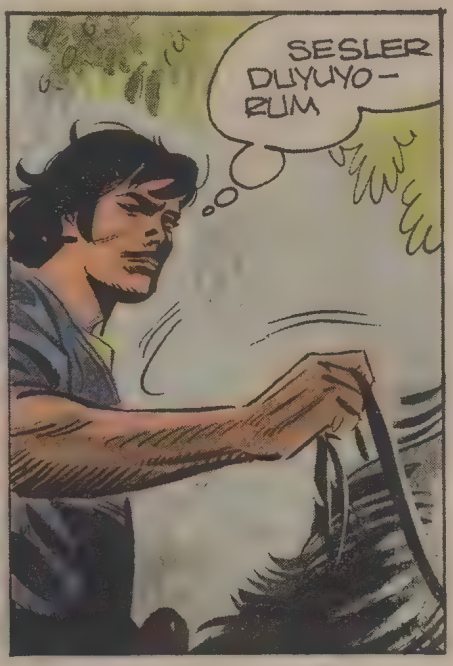

Artık güneş iyice yükselmiş, günün bütün sıcaklığı kırlara inmişti.. Her yandan yabani çiçek kokuları geliyordu.

Bir saat kadar gittikten sonra kendi kendine mırıldandı:

—Yollar ne kadar tenha!.. Tivoli'nin neresi olduğunu soracak tek kişiye rastlayamadım.

Bir aralık başını kaldırdı.

Atının ana yoldan çıkarak dar bir yola saptığını gördü. Hemen dizginleri çekti.

Küçük bir ormanın kenarında bulunuyorlardı.

İleriden kulağına bir takım sesler geldi. Dikkatle dinledi.

İki kişi konuşuyordu.

Bunlardan biri erkek biri kadındı. Fakat konuştukları anlaşılmıyordu.

Kara Murat:

"-Tamam!.. Tivoli yolunu soracak birilerine nihayet rastladım" diyerek atını sürdü.

Birden durdu..

Ağaçların dalları arasından onları gördü. Konuşmuyor tartışıyorlardı.

Kara Murat adamı görünce donakaldı:

—O, ta kendisi! diye söylendi.

Sabah handa gördüğü öfkeli adamdı.. Dev yapılı Anton'un efendisi...

Karşısındaki ise zambak gibi bir kızdı. Çok güzeldi. Büyüleyici gözleri çilek gibi kırmızı dudakları vardı. Uzun saçları ara sıra esen hafif rüzgârla uçuşuyordu. Parlak deri-

den yapılmış bir kemerle sıkılı beli incecikti.

Kara Murat derin bir iç çekişi ile:

—Ne güzel kız! diye mırıldandı.

Karşısındaki adam belki onun düşmanıydı. Belki de genç kıza kötülük yapmak istiyordu.

Kara Murat:

—Eğer böyle kötü bir niyeti varsa vay haline! diye dişlerini gıcırdattı.

Onları gözlemeye,sözlerini işitmeye çalışıyordu.

Genç kız gibi karşısındaki adam da atın üzerindeydi. Yolun ortasında karşı karşıya durmuşlar konuşuyorlardı.

Kızın yüzünde kin ve nefret izleri görülüyor,gözlerinde korku alevleri yanıyordu

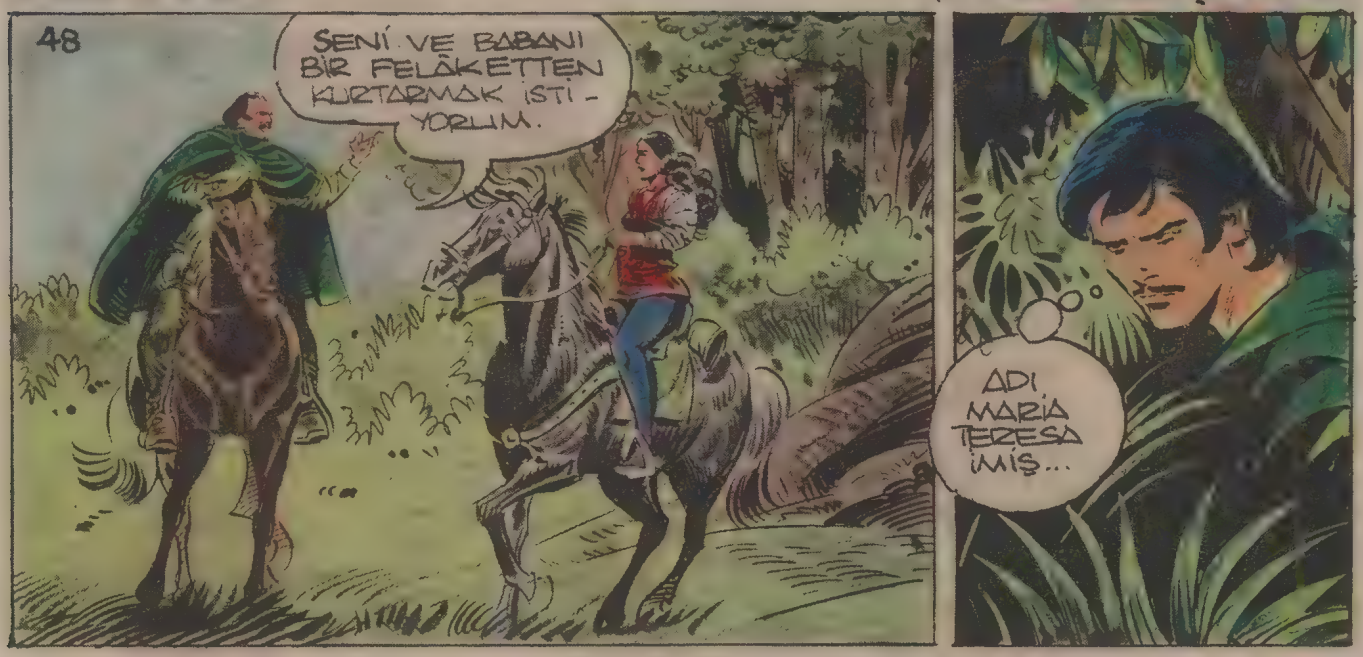

Siyah bir süvari elbisesi giymiş olan Kardinal Rodrig bazen yalvarıyor, rica ediyor, bazen de tehditle kükrüyordu.

Fakat bütün hareketleri bir şehvet ve ihtiras ateşi içinde kavrulup yandığını gösteriyordu.

Kara Murat bir aralık adamın tehdit edici sesini duydu. Kardinal Rodrig konuşuyordu:

—Maria Teresa.. Sözlerimi iyi dinle... Son pişmanlık fayda vermez ve bu fırsat bir daha ele geçmez.. Seni ve babanı bir felaketten kurtarmak istiyorum...

Kara Murat ağaçların arasından kendi kendine:

—Hımmm.. Demek bu güzel çiçeğin adı Maria Teresa imiş!.. diye mırıldandı. Kızın adını öğrendiğine sevinmişti.

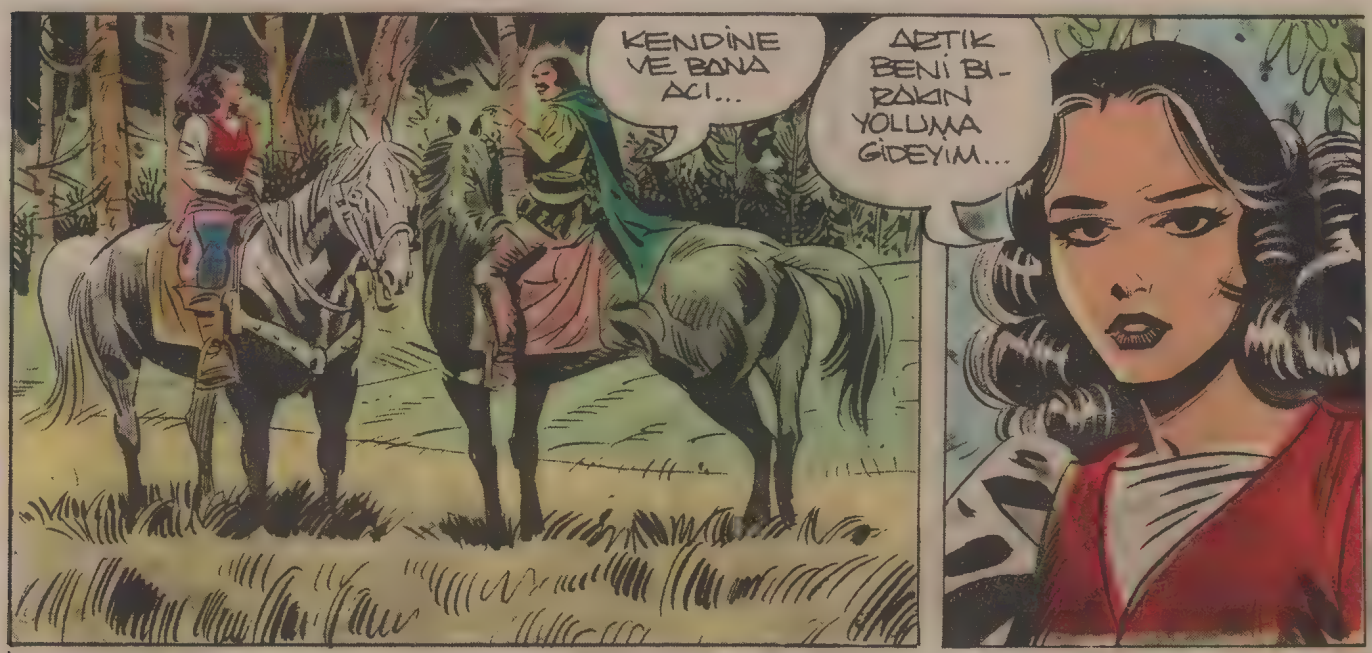

Kardinal Rodrig devam ediyordu:

—İyi düşün Maria Teresa.. Kendine ve babana acı. Yarın, hatta belki bu akşam iş işten geçmiş olacak. Bu dostluğuma ve fedakarlığıma...

Genç kız karşısındaki adamın sözünü kesti:

—Susun... Sizin fedakarlığınızdan iğreniyorum. Dostluğunuza gelince... Yolumdan çekilin başka bir şey istemiyorum...

—Seni seven ve uğruna canını fedaya hazır olan bir adama karşı senden böyle bir karşılık görmek ne acı...Ah Maria Teresa bilsen bu beni ne kadar üzüyor!..

—Sizin her sözünüz benim için bir hakarettir...

—Son sözün bu mu?

—Evet.. Artık beni bırakın yoluma gideyim.

—Bu sözlerin hesabını sana soracağım. Tavsiye ederim önünde açılan çukura düşmemeye çalış. Baban kederinden ölürse kabahat bende değil, sende...

Genç kızın gözlerinde öfke şimşekleri parladı:

—Ne demek oluyor bu?

—Hayatın tehlikede Maria Teresa..Kaçırılacaksın.. O zaman bana karşı kötü davranışından,verdiğin ters cevaplardan pişman olacak,umut verici bir söz söylemediğin için vicdan azabı duyacaksın. Sen de sefalet ve ıstırap içinde can verirsen bunun günahı sana ait olacak..

Kardinal Rodrig bunları söylerken kudurmuş gibi genç kıza bakıyordu.

Gözleri kıpkırmızı olmuş öfkesinden

dudakları morarmıştı.

Kızı ele geçirmek, göğsünün üzerine bastırıp uzaklara götürmek,kollarının arasında sıkmak, dudaklarından öpmek için çıldırıyordu.. Bu ateşli arzu ile atını genç kızın atına doğru sürdü.

Kardinal Rodrig genç kızın üzerine saldırmaya vakit bulamadı. Adamın atı yediği müthiş bir darbeyle kişneyerek geri çekildi.

Aynı anda güneşin ağaçlar arasından süzülen ışıkları altında parlayan bir kılıç Kardinalın başının üzerinde bir daire çizdi.

Kara Murat'ın sesi top gibi gürledi:

—Geri çekil rezil herif! Yoksa yemin ederim ki alacağın soluk son nefesin olacaktır.

Kardinal Rodrig, kılıcın keskin ve sivri ucunun göğsüne dayandığını görünce rengi uçtu. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Titreyerek geri çekildi. Göğsünü kılıcın tehdidinden kurtarınca:

—Sen kim oluyorsun sefil haydut? diye haykırdı.

Kara Murat da aynı şekilde bağırdı:

—Ya sen kimsin alçak herif?

—Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Bir emrim seni darağacına götürebilir. Ufak bir işaretim zindanlarda çürümene yeter. Bir sözümle işkenceler altında can verirsin...

Kara murat alaylı bir kahkaha savurdu:

— Amma da atıyorsun babalık! Neredeyse Roma'nın hakimi olduğunu söyleyeceksin.

Kardinal Rodrig sapsarı kesilmişti.

Kara Murat'a yiyecek gibi bakarak dişlerini gıcırdattı:

—Roma'nın hakimiyim dersem benden özür diler misin?

Kara Murat yüzünü buruşturdu:

—Bana bak! Ben öyle palavralara gelemem. Çok konuşma defol git. Yoksa karışmam, iki kulağını birden keserim...

İşin şakaya gelir yanı yoktu.

Kara Murat o kadar sert o kadar kesin bir dille konuşuyordu ki, ters bir cevap kanlı sonuçlar doğurabilirdi.

Zeki bir adam olan Kardinal Rodrig kendisini bekleyen tehlikeyi sezdi ve canını güvenlik altına almak için atını birkaç adım geri çekti.

Kara Murat adamın çekip gideceğini sanarak dönüp atını Maria Teresa'nın yanına yaklaştırdı.

İki genç birbirlerinin gözlerinin içinde bir şeyler arıyormuş gibi bir an bakıştılar.

İkisinin de kalbi heyecanla çarptı.

İkisi de kalplerinin üzerinde tatlı bir meltemin estiğini hissediyorlardı.

Çekici, bağlayıcı, sarıcı, güçlü bir duyguydu bu...

İkisi de sanki birbirlerini çok önceden tanıyormuş gibi içtenlikle tatlı tatlı gülümsediler.

Kara Murat:

—Korkuyor musunuz? diye sordu.

Genç kızın gözleri parladı:

—Hayır! Siz yanımdayken korkar mıyım artık? Beni bu iğrenç adamın elinden

kurtardınız. Size olan minnet borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum.

Kara Murat, Maria Teresa'ya cevap vermeye hazırlanırken keskin bir düdük sesi söyleyeceği sözü ağzında bıraktı.

Kardinal Rodrig sevdiği kızla arasına giren bu yabancı gençle dövüşmeyi göze alamadığı için kaba bir küfür savurmuş ve cebinden bir düdük çıkararak hızla öttürmüştü.

Düdüğün ince ve keskin sesi ormanda yankılanırken ötelerden at kişnemeleri ve nal sesleri duyuldu.

Az sonra ağaçların arasından çıkan on iki süvari onların çevresini sardı.

Kardinal Rodrig Kara Murat'ı göstererek kükredi:

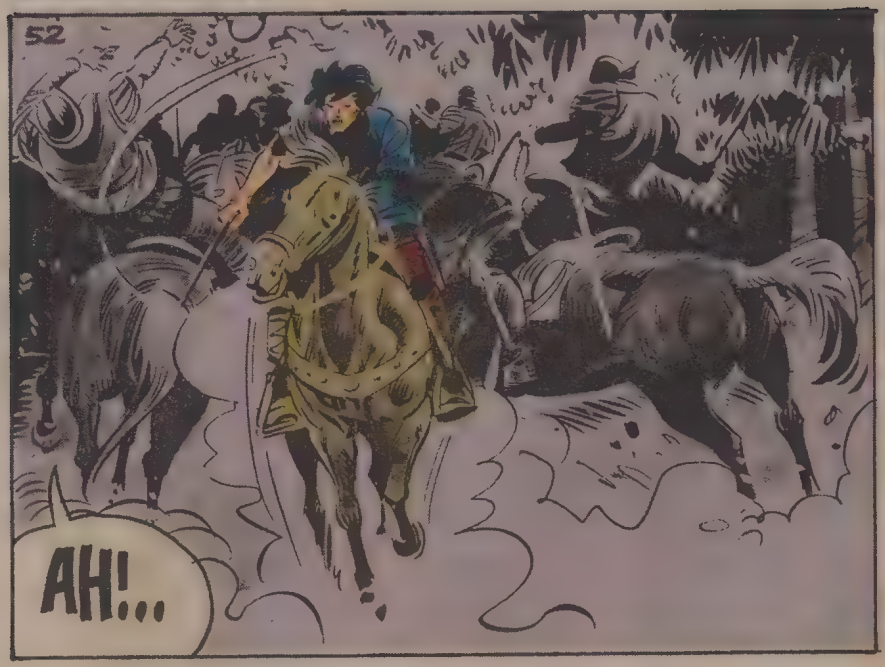

—Şu sersemi yakalayın!

Süvariler atlarını Kara Murat'ın üzerine doğru sürdüler.

Kardinal Rodrig de atıyla Maria Teresa'ya doğru ilerledi. Adamın gerilen dudaklarında korkunç ve zehirli bir gülümseme vardı.

Kara Murat atına bir mahmuz darbesi indirdi. Efendisinin ne yapmak istediğini anlayan hayvan şahlandı. Çevresini saran süvarilerin arasında bir delik açtı ve ileriye doğru atılarak tehlike çemberinin içinden çıktı.

Bu arada Kara Murat çektiği kılıcını sağa sola sallıyor önünü kesmek isteyenleri yere seriyordu.

Kalbi delinenler,gözleri oyulanlar,kolları uçanlar,acı acı haykırarak yere yuvarlanıyor-

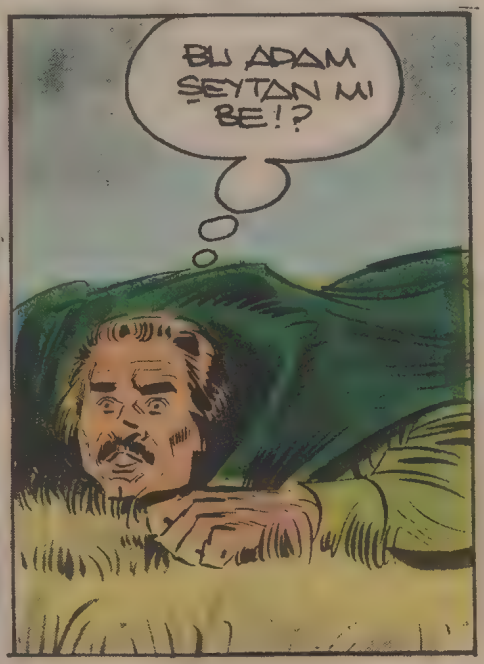

lardı.

Bu sırada Kardinal Rodrig Maria Teresa'ya iyice yaklaşmıştı. Genç kızı yakalamak üzereydi.

Bunu gören Kara Murat hemen yere atladı şimşek gibi atıldı ve kılıcını Kardinal Rodrig'in bindiği atın göğsüne sapladı.

Hayvan acı acı kişneyerek devrildi.

Kardinal Rodrig kendini bir anda tepe üstü yere yuvarlanmış bir halde buldu:

—Allah kahretsin... Allah belasını versin! Bu adam şeytan mı be? Nedir başıma gelenler?

Kara Murat şimdi elinde kılıcıyla Maria Teresa'nın atının önünde dimdik duruyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

17 EKİM 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 560 FİYATI 30 LİRA

Kardinal'in adamları:

—İleri! Gebertelim bu herifi! diye haykırarak delikanlının üzerine atıldılar.

Kara Murat, en öndeki adamı bir kılıç darbesiyle yere yıkarak Maria Teresa'ya döndü:

—Haydi, çabuk kaç... Ben bunları bir süre daha oyalarım...

Genç kız, başını sallayarak cevap verdi:

—Hayır!.. Sizi burada yalnız bırakıp, şuradan şuraya adımımı atmam!

Kardinalin adamları öfkelerinden kudurmuş gibiydiler.

Gözlerinde kin ve nefret ateşleri yanarak bağırıyorlardı:

—Gebertelim alçağı!..

—Derisini yüzelim!

—Hayır! Dilim dilim doğrayıp, etlerini

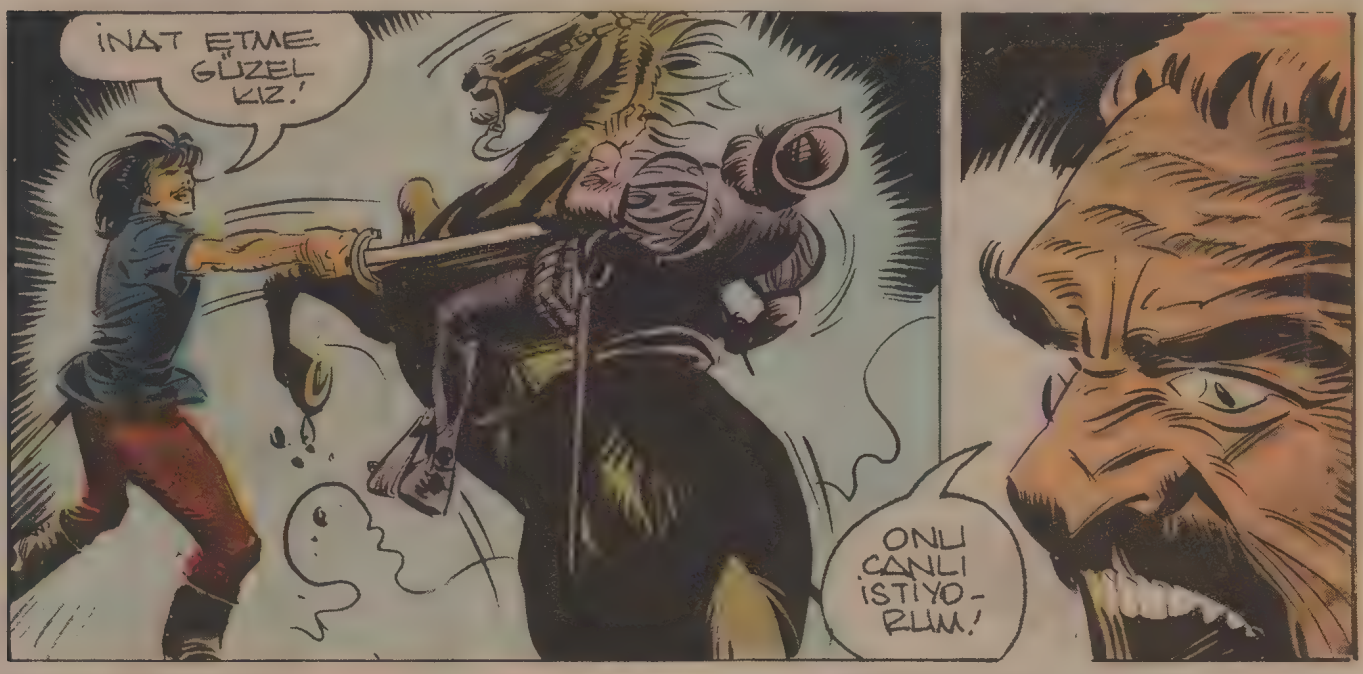

köpeklere yedirelim...

—Parçalayalım serseriyi...

—Uğursuz herif!..

Her ağızdan ölüm tehditleri ve küfürler savruluyordu.

Kara Murat bir saldırıyı daha kılıcıyla karşılayıp, ustaca geri püskürttükten sonra tekrar Maria Teresa'ya döndü:

—İnat etme güzel kız... Bu hayatıma mal olacak. Beni öldüreceksin!

Attan düştükten sonra kendini toparlayan Kardinal Rodrig, avaz avaz bağırıyordu:

—Hâlâ bir herifin hakkından gelemediniz mi sersemler? Öyle salak salak durmayın. Atılın, yakalayın... Onu canlı istiyorum, anladınız mı? Haydi, ileri!..

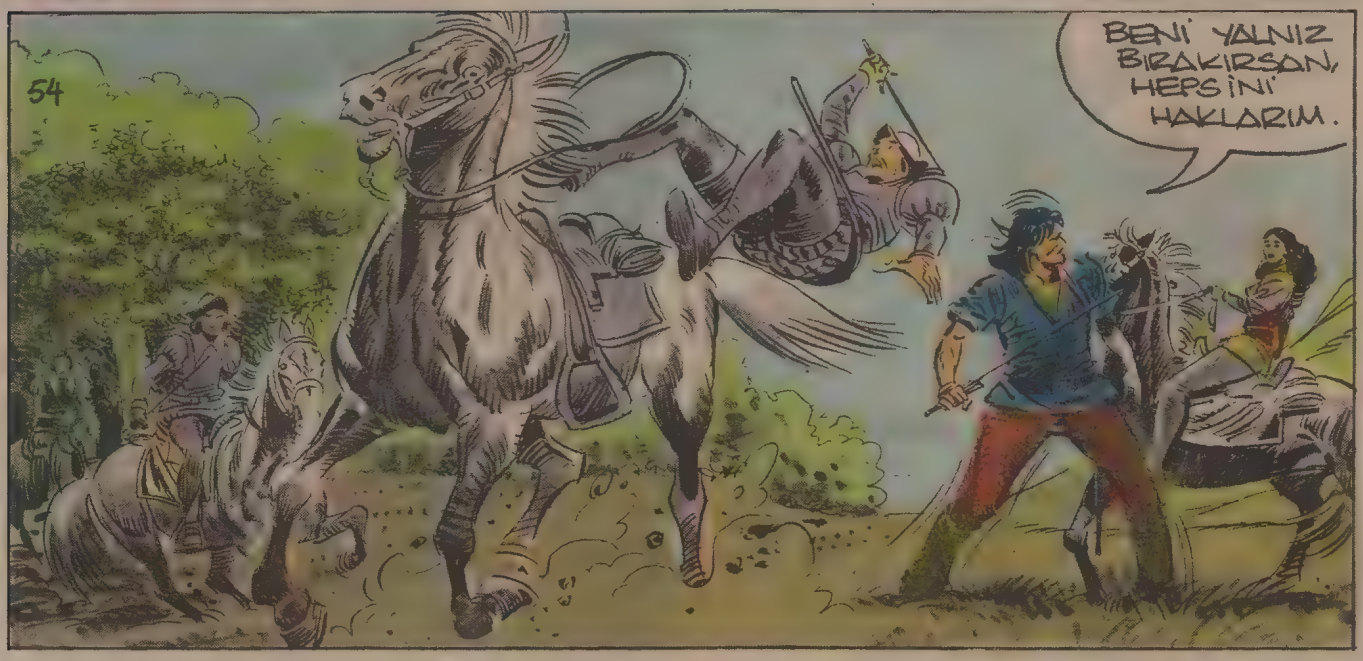

Kara Murat, Maria Teresa'ya sevgiyle bakarak şöyle dedi:

—Beni yalnız bırakırsan, hepsini haklarım. Hiç biri soluk bile alamaz. Ama sen varken elim kolum bağlanıyor. Haydi, git buradan...

Bu sözleri söylerken müthiş bir saldırıyı karşılayıp, ileriye doğru şimşek gibi bir hamle yaptı...

Bu hamlenin sonunda, iki kişi daha yere yuvarlandı.

Kara Murat, küfürlere, tehditlere, çığlıklara aldırmıyor, sakin bir şekilde vuruşmaya devam ediyordu.

Delikanlı, genç kıza siper olmuş vücuduyla, koluyla, kılıcıyla onu koruyordu.

Bu hal, Kardinal Rodrig'i adeta çıldırtıyordu.

Neredeyse öfkesinden çatlayacaktı.

Kardinalin silahşörleri yeni bir saldırı daha yaptılar.

Kara Murat bunu da ustaca savuşturdu ama, üstü başı parça parça oldu, yüzü gözü kan içinde kaldı.

Onun bu halini gören Maria Teresa'nın yüzü sapsarı kesildi, kalbi yaralı bir kuş gibi çırpındı.

Vuruşmaya devam eden Kara Murat, genç kıza:

—Eğer bir dakika daha burada kalacak olursan, öleceğim! dedi. Hemen kaç, beni yalnız bırak. Ben bu herifleri tepelemesini bilirim.

Maria Teresa tehlikeyi artık iyice anlamıştı:

"—Evet... Beni korumak için kendisini tehlikeye atıyor, vücudunu bana siper ediyor. Tek başına çok daha rahat hareket eder!" diye düşündü. Sonra, yüksek sesle:

—Haklısın yabancı! dedi. İşte gidiyorum. Belki seni bir daha göremem. Ama bütün ömrümce kahramanlığın kalbimde yaşayacak.

Genç kız bunları söylerken, elini kalbinin üzerine koymuştu.

Kara Murat, ruhunun titrediğini, yüreğinde tatlı bir aşk rüzgârının estiğini hissetti. Gözlerinde bir sevgi ışığı parladı.

Maria Teresa, atını mahmuzladı.

Cins hayvan kişnedi, ön ayaklarıyla yeri eşeledi, sonra fırtına gibi uçtu gitti.

Bunu gören Kardinal Rodrig, çılgın gibi haykırdı:

—Kızı tutun... Kızı kaçırmayın!

Bir an durdu, sonra devam etti:

—Kızı yakalayana yüz altın ödül vereceğim!

Süvarilerin bir kısmı, Kara Murat'ı bırakıp, uzaklaşan Maria Teresa'nın peşine düştüler.

Kara Murat, kanlanan kılıcını silip, kınına yerleştirirken:

—Haydi dostum, bize de yol göründü! diyerek yanına gelen atının üzerine atlayıp, ok gibi ileri fırladı.

Kardinalin adamları, Kara Murat gibi güçlü, cesur ve pervasız bir düşmandan kurtulduklarına sevinmişlerdi.

Şimdi bütün süvariler, Kara Murat'ı bırakmış, genç kızın arkasına düşmüştü...

Kardinalin yüz altın ödül vaat etmesi, adamları daha da coşturmuşa benziyordu.

Ama Kara Murat henüz kavgayı bırakmamıştı.

Kardinalin adamlarına verdiği emri duyduğu için, uzaklara gitmemiş, kızı nasıl kurtaracağını düşünmeye başlamıştı.

Tehlike içinde olan genç bir kızı, asla yalnız başına bırakamazdı.

Bunun için, yolun ortasında durarak süvarileri bekledi.

Kardinalin adamları, doludizgin geliyorlardı.

Aradaki mesafe, iyice azalınca Kara Murat gürledi:

—Yol kapalı! Geçmek yasak!

Bunu söylerken, delikanlının elinde ucu kırık bir kılıçtan başka bir şey yoktu.

Kolundan ve omuzundan kanlar akıyordu.

Boynunda da bir kılıç yarası vardı.

Üstü başı paramparça olmuştu.

Gözleri alev alev yanıyordu.

Kardinal'in adamları haykırdı:

—Canını seviyorsan, yol ver!

Kara Murat tekrarladı:

—Yol kapalı, geçemezsiniz!

Süvariler, atlarını mahmuzlayıp, Kara Murat'ın üzerine sürdüler.

Kanlı bir boğuşma başladı.

Kılıçlar çarpışıyor, atlar kişniyor, küfür sesleri yeri göğü inletiyordu.

Arada bir:

—Aaaah! Yandım! diye haykırış duyuluyor ve sonra bir adam attan yere yuvarlanıyordu.

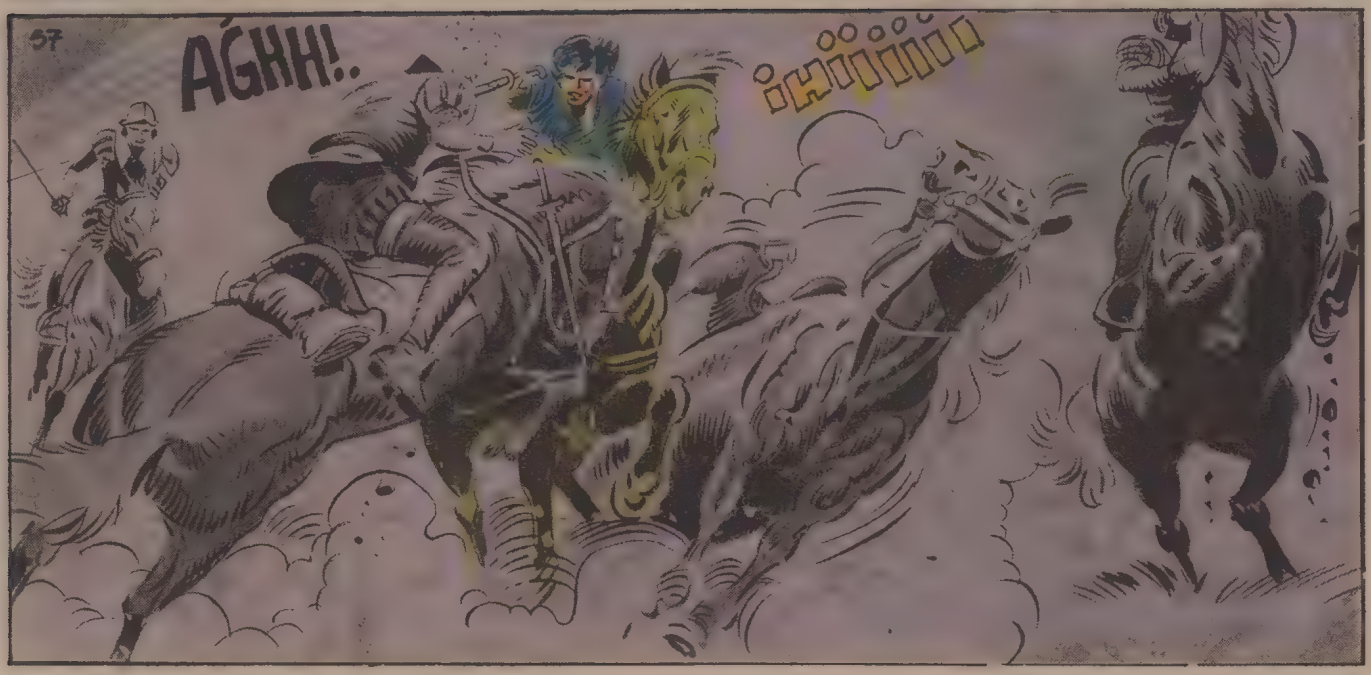

Kara Murat'ın da atı da tıpkı bir insan gibi dövüşüyordu.

O koca vücuduyla, yolun ortasında durmuş, bir sağa, bir sola dönüyor, çifteler savuruyor, şahlanıyor, ileri atılıyor, iki ayağı üzerine kalkarak bazen öne, bazen arkaya hücum ediyor, ağzından köpükler saçarak, soluyarak, kılıçlı adamlara meydan okuyordu sanki...

...Ve saldıranlardan hiç biri, bir adım ileriye geçemiyordu.

Arada bir atlar da yere yıkılıyor, o zaman Kara Murat'ın atı, rakibinin kafasına bir tekme vuruyor, bir başka atın bacağına bir çifte indirerek onu da yere deviriyordu.

Kısa zamanda Kardinal'in adamlarından bir çoğu atsız kalmış, bazıları korkudan geri çekilmiş, bir kısmı da yaralı bir halde yere serilmişti.

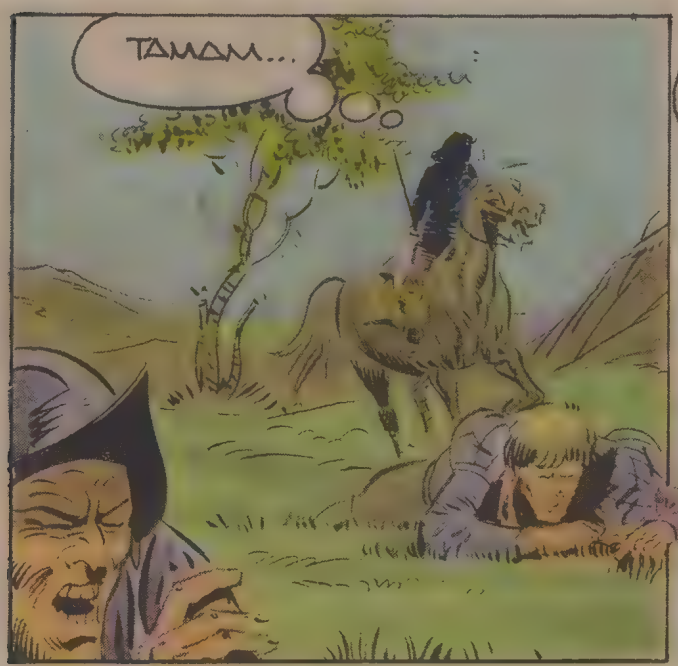

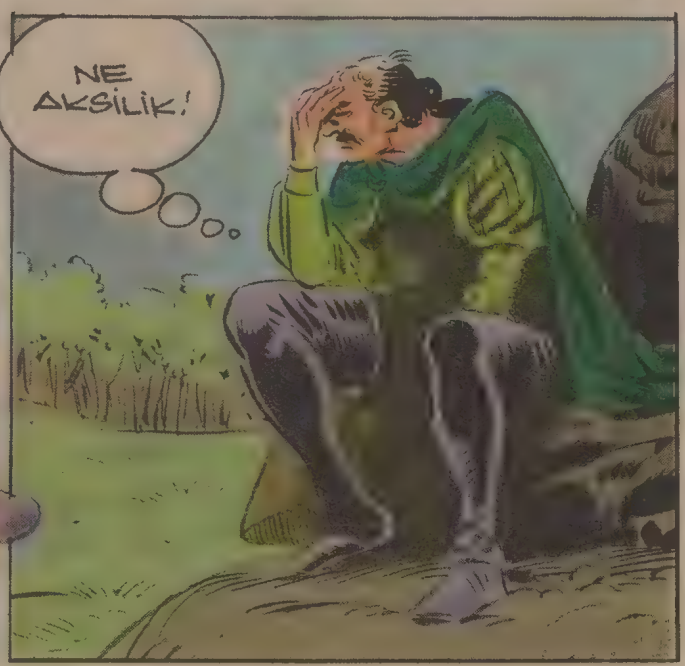

Yaralılar acı acı inlerken, bazıları da titreyerek can çekişiyordu.

Şimdi, bu kanlı kavganın iki galibi vardı: Kara Murat'la kahraman atı...

Maria Teresa, artık görünürlerde yoktu.

Bunu fark eden Kardinal Rodrig, bir kayanın üzerine çökmüş, başı ellerinin arasında, kara kara düşünüyordu. Öfkesinden dudakları mosmor olmuştu.

Kara Murat, atını mahmuzlayarak kavga yerinden uzaklaşırken, Kardinal Rodrig, gözlerinden ateşler fışkırarak yumruğunu ona doğru uzatıp, ulurcasına bağırdı:

—Adını söyle sersem! Adın ne?

Kara Murat, alaylı bir kahkaha attı:

—Adımı ne yapacaksın soytarılar kralı?

—Adını öğreneyim ki, dünyanın öbür ucuna bile kaçsan seni bulup geberteyim...

—Haaa, şu mesele... Pekâlâ söyleyeyim. Adım Kara Murat... Dünyanın öbür ucuna değil, Roma'ya gidiyorum. Ne zaman istersen seninle ve sefil adamlarınla karşılaşmaya hazırım...

Kara Murat yolun dönemecinde kaybolurken, Kardinal Rodrig büyük bir kin ve nefret nöbeti içinde homurdanıyordu:

—Seni yakalamak, ciğerlerini söküp ateşte yakmak, etlerini ufak ufak doğrayıp, köpeklere atmak için servetimin yarısını seve seve feda ederim.

Bu sırada Kardinal'in yanında bir gölge

belirdi... Bu Ferlino idi... Kardinal Rodrig'in sözlerine şöyle cevap verdi:

—Onu yakalama işini ben üzerime alıyorum efendim. Bu herifi mutlaka ele geçireceğim. Maria Teresa'ya gelince, onu da henüz elimizden kaçırmış sayılmayız. Çünkü gideceği yerleri çok iyi biliyorum.

Kardinal Rodrig ile Ferlino, Kara Murat'a beddualar yağdırarak konuşurken, uzaktan bir atlı belirdi.

Dört nala gelen bu süvari Anton'du.

Özel bir görevle Tivoli'ye gittiği için kavgada bulunamamıştı...

Kardinal'in hizmetine yeni aldığı, bu dev yapılı, genç silahşör, efendisinin yanına gelince, çevik bir hareketle yere atladı.

İri iri açılan gözleriyle çevresine bakındı.

Gördüğü korkunç manzara onu şaşırtmıştı.

Yerlerde, kanlı cesetler vardı... Yaralıların acı haykırışları yeri göğü inletiyordu...

Anton dehşet içinde:

—Tanrım! Bu da ne? Sizi tuzağa mı düşürdüler? diye bağırdı.

Kardinal Rodrig kaşlarını çatarak:

—Saldırıya uğradık! diye homurdandı.

—Size saldıranlar çok mu kalabalıktı efendim?

—Hayır... Bir kişiydi!

—Neeee?

Anton'un gözleri ansızın faltaşı gibi açılmıştı.

Kulaklarına inanamıyordu.

Yanlış duyduğunu sanarak, tekrar sordu:

— Kaç kişi dediniz? Kaç kişi?

Kardinal Rodrig azarladı:

—Bir kişi dedim ya! Sağır mısın?

—Sadece bir kişi, öyle mi? Olur şey değil! Bütün bunları bir kişi mi yaptı yani?

—Evet...

Anton, şaşkınlıkla çevresine bakındı. Büyüyen gözleri yerde yatan ölülerin, yaralıların üzerinde dolaştı. Sonra hayranlıkla mırıldandı:

—Sadece bir kişi ha! Bir kişi öyle mi? İnanamıyorum doğrusu... Ne müthiş silahşörmüş! Tam bana göre bir rakip!

Kardinal Rodrig'in gözleri nefretle parladı:

—Evet, şeytan gibi bir adamdı. Ama intikamım fena olacak. Hangi deliğe girerse girsin onu bulacağım?

Anton, Kardinal'in sözlerini duymuyor, çevresine acı acı inleyenlere bakarken, bu akıl almaz kavgayı hayalinde canlandırmak istiyordu:

—Yazık! Keşke ben de burada bulunsaydım. O müthiş yabancıyla dövüşmeyi çok isterdim doğrusu...

Kardinal Rodrig:

—Merak etme! diye söylendi. Onunla ergeç karşılaşacaksın. Çünkü onu ancak sen yenebilirsin. Evet Anton... İntikamımı alman lazım. Ama onu hemen öldürmeni, istemiyorum. Çok acı çekmeli ve bana yaptığı hakare-

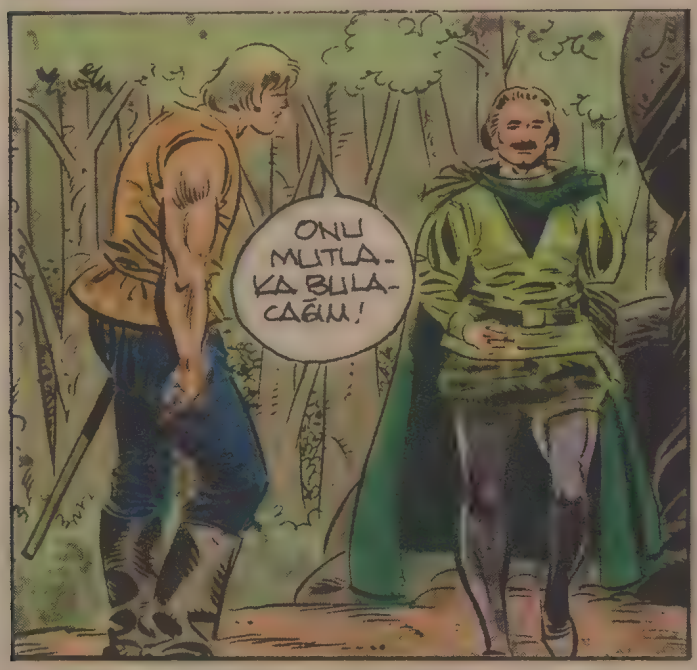

tin cezasını çok pahalıya ödemeli...

Anton, Kardinal'in karşısında saygıyla eğildi:

—Onu mutlaka bulacağım efendim. Bulduktan sonra da kemiklerini bir bir kıracağımdan emin olabilirsiniz. Doğrusu böyle güçlü bir düşmanla karşılaşacağım için çok mutluyum. Adını ve hangi yöne gittiğini biliyor musunuz?

—Adının Kara Murat olduğunu söyledi ve Roma yoluna doğru uzaklaştı. Hızlı gidersen ona yetişirsin sanıyorum.

Anton bir sıçrayışta atına atlayarak hayvanı mahmuzladı:

—İşte, derhal gidiyorum efendim? Elimden asla kurtulamaz!

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

24 EKİM 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 561 FİYATI 30 LİRA

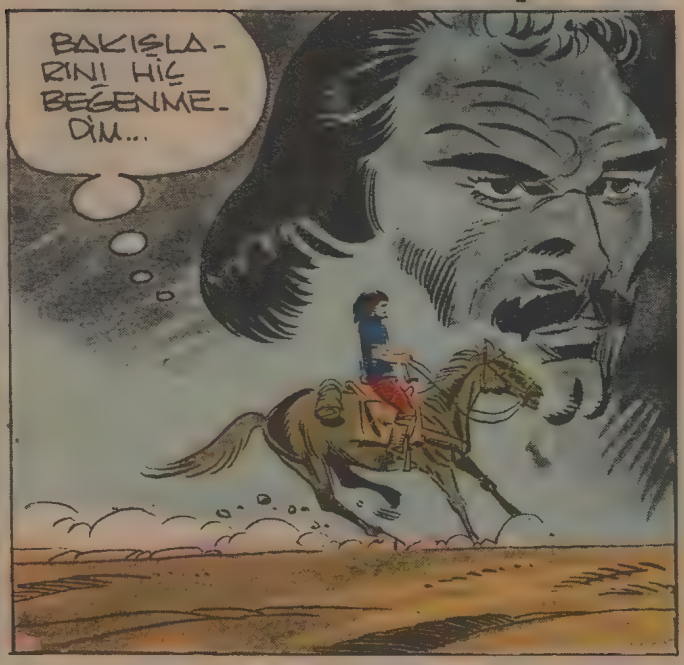

Cins kısrak, yolda bir toz bulutu kaldırarak uçarcasına uzaklaşırken, hayvanı çılgın gibi mahmuzlayan Anton:

—Haydi! Daha hızlı!.. Daha hızlı! diye bağırıyor, sonra kendi kendine:

—Tam bana göre bir rakip.. Yıllardır böyle bir kavgayı özlemiştim doğrusu! diye söyleniyordu.

★★★

Kara Murat, ıssız kır yolunda atını dört nala sürerken, kendi kendine:

—Durumum kötü! diyordu. Güzel gözlü bir kız için kendimi tehlikeye attım. Oysa yapılacak o kadar çok işim var ki.. Üstelik dövüştüğüm adam hatırlı birine benziyor. Belki de bir prens.. Bakışlarını hiç beğenmedim. Eline geçersem mutlaka derimi yüzer...

Aynı anda Maria Teresa'yı hatırlayınca

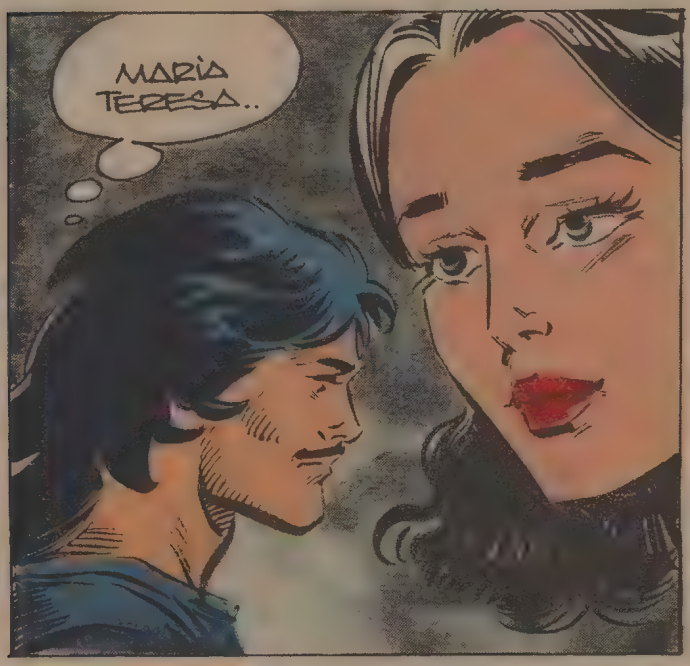

yüzünü mutlu bir gülümseme kapladı:

—Ama o kız için her türlü tehlikeye atılmaya değerdi doğrusu. Ne kadar saf ve masum bir güzelliği vardı! Onu, o haydut kılıklı heriflerin elinde bırakamazdım. Maria Teresa!.. Acaba seni bir daha görebilecek miyim?

Tivoli'nin ilk evleri görüldüğü zaman, güneş ufku kan rengine boyayarak batmak üzereydi.

Bir süre sonra hava iyice karardı ve gece siyah kanatlarını kırlara gererken gökte yıldızlar mücevher gibi birer ikişer parlamaya başladı.

Kara Murat, gecenin ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. O günkü boğuşmalar, çarpışmalar ve uzun yolculuk onu yormuştu.

Vücudunda kılıç yaraları sızlıyordu.

Bir hayli de kan kaybetmişti.

Bedenini saran dermansızlığın büyüdüğünü hissediyordu.

Bu durumda yola devam edemeyeceğini anladı. Kendi kendine:

—Böyle bitkin bir halde nereye gidebilirim? Yarı yolda kalırım. En iyisi geceyi Tivoli'de geçirmek.. Dinlenir, kendime gelirim, diye söylendi.

Bu kararla atını sürdü, Tivoli'ye girdi. Sokağın başında gözüne bir levha ilişti. Üzerinde siyah bir yazı ile şunlar yazılıydı: "Sarı Geyik Oteli".

Dizginleri çekti, attan atlayıp içeri girdi. Geceyi geçirmek için bir oda istedi. Atını ahıra bağlamalarını, yem ve su vermelerini söyledi.

Kara Murat'a geniş bir oda verdiler. Yatak tertemizdi. Otelci kadın, otelin en iyi odasını kendisine verdiklerini söylerken, Kara Murat'ın parça parça olmuş elbiselerini gördü, canı sıkıldı, fakat bunu belli etmek istemedi.

Bu yakışıklı genç bir kaza geçirmiş olabilirdi.

Bütün mesele paradaydı.

Ya sabah parayı vermezse?

Perişan hali, bu gencin bir saldırıya uğradığını gösteriyordu. Yolda haydutlar tarafından soyulmuş olabilirdi. Bunun için işini sağlama bağlamak istedi. Ellerini ovuşturarak:

—Özür dilerim, dedi. Oda kirasını peşin alırız.

Kara Murat kesesini aramaya başladı. Fakat bir türlü bulamıyordu. Her yanını aradı.. Boşuna.. Kesenin yerinde yeller esiyordu...

—Boğuşurken düşürmüş olacağım! diye mırıldandı.

Kızardı, sarardı, sıkıldı, sonunda:

—Kesem kaybolmuş! dedi. Size verecek param yok. Fakat merak etmeyin. Kolayı var... Şu yüzüğü alın, sizde kalsın. Borcumu getirince geri alırım...

Kadın, yüzüğü aldı, baktı:

—Ama bu çok değerli bir yüzük! diye mırıldandı.

—Zararı yok! Sizde kalsın...

Kadın başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. Kara Murat koltuklardan birini çekip pencerenin önünde oturdu. Gecenin serinliği ve taze havanın başındaki ağrıyı gidereceğini düşünerek camı açtı.

Kapı vuruldu, otelci kadın içeri girdi:

—Rahatsız ettim, özür dilerim. Size hem yeni bir gömlek getirdim, hem de az önce söylemeyi unuttuğum bir şeyi söylemek istedim. Geç vakte kadar o pencerenin önünde oturmayınız...

—Neden?

—Karşıdaki köşkün sahibi kızıyor...

—Kızıyor ne demek?

—Orası Kont Manfredi'nin evi.. Kendisinin gözetlendiğini sanarak sinirleniyor...

—Kont Manfredi mi dedin?!

—Evet.. Daha önce birçok tatsız olay oldu...

—Peki, uyarına teşekkür ederim..

Kadın gittikten sonra Kara Murat karşıdaki köşke uzun uzun baktı...

Bu ne iyi rastlantıydı böyle?

Yiğit Roben'in mektup yolladığı Kont Manfredi'yi aramadan bulmuştu.

Hemen gidip, mektubu ona vermeyi düşündü. Sonra vazgeçti:

—Gece vakti olmaz!

Vakit ilerledi. Oteldeki gürültüler birbiri ardından kesildi. Kasabanın ateş böceği gibi parlayıp kaybolan birkaç ışığı da söndü. Çevreye derin bir sessizlik kanat gerdi.

Ne bir ışık, ne bir ses, ne bir hayat eseri...

Birden sokakta, iki gölge göründü... Uzun duvarlarla çevrili köşkün yan kapısında durdu...

Kara Murat derin bir merak içinde seyrediyordu...

İki gölge kapıya üç defa hafif, bir defa hızlı vurdu..

Bu gizli bir işaret olmalıydı. Çünkü kapı

hemen açıldı ve iki gölge eşikten girerek kayboldu...

Birkaç dakika sonra iki kişi daha geldi ve aynı şekilde köşke girdi.

Kara Murat pencereden şaşkın şaşkın bakıyordu.

Acaba Kont Manfredi köşkte bir ziyafet mi veriyordu?

Birden açlıktan midesinin kazındığını ve susuzluktan boğazının yandığını hissetti.

Bu sırada birçok kişi daha gelip, aynı şekilde kapıdan girip kaybolmuştu.

Gece yarısından sonra ziyafet olur muydu?

Neden olmasın?

Bu İtalyan soylularının birçok garip zevkleri olduğunu duymuştu.

Kara Murat da köşke girmeye ve Kont Manfredi'ye mektubunu verdikten sonra buyur edilirse birkaç lokma yemek yemeye karar verdi. Otelci kadının az önce verdiği yeni gömleği giydi.

Otelin penceresinden başını çıkardı. Aşağıya bakarak yüksekliği tahmin etti. Çekinilecek bir yükseklikte olmadığını anlayınca ayaklarını çıkardı, aşağıya sarkarak yola atladı.

Bu, Kara Murat için aslında bir serüven gecesiydi.. Ziyafet verildiğini sandığı köşkte onu büyük sürprizler bekliyordu...

Yan kapıya varınca, üç defa hafif, bir defa kuvvetli vurdu.

Aradan yarım dakika geçmeden köşkün kapısı açıldı.

Kara Murat karşısında uşaklardan birini

göreceğini sanıyordu. Oysa onun yerine kapıda şık giyimli, uzun kılıçlı bir asilzade duruyordu.

Kara Murat buna şaşırdı. Fakat bu çok sürmedi. Hayreti bir kâbus şeklini aldı.

Çünkü girdiği holün silahlı asilzadelerle dolu olduğunu görünce burada gizli ve önemli bir toplantı yapıldığını derhal anlamıştı. Onu karşılayan asilzade:

—Biraz geciktiniz, dedi. Ama sizin gibi geciken birkaç arkadaş daha var. Lütfen parolayı söyleyiniz...

Kara Murat birden dondu kaldı sanki. Öyle ya, böyle gizli toplantılarda daima bir parola olurdu...

Parolayı söyleyemezse buradan sağ çıkacağı şüpheliydi...

İyi ama, parolayı bilmiyordu ki...

Rengi sarardı, elini hafifçe kılıcına doğru götürmeye başladı...

Birden kafasında bir şimşek çaktı...

Kendisinden kısa bir süre önce içeriye giren asilzadenin:

"Ölüme kadar savaş" dediğini dışarıdan duymuştu.

Acaba parola bu muydu?

Yavaş bir sesle:

"Ölüme kadar savaş" diye mırıldandı.

Kapıyı açan adam:

—Tamam, dedi. Toplantının yapıldığı yeri herhalde biliyorsunuz.. Sola dönünce koridorun dibindeki odada...

Kara Murat büyük bir şaşkınlık içinde yürümeye başladı...

Koridorun sonuna doğru ilerlerken bir

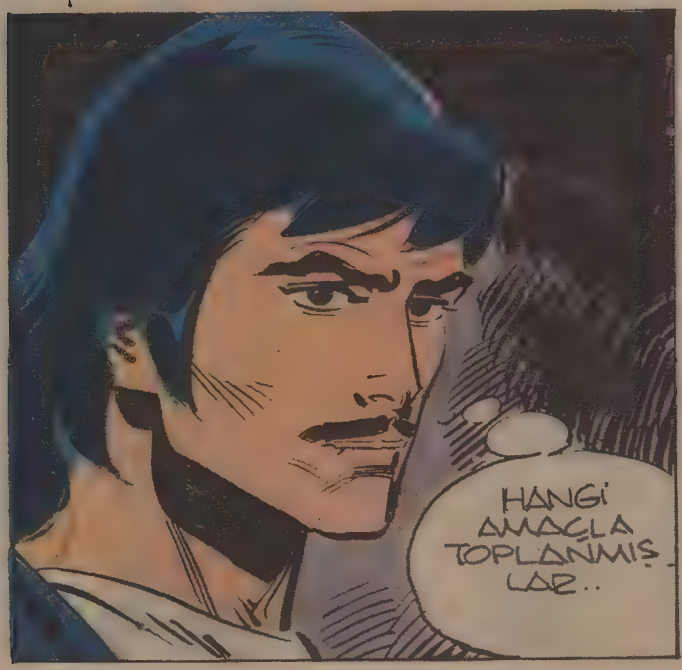

yandan da kendi durumunu düşünüyordu.

Onu birine , bir arkadaşlarına benzetmiş olacaklardı...

...Ve burada çok önemli, gizli bir toplantı vardı..

Toplananlar kimlerdi?

Hangi amaçla toplanmışlardı?

Böyle bir yerde Kont Manfredi'ye mektubu vermesi herhalde uygunsuz olurdu...

Şimdi ne yapacaktı?

Toplantı yerine mi girmeli, yoksa dönüp gitmeli miydi?

Köşkten çıkabileceğine emin olsa hiç durmadan dönüp oradan kaçacaktı... Ama bu da mümkün görünmüyordu...

Dönüşü olmayan bir yola girmişti artık...

Kapının önüne vardığı anda bütün tereddüdünü yenmiş ve birkaç asilzadeyle birlikte içeri girmişti...

Hafif bir ışıkla aydınlatılmış bu geniş salonda otuza yakın adam vardı.. Kısa bir an başlarını çevirip, yeni gelenlere baktılar...

Köşedeki koltukta orta yaşlı bir adam, büyük bir komutan gururuyla oturuyordu. Salondakiler ona saygı ve sevgiyle bakıyorlar, önünde baş eğiyorlardı.

Adamın şakaklarına hafif hafif karlar yağmıştı. Uzun yıllar hapishanede, rutubetli odalarda yatıp kalktığı ve çok acı günler geçirdiği için halinde üzgün bir ifade ve yorgunluk göze çarpıyordu..

Bu adam, Kont Manfredi idi...

Papa Alonso saltanat hırsı ile onu yakalatmış ve Sent-Anj şatosu zindanlarına attır-

mıştı. Fakat o, bir fırsatını bulup, adamlarının yardımıyla hapishaneden kaçmayı başarmıştı...

Kont Manfredi'nin sağında ve solunda iki kişi oturuyordu. Kara Murat kendi kendine:

—Ortada oturanın kim olduğunu öğrendim, diye mırıldandı. Acaba yanındakiler kim? Adamların yüzleri hiç gülmüyor. Amma somurtkan şeyler!...

Bir süre onları süzdükten sonra devam etti:

—Bunlar yabancı olduğumu anlarlarsa beni paramparça ederler.. Bu belalı yere nereden geldim? Bu işin sonu nereye varacak?

Bu sırada asilzadelerden biri ayağa kalkarak:

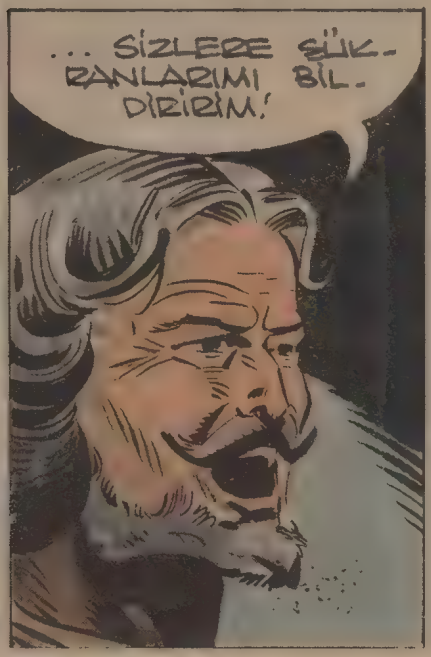

—Yaşasın Kont Manfredi! diye bağırdı.

Bütün asilzadeler sağ yumruklarını havaya kaldırarak tekrarladılar:

—Yaşasın Kont Manfredi!...

Kont Manfredi ayağa kalktı. Rengi sarardı. Dudakları titriyordu. Gözlerinde garip ışıklar alevleniyordu. Kin ve intikam ışıklarıydı bunlar...

Ağır ve titrek bir sesle söze başladı...

Fakat sesinin tonundan, tavırlarından emretmeye alışmış bir insan olduğu anlaşılıyordu...

Bir iki kere yutkunduktan sonra;

—Dükler, kontlar, sayın asilzadeler! diye söze başladı. Beni liderliğe seçtiğiniz için sizlere şükranlarımı bildiririm. İtalya soylularının haysiyet ve gururunu koruyacağıma inanmanızı isterim...

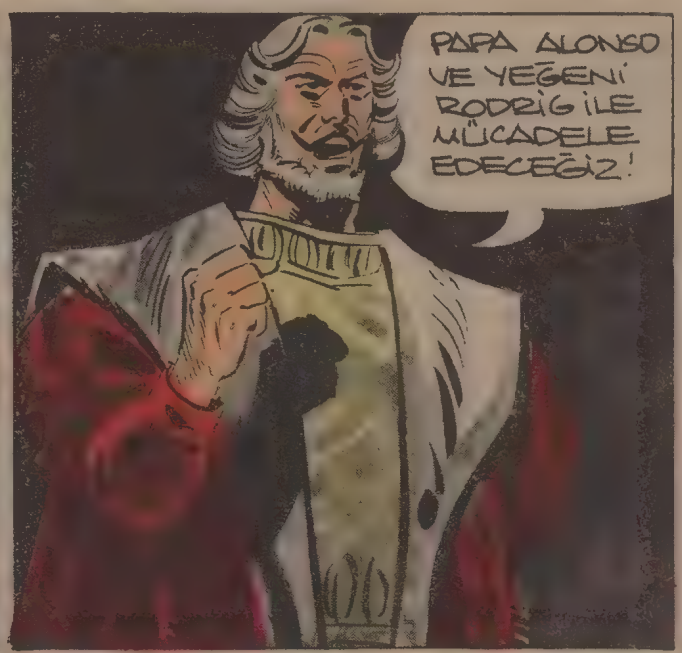

Kara Murat'ın şaşkınlığı biraz daha arttı. İçinden:

—Vay, vay!.. dedi. Çok önemli kişilerin arasına düşmüşüm. Sahtekarlığım ortaya çıkarsa halim ne olur? Hayırlısıyla buradan çıkabilsem başka bir şey istemem...

Bu sırada Kont Manfredi devam ediyordu:

—Bir din adamından çok, zalim bir diktatör olan Papa Alonso ve yeğeni Kardinal Rodrig ile mücadele edeceğiz. Başarıya ulaşabilmem için sizlerin bana yardım etmesi şart. Size bir şey vaat etmiyorum. Çünkü her şey sizindir. Ben ancak sizin isteklerinizi yerine getirmeye uğraşacağım.. Altın, servet, para, unvan, her şey sizindir.. Dileklerinizi bana bildirmeniz yeter...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

31 EKİM 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 562 FİYATI 30 LİRA

Salon alkışlarla çınladı...

Servet, istikbal, lüks ve saltanat hırsıyla daha şimdiden sarhoş olanlar, altın torbalarının, elmasların hayaliyle kendinden geçenler, vali olmayı tasarlayanlar, Kont Manfredi'nin sözlerini coşkun bir şekilde alkışladılar.

Kara Murat kendi kendine:

—Altınlar, servetler unvanlar, adeta gökten yağıyor... Oh ne âlâ memleket! Acaba ben de bir şey istesem mi? Gökten kudret helvası gibi yağan bu ihsanlara ben de kucak açsam mı? Belki içine bir şey düşer!... Doğrusu düşünmeye değer!...

Alkışlar yavaşlayınca Kont Manfredi yeniden söze başladı:

—Bugün verdiğiniz karar İtalya'nın geleceğini etkileyecek. Kalbim şükran hisleriyle doludur. Hepiniz gelecek toplantı gününe kadar kendiniz ve akrabalarınız için ne gibi şeyler istiyorsanız yazılı olarak bana bildirin. Şimdiden söz veriyorum hepsini yapacağım.

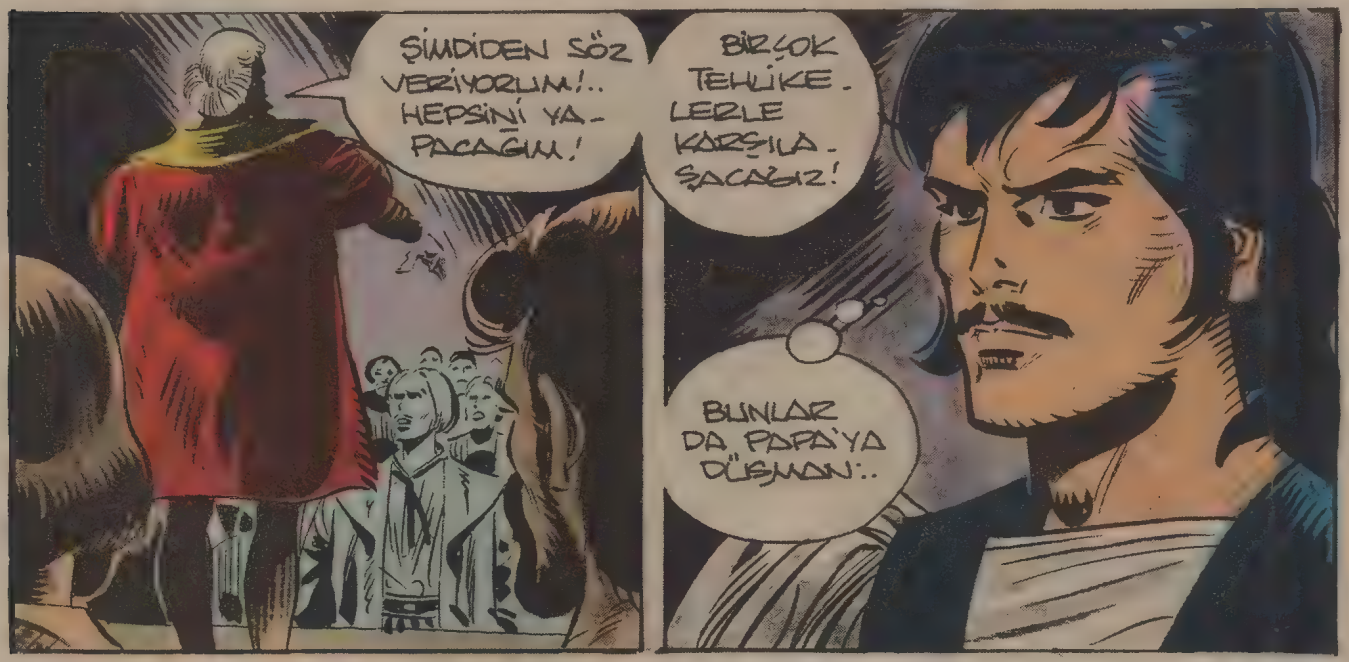

Salonda yeni bir alkış kasırgası esti.

Kont Manfredi devam etti:

—Ben çok ıstırap çektim. Papa'nın kibri, azameti ve zulmü yüzünden uğramadığım felaket kalmadı. Ama o kötü günlerin acısını çıkaracağım.. Birçok tehlikelerle karşılaşacağız. Düşmanlarımız uyumuyor.. Onlar çok tehlikeli adamlardır...

Kara Murat içinden:

"Tam yerine düşmüşüm... Bunlar da benim gibi Papa'ya düşman.. Ama bana inanırlar mı? Kimliğimi açıklarsam casus sanıp hemen paramparça ederler.. En iyisi buradan usulca sıvışmak..."

Yavaş yavaş kapıya doğru ilerlerken, ansızın gür ve kalın bir ses salonu inletti:

—Aramızda casus var!...

Kara Murat birden ürperdi yüzü sarardı beynini korkunç bir uğultu kapladı...

Adam haykırıyordu:

—Kapıları kapayın! Casus var..

Salon bir anda mahşer yerine döndü.. Her kafadan bir ses çıkıyordu:

—Casus mu?

—Nerede?

—Yakalayalım!...

—Parçalayalım haini!...

Adam elini mızrak gibi Kara Murat'a doğru uzattı.

—İşte, casus orada!...

Kara Murat iki adım geri çekilerek elini kılıcına attı.

Adam devam etti:

—Onu gördüğüm andan beri kuşkulanmıştım. Az önce hepimiz "Yaşasın Kont Manfredi!" diye bağırırken o da bize uymak zorunda kaldı. Çok iyi duydum. Şivesi İtalyan'a benzemiyor. Bir yabancı o!... Bir casus!..

Asilzadeler kılıçlarını çekerek Kara Murat'ın üzerine saldırdılar:

—Sefil! Alçak herif!...

—Gebertelim onu arkadaşlar!

—Yoksa hepimizi ele verir...

—Onu öldürmezsek mahvoluruz!...

—Casusa ölüm!...

Kara Murat'a saldıranlar, İtalyan asilzadelerinin en önde gelenleriydi. Bir başka zaman olsa on kişi birden bir adamın üzerine atılmaz bunu şovalyelik şerefine aykırı görürlerdi.

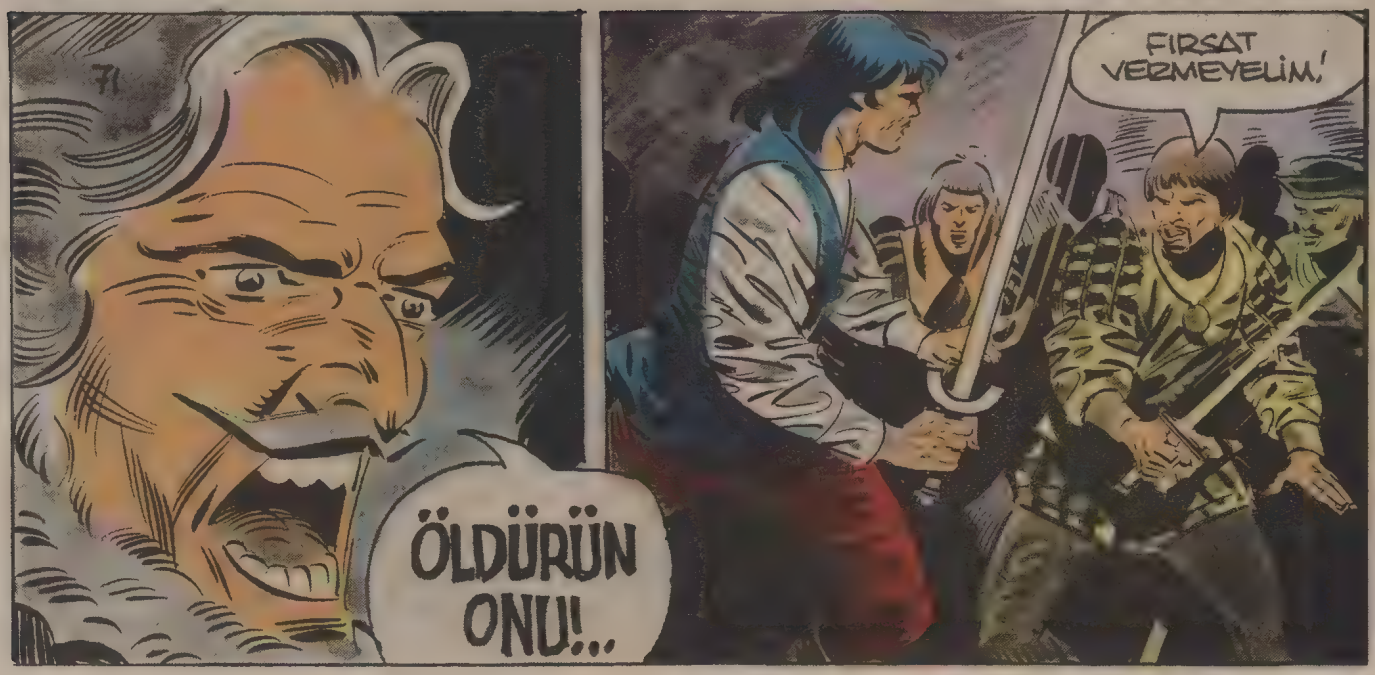

Ama şimdi durum böyle değildi.
Bu adam her şeyi biliyordu.
Onun bir sözü hepsinin başını celladın baltası altına götürür,bir vuruşta uçurturdu.
O korkunç bir adamdı.
Bir hafiye, bir casustu...
Ondan kurtulmak zorundaydılar...
Kont Manfredi emretti:
—Papa'nın casusu! Öldürün onu!...

Homurtular, küfürler birbirini izledi.
—Gebertin!
—Alçak herif!...
—Bizi ele verecek!...
—Fırsat vermeyelim!...
On kişi birden saldırıyor,kılıç sallıyor, Kara Murat hepsine birden karşı koyuyordu.
"-Ben casus değilim"dese bile kimi inandırabilirdi?

Bütün soğukkanlılığını ele almıştı.
Sırtını duvara dayayarak arkasını sağlama almış,ön tarafını da sağa sola şimşek gibi savurduğu kılıcıyla geçilmez bir siper haline getirmişti.
Feryatlar, inlemeler ahlar,oflar birbirini izliyor saldıranların gözlerinden öldürücü ateşler fışkırıyordu.

Kara Murat, on kılıca, ayrı ayrı cevap veriyor, saldırıları önlüyor, karşısındakileri öfkeden çıldırtıyordu.
Delikanlı bir aralık elindeki kılıcın hafiflediğini hisseder gibi oldu...
Eline baktı..Kılıcının yalnız sapı kalmıştı!...
"-İşte mahvoldum!" diye düşündü.

Kara Murat keskin kılıçların uçlarının göğsüne doğru yaklaştığını gördü...

Kollarını kavuşturdu. Yiğitçe, mertçe, kabadayıca ölmek istedi.

İçinden hazin bir tavırla:

"—Ben Roma'ya kutsal bir görev için gelmiştim. Oysa başıma neler geldi... Amacıma ulaşamadan ölüyorum.. Elveda güzel geçen günlerim!.. Elveda hayat!" diye mırıldandı.

Sonra kılıçların önünde dimdik durdu.

Artık hiç bir şeyden korkmuyordu.

Ölümden kurtulması mümkün değildi.

Ama o ölüm karşısında bile titremeyen bir yüreğe sahipti...

★ ★ ★

Dev Anton, saatlerce at koşturup Kara Murat'ı aradıktan sonra Roma'ya dönmüş ve

boynu bükük bir halde Kardinal Rodrig'in karşısına çıkmıştı:

—O serserinin izini bulamadım efendim. Sanki yer yarıldı yerin dibine girdi. Tivoli'deki bütün meyhaneleri dolaştım. En lüksünden en bayağısına kadar.. Kumar yerlerini lokantaları gözden geçirdim. Bu arada şüphelendiğim iki kişinin kafasını kırdım, bir kişinin karnını deştim, ama Kara Murat'ın gölgesine bile rastlayamadım...

Kardinal Rodrig'in öfkesi hâlâ geçmemişti:

—Nereye giderse gitsin, isterse mezara girsin, dünyanın ta öbür ucuna savuşsun, ölü ya da diri onu mutlaka bulacaksın... Yanına istediğin kadar adam al bütün Roma'yı tara...

—Emredersiniz efendim...

Anton salondan çıktıktan sonra Kardinal Rodrig büyükçe bir aynanın karşısına geçerek oturup süslenmeye başladı.

Saçlarını tarayıp düzeltti, yüzüne krem, tuvalet kolonyası, pomadlar, losyonlar ve çeşit çeşit kokular sürdü.

O devirde devlet adamlarının, kibarların ve zenginlerin, kadınlar gibi süslenip boyanmaları zorunlu gibiydi. Süslenip makyaj yapmayan, koku ve krem sürmeyen zenginlerle alay edilirdi.,

Tuvalet işi bittikten sonra Kardinal Rodrig salonun öbür ucundaki koltukta oturan adama seslendi:

—Ferlino.. Beni nasıl buluyorsun? Şık mıyım? Güzelleştim, değil mi? Hiç çekinmeden söyle.,..

Ferlino efendisine hayran hayran bak-

tı:

—Mükemmelsiniz efendim...

Kardinal Rodrig üzgün bir tavırla:

—Evet, dedi. Hiç bir eksiğim yok. Kadınların gözleri hep üstümde.. Gerçeği söylemek gerekirse beğenilen bir erkeğim. Ama Maria Teresa'nın gönlünü kazanmadıktan sonra neye yarar? Yakışıklılığım zenginliğim kudretim kaç para eder?

Kardinal Rodrig acı acı içini çekerek devam etti:

—Maria Teresa beni istemedikten, benden nefret ettikten sonra bütün bunların ne yararı var? Hepsi de önemsiz şeyler...

—Üzülmeyiniz efendim, bir gün gelecek sizi sevecektir...

—Maria Teresa mı?

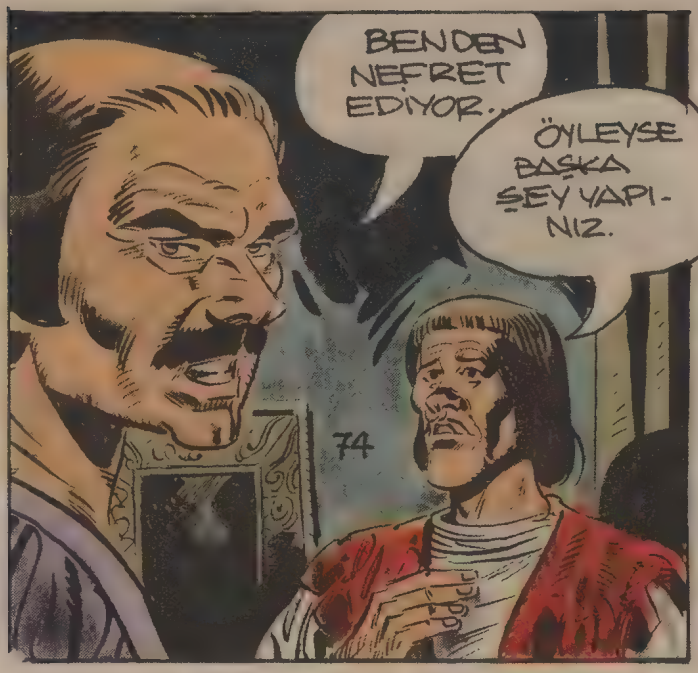

—Evet.. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Ergeç bu olacaktır.

—Hiç sanmıyorum.. Benden kaçıyor.. Benden nefret ediyor. Bakışlarında öyle bir kin var ki, bunu anlamamak görmemek için insanın budala olması gerekir.

—Öyleyse başka bir şey yapınız.

—Mesela ne? Ne gibi bir şey? Zorla güzellik olur mu?

—Madem ki zorla güzellik olmaz, o halde intikam alın...

—Nasıl olur? İnsan sevdiğine kıyabilir mi?

—Ben size Maria Teresa'dan intikam alın demedim ki....

—Ya kimden?

—Kara Murat denilen o sokak zorbasından..

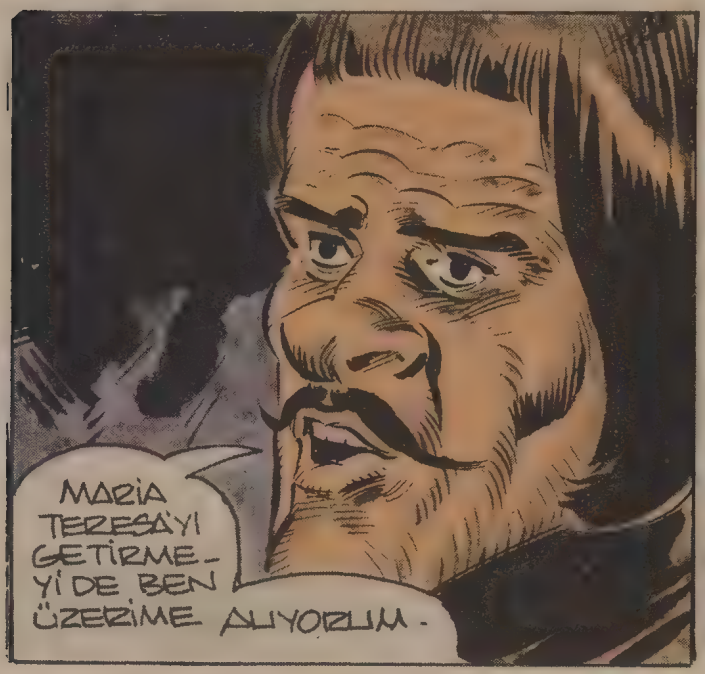

—Anladım.. Maria Teresa onu seviyor, sevdiği adamdan intikam almak gerekir demek istiyorsun değil mi? Bunun için Anton'a her emri vermedim mi?

—Evet, verdiniz.. Maria Teresa'yı kaçırıp getirmeyi de ben üzerime alıyorum...

Kardinal Rodrig kederle başını salladı:

—Faydası yok.. Beni sevmiyor...

Ferlino'nun gözleri parladı:

—Biraz önce Maria Teresa'nın sizi seveceğini söylediğim zaman boşuna konuşmamıştım. İşte size hem sevgi, hem de intikam sunuyorum. Lütfen şunu alınız.

Ferlino küçük bir şişe uzattı.

Kardinal Rodrig sordu:

—Bu nedir?

—Aşk iksiri...

—Nereden buldun?....

—Kambur Simon'dan...

—Şu ünlü büyücüden mi?

—Evet...

—Ne olacak bu?

—Her akşam üç damla yeter.. Suya ya da şaraba konulabilir...

—Ne kadar sürecek bu?

—Bir hafta devam edeceksiniz.. Ondan sonra kız sizi mutlaka sevecektir. Kambur Simon böyle dedi. Siz de bilirsiniz ki, Simon bu gibi işlerin üstadıdır...

Kardinal Rodrig şişeyi cebine koyarken:

—Demek ki bütün iş, Maria Teresa'yı bulup buraya getirmeye kaldı...

—O işi ben üzerime alıyorum efendim.

Kızın Tivoli'de kaldığı evi tespit ettim. Bütün planım hazır.. Bu defa karşımıza Kara Murat gibi bir belânın çıkacağını sanmıyorum. Kızı yarın akşam buraya getireceğim. En geç bir hafta sonra da koynunuzda olacak...

Kardinal Rodrig'in kalbi parçalanacak gibi çarptı beyni alev alev yandı adeta... İçi içine sığmıyordu. Bir haftanın kendisine yüzyıl kadar uzun geleceğini düşündü...

★ ★ ★

Maria Teresa, peşine takılan atlılardan kurtulmak için doğrudan doğruya Tivoli'ye gitmemiş, uzun süre kırlarda at koşturup izlenmediğine emin olduktan sonra konağa dönmüştü.

Genç kız avluda atından indi kapıyı anahtarıyla açıp eve girdi.

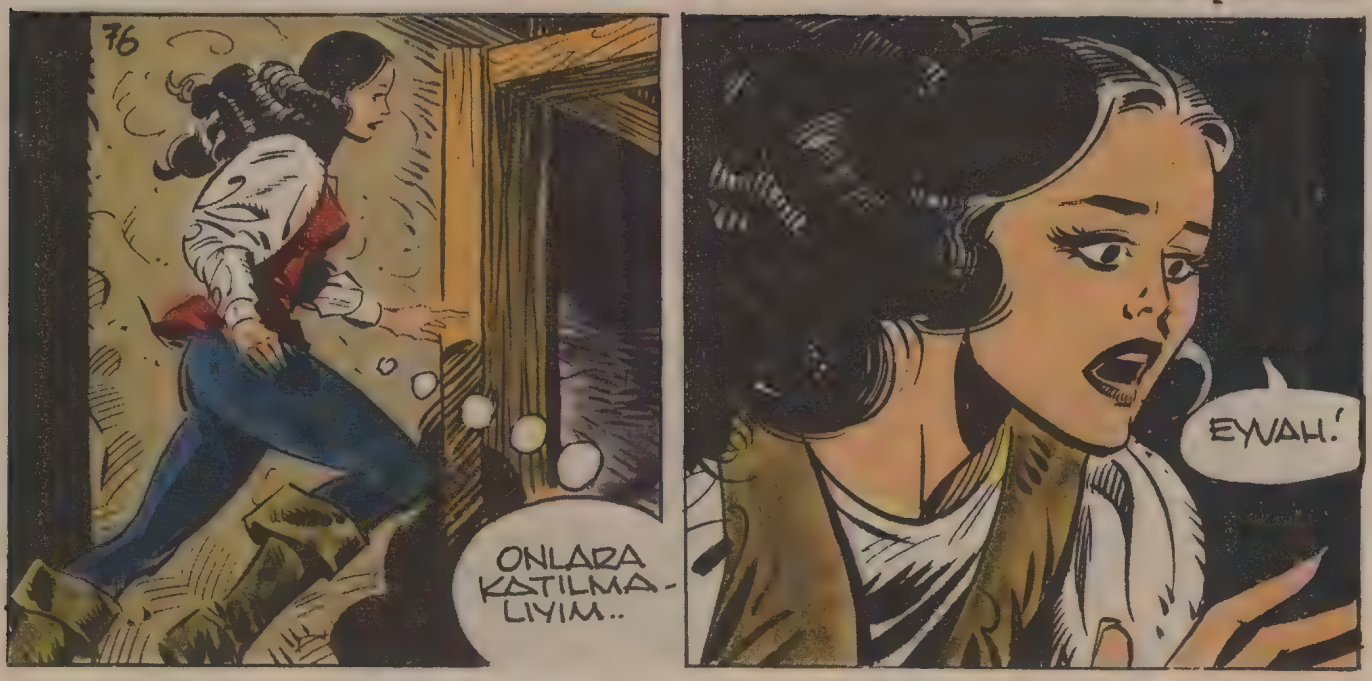

Bu gece babası Kont Manfredi ile arkadaşları konağın mahzeninde toplanacaklardı.

Bunu bildiğinden bir an önce onlara katılmak için mahzene koştu.

İlerledikçe bir takım sesler, gürültüler duymaya başladı.

Biraz daha yürüyünce kulağına kılıç şakırtıları ve korkunç sesler geldi.

Yüzünü derin bir ıstırap kaplayan genç kız acı acı haykırdı:

—Eyvah!.. Babamı yakaladılar....

Hızla merdivenlere atıldı,aşağıya doğru uçarcasına inmeye başladı.

Mahzeni görebilecek bir yere gelince durdu, korkuyla içeriye baktı.

O zaman konağın basılmadığını ve babasının tehlikede olmadığını anladı.

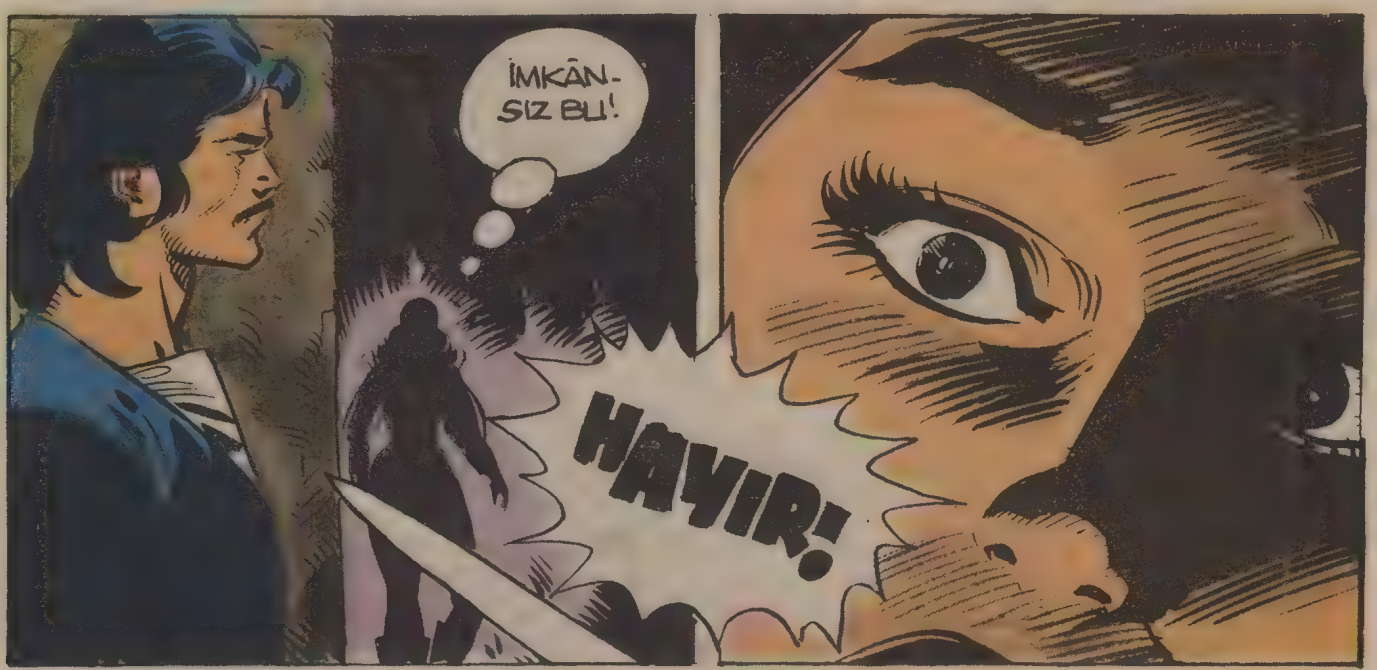

—Ohhh.. Çok şükür Tanrım!...

Mahzende bütün asilzadeler bir adama saldırıyorlardı.

Bu genç adamın üstü başı parça parça olmuş, kılıcı kırılmıştı.

Delikanlı ölümü beklerken bile son derece cesurdu...

Bakışları gururla ve korkusuzca parlıyordu.

Kılıçlar kalktı...

Kara Murat ölmek üzereydi...

O anda Maria Teresa öyle müthiş bir sesle bağırdı ki, hepsi dondu kaldı adeta.. Asilzadeler genç kızın çılgınca parlayan gözleri karşısında son darbeyi indiremediler...

Maria Teresa, Kara Murat'ı tanımıştı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

7 KASIM 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 563 FİYATI 30 LİRA

Ormanda hücuma uğradığı sırada sayısız saldırganlara karşı tek başına karşı koyarak kendisini kurtaran gençti bu...

Kont Manfredi kızını görünce kollarını açarak:

—Maria Teresa...Sevgili yavrum benim diye ona doğru yürüdü...

Genç kız Kara Murat'a doğru uzanan kılıçları iterek delikanlının yanında durdu:

Kılıçlardan birinin ucu, Maria Teresa'nın elini çizmişti. Genç kız sık sık nefes alıyor, elinden damlayan kana önem vermiyerek delikanlıya bakıyordu.

Kara Murat, Maria Teresa'yı görünce kalbinin heyecanla atmaya başladığını hissetti. Yumuşak bir sesle:

—Senin karşında ölmek ne büyük mutluluk! diye fısıldadı.

Maria Teresa da heyecan içindeydi. Babasına doğru dönerek:

—Ne yapıyorsunuz? diye bağırdı. Beni saldırganların elinden kurtaran kahramanı öldürüyorsunuz. Yardımının karşılığı bu mu olacak?

Kont Manfredi şaşkın şaşkın sordu:

—Ne diyorsun yavrum? Seni bu adam mı kurtardı? Nasıl olur?

—Oldu işte...Beni kurtarmak için en az on beş kişiyle vuruştu...

Asilzadelerden biri haykırdı:

—Onbeş kişi mi? Onbeş kişiye karşı bir kişi ha? Doğrusu bu çarpışmayı görmek isterdim...

Bir başkası alaylı bir sesle:

—Maria Teresa galiba sayıları şaşırdı, dedi. Bunun doğruluğuna inanabilmek için orada olmayı isterdim.

Kara Murat, içinde bulunduğu zor duruma rağmen, asilzadeye aynı alaylı tavırla cevap verdi:

—Burada kaç kişi olduğunuzu biliyor musunuz? Siz de en az onbeş kişisiniz ve hepiniz birden bana saldırdınız. Neyse ki Maria Teresa kavgayı durdurdu da sizi kurtardı.

Asilzadeler öfkeyle homurdanırlarken Kara Murat genç kıza dönüp, önünde saygıyla eğildi:

—İlgine teşekkür ederim. Hakkımda söylediğin sözler ömrümün sonuna kadar kalbimde yazılı kalacak. Tivoli yolunda, burada, ya da başka bir yerde fırsat çıkarsa hayatımı

uğrunda feda etmekten çekinmeyeceğimi bildirmek isterim. Bunun için bir işaretin, bir sözün yeterlidir.

Maria Teresa, ılık ve içten bir sesle cevap verdi:

—Beni Tivoli yolunda saldırıdan kurtardığın sırada cesaretine hayran kalmıştım. Şimdi de İtalya'nın en önde gelen asilzadeleri karşısında söylediğin sözleri dinlerken seni, eski çağların cesareti ile ün yapan kahramanlarından biri sandım.

Kara Murat, Maria Teresa'nın bu sözlerini büyük bir heyecanla dinliyordu.

Mahzendekiler, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Bu ne demek oluyordu?

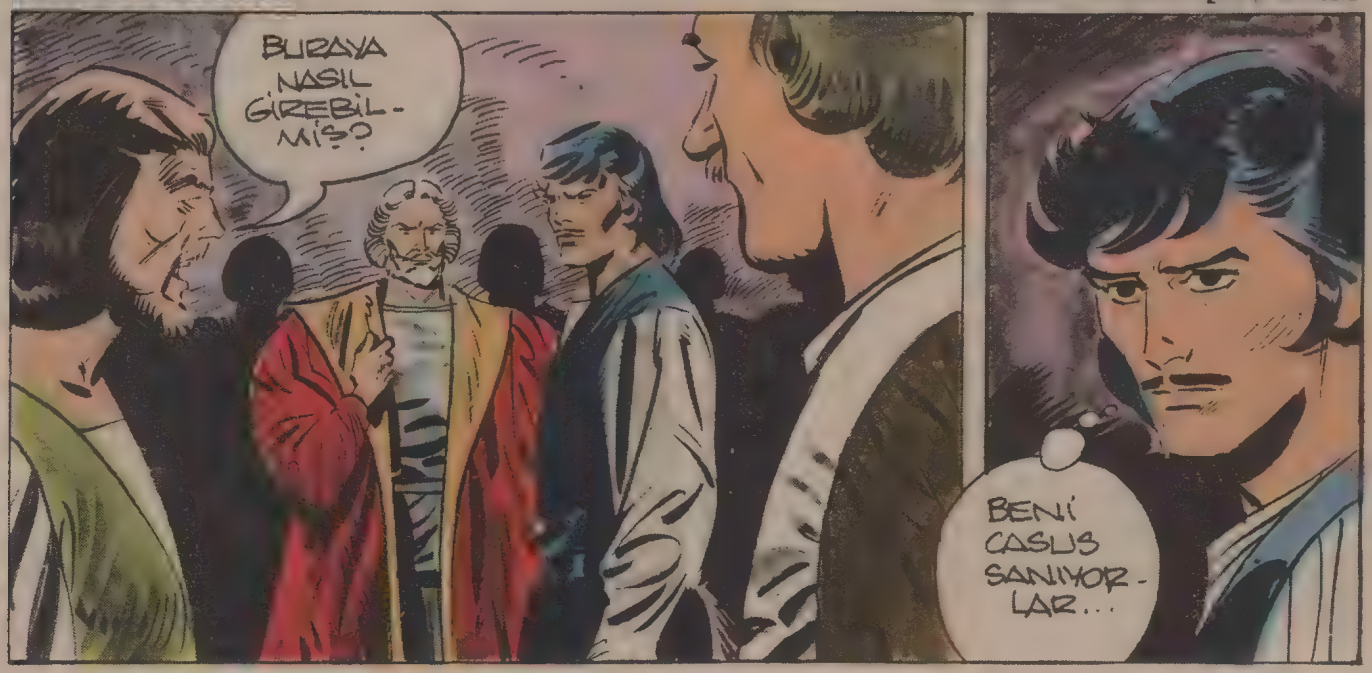

Yabancı genç, Kont Manfredi'nin kızını nasıl olmuştu da böylesine etkileyebilmişti?

Asilzadelerden biri, öfke içinde bağırdı:

--Her şey tamam. Ama şimdi bir mesele var. Bütün iş bu adamın buraya hangi amaçla geldiğini anlamaya kaldı.

Bir başka asilzade homurdandı:

—Evet...Buraya nasıl girebilmiş? Bu nokta çok önemlidir. Öğrenmek gerek. Parolayı kimden öğrenmiş olabilir?

—Bunu kendisine soralım.

Kara Murat Kont Manfredi'ye doğru yürüdü. Kendisini bir casus sandıklarını anlamıştı.Bu yüzden öfkesinden dudakları titriyordu. Sakin görünmeye çalışarak:

—Ben buraya size önemi bir mesaj iletmek için geldim.Bu mektubu bana bir düello-

da yaralanan Fransız şövalyesi verdi. Yiğit Roben, şimdi bir handa ağır yaralı olarak yatıyor....

Kara Murat, mektubu uzattı.

Kont Manfredi sarardı:

—Yiğit Roben mi? Onun gibi olağanüstü bir silahşörü kim yenebilir? Tuzağa mı düşürüldü yoksa?

—Hayır, bir silahşörle teke tek vuruştular, o kaybetti..

—İnanamıyorum...Ondan iyi kılıç kullanan bir insan olabileceğini hiç düşünmemiştim...

—Dünyada yenilmez insan yoktur. Roben cesur ve usta bir silahşör ama bu defa kendisinden daha iyi birine çattı.

—Yazık...Bize yardım etmeye geliyordu...Ona çok umut bağlamıştım...

Kara Murat:

—Evet, diye devam etti. Size bunu bildirmeye geldim ama siz konuşmama fırsat vermeden bana saldırdınız. Zaten her zaman başkalarının işine karışarak başımı böyle dertde sokarım.

Kara Murat'ın sözlerine inanmamak mümkün değildi. Duruşundaki ciddiyet, bakışlarındaki korkusuz ifade ve kendisine olan sonsuz güveni adamlarda olumlu bir etki yaratmıştı.

Kont Manfredi, soran gözlerini Kara Murat'a dikerek:

—O halde Yiğit Roben'in yerine sen bize katıl delikanlı, dedi. Senin gibi iyi kılıç kullanan cesur bir arkadaşa ihtiyacımız var....

Öteki asilzadeler de aynı isteği gösterdiler:

—Evet, evet...Bize katılsın...

Şimdi, hepsi birden ona bakıyor, vereceği cevabı bekliyorlardı...

Kara Murat:

—Bu mümkün değil, dedi.

Kont Manfredi sordu:

—Neden?

—İtalya'da fazla kalmayacağım. Birkaç küçük işim var. Sonra buradan ayrılmak zorundayım.

Maria Teresa, umutsuz gözlerle Kara Murat'a bakıyordu.

Bakışları aşk doluydu.

Sanki onu yıllardan beri tanıyormuş gibiydi. Kara Murat'ı içinde hissediyor, onu varlığının bir parçası olarak görüyordu:

"—Yazık!.. Yakında buradan ayrılacakmış!" diye acı acı mırıldandı.

Genç kız, hayatında ilk defa olarak sevginin ne olduğunu anlıyordu.

Kont Manfredi soğuk bir sesle konuştu:

—Burada, hakkımızda bir çok şey öğrendin genç dostum. Bu bilgiler bizim için çok tehlikelidir. Ama seni öldürmeyeceğiz. Çünkü açık sözlü ve dürüst bir insansın. Kızımı kurtardın. Yiğit Roben'in mektubunu bize ulaştırdın. Fakat yine de seni serbest bırakmaya cesaret edemem. Çünkü burada öğrendiğin sırlar bizi cellata götürür...

—Yani beni tutuklayacak mısınız?

—Hayır...Bir süre konuğumuz olacaksın! Seni ileride serbest bırakırız.

Kont Manfredi daha sözünü bitirmemişti ki, Maria Teresa hışımla babasının önüne

geçti ve kesin bir sesle:

—Kara Murat, serbestsin! dedi. Seni hiç kimse alıkoyamaz! Buradan rahatça çıkıp gidebilirsin.

Sapsarı kesilen Kont Manfredi şaşkınlıkla:

—Ne diyorsun kızım? Bu nasıl olur? diye bağırdı.

Maria Teresa'nın kaşları çatılmıştı. Güzel gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu:

—Hiç biriniz İtalya'da birliği sağlamak için benim kadar çalışmamıştır. Sizleri bir araya getirdim. Mücadeleyi ben başlattım. Yıllardır hizmet ettiğim halde bugüne kadar sizden hiç bir şey istemedim...

...Şimdi aramızdaki anlaşmanın verdiği hakka dayanarak Kara Murat'ın derhal serbest bırakılmasını istiyorum. Evet, serbestsin Kara Murat.. Onların cevabını beklemeden sana bu izini veriyorum. Buradaki insanlar isteğime karşı gelmeyeceklerdir...

Kimse bir şey demedi.

Saygıyla başlarını eğdiler.

Kara Murat tek kelime bile söylemedi.

Maria Teresa'yı hafifçe selamlayarak merdivene doğru yürüdü.

Birkaç basamak çıktıktan sonra döndü, gözleri genç kıza takıldı.

Bir an, öyleçe göz göze kaldılar.

Kara Murat'ın bakışları nemlenmişti. Birden döndü, hızlı hızlı merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

Yüzü allak bullak olan bir asilzade:

—Hiç olmazsa bir şey söylemeyeceğine dair, ondan bir söz alsaydık... dedi.

Bir başka asilzade homurdandı:

—Mahvolduk! Bu herif her şeyi söyleyecek!

Maria Teresa sert bir sesle onları susturdu:

—Hayır! Kara Murat hiç bir şey söylemeyecek...

—Bunu bize kim garanti ediyor?

—Ben!.. Eğer o bir şey söylerse ölüme razıyım...

Genç kız sapsarı kesilmişti. Dudakları titriyordu:

—Evet, diye tekrarladı. Kara Murat sizi ele verirse, beni öldürün!..

★ ★ ★

Kara Murat, Kont Manfredi'nin evinden çıktığı vakit, başının ateşler içinde yandığını hissetti.

Hem yürüyor, hem de Maria Teresa'yı düşünüyordu.

Kalbinde yalnız o vardı. Genç kızın kederli bakışları gözlerinin önünden silinmiyordu:

—Ben adam olmayacağım galiba? diye mırıldandı. Durumum daha da kötüleşti. Herkesi kendime düşman ediyorum. Ormanda adamlarıyla dövüştüğüm asilzade çok önemli birine benziyordu. Beni eline geçirirse derimi yüzdüreceği muhakkak. Burada da Kont Manfredi ile arkadaşlarının düşmanlığını kazandım. Maria Teresa olmasa çoktan öbür dünyayı boylamıştım. Daha Roma'ya varmadan b aşıma neler geldi?

Hanın önüne geldiği vakit kapıyı vurmadı.En yakın ağaca tırmanarak çevik bir hareketle pencereye atlayıp odasına girdi.

Bir çığlık!..

Acı bir çığlık Kara Murat'ın kanını dondurdu.

Odada bir kadın vardı.

Pencereden bir gölgenin gülle gibi odanın ortasına düştüğünü görünce müthiş bir korku çığlığı atmıştı.

Kara Murat, hancı kadını tanıyınca kaşlarını çatarak sordu:

—Odamda ne arıyorsun?

—Seni bekliyordum.. Ama doğrusu içeriye pencereden gireceğini hiç düşünmemiştim.

—Beni neden bekliyordun?

Hancı kadının bakışlarında garip bir korku ifadesi vardı. Sesi derin bir endişeyle titriyordu:

—Hayatın tehlikede yabancı...O adam seni öldürecek. Buradan hemen gitmelisin.

Kara Murat kılıcının kayışını çözüp sakin bir şekilde yatağın üzerine oturdu. Çizmelerini çıkarırken sordu:

—O adam dediğin kim? Söyle bakalım beni kim öldürecek?

Hancı kadının göğsü heyecanla kalkıp iniyordu. Yüzü solgundu. Soluk soluğa konuştu:

—Akşam üstü otele dev gibi iri yarı bir adam geldi. Birini arıyormuş. Tarif ettiği adam sendin.. Hemen anladım bunu... Tanrım! O ne korkunç insandı!.. Salonda sorguya

çektiği iki kişinin kafasını testi gibi birbirine çarpıp kırdı. Seni eline geçirirse mahveder!

—Ya? Demek o kadar kuvvetli ha?

—Evet...Çünkü kafalarını kırdığı adamlar, bu kasabanın en güçlü, en kavgacı kişileriydi. Senin de kemiklerini çatır çatır kırar.

Kara Murat, hancı kadını kısa bir süre süzdü. Sonra hafifçe gülümseyerek:

—Benim kemiklerimi kırmak o kadar kolay değil! dedi. Sonra yatağa sırtüstü uzanarak ekledi:

—Her şeye rağmen beni ele vermediğin için sana teşekkür ederim. Bu iyiliğini unutmayacağım. Şimdi çok yorgunum. Sabah erkenden buradan giderim.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

14 KASIM 1984 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 564 FİYATI 30 LİRA

Kara Murat hancı kadının odadan çıkmasını beklemeden derin bir uykuya daldı.

Kadın, delikanlıya bakarak hayranlıkla içini çekti:

—Ne kadar yakışıklı ve korkusuz! Cehennem zebanisi gibi bir adamın kendisini aradığını bile bile bu kadar rahat uyuyabilmesi için insanın çelik gibi sinirleri olması lazım.

Hancı kadın, ayaklarının ucuna basarak odadan çıkarken, dönüp tekrar Kara Murat'a baktı:

—Üstü başı yine parça parça olmuş. Ona yeni elbiseler bulmalıyım. Bana verdiği yüzük, bütün masrafları karşılar nasıl olsa..

Kara Murat sabah erkenden uyandı.

Vücudunun bazı yerleri sızlıyordu.

Bir gün önceki olayları hatırladı.

Önce ormanda birçok süvari ile boğuşmuş, gece de Kont Manfredi'nin adamlarıyla dövüşmüştü.

Soyundu. Vücudunun çeşitli yerlerinde birkaç yara vardı. Ama bu yaralar, kendisini yola çıkmaktan alıkoyacak kadar derin ve tehlikeli değildi. Bunları temizledi, yıkadı, sarıp sarmalarken gözleri hancı kadının gece başucuna bırakmış olduğu yeni elbiselere takıldı:

—Bu kadın bir melek sanki.. Bana elbise taşıyıp duruyor.

Giyinip, aşağıya indi.

Hancı kadın, kendisine hizmet edebilmek için koşuşup duruyordu.

Kara Murat bir masaya oturup, kadının getirdiği çorbayı içerken, salonun öbür köşesinde bir çift hain gözün kendisini izlediğinin farkında değildi.

Kara Murat ,sofra başında fazla oturmadı. Çorbasını bitirince yerinden fırladı, hancı kadını yanaklarından öptü, kapının önünde kişneyip yerleri kazıyarak bekleyen atına atlayıp, Roma'nın yolunu tuttu.

Şimdi ne olacaktı?

Beş parasız kalmıştı. Yaşamak için önce hayatını kazanması gerekiyordu.

Düşünceleri karmakarışıktı...

Aklına, ormanda kız kaçırmak ahlaksızlığını gösteren asilzade geldi.

Kimdi o?

Çok yüksek perdeden konuşarak kendi-

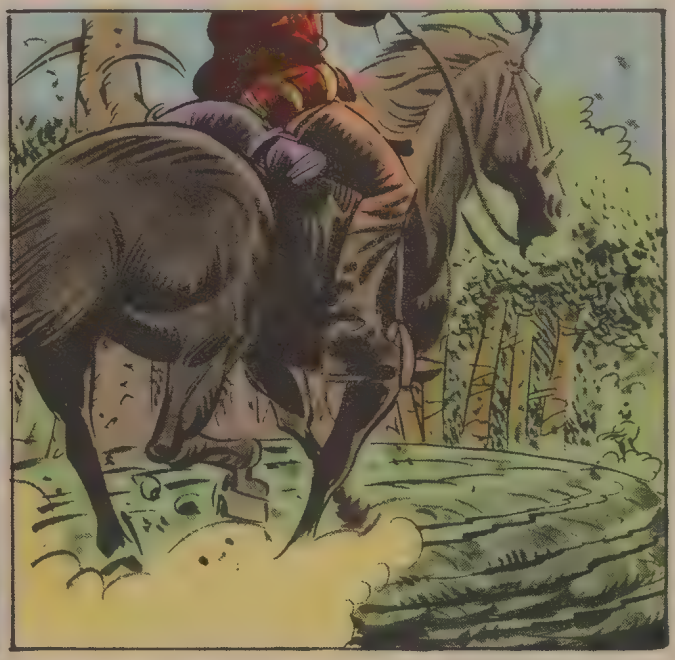

sini idam ettireceğini söylemişti.

Acaba yapabilir miydi? Yoksa palavracının biri miydi?

Daha sonra gözlerinin önünde Maria Teresa'nın güzel yüzü canlandı. Kara Murat'ın dudaklarını tatlı bir gülümseme kapladı:

—Acaba onu bir daha görebilecek miyim? Ona bir daha nerede rastlayacağım? Kalbimin üzerinde bir arzu rüzgârı esiyor. Maria Teresa'nın saf ve güzel yüzü kalbimdeki boşluğu doldurdu. Bütün bu kavgadan, gürültüden geriye kalan güzel bir hatıra o benim için...

Kara Murat böyle düşünceler içinde yol alırken, handan ayrıldığı dakikadan beri kendisini takip eden adamın farkında değildi

Hain bakışlı bu adam, Kardinal Rodrig'in casusu Ferlino idi. Gözlerini bir an bile ondan ayırmıyor kendi kendine:

—Artık elimdesin! diye mırıldanıyordu.

Adamın gözlerinde vahşi parıltılar vardı. Dudakları korkunç bir şekilde kıvrılmıştı:

—Hiç bir yere kaçamazsın sersem.. Artık kendini ölmüş bil! Seni izliyorum ve efendime götüreceğim. Senin sayende o kadar çok para kazanacağım ki, beni zengin edeceksin!..

Atını tırısa kaldırarak Roma'ya doğru ilerleyen Kara Murat'ın arkasına baktığı yoktu. Bakıp, Ferlino'yu görse bile tanıyamazdı. Çünkü bir gün önceki kavga sırasında onun yüzünü hiç görmemişti.

Kara Murat, öğleye doğru Roma'ya

girdi...

Büyük ve güzel şehir, onu büyüledi sanki...

Uzun süre sokaklarda avare avare dolaştı.

Yaptığı plana göre, Papa'nın ya da Kardinal Rodrig'in yanında kendisine bir iş bulması gerekiyordu. Yanında iki tavsiye mektubu vardı.

Uzun uzun düşündü. Sonra Kardinal Rodrig'e başvurmaya karar verdi.

Bu, kaderin garip bir cilvesiydi.

Kara Murat bir gün önce ormanda rezil ettiği adamın Kardinal Rodrig olduğunu bilse saraydan içeri adım atmayı bile düşünmezdi.

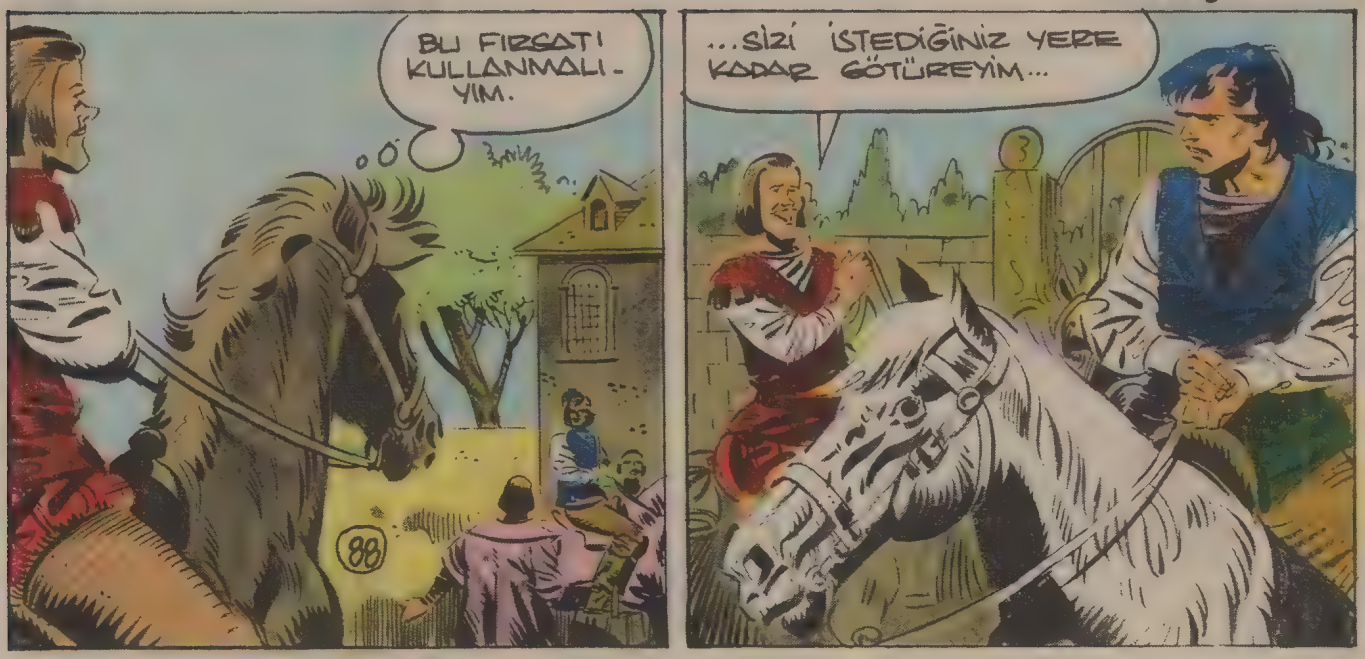

Bu rastlantı, hayatının akışını değiştirecekti.

Sokakta gezenlerden birine Sent Anj Şatosu'nun yolunu sormak için atının dizginlerini çekti.

Çevresine hemen bir kalabalık toplandı.

O yıllarda şehre gelen bir yabancının çevresini sarıp meraklı bakışlarla onu seyretmek yaygın bir adet halini almıştı.

Kara Murat'ın sorduğu soruya herkes cevap vermeye çalıştığı için hiç bir şey anlaşılamıyordu.

Hain bakışlı Ferlino bunu fırsat bildi, atını Kara Murat'a yaklaştırarak onu kibarca selamladı:

—Şatoyu tarifle bulmak çok zor.. İzin verirseniz sizi istediğiniz yere kadar götüreyim.

Kara Murat, Ferlino'ya baktı. Adamın yüzü ,bakışları, sahte gülüşü hiç hoşuna gitmedi. Fakat bunun üzerinde pek durmadı. Kendisi Roma'nın yabancısıydı. Gideceği şatoyu göstermek isteyen bu adamın teklifini kabul etmemek hata olurdu:

—Teşekkür ederim sinyor.. Size zahmet olacak,dedi.

Ferlino'nun gözleri sevinçle ışıldadı. Bakışlarındaki zalim parıltıyı gizlemek için başını önüne eğdi. Kendi kendine:

—"Av kafese giriyor! Efendim o kadar memnun olacak ki, bana ne ödül vereceğini şaşıracak!" diye mırıldandı.

Sonra Kara Murat'a dönerek:

—Beni takip ediniz, dedi.

İki atlı Sent Anj Şatosu'na doğru yola koyuldu.

Caddede Ferlino'yu görüp tanıyanlar yumruklarını sallıyorlar, ona ağır küfürler savuruyorlardı.

Kara Murat buna bir anlam veremiyor, bu öfkenin sebebini bir türlü anlayamıyordu.

Ferlino hem korkusundan titriyor, hem de acı acı gülümsüyordu. Kalabalığın protestosu, tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

Papa Alonso ile yeğeni Rodrig'i hiç sevmeyen halk, onların adamlarından da nefret ediyordu. Büyük öfkenin sebebi buydu.

Caddede kalabalık, her an biraz daha artıyor, Ferlino'yu görenler dişlerini gıcırdatarak ağızlarına geleni söylüyordu:

—Zalimlere lânet!

—Alçaklara acımamalı!

—Kefen soyucu köpekler!

—Sefiller! Hırsızlar!

Caddede birikenlerin gözlerinde kin ve nefret ateşleri yanıyor, kalabalığın yüzünde korkunç bir tehdit dalgalanıyordu.

Kara Murat hâlâ bir şey anlayamamıştı. Soran bakışlarını Ferlino'ya dikerek:

—Bunlar senden ne istiyor? dedi.

Ferlino'nun rengi uçmuş, yüzü balmumu gibi sararmıştı. Sesinin titreyişini belli etmemeye çalışarak mırıldandı:

—Hemen buradan kaçmamız gerek! Bir an önce savuşmazsak başımız derde girecek!

Kara Murat, kaşlarını çatarak sert bir sesle cevap verdi:

—Korkma arkadaş! Sana dokunmalarına izin vermem. Bunların çoğunun hakkından geliriz!

Kara Murat'ın bir gün önce ormanda nasıl dövüştüğünü gören Ferlino'nun cesareti yerine geldi. Böyle yaman bir silahşör koruduktan sonra bu kuru kalabalık kendisine hiç bir şey yapamazdı.

Kara Murat kalabalığa karşı atını sürerek kükredi:

—Yolu açın!.. Çekilin önümüzden! İnat ederseniz günah bizden gider.. Tepeler,geçeriz!

Kara Murat'ın asılan çehresi ve emreder gibi söylediği sert sözleri etkisini hemen gösterdi.

Halk dalgalandı, geriler gibi oldu.

Kara Murat atını sürdü, ikiye ayrılan

kalabalığın arasından başı dik bir şekilde yavaş yavaş geçti. Sinirleri Kara Murat'ınki kadar güçlü olmayan Ferlino ise atını mahmuzlayarak doludizgin koşturup kalabalığın arasından çıktı, iyice uzaklaştıktan sonra durup beklemeye başladı.

Kara Murat Ferlino'nun yanına geldiği zaman adamın atından indiğini gördü.

Ferlino, sokağın köşesinde duran yaşlı bir adama doğru hızla atılıp, onu yakasından tutarak şiddetle sarstı:

—Köpek herif! Az önce bize küfredenlerin arasında sen de vardın değil mi?

Yaşlı adam korku dolu bir sesle kekeledi:

—Hayır efendim, yanılıyorsunuz!

Ferlino, birbirine kenetlenen dişlerinin arasından kinle hırladı:

—Yalan söyleme! Sen de onların arasındaydın! Benim gözümden hiç bir şey kaçmaz. Şimdi cezanı göreceksin!

Adamın cevap vermesine fırsat bırakmadan yüzüne şiddetli bir tokat attı. Arkasından bir tane daha patlattı.

Zavallının burnundan kanlar fışkırmaya başladı.

İnliyor, yalvarıyor, "Benim bir suçum yok! Yanılıyorsunuz efendim" diyor ama dinletemiyordu.

Ferlino, gözleri dönmüş bir halde yaşlı adamın boğazına yapışıp, sıkmaya başladı. Bir yandan da:

—Rezil herif! Şimdi de bağır, küfret bakalım! diye homurdanıyor, sıktıkça sıkıyordu.

Ortalığı tüyler ürpertici hırıltılar kaplamıştı.

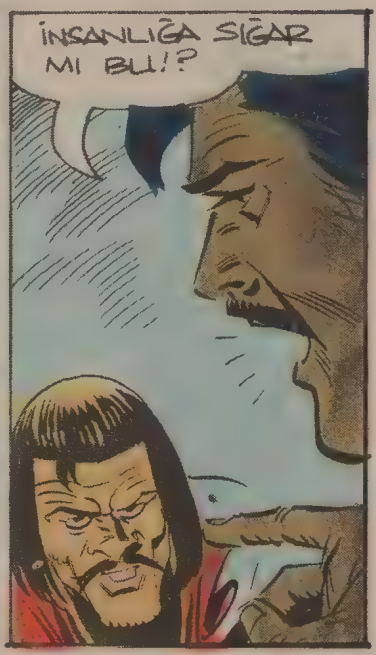

Adamı öldürecekti...

Ama buna fırsat bulamadı...

Yüzünde şimşek gibi bir tokat patladı.

Gözlerinde kıvılcımlar uçuştu...

Ayakları yerden kesildi ve duvara kadar uçarcasına giderek, yere yığıldı.

Ferlino'yu tokatlayan Kara Murat'tı. Delikanlının bakışları öfkeyle tutuşuyordu.

—Sersem herif! Kendisini savunmaktan aciz, yaşlı bir adamı dövmek marifet mi sanki? İnsanlığa sığar mı bu? Haydi o kadar yiğitsen gel benimle dövüş!

Etraftan bu durumu gören birkaç kişi takdirle:

—Yaşa yabancı!.. Elin dert görmesin! diye bağırdı.

Tokatlanmak gibi ağır bir hakarete uğrayan Ferlino elini kılıcına götürerek Kara Murat'ın üzerine yürüdü.

Şerefini kurtarması için mutlaka dövüşmesi gerekiyordu.. Ölecek ya da öldürecekti.. O devirde kural böyleydi..

Fakat, karşısında dimdik duran Kara Murat'ı gözüne kestiremedi. Onunla düello etmesi, intihardan farksız olurdu.

Öfkesini bastırmaya çalışarak kendi kendine:

—"Sabret Ferlino" dedi, "Şatoya iyice yaklaştık. Şimdi onunla kavgaya tutuşmanın sırası değil.. Şatoya girdikten sonra bunun acısını çıkartırım. Bir tokat için, bir kova kanını akıtacağım. İşkembesini deşip, bağırsaklarını sökeceğim!"

Ferlino sinsi, içten pazarlıklı bir adam-

dı. Bu dakikada susması, yumuşak hareket etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Kara Murat'ın yanına gelince, sanki tokadı yiyen kendisi değilmiş gibi gülümseyerek;

—Haklısın, dedi. Yaşlı bir adamı dövmek hiç doğru değil. Fakat ben sinirli bir insanım. Bazen böyle kendimi tutamıyorum..

Sonra yaşlı adama dönerek bağırdı.

—Haydi defol buradan!.. Seni bağışlıyorum!...

Adam ona nefretle baktı. Yere tükürerek döndü. Gözleri Kara Murat'a takılınca yüzünün ifadesi birden değişti. Minnet ve şükranla titreyen bir sesle:

—Sağol yabancı, dedi. Bu iyiliğini asla unutmayacağım.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

21 KASIM 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 565 FİYATI 30 LİRA

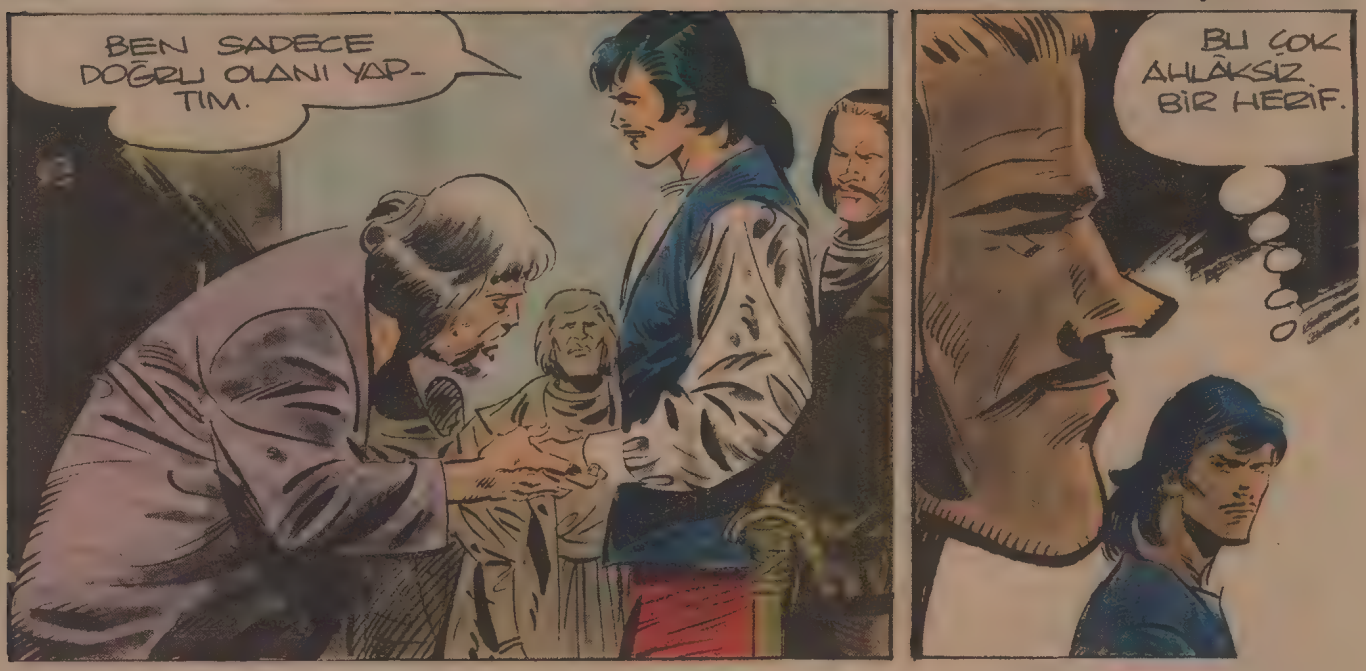

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Ben sadece doğru olanı yaptım. Haydi yolun açık olsun...

Yaşlı adam delikanlının ellerine sarıldı, sevgi ve minnetle öperek oradan ayrıldı.

Adam uzaklaştıktan sonra Kara Murat kuşku dolu bakışlarını Ferlino'ya dikerek şöyle düşündü:

"Bu çok ahlâksız bir herif!.. Halk onu görür görmez homurdanmaya,küfürler savurmaya başladı. Halk bir adamı sevmiyorsa, sebebi var demektir. Ya zalim bir adamdır, ya da zalimlerin uşağıdır. Ondan ayrılsam iyi olacak."

Ferlino, Kara Murat'ın aklından geçenleri anlamış gibi birden telaşlandı. Avını el-

den kaçırmak istemediği için:

—İşte geldik yabancı, dedi. Şu sokağı döndüğümüz vakit Sent Anj Şatosu bütün görkemiyle karşımıza çıkacak... Ben Kardinal Rodrig'in hizmetinde çalışırım. Yolda, onun adresini sorduğunu duyunca efendimizin hizmetine girmek istediğini anladım.. Haydi gel benimle.. Seni onun yanına götüreyim..

Kara Murat az önceki düşüncelerini unutur gibi oldu. Kendisini Kardinal Rodrig'le tanıştıracak adama bu kadar kötü davranması doğru değildi.

O olmasa belki şatoya bile giremezdi.

Güvenmese de onu izlemesi gerekiyordu:

—Peki, gidelim! dedi.

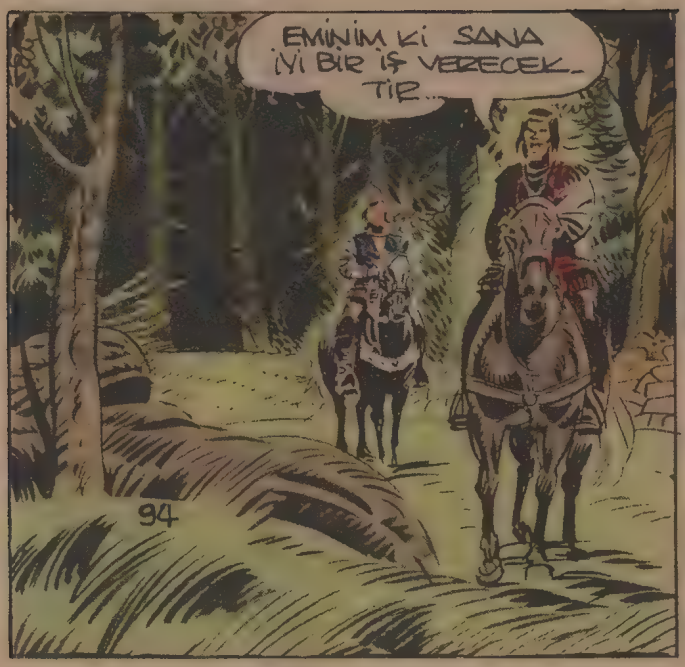

Sent Anj Şatosu'na doğru ilerlerken Ferlino şöyle dedi:

–Bak yabancı.. Benim efendim din adamı olduğu kadar iyi bir komutandır. Roma ordusu onun emrindedir.. Senin gibi cesur, gözüpek insanları çok sever. Eminim ki sana iyi bir iş verecektir.. Bunun değerini bil...

Kara Murat kısaca "Sağol" dedi.

Ferlino ise o anda içinden "Seni gidi itoğlu it! Tuzağa düştün işte!.. Yaptıkların burnundan fitil fitil gelecek" diye homurdanıyordu.

Kardinalin Kara Murat'ı hemen işkence odasına göndereceğinden emindi..

Orada tırnakları sökülecek, kemikleri birer birer kırılacak,vücudu işkence çarkında gerilecek,etleri kızgın demirle dağlanacaktı.

Kara Murat'ın atacağı çığlıkları şimdiden duyar gibi olan Ferlino:

–Oh! Ne zevkli! diye mırıldandı...

Şatonun avlusuna girince uşaklar koşarak gelip atları aldı. Ferlino önde Kara Murat arkada mermer merdivenlerden çıkıp birçok koridordan geçtiler..

Ferlino Kara Murat'ı küçük bir odaya sokup:

–Siz burada bekleyin. Ben gidip efendime haber vereyim, dedi.

Adam kapıyı açarak kayboldüktan sonra Kara Murat hayretle çevresine bakındı.

Garip bir odaydı burası.. Hiç bir eşya yoktu. Duvarların sıvaları yer yer dökülmüştü. Küf kokusu insanı rahatsız ediyordu...

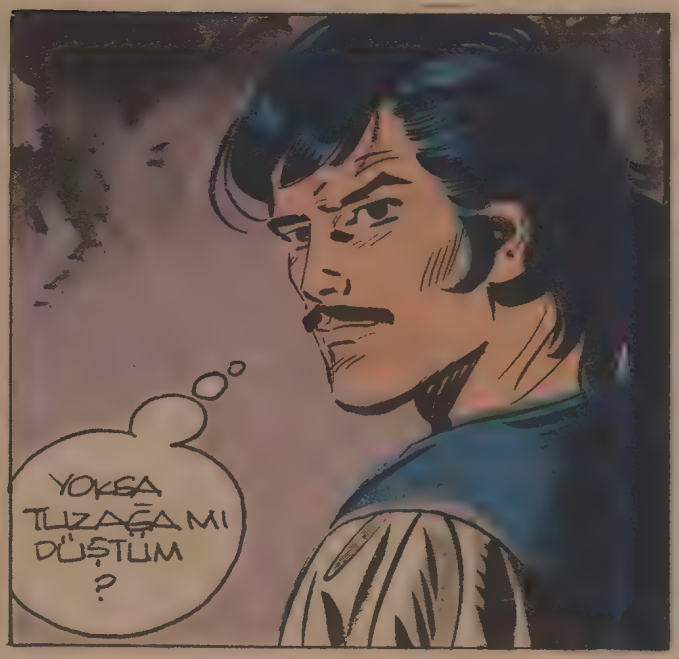

Daha dikkatli bakınca yerde kurumuş kan lekeleri gördü. Duvarlarda da derin çizgiler vardı. Bunlar kılıçların sivri uçları tarafından açılmıştı. Bu odada zaman zaman çetin mücadelelerin geçtiği anlaşılıyordu.

Kara Murat'ın içine ani bir şüphe girdi. Kapıya koştu ama açamadı. Kilitlenmişti..

Birkaç dakika önce Ferlino'nun çıkmış olduğu kapıya doğru atıldı onu da kapalı bul du:

Derin bir endişe içinde:

—Yoksa tuzağa mı düştüm? diye söylendi.

Korku nedir bilmediği halde ürperdiğini hissetti.

Rengi hafifçe sarardı, bakışlarındaki kuşku arttı. Kötü düşünceler kafasını iğnelemeye başlamıştı.

Gözünün önüne işkence aletleri, kızgın şişler, demirler ve tırnak sökmeye yarayan kerpetenler geliyordu.

Kendi kendine cesaret vermek için mırıldandı:

—Haydi canım, korkacak ne var? Ben bunun gibi neler gördüm? Hem burada beni kim tanır ki? Tanımadıkları bir insanı neden tuzağa düşürsünler?

Bu sırada Ferlino'nun çıktığı kapı açıldı, bir uşak:

—Buyurun, dedi. Kardinal sizi bekliyor. Kara Murat rahat bir soluk aldı. Bütün kuşkuları bir anda dağılmıştı. Hiç ses çıkarmadan uşağı izledi.

Salona girdiği zaman Kardinal Rodrig masasının başında bir şeyler yazıyordu. Arkasını kapı tarafına çevirmişti...

Kara Murat kendi kendine:

—Dikkat et, dedi. Kısmet ayağına geldi, sakın kaçırayım deme... Kendini bu adama mutlaka beğendirmelisin. Onun yanında bir iş bulursan Papa'ya kolayca yaklaşabilirsin.. Şans diye buna derler işte...

Fakat Kara Murat erken seviniyordu. Kardinal Rodrig'in kendisinin kanını içmeye yemin etmiş biri olduğunu nereden bilsin!

Bu sırada Kardinal Rodrig oturduğu koltuğun üzerinde döndü.

Onun yüzünü görünce Kara Murat şaşırdı aptallaştı adeta...

O anda tavan başına yıkılsa bu kadar afallamazdı.

Bu adam bir gün önce ormanda karşılaştığı asilzadeydi. Kara Murat ona "Küstah, ahlaksız, alçak rezil herif" diye bağırarak en

ağır hakaretleri yağdırmıştı.

İçinden:

—İşte şimdi mahvoldum? diye mırıldandı.

Ne talihsizlikti bu? Bilmeden Roma'nın en kudretli adamına çatmış onu tokatlamıştı!...

Yenilgiyi kabul etmek düşüncesi Kara Murat'a çok ağır geldi. Gururla başını dikerek:

—Neden mahvolacakmışım? dedi. Bu herifin yaptığını ancak eşkiyalar yapabilir. Madem ki masum bir kızı kaçırmak istedi, onun eşkiyadan ne farkı var? Kardinal değil kral olsa yine aynı şekilde hareket ederdim.. Hakarete uğramayı da tokatlanmayı da hak etti!...

Kara Murat, soğukkanlılıkla beklemeye başladı. Ölümden korkmadığını ve onun gibi şehir eşkiyalarına önem vermediğini göstermek istiyordu sanki...

Kardinal Rodrig soğuk bir sesle sordu:

—Beni tanıdın mı?

Kara Murat aynı soğuklukla cevap verdi:

—Evet.. Adi bir haydut gibi kız kaçırmak isteyen soysuz bir asilzadeyi nasıl unutabilirim?

Kardinal Rodrig hafifçe sarardı. İçini derin bir öfke kasırgası sardı. Bununla beraber sinirlerine hakim olmasını bildi...

O, insanları iyi tanırdı. Kara Murat'ın çok kurnaz,aynı zamanda küstah bir adam olduğunu düşündü. Bu yabancının gözlerinde şimşeklenen ışıklardan, cesaretinin delilik

derecesine vardığı anlaşılıyordu.

Kardinal:

—Bana el kaldırmanın cezası çok ağırdır delikanlı, dedi.

Kara Murat umursamaz bir tavırla cevap verdi:

—Cezam ne ise razıyım...

Kardinal kükredi.

—Cezan ölümdür! Hem de işkence ile ölüm!...

Kara Murat elini kılıcının kabzasına götürdü:

—Ona da razıyım!...Ama ölmeden önce birçok kişiyi cehenneme göndereceğimi bildirmek isterim...

Kardinal Rodrig gürültülü bir kahkaha attı:

—Haydi oradan palavracı!... Sonun geldi!.. Şimdi öleceksin!..

Aynı anda salonun kapıları açıldı ve içeriye silahlı muhafızlar doldu.

Kara Murat, içeriye girenlere şöyle bir göz atınca sapsarı kesildi.. Çünkü muhafızların yarısının elinde arkebüz (Çakmaklı tüfek) vardı.. Bu durumda kuş olup uçsa bile kurtulması mümkün değildi...

Ya ölecek ya da teslim olacaktı...

Kardinal Rodrig elini Kara Murat'a doğru mızrak gibi uzatarak askerlere emretti:

—Yakalayın şu soytarıyı!...

Muhafızların komutanı ilerleyerek Kara Murat'ın karşısına dikildi:

—Kutsal efendimizin emrini duydun... Kılıcını teslim et!...

Kara Murat kılıcını hızla kınından sıyı-

rarak kükredi:

—Gücün yetiyorsa gel de al!...

Bir yandan da şöyle düşünüyordu..

"Teslim olmak, işkencelerle ölmek demektir. Böyle çirkin bir şekilde can vereceğime bunlara bir Türk'ün nasıl öldüğünü göstermeliyim.. Göğsüme on kurşun yesem de vuruşa vuruşa öldüre öldüre ölmeliyim!.."

Subay tekrar sordu:

—Demek kılıcını vermek istemiyorsun?

—İyi bildin.. Onu almak için hem yürek, hem de bilek gerek!...

Komutanın yüzü öfkeyle gerildi. Dudaklarını sinirli bir şekilde gererek:

—Pekâlâ.. Günah bizden gitti!...dedi. Sonra tüfekli muhafzılara dönerek emretti.

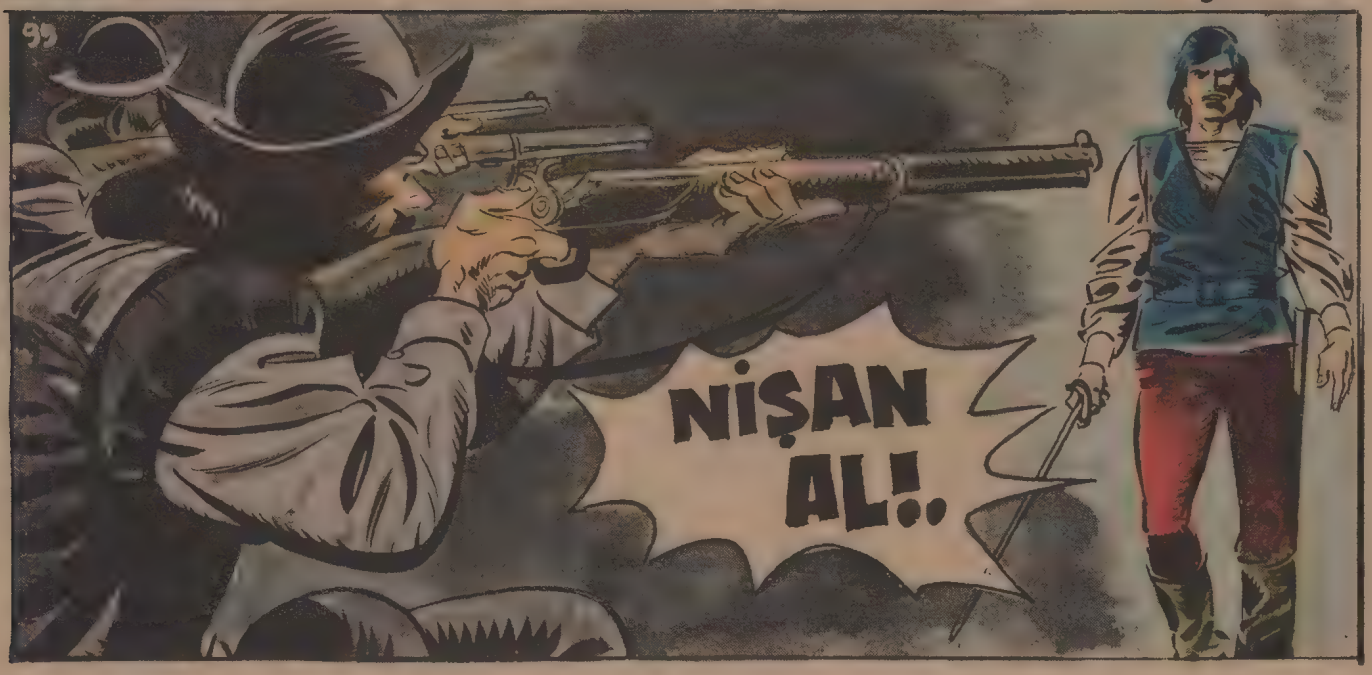

· ·Nişan al!...

Askerlerden beşi diz çökerek tüfeklerini omuzlarına götürdüler...

Ortalıkta korkunç bir ölüm havası esiyordu...

Birkaç saniye sonra silahlar ateş kusacaklardı.

Kara Murat'ın sonu gelmiş miydi?

Delikanlı umutsuz bakışlarını çevresinde dolaştırdı.

Salonun öbür ucundaki kapı açıktı. Ama oraya ulaşabilmesi olanaksızdı.. Daha iki adım atmadan kurşunlar göğsüne saplanırdı..

Vuruşamadan ölmek düşüncesi ona çok ağır geliyor,kafası korkunç bir hızla çalışarak bu ölüm tuzağından kurtulma çareleri arıyordu.

Bu imkânı bulabilecek miydi?

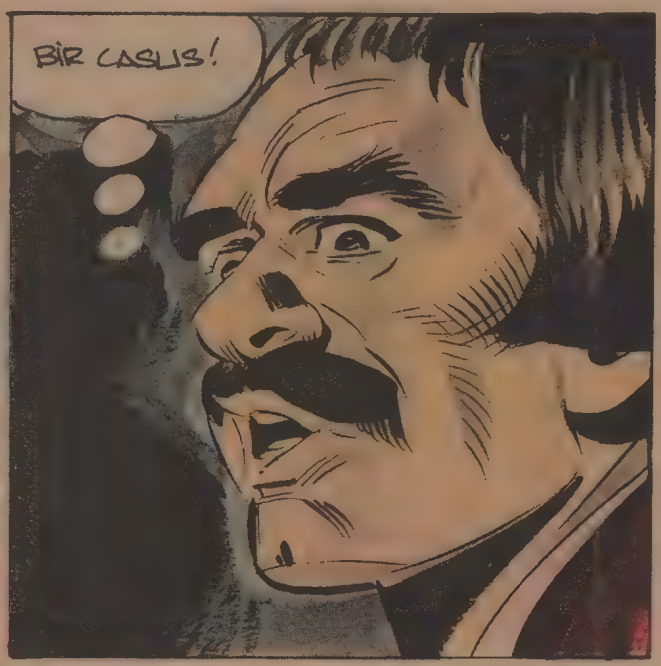

Birden kafasında ani bir şimşek çaktı.

Başını dikti,göğsünü gerdi ve kıvılcımlar saçan bakışlarını Kardinal Rodrig'e dikerek:

—İntikam defterime seni de yazdım Kardinal hazretleri! diye haykırdı.

İşte bu Kara Murat'ın hayatını kurtaran cümle oldu...

Kardinal Rodrig ansızın sarsıldı kaşları çatıldı bakışları değişti.. Çok zeki bir insan olduğu için Kara Murat'ın sözlerindeki gizli anlamı derhal yakalamıştı.

Ne demek istiyordu bu adam?

Demek buraya birinden intikam almak için gelmişti?

O halde bir casustu!

Kimdi? Kimin hesabına çalışıyordu? Kimi öldürecekti?

Bu düşünceler Kardinal'in kafasından yıldırım hızıyla geçti...

Onu öldürmeden önce konuşturmak şarttı.

İşkence çarkına bağlayıp her şeyi öğrenmeliydi....

Bu sırada askerler ateş etmek üzereydiler...

Parmakları tetikte gözleri hedefteydi.

Kardinal onlara dönüp boğulurcasına haykırdı:

—Durun! Ateş etmeyin! Onu canlı yakalamanızı istiyorum!

Kara Murat bu sözleri duyunca derin bir soluk alarak hafifçe gülümsedi..

Şimdi neşesi yerine gelmişti.

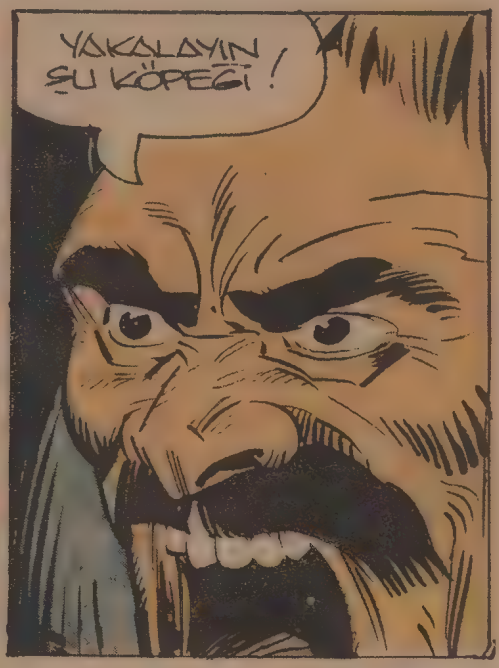

Artık vuruşa vuruşa ölebilirdi.

Kılıcını kaldırıp savunma durumu alarak beklerken Kardinal Rodrig'e seslendi:

—Sandığım kadar aptal değilmişsin Kardinal hazretleri.. Ne demek istediğimi hemen anladın.. Beni canlı ele geçirip konuşturacağını sanıyorsun...

Rodrig deli gibi bağırdı:

—Sanmıyorum, eminim!.. Yakalayın şu köpeği!...

Delikanlının dudakları alayla kıvrıldı:

—İşte bunu çok sevdim!...

Muhafızlar çılgıncasına atılırken, Kara Murat'ın müthiş bir kılıcı şimşek gibi çakmaya, yılan gibi sağa sola uzanıp fıskiye gibi kan fışkırmaya başladı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

28 KASIM 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 566 FİYATI 30 LİRA

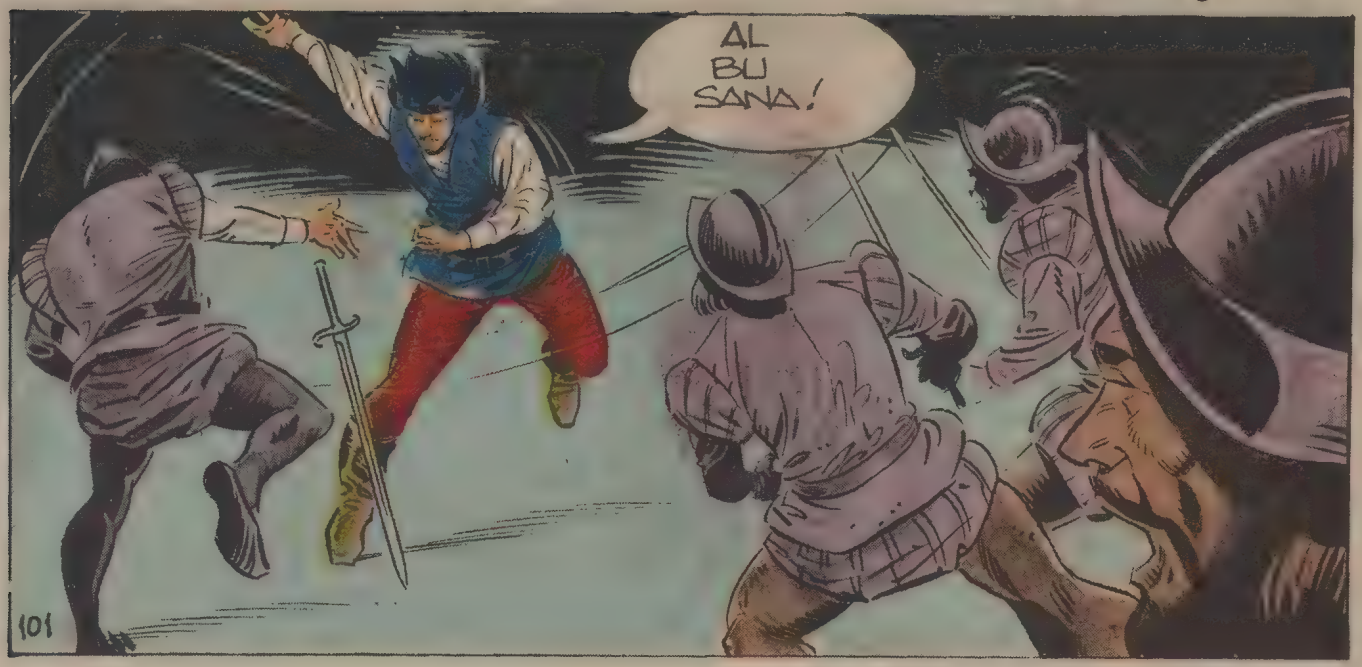

Çarpışma çok şiddetli ve kanlı oldu.

Kara Murat, tek başına on iki kişiyle vuruşuyordu.

Boğuşma devam ederken, uzanan bir kılıç, Kara Murat'ın gömleğini yırttı, etini deldi. Omuzunda küçük bir delik açtı.

Delikanlı, sıcak bir kanın, göğsünden aşağıya indiğini duydu, öfkelendi, korkunç bir hamle yaparak iki kişiyi birden cansız yere serdi:

—Al bu sana!.. Bu da sana rezil herif!.. Kılıç öyle değil, böyle kullanılır!

Kara Murat'ın kolu, ölüm makinesi gibi her inip kalkışta bir can alıyordu.

Fakat bu müthiş kavganın daha fazla sürmesi olanaksızdı.

Delikanlı yavaş yavaş yorulmaya solukları sıklaşmaya başlamıştı.

Öleceğini biliyordu. Ama yine de mutluydu. Kendisine vuruşarak ölmek fırsatını verdiği için Tanrı'ya şükrediyordu.

Fakat...

Ansızın gözleri sevinçle parladı...

Üzerine saldıran muhafızlar, kapıyı boş bırakmışlardı.

Onları yarıp geçebilirse...

Evet, evet! Neden olmasın?

Korkunç bir nara atarak çılgın gibi saldırdı.

Muhafızlar çil yavrusu gibi dağıldılar.

Kara Murat kendisine kanlı bir yol açarak ilerledi, birkaç adımda kapıya ulaştı..

Düşmanının kaçmak üzere olduğunu gören Kardinal Rodrig:

—Yakalayın onu! Kaçırmayın! diye umutsuzca haykırdı.

Koridora çıkan Kara Murat kapıyı derhal kilitledi:

—Bu onları bir süre oyalar! diye söylendi.

Sonra koridorda rastgele koşmaya başladı.

Hem büyük bir hızla koşuyor, hem de:

—"Bu Allahın belası şatodan nasıl çıkacağım?" diye düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra muhafızlar kapıyı kırıp, Kara Murat'ın peşine düşmüşlerdi.

Hep bir ağızdan bağırıyorlardı:

—Tutun! Kaçıyor!...

—Yakalayın! Diri yakalayın!

—Şatonun bütün çıkışları tutulsun!

—Kapıları kapayın!..

Koridorlar her yandan koşup gelen muhafızlarla dolmuştu. Her koridora ayrı bir grup daldı.

Şimdi korkunç bir takip başlamıştı.

Koşuyorlar, bağırıyorlar, küfrediyorlardı.

Kara Murat da koşuyordu.

Ama nereye gittiğini bildiği yoktu.

Elindeki kanlı kılıç ona korkunç bir görünüş veriyordu. Saçları dağılmıştı. Yüzü terden parlıyordu.

Arkasından koşan muhafızların uğultusu duyuluyordu.

Tüyler ürpertici bir uğultuydu bu...

ROMA'DAKİ ŞEYTAN

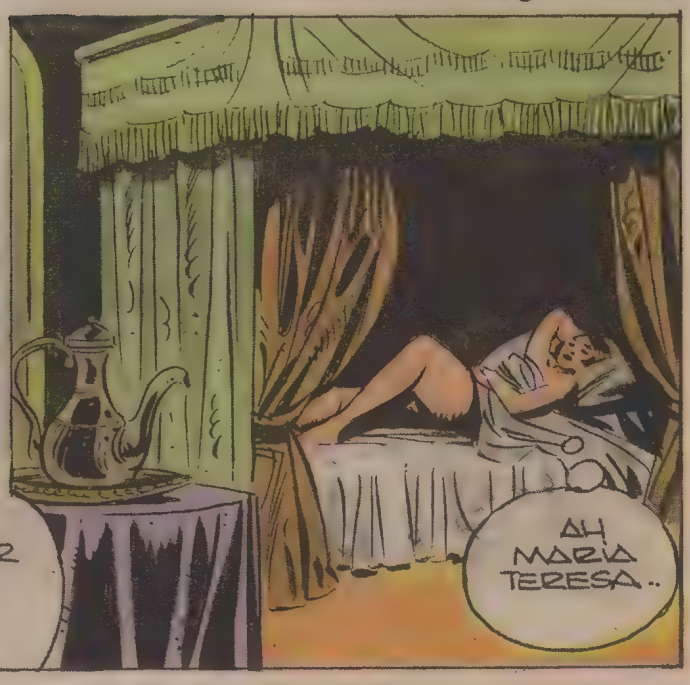

Küfürlerin, tehditlerin ve homurtuların birbirine karıştığı bir ölüm uğultusu..

Kara Murat şatonun yabancısıydı. Nereye kaçacağını, ne yapacağını bilmiyor, bu yüzden zaman kaybediyordu.

—"Çok geçmeden muhafızlar bana yetişir!" diye acı acı düşündü.

Sesler arkasından hızla yaklaşıyordu.

★★★

İsabel Borgia sıkıntılı bir gün geçirmişti.

Akşama doğru kısa bir süre uyuduktan sonra, ter içinde uyandı.

Hep, Maria Teresa denilen o kızı düşünüyor, yeğeni Rodrig'in ona aşık olmasına dayanamıyordu.

Roma'nın en kudretli kadını olarak kalabil-

mek için Maria Teresa'yı yok etmenin şart olduğuna inanıyordu.

İyi ama o kızı nasıl ele geçirecek ve kime öldürtecekti? Bunu bilmiyor, kafasında şeytanca planlar hazırlamaya çalışıyordu.

O devirde kadınların gece yatarken gecelik giymeleri adet değildi.

Bu yüzden İsabel beyaz çarşaflar arasında çırılçıplak yatıyordu.

Uyanınca ağır ve zarif hareketlerle, bir dişi kedi gibi gerindi, dimdik göğüsleri hafif hafif titredi.

Genç kadının soluk kesecek kadar güzel bir vücudu vardı.

Birden dışarıda gürültüler, çığlıklar, küfürler duyarak yataktan fırladı, üzerine bir gecelik geçirerek kapıyı açıp koridora çıktı:

—Ne var? Ne oluyor?

Koridordan geçen subaylardan biri durdu, prensesin dekolte kıyafetine yutkunarak baktı:

—Şey.. Şatoya bir casus girmiş efendim!

—Casus mu? Nasıl girmiş?

—Bilmiyorum.. Yalnız çok tehlikeli biri.. En az on kişiyi öldürdü...

İsabel, hafif bir çığlık attı:

—Neee? On kişiyi mi? Tek başına mı?

—Evet... Şeytan gibi bir adam.. Saraya suikast için girdiği sanılıyor.

—Suikast mı? Aman Tanrım? Olamaz!

—Nasıl olsa yakalanır efendim.. Siz odanıza girseniz iyi olacak. Az sonra koridorlar cehennem yerine dönebilir.

İsabel, düşünceli bir şekilde odasına girerek kapıyı kilitledi.

Bütün şatoyu allak bullak eden şu casus kimdi?

Hangi millettendi?

Kimi vurmaya gelmişti?

Babasını mı, yoksa Rodrig'i mi?

İsabel akıllı bir kadındı. Bu yüzden sonuca varmakta güçlük çekmedi.

Babası Papa Alonso Türk elçilerini zehirleyerek öldürmüştü.

Feci bir ölüm ve müthiş bir meydan okumaydı bu...

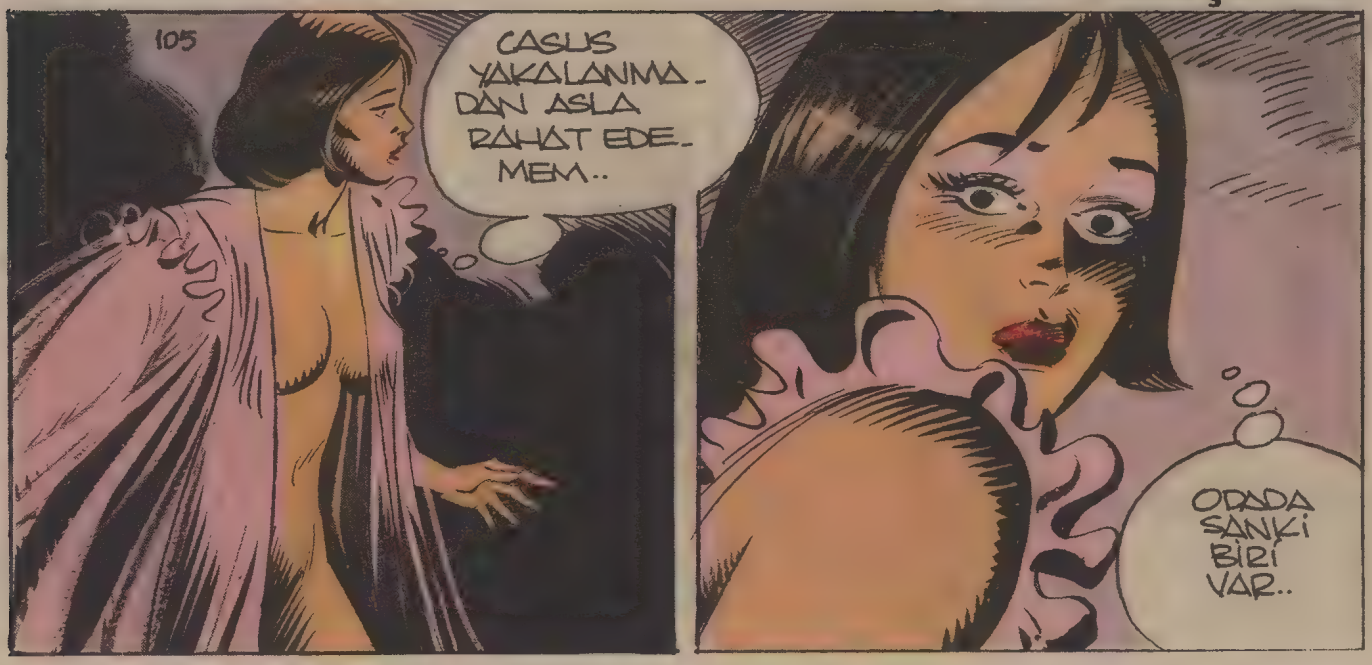

Türklerin bunun intikamını almak isteyecekleri muhakkaktı.

O halde şatoya giren casus bir Türk'tü.

Türklerin ne yaman insanlar olduğunu çok iyi bilen İsabel, hafifçe ürperdi:

-"Casus yakalanmadan asla rahat edemem!" diye düşündü.

Birden irkildi.. Tüyleri diken diken oldu...

Odada sanki başka birisi daha var gibiydi.

Sinirleri, bir tuzağı önceden sezişin ıstırabıyla gerildi..

Korku ve hayret içinde çevresine bakındı.

Hiç bir şey göremedi.

Yanılıyor muydu acaba?

Korkunun etkisiyle mi bu garip his kalbi-

ne çöreklenmişti?

Birden kapıyı açarak koridora kaçmak ve çığlık çığlığa haykırmak istedi.

Fakat...

Kımıldayamadı bile...

İri ve güçlü bir el, arkasından uzanarak ağzını kapayıverdi.

İsabel, tüm gücüyle direnerek bu elden kurtulmak istedi, çırpındı, ısırmaya çalıştı ama başaramadı.

Kulağının dibinde sert bir ses duyuldu:

—Rica ederim rahat durun bayan. Beni kaba davranmak zorunda bırakmayın.

Bu garip, korkunç, buz gibi fakat sakin ve emredici bir sesti...

İsabel'in vücudunu soğuk bir ter bastı, dehşet içinde:

—"Aman Tanrım!. O.. Casus Türk!" diye düşündü.

Evet... İsabel yanılmamıştı.

Kara Murat'tı bu...

Karmakarışık düşünceler, genç kadının kafasından hızla bir ırmak gibi aktı.

Bu müthiş Türk gizlice odasına gelmişse bir nedeni olmalıydı?

Kendisini rehin mi almak istiyordu?

Yoksa intikam almaya mı gelmişti?

Bilmediği başka bir sebep mi vardı?

Şatodaki bütün muhafızları atlatıp, bütün çemberleri yararak buraya kadar nasıl gelebilmişti?

Akıl almaz bir olaydı bu!

Olağanüstü ve korkunç...

Korkusunu yenmeli ve bu Türk'le anlaşmalıydı.

Gerekirse büyük para vaadi ile hatta aşk umuduyla onun gözlerini kamaştırmalıydı.

Dişilik, İsabel'in en etkili silahıydı...

Genç kadın panik içinde bunları düşünürken, Kara Murat aynı soğuk sesle söylendi:

—Huysuz bir kedi gibi ellerimi tırmalamayı bırakın. Yoksa canınızı acıtmak zorunda kalacağım!

Ilık, kıvır kıvır vücut Kara Murat'ın kolları arasında kıvranıyordu. Çırpındıkça yumuşaklığını, iç gıcıklayan diriliğini gövdesinin üstünde hissediyordu.

Sonunda İsabel çırpınmaktan vazgeçti, teslim olduğunu anlamak ister gibi bütün vücudu gevşedi. Çırpınırken memeleri, geceliğinden dışarıya fırlamıştı.

Kara Murat:

—Şimdi elimi ağzınızdan çekiyorum. Ama bağırırsanız yemin ederim ki canınızı acıtırım.

İsabel, başını sallayarak bağırmayacağını anlatmak istedi.

Kara Murat ellerini gevşetti. Havasız kalan genç kadın derin bir soluk aldı:

—Beni az kalsın boğacaktınız!

—Üzgünüm.. Ama bağırmanızı önlemek zorundaydım...

İsabel uzun kirpiklerinin gölgelediği güzel gözlerini Kara Murat'a dikti:

—Siz casus musunuz?

Delikanlı şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi gülümsedi:

—Casusa benziyor muyum?

—Öyle diyorlar...

—Casus değilim. Ama bir fedaiyim. Buraya öldürülen Türk elçilerinin hesabını sormaya geldim.

İsabel içini çekti:

—Tahmin etmiştim.. Siz Türk'sünüz...

—Evet...

—Beni de öldürecek misiniz?

—Sizi öldürmem için bir sebep var mı?

—Bilmem... Çok tehlikeli biri olduğunuzu söylediler. Şatoda on kişiyi öldürmüşsünüz...

—Sadece kendimi savundum..

İsabel'in korkusu yavaş yavaş geçiyordu. Karşısındakinin son derece yakışıklı, sevimli bir genç olduğunu dakikalar sonra farketti.

Bu yakışıklı gencin, aynı zamanda müthiş bir katil olduğunu düşündü. Ondan kurtulmak için dişiliğini kullanmaya karar verdi. Birden içinde onunla sevişmek için çılgınca bir istek duydu.

Her erkeği baştan çıkaracak kadar güzel ve çekici olduğunu biliyordu.

Kollarını usul usul kaldırıp, onun boynuna doladı. Geceliğinden fırlayan göğüsleri delikanlının ihtirasını kamçılayan bir şekilde titredi.

İsabel, ayaklarının ucuna basarak yükseldi, sıcak ve titrek dudakları Kara Mu-

rat'ın dudaklarını buldu.

Delikanlı, kadının geceliğini tutup usulca çekti.

Güzel vücut bütün görkemiyle ortaya çıktı.

İsabel'in dudakları bir alev kasırgası gibi onun dudaklarını yaladı.

Kara Murat eşsiz güzellikteki bu genç vücudu tüy gibi kaldırdı, götürdü, yatağın üzerine yatırdı.

Ölümden kaçarken, aşk kasırgasına tutulmuştu:

—Ne şans!.. diye gülümsedi.

Ama İsabel'in kendisini öldürmek için fırsat kolladığını bilse böyle gülümseyemezdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

5 ARALIK 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 567 FİYATI 30 LİRA

Genç kadının körpe vücudunun her yanı sınırsız bir şehvetle titriyor, Kara Murat'ın ateşli öpüşleri karşısında hazla ürperiyordu.

Sevişmenin en ateşli anında kapı müthiş bir gümbürtüyle sarsıldı. Koridorda telaşlı sesler duyuluyordu.

Kara Murat kadını hafifçe itip yatağın kenarına bıraktığı kılıcına sarıldı.

İsabel, o anda yapacağı yanlış bir hareketin hayatına mal olacağını hemen anladı..

Bu sırada dışarıdan kapı yumruklanıyor ve telaşlı bir ses:

—Prensesim! Prensesim! diye sesleniyordu..

İsabel öfkeyle haykırdı:

—Kapımı böyle edepsizce vuran küstah

kim?

Dışarıdan ürkek bir ses geldi:

—Beni bağışlayınız prensesim.. Şatodaki caninin sizin dairenize girmesinden endişe ettik de...

—Defolun sersem herifler.. Casusun burada ne işi var? Beni rahatsız etmeyin!

Kara Murat kılıcını bırakarak elini genç kadının saçlarının arasında dolaştırdı:

—Sağol prenses.. Doğrusu prenses olduğunu bilmiyordum,şimdi öğrendim..

Genç kadın bir kedi gibi usulca Kara Murat'a sokuldu onun geniş göğsüne göğüslerini yapıştırdı. Sonsuz bir şehvetin koynuna yuvarlandılar...

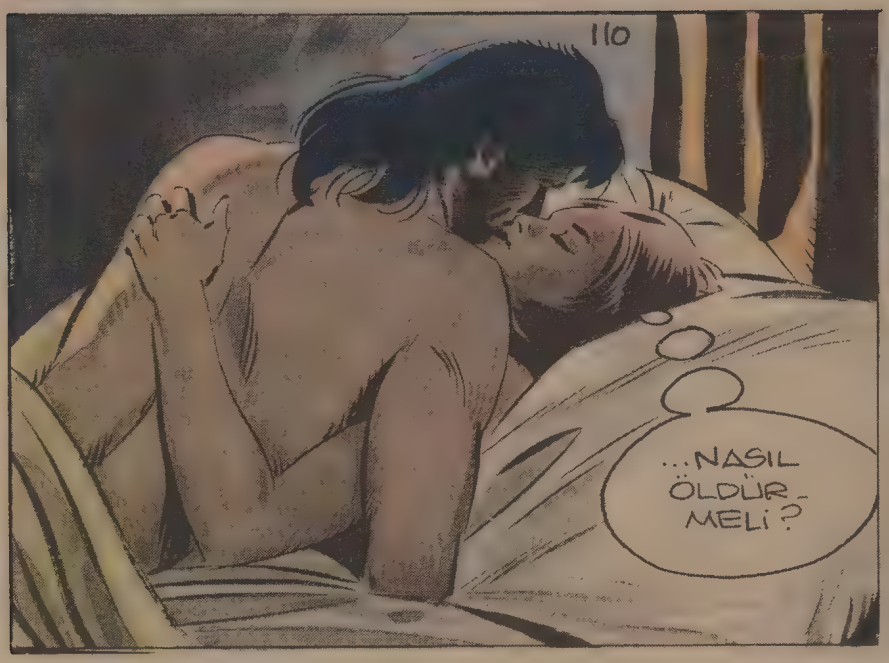

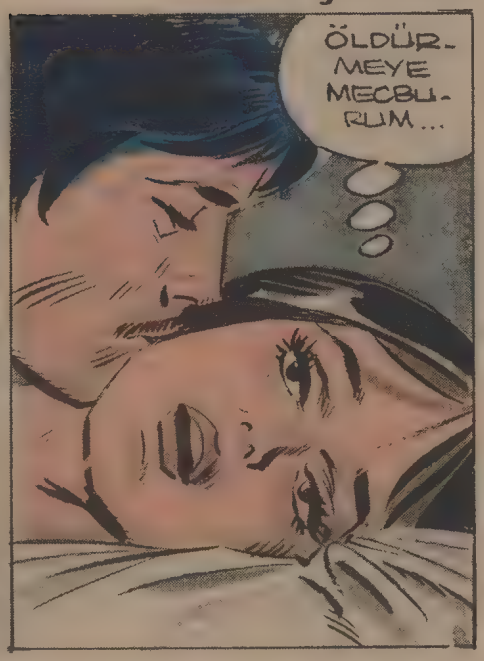

İsabel gözlerini kapamıştı, Hafif hafif inliyor ince parmaklı elleri genç adamın vücudunu tırmalıyordu.

Çılgın sevişme bir saat kadar sürdü... İkisi de soluk soluğa kalmıştı.. Göğüsleri hızlı hızlı kalkıp iniyordu.

Kadın sevişmenin en ateşli anında bile hep "Onu nasıl öldürmeli?" diye düşünmüştü.

Önce onda güven duygusu yaratmalı, sonra hiç ummadığı bir anda onu hançerlemeliydi.

Ya da zehir!.. Zehir de olabilirdi.

İsabel:

—Çok güçlü bir erkek.. Ona yazık olacak ama öldürmeye mecburum! diye düşündü...

★ ★ ★

Maria Teresa, Tivoli'deki köşkte odasına çekilmişti.

Kara Murat'ı babasının ve diğer asilzadelerin saldırısından kurtarıp onun Roma'ya gitmesini sağladıktan sonra kendisini birden çok yorgun hissetmişti.

Bir kanepenin üzerine sırtüstü uzandı.

Şimdi kafasında günün bütün olayları canlanıyordu.

Ormanda kendisine hücum edenler ne olmuştu?

Kardinal Rodrig korkunç emelinden vaz geçmiş miydi?

Yoksa yeni tuzaklar mı hazırlıyordu?

Ne iğrenç bir insandı o! Ondan nefret ediyordu!...

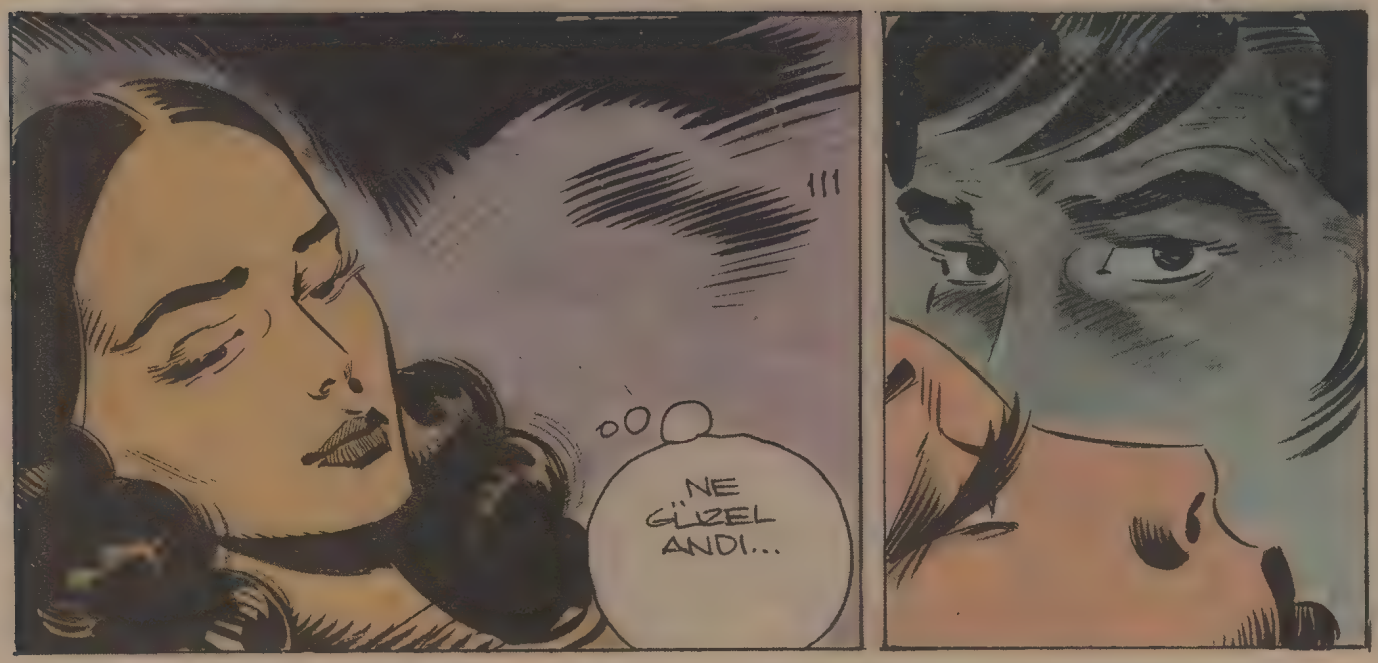

Maria Teresa o gün kendisine mutluluk veren tek olayın Kara Murat'la tanışması olduğunu düşündü.

Cesur, yakışıklı ve güçlü bir gençti..

Kendisini felaketten kurtaran Kara Murat'ı karşısında görür gibi oluyor, onun yüzünü en ince çizgileriyle hatırlamaya çalışıyordu.

Kara Murat'ın gülen gözlerini, bembeyaz dişlerini ve yiğit çehresini unutması mümkün değildi...

Genç kızın gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. Bir iki kere irkildi, kendini toparlamaya çalıştı ama boşuna...

Bütün vücudu yorgunluktan bitkin bir hale gelmişti. Uyku, tatlı kollarıyla onu sardı, uzandığı kanepenin üzerinde kendinden geçti ve hafif soluklarla uyumaya başladı..

Aradan ne kadar zaman geçti, kendisi de farkında değildi...

Ansızın bir gürültü ile uyandı.

Pencerenin camı açılmış, bir adam içeri girmiş kendisine doğru geliyordu.

Bu adam Anton'du.. Kardinal Rodrig'in dev yapılı silahşörü.. Arkasında iki kişi daha vardı.

Maria Teresa yerinden fırlayıp kaçmak istedi ama başaramadı..

Sanki taş kesilmişti. Kımıldayamadı..

Haykırmak istedi ağzını açamadı. Dişleri kilitlenmişti.

Anton'un bir işareti her şeyi halletti.

Yanındaki iki adam Maria Teresa'yı kıskıvrak yakaladı, ellerini ayaklarını bağladı. Ağzına bir bez tıkadılar..

Anton, gözleri iri iri açılan genç kıza alaylı bir gülümsemeyle bakarak:

—Doğrusu efendimiz ağzının tadını biliyor! diye mırıldandı..

Birkaç dakika sonra Maria Teresa'yı pencereden aşağıya sarkıtmışlar ve sokakta bekleyen bir arabaya koymuşlardı...

Arabacı kamçısını şaklattı.. Atlar şahlandı ve arabayı uçurur gibi çekmeye başladı.

Maria Teresa bir saat sonra Kardinal Rodrig'in Sent Anj şatosundaki özel dairesine kapatılmıştı...

★ ★ ★

Şatoyu alt üst eden Kara Murat henüz yakalanmamıştı...

Herkeste derin bir endişe vardı...

Durum Papa Alonso'yu bile ürkütmüş, yüzü sapsarı kesilerek:

—Yaaa? Demek Türklerin casusu sarayıma kadar girdi ha? diye söylenmişti..

Papa Alonso, zehirlediği Osmanlı elçileri için Türklerden bir hareket bekliyordu ama bu kadar çabuk davranacaklarını hiç ummamıştı.

Yeğeni Kardinal Rodrig'e:

—Komutanlara söyle casusu derhal yakalasınlar! Onu elden kaçırırlarsa herkes ölümlerden ölüm beğensin! diye bağırdı.

Papa huzursuzdu...

Müthiş Türk onu korkutuyordu...

Bütün Avrupa'yı ayağa kaldırarak Osmanlı ülkesine bir Haçlı seferi başlatmaya hazırlanırken sarayına giren bu casus Azrail'in habercisi miydi acaba?

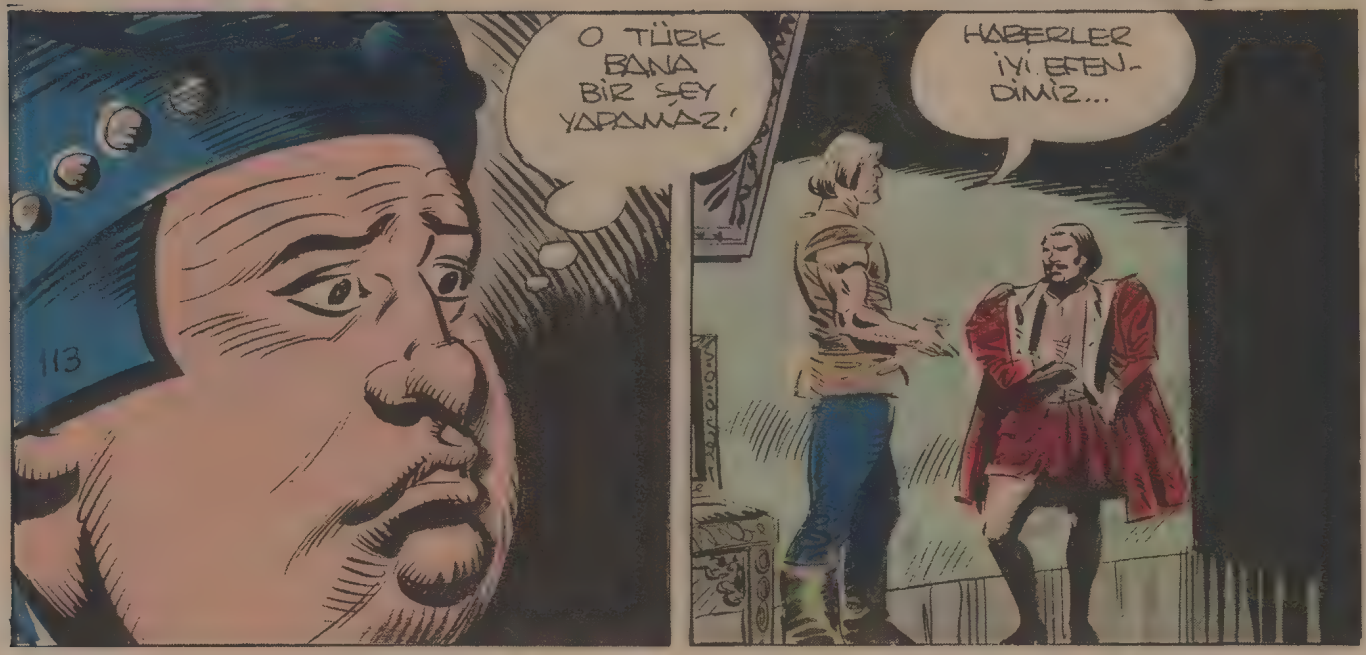

Türkler ancak kendisini yok ederek büyük Haçlı seferini durdurabilirdi..

Papa Alonso:

—Hayır! Hayır.. diye söylendi. O Türk bana bir şey yapamaz! Onu yakalatıp yılanlı kuyuya attıracağım!..

Kardinal Rodrig şatoyu karış karış tarattığı halde Kara Murat'ın izine rastlayamamıştı. Ruhu bunun sıkıntısıyla gerilirken Anton'un getirdiği haber ona her şeyi unutturdu...

Anton, Maria Teresa'nın kaçırılıp özel daireye kapatıldığını müjdelemişti..

Kardinal'in gözleri vahşi bir seviçle parladı, kalbi heyecanla çarptı.

Amcasının öfkesi de Kara Murat'ın kaçışı da, kendisini bekleyen tehlike de bir anda kafasından silindi..

Haftalardır rüyalarına giren kızı nihayet eline geçirmişti....

Onu düşündükçe yüreği taze bir aşkla coşuyor, ihtiras derecesindeki sevgisi damarlarını yakıp, kalbini parçalıyordu...

Anton:

—O Türk'ü yakalamayı bana bırakın efendim, dedi. Ben onu saklandığı delikte bulur, kulağından tutarak getirip ayaklarınızın dibine sererim...

Kardinal acele acele koridorlarda yürüdü, merdivenlerden birkaç kat yukarı çıktı, süslü bir kapıyı iki kere vurdu.

Kapıyı, kolları çıplak, iri yarı bir zenci açtı. Elinde kalın bir pala tutuyordu.

Zenci, saygıyla efendisini selamladı.

Kardinal Rodrig bu siyahi köleyi bir esir tüccarından satın almıştı...

Çok sadık bir insan olduğu için onu kaçırttığı kızların ve kadınların muhafızı olarak kullanıyordu...

Salonun içi mükemmel döşenmişti. Antika eşyalar, ipekli halılar, Çin ve Japon vazoları dekoru tamamlıyordu...

Kardinal Rodrig, hoşuna giden kadınlarla burada buluşuyor, göz koyduğu genç kızları tuzağa düşürerek buraya getirtiyor, ihtirasını onların taptaze göğüslerinde dindiriyordu...

Burası, Rodrig'in aşk yuvasıydı ..

Kardinal küçük bir odanın önünde durdu:

—Kız içeride mi?

Adı Kunyoto olan zenci muhafız başını eğdi:

—Evet efendimiz....

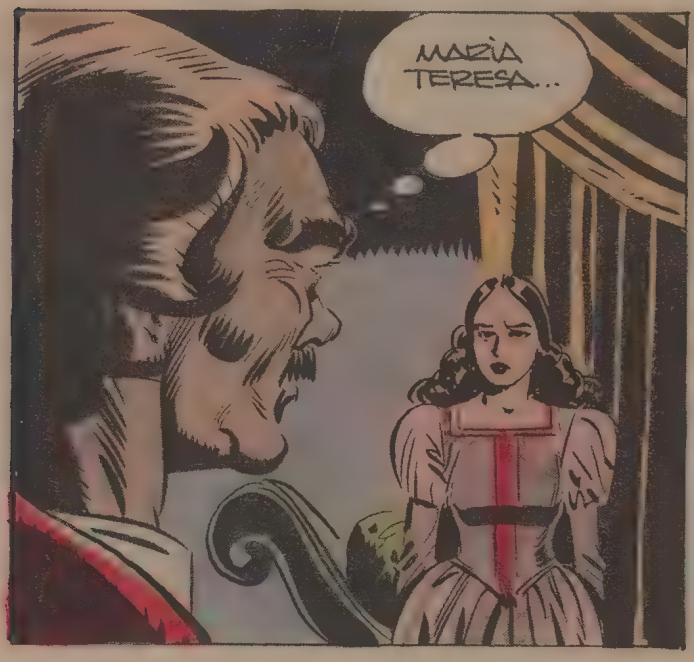

Kardinal Rodrig zenci köleye bir takım emirler verdikten sonra tokmağı çevirip içeri girdi...

Maria Teresa ayaktaydı.. Gözlerinde korkunun en ufak bir gölgesi yoktu. Sakin ve gururlu duruyordu..

Kardinal, yüzünde şehvet rüzgârları dalgalanarak genç kıza doğru yürüdü...

Maria Teresa yerinden kıpırdamadı... Korkarak geri çekilmedi. Karşısındaki adama sert ve hakim bir şekilde baktı...

Kardinal Rodrig bu bakışların altında ezildiğini hissetti. Ruhunun üstünde sanki sihirli bir yel esti, az önceki hayvanca duygularından eser kalmadı. Utangaç ve titrek bir sesle:

—Sizi zorla buraya getirttiğim için beni affediniz, dedi. Ne yapayım sizi seviyorum. Hem de delice bir aşkla seviyorum. Düşünemeyeceğiniz kadar zenginim. Sizi çok mutlu edebilirim...

Maria Teresa sert bir şekilde cevap verdi:

—Zenginliğinizden söz ediyorsunuz. Bu servetinizi nasıl kazandığınızı söyleyebilir misiniz?

Kardinal afalladı, ona şaşkın şaşkın baktı,cevap veremedi...

Maria Teresa,gözlerinden ateş fışkırarak devam etti:

—Söyleyemiyorsunuz değil mi? Öyleyse ben söyleyeyim. Bu paralar çalınmış paralardır. Canlar yakarak,ocaklar söndürerek, haksızlık yaparak, halkı soyarak kazanılmıştır. Hırsızlıkla toplanmış parayı kabul edecek kader küçüleceğimi mi sanıyorsunuz?

Genç kız sustu.. Kardinal Rodrig son derece sinirlenmişti. Fakat öfkesini belli etmemeye çalışarak cevap verdi:

—Yani, sana göre ben bir hırsızım öyle mi? Pekâlâ.. Ama unutma ki, baban avcumun içinde bulunuyor. Seni kaçıran adamlarım, aynı zamanda onu da yakaladı. Kendisi her şeyi itiraf etti. Suçu çok büyük...

Maria Teresa birdenbire sapsarı kesildi, dudakları titremeye, kalbi çarpmaya başladı. Bu adam acaba doğru mu söylüyordu?

Kardinal Rodrig soğukkanlı bir şekilde devam etti::

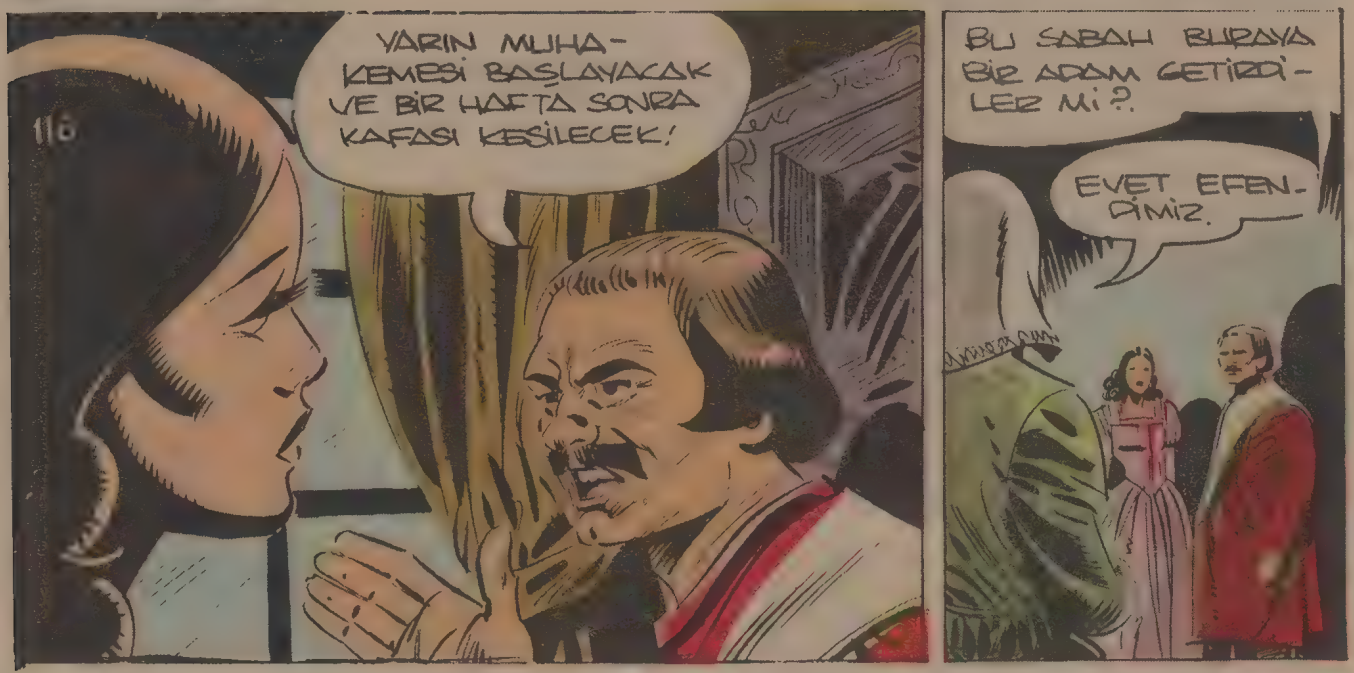

—Evet, baban elimizde.. Papa aleyhine bir suikast hazırladığını söyledi.. Yarın muhakemesi başlayacak ve bir hafta sonra kafası kesilecek.. Hatta kafasını daha önce de kestirebilirim.. Bu benim elimde...

Kardinal Rodrig, planını önceden hazırlamıştı. Maria Teresa'ya biraz daha ıstırap vermek,acı çektirmek, üzmek,onu kederle kıvrandırmak gerektiğini düşündü.. Kapıyı açıp, büyük salonda bekleyen hizmetçi kadını çağırdı:

—Bu sabah buraya bir adam getirdiler mi?

—Evet efendimiz...
—Kimdi bu adam?
—Deli gibi çırpınan bir azilzadeydi...
—Adı neymiş, öğrendin mi?

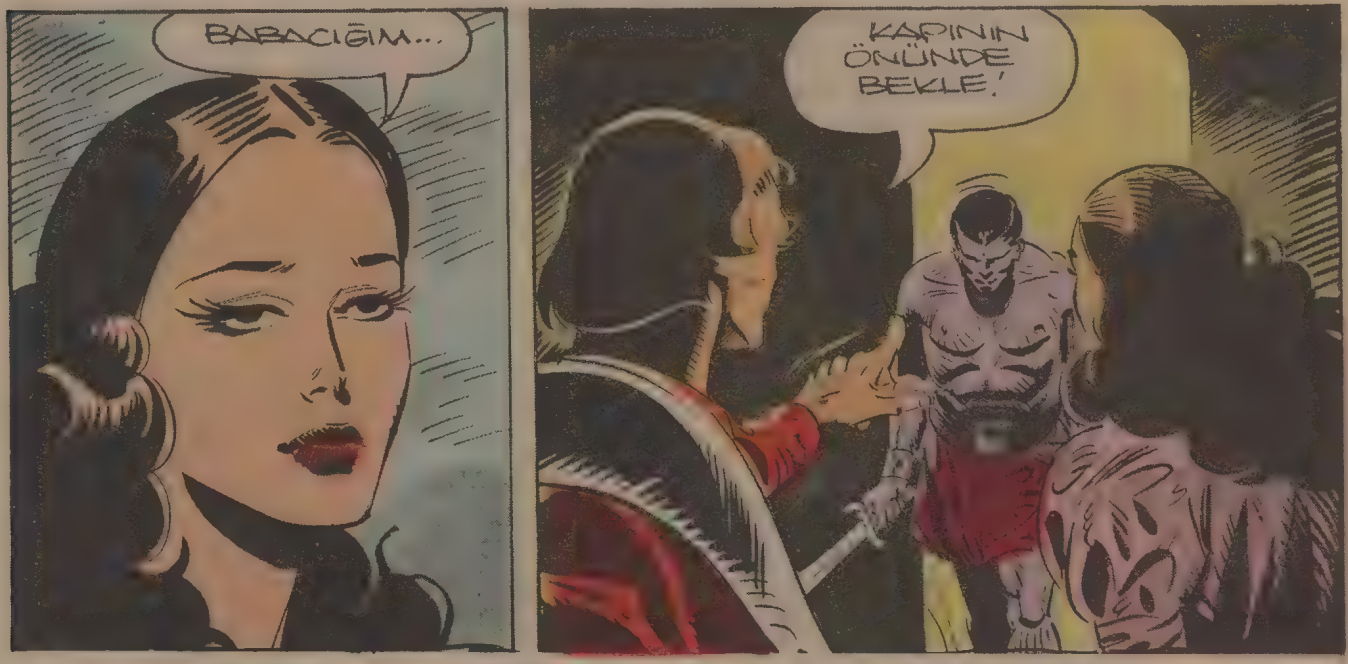

—Kont Manfredi olduğunu söylediler..
—Nerede şimdi?
—Yukarıda.. Bu odanın üstündeki odada...

Maria Teresa acı acı inledi:
—Babam!.. Babacığım!...

Kardinal Rodrig hizmetçi kadına emretti:

—Git, Kunyoto'yu çağır!...

Az sonra dev yapılı zenci kapıda göründü. Elinde her zamanki gibi geniş palası vardı. Efendisinin önünde yerlere kadar eğildi.

Kardinal Rodrig buz gibi soğuk bir sesle tüyler ürpertici emrini verdi:

— Yukarıya çık.. Bu odanın üstündeki odada bir adam var. Kapının önünde bekle...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

12 ARALIK 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 568 FİYATI 30 LİRA

—Sana seslendiğim vakit odaya gir. Adamı saçlarından yakala ve... Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Bir vuruşta kafasını uçur!.. Sonra kesik başı getirip bu kızın önüne koy!

Maria Teresa'nın gözleri korkuyla büyüdü, yüzü sapsarı kesildi. Az önceki cesaret ve soğukkanlılığını birdenbire kaybetmişti.

Kardinal'in hazırladığı tuzak gerçekten korkunçtu.

Maria Teresa, babasının hayatının, kendisinin vereceği karara bağlı olduğunu düşününce çıldıracak gibi oldu. Gözlerinin önünde zavallı babasının kesik başı dolaşıyordu sanki...

Beyni, uğradığı dehşetin etkisiyle felç olmuştu. Felaketi önlemek için kendisini

feda etmek gerektiği düşüncesi ona acı veriyor, çaresizlik, ıstırabını daha da artırıyordu.

Zenci Kunyoto odadan çıkarken, Maria Teresa acı acı inledi.

Kardinal Rodrig onun ıstırabını duymamış gibi yaklaşarak acımasızca sordu:

—Kararını verdin mi? Benim olacak mısın? Teklifimi kabul edecek olursan baban yaşayacak. Aksini yaparsan onun kanlı başını kucağında bulacaksın...

Maria Teresa'nın başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Ama Kardinal Rodrig'in hiç merhameti yoktu. Zalimce sordu:

—Eh, söyle bakalım, hangisi işine geliyor? Babanın kesik başı mı, yoksa bana teslim olman mı?

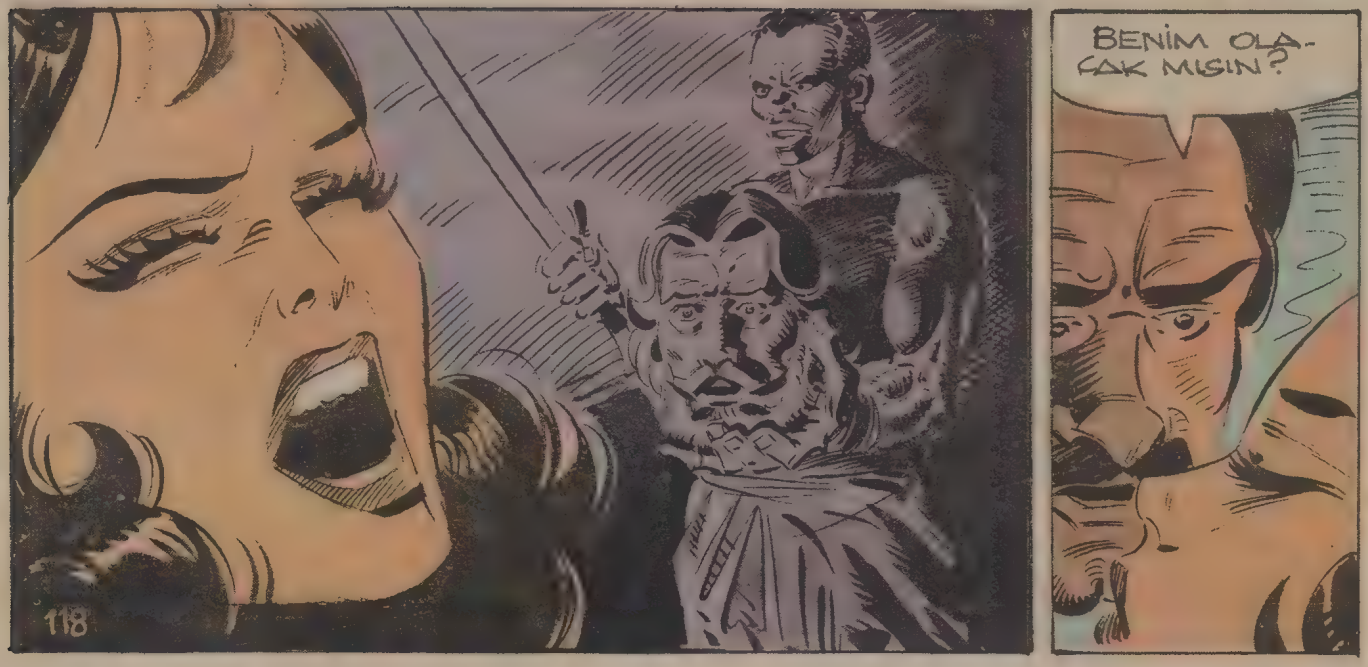

Maria Teresa, damarlarındaki kanın çekildiğini hissediyordu. Şimdi yalnız, gözlerinin önünde, eli palalı dev zenci vardı. genç kız ayakta kâbus görüyordu. Zenci, elinde kesik bir baş tutuyordu. Babasının başı... Ve korkunç adam, bu başı ayaklarının dibine atıyordu.

Maria Teresa acı acı bağırarak yere düştü.

Kardinal Rodrig koştu, genç kızı kolundan tutarak kaldırmaya çalıştı. Bir taraftan da hırıltılı bir sesle:

—Söyle... Cevap ver! diyordu. Benim olacak mısın? İnat edersen Kunyoto'ya seslenirim... O da babanın başını uçurur!..

Kardinal Rodrig, Maria Teresa'yı kandırmıştı.

Çünkü Kont Manfredi yukarıda odada

değildi.

Kardinal, kızın babasına olan sevgisi sayesinde onu elde etmeyi planlamış ve bu oyunu başarıyla oynamıştı.

Maria Teresa'nın cevap vermediğini görünce onun bayılmış olduğunu anladı. Dudaklarında beliren vahşi bir gülümsemeyle ayağa kalkarken:

—Evet, diye mırıldandı. Ayılınca ona sahip olacağım. Babasını kurtarmak için kendisini bana teslim edecek...

Kardinal Rodrig hizmetçi kadını çağırdı, ona küçük bir şişe vererek:

—Kız kendine geldikten sonra bir bardağa bu ilaçtan üç damla koyarak ona içir! dedi.

Bu, Ferlino'nun kendisine verdiği aşk iksiri idi. Ünlü büyücü Simon'un hazırladığı bu iksirin, kızın inadını kırmakta yararlı olacağına inanıyordu.

Kardinal Rodrig, sevinçle ellerini ovuşturarak kapıya doğru yürüdü. Artık, içini yakıp kavuran aşk ateşini dindirecekti. Bu düşünce ona büyük mutluluk veriyordu...

Tokmağı çevirip kapıyı açınca birden irkildi. Bir adım atamadan olduğu yerde kalakaldı.

Eşikte biri duruyordu.

Bu, amcası Papa Alonso Borgia idi...

★★★

O devirde Roma'da "Getto" denilen ünlü bir kenar mahalle vardı. Dar, karanlık ve pis sokakların toplandığı bu yerlerden çamura

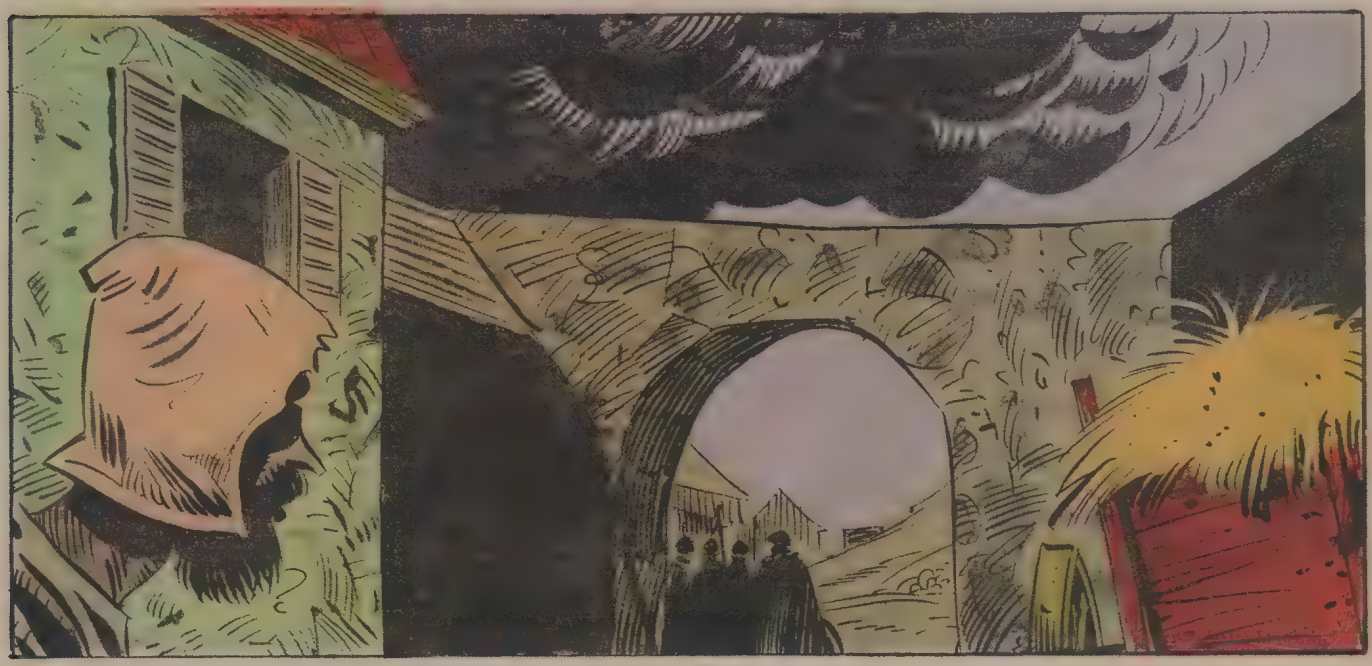

batmadan geçmek mümkün değildi.

Getto mahallesinde Mısırlı üyücülerden, çingene falcılardan başka s rseriler, haydutlar, silah ve zırhlı elbise yapıp satan esrarengiz insanlar yaşardı.

Hava kararıktan sonra kimse oradan geçmeye cesaret edemezdi. Oysa o gece şehirden bu mahalleye doğru ilerleyen yedi kişilik bir kafile vardı.

Bunlardan ikisi, ellerinde birer fenerle önde yürüyor, diğer beşi daha geriden geliyordu.

Biraz dikkat edildiğinde adamların tepeden tırnağa silahlı oldukları belli oluyordu.

Kafile, esrarengiz mahallenin ortasına gelince durdu.

Fenerlerin ışığında, yüzünün maskeli olduğu görülen bir adam:

—İşte, büyücü Simon'un evi! dedi.

Muhafızlarına beklemelerini işaret eden maskeli adam tahta merdivenleri çıkarak kapıyı açıp tek başına içeri girdi.

Geniş odanın köşesinde, eski bir hasırın üzerine oturmuş ve çenesini dizlerine dayamış ufak tefek, yaşlı bir adam vardı. Bu, Büyücü Simon'du...

Ziyaretçi içeriye girdiği zaman Simon hiç kımıldamadı. Sadece donuk bir sesle:

—Sizi bekliyordum, dedi. Geleceğinizi haber vermişlerdi...

Meçhul ziyaretçi ilerledi, başını örten kukuletayı kaldırdı. Siyah maskesi yüzünü,

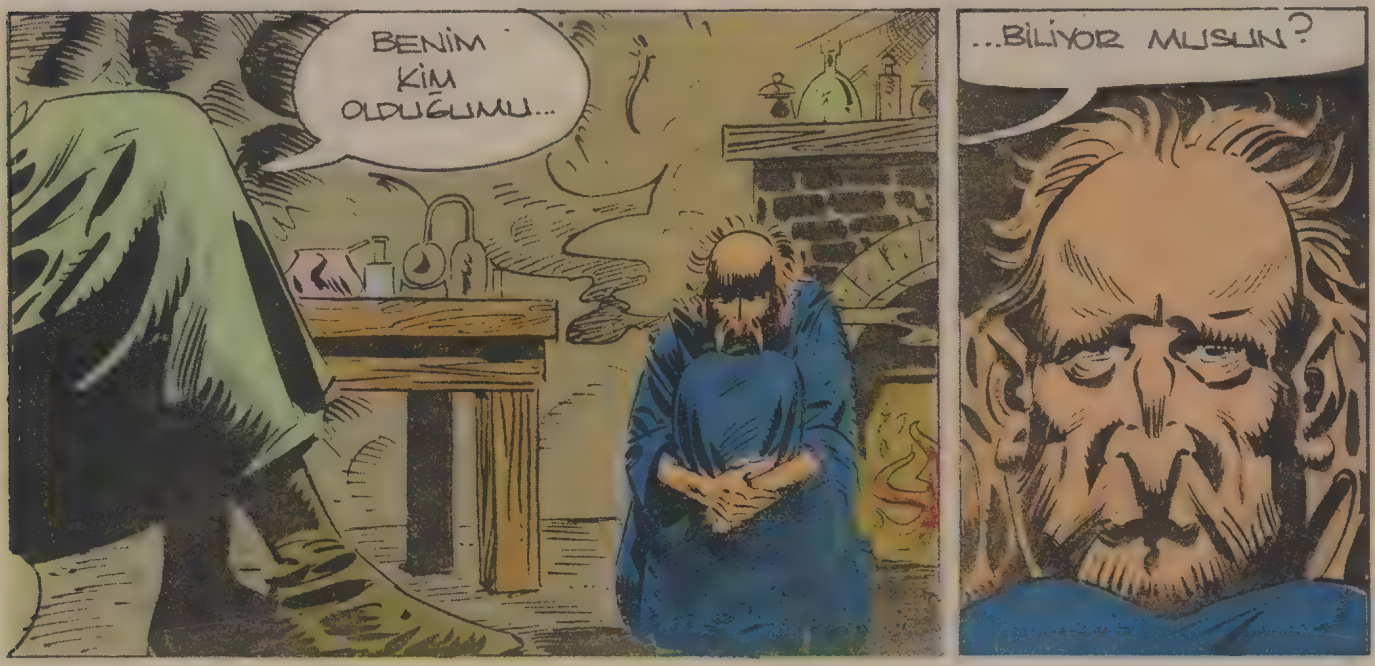

tanınmayacak şekilde örtüyordu. Bir koltuğa oturarak gözlerini Büyücü Simon'a dikti.

Büyücünün evi, en soğukkanlı insanları bile ürpertecek kadar esrarengizdi...

Duvarlarda, tavanlarda birçok doldurulmuş kertenkele ve kapının üzerinde kanatlarından mıhlanmış kocaman bir baykuş vardı.

Geniş bir masanın üzerinde birçok şişe ve tüpün içinde renkli sıvılar görülüyor, köşedeki ocakta kaynayan bir tencereden odaya garip kokular yayılıyordu.

Meçhul adam sordu:

—Benim kim olduğumu biliyor musun?

İhtiyar büyücü hiç sesini çıkarmadı. Adam devam etti:

—Benim adım Orsini'dir. Buraya ilk defa geliyorum...

Büyücü Simon başını salladı, hafifçe gülümsedi. Dudakları alayla kıvrılmış, iri ve seyrek dişleri ortaya çıkmıştı.

Maskesinin altından tanınmayacağına emin olan ziyaretçi hafifçe bozularak sordu:

—Ne o? Yoksa bana inanmadın mı?

Büyücü Simon sakin bir sesle:

—Bu, sizin üçüncü gelişinizdir! dedi.

Meçhul adam ürpererek koltuğundan fırladı. İhtiyar büyücüye korkuyla baktı.

Simon devam etti:

—İlk gelişiniz on dört yıl önceydi. Benden, bir adamı cinayet olduğu sezilmeden öldürmek için bir çare sormuştunuz. Bunun üzerine ben de size bir zehir vermiştim. Bu zehir karıştırıldığı içkinin tadını rengini değiş-

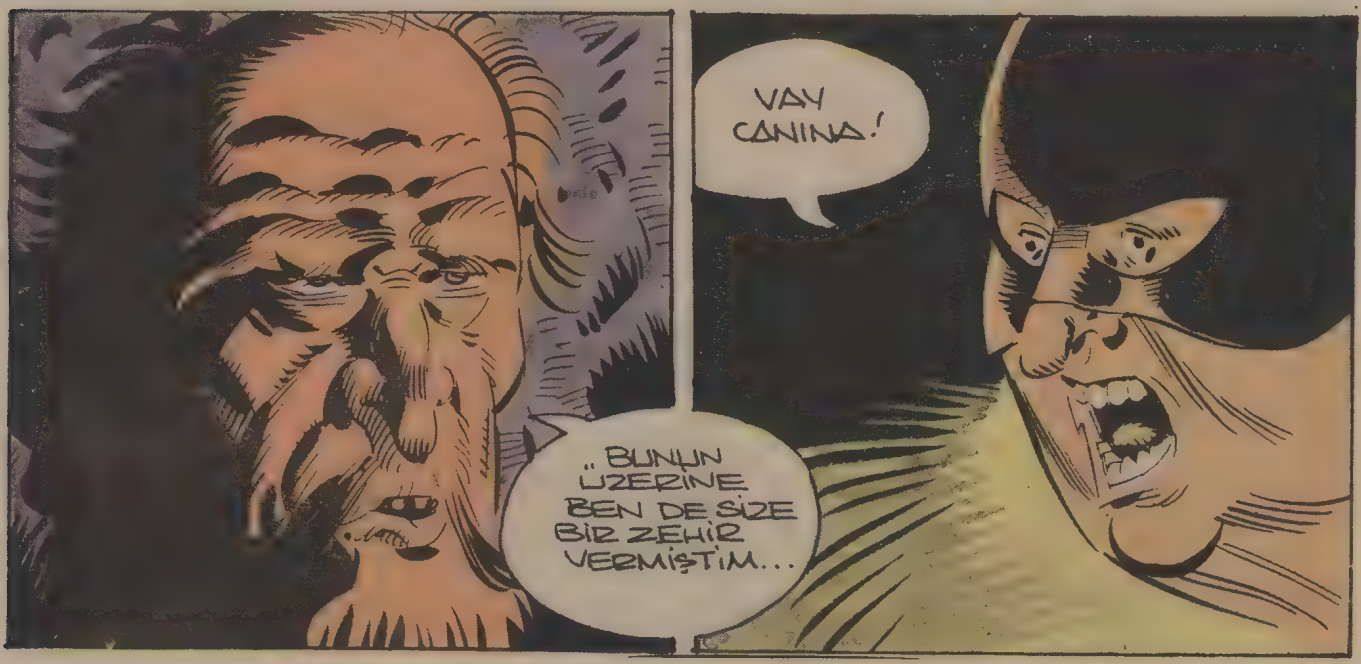

tirmiyordu. Ama bunu içen kimse, iki hafta sonra ansızın beyin kanamasından ölüyordu.

Meçhul ziyaretçi hareketsiz duruyor, fakat maskesinin altından görünen gözleri alev gibi parlıyordu.

Büyücü Simon devam etti:

—İkinci gelişiniz bundan yedi yıl önceydi. O tarihte öldürücü bir hastalığa yakalanmıştınız. Hiçbir doktor derdinize çare bulamıyordu. Ben size öyle bir ilaç yapmıştım ki, bir haftada iyileşmiştiniz.

Meçhul ziyaretçi daha fazla dayanamayarak haykırdı:

—Vay canına!.. Sen ne müthiş büyücüymüşsün!

Simon, korkunç bir şekilde gülümsedi:

—İlk gelişinizde adınızın Moren olduğunu söylemiştiniz. İkinci gelişinizde adınız Guillano oldu. Şimdi ise Orsini diyorsunuz. Bu üç isim de sahte tabii.. Ben, o kadar gizlemeye çalıştığınız gerçek adınızı biliyorum.

Ziyaretçi gürledi:

—O halde söyle bakalım ben kimim?

Büyücü Simon hafifçe adama doğru eğildi, buz gibi bir sesle:

—Siz, Papa Alonso Borgia'sınız! dedi.

Meçhul adam bunu duyunca birdenbire sıçradı. Elini belindeki hançere götürerek homurdandı:

—Evet... Sen çok şey biliyorsun.. Seni öldürmem gerek! Yaşaman benim için tehli-

keli olur...

Büyücü Simon sakin bir sesle:

—Hayır, ölmeyeceğim! dedi. Sen beni öldürmeyeceksin. Çünkü bana ihtiyacın var. Hem sana asla ihanet etmedim. Neden öldüreceksin beni?

Papa Alonso kısa bir an düşündü. Kafasında birbirine zıt düşüncelerin çarpıştığı belli oluyordu. Sonunda:

—Haklısın büyücü! dedi. Bana ihanet etmedin. Oysa bunu yapabilirdin. Sana güveniyorum. Ama söyle bana, kim olduğumu nasıl anladın?

—Bu benim mesleğim.. Kimse benden hiçbir şey gizleyemez... Ama sırrınızın bende kalacağına inanın... Ağzım çok sıkıdır.

—Sana güveniyorum büyücü...

—Şimdi söyleyiniz... Bugün benden, hangi derdinize çare istiyorsunuz?

Papa Alonso, şiddetli bir titreme geçirdi. Gözleri alev gibi yanıyordu. İçini çekerek:

—Aşka! dedi.

—Anlamadım!..

—Birini seviyorum. Bir kıza âşığım. Oysa gücüm yok!.. Şimdi bu derdime bir ilaç istiyorum...

Papa Alonso büyük bir ıstırap içinde derdini anlatmaya devam etti:

—Ey büyücü... Bana ölümün yolunu gösterdin. Hayatın da ilacını verdin. Şimdi bana aşk kuvvetini de ver. Bana sevmek ve sevilmek kudretini vermeni istiyorum...

Büyücü Simon, Papa'ya acıyarak baktı. Yaşlı adam, kaybettiği eski cinsel gücüne ye-

niden kavuşmak istiyordu...

Papa Alonso, hararetle devam etti:

—Benim için öyle bir aşk ilacı bul ki, ben bu ilacı içince damarlarımdaki kan canlansın, ateşlensin. Yalnız ben değil, sevgilim de benim için büyük arzu duysun. Ben ihtiyarım Simon... Kanım yavaş yavaş donuyor. Fakat hâlâ aşka doymadım. Öpmek, öpülmek, sevmek, sevilmek istiyorum. Hiç olmazsa sevmeliyim Simon...

Papa'nın sesi şimdi iyice titriyor, adeta yalvarıyordu:

—Evet Simon... Bir gece, bir saat aşka karşılık önüne bir hazine dökeceğim.

Büyücü Simon başını salladı. Papa umutsuz bir öfkeyle homurdandı:

—Ret mi ediyorsun?

—Hayır, önüme dökmeyi vaat ettiğiniz hazineyi reddediyorum. Aşk ilacına gelince, bunu yapmak benim için çok kolay. Yarın, sizi birkaç saat için gençleştirecek ilacı hazır edeceğim...

—Yalnız şunu unutma: O ilaç, aynı zamanda karşımdakine de benim yaşlı olduğumu unutturacak, o da beni sevecek...

—Bunu da yaparım. Ama önce sevgilinizin kim olduğunu bilmem gerek...

—Kim mi? Onu ben de iyice tanımıyorum. Onu bir defa, sadece bir defa gördüm. O da bugün, bu sabah... Bilmem neden, onu görür görmez içimde aşk alevi canlandı. Ona sahip olmayı arzuladım. Ama biliyorsun, yaşlıyım. Kendime güvenemiyorum...

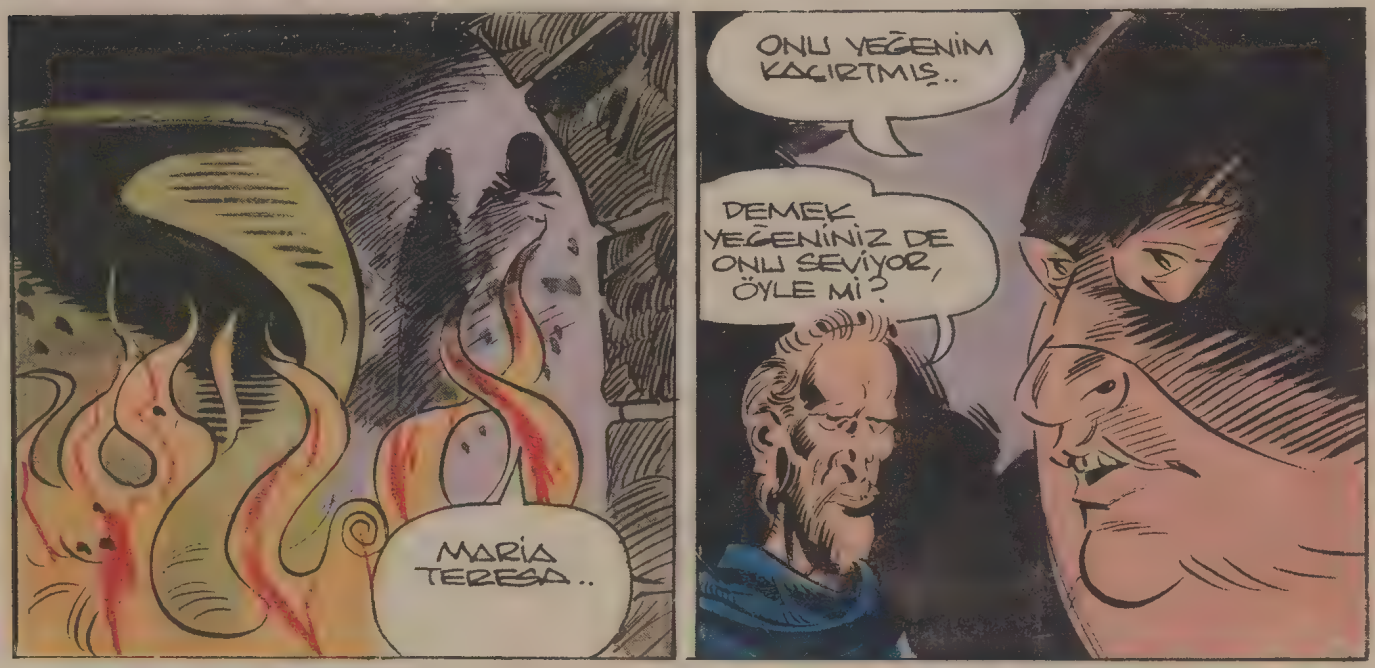

—Gerçekten güzel mi?

Papa Alonso haykırdı:

—Güzel de ne demek? Bir harika!.. Şu uzun hayatım boyunca onun kadar güzel bir kız görmedim...

—Yaaa? Peki, adı nedir?

—Maria Teresa!... Adının Maria Teresa olduğunu öğrendim.

—Nerede gördünüz?

—Sarayda... Kendi sarayımda...

—Hizmetinizde mi çalışıyor?

—Hayır... Kızı saraya, yeğenim Rodrig'in adamları getirdi. Onu yeğenim kaçırtmış! Hangi aileden olduğunu bile bilmiyorum...

—Demek yeğeniniz de onu seviyor, öyle mi?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

19 ARALIK 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 569 FİYATI: 30 LİRA

—Sanıyorum öyle... Ama bunun önemi yok.. Sen bana kuvvet ilacını hazırla yeter.. Kızı yeğenim Rodrig'in elinden alırım.. Bu ilacı yapacaksın, değil mi?

—Evet, yapacağım!

—Ne zaman hazır olacak?

—Dediğim gibi, yarın hazır.. Ama daha önce el falınıza bakmak isterim.

Büyücü Simon, Papa Alonso'nun yanına gelerek onun elini tuttu:

—Elinize bakarak gelecekten bahsedeyim mi? İster misiniz? Aaa, neler görüyorum. Çevrenizde sayısız düşman var. Tehlike, kan, hem de pek çok kan.. Yediğiniz yemişe dikkat edin, zehirlidir. Sadaka isteyen dilenciden kaçın, çünkü elinde hançer var. Her şeyden çekinin. Hatta soluk aldığınız havaya bile inanmayın...

Papa Alonso büyük bir dikkatle, nefes bile almadan büyücüyü dinliyordu. Simon devam etti:

—Evet, sevdiğiniz kıza yeğeniniz de aşık.. Kızın soylu bir ailesi var. Aman Allahım. Olur şey değil!

Papa, heyecanla sordu.

—Ne oldu? Neden şaşırdın? Çabuk söyle!

—Falda bir yabancı görüyorum. Genç, yakışıklı bir yabancı.. Kız bu yabancıya âşık.. Onu seviyor!

—Kim? Kim o yabancı?

—Bilmiyorum.. Ama aranızda müthiş bir mücadele olacak.. Tanrım! Kan... Oluk gibi kan akıyor.. Cesetler görüyorum.. Alevler, cesetler ve kan denizi!...

Büyücü Simon, Papa Alonso'nun elini bıraktı, geri geri çekildi. Yüzü morarmış, bakışları ürkek bir hal almıştı:

—Bu sevdadan vazgeçseniz iyi olacak.. Bir kız için bu kadar kan akıtmaya değer mi? Ben kanı hiç sevmem!

Papa, kapıya doğru yürüdü, dışarıya çıkmadan önce, tehdit edercesine büyücüye baktı:

—Sen ilacı yapmaya bak.. Sevdiğim kıza göz diken o yabancıya gelince, ölümlerden ölüm beğensin!

Papa dışarı çıkarak, adamlarıyla birlikte karanlık gecede gözden kayboldu...

★★★

Âşık Papa, şimdi yeğeni Kardinal Rodrig'le karşı karşıya bulunuyordu.

Rodrig, eşikte amcasını görünce iki adım

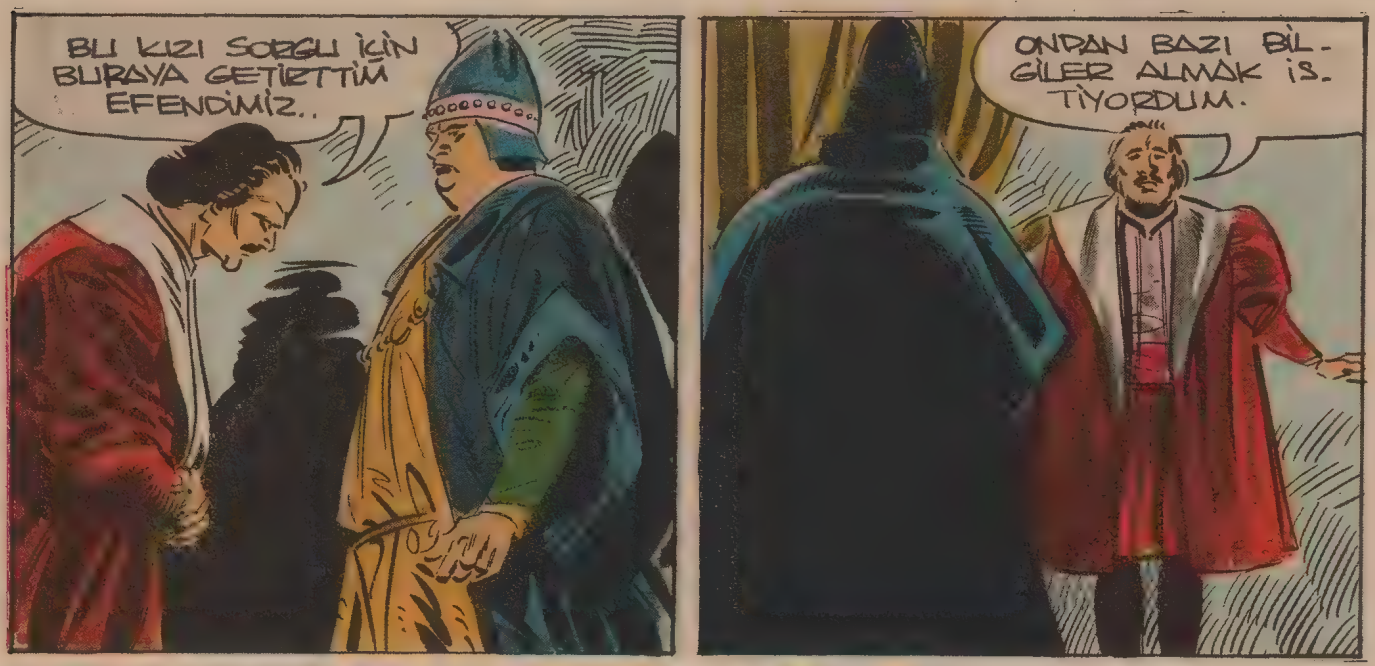

geri çekilmiş ve endişeyle ona bakmaya başlamıştı.

Papa, bakışlarıyla:

—"Bu ne rezalet! Bu genç kızın burada işi ne?" demek istiyordu sanki...

Kardinal Rodrig saygı ile eğilerek:

—Bu kızı sorgu için buraya getirttim efendimiz, dedi.

Papa Alonso, kaşlarını çattı:

—Ne sorgusu?

—Bu kız, en tehlikeli düşmanımız Kont Manfredi'nin kızıdır efendim.. Ondan bazı bilgiler almak istiyordum, heyecandan bayıldı!

Papa fazla ilgilenmiyormuş gibi bakışlarını kısa bir süre Maria Teresa'nın üzerinde gezdirdi.

Aynı anda içinden:

—"Tanrım! Ne kadar güzel!" diye mırıldanıyordu...

Duygularını gizlemeye çalışarak:

—Pekala, dedi. Bu kızcağızı ben sorguya çekeceğim. Adamlarına söyle, onu benim daireme taşısınlar.. Sen şatodaki kaçağı yakala!

Kardinal Rodrig, sapsarı kesildi, boğazına bir şey tıkanıyor sandı, bütün varlığıyla sarsıldığını hissetti. Maria Teresa'yı tam ele geçirdiğini sanırken kaybetmek düşüncesi adamı çıldırtır gibi oldu.. Neredeyse öfkesinden ağlayacaktı...

Bu sırada Papa, sessizce çekilip gitmişti...

Kardinal Rodrig, onun arkasından ağzına gelen küfürü savundu.

★★★

İsabel, tatlı bir rüyadan uyanır gibi kendine geldi...

Kara Murat'ın kolları arasında geçirdiği aşk dolu saatler, onu cinsel doyumun doruğuna çıkarmıştı...

Genç kadın hafifçe doğruldu, zevkle gerindi...

Çıplaktı...

O gerinirken göğüsleri usul usul titredi.

Birden aklına seviştiği yabancıyı öldüreceği geldi...

Kalbi parçalanacak gibi çarptı.

Hayatının en tatlı dakikalarını geçirdiği bu güçlü genci nasıl öldürecekti? Ona kıyabilecek miydi?

—"Öldürmek zorundayım" diye düşündü. "Başka çarem yok!"

Uzandı, yastığın altındaki küçük hançeri aldı, kabzasını avucunun içinde sıktı.

Yüzü mosmor olmuştu.

Yorganı kaldırıp, son bir kez uyuyan Kara Murat'ın yakışıklı yüzüne bakmak istedi. Sonra vazgeçti. Dayanamayacaktı...

Bıçaklı kolu şimşek gibi kalkıp yorganın üzerine indi:

—Al sana! Geber!

Hançeri, yorganın kabarıklığına birkaç defa sapladıktan sonra kendine geldi. Dudaklarına vahşi bir gülümseme yayıldı:

—Öldürdüm onu!

Birden, sapladığı yerin çok yumuşak olduğunu fark etti. Yorganı telaşla kaldırarak baktı.

Bakar bakmaz, ağzından bir hayret çığlığı fırladı:

—Aaaa....

Yorganın altında Kara Murat değil,sadece iki yastık vardı.

Şaşıran İsabel, kuzu sandığı delikanlının gerçekte kurnaz bir kurt olduğunu o zaman daha iyi anladı:

—Nerede bu adam? Nereye gitti? Kaçtı mı yoksa?

Çocuk gibi aldatılması, genç kadını çılgına döndürmüştü. Öfkeden titreyen bir sesle:

—Alçak herif! Senden öcümü alacağım! diye bağırdı.

Alaylı bir ses:

—Ne o prenses, beni mi arıyorsunuz? diye sordu.

İsabel irkildi, rengi bir anda bembeyaz kesildi.

Yanıbaşında duran Kara Murat, dudaklarında garip bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu.

Üzerine aceleyle ince tül geceliğini geçiren genç kadın, vahşi bir sesle:

—Seni öldüreceğim! diyerek delikanlının üzerine yürüdü. Bıçaklı kolunu kinle havaya kaldırmıştı.

Çevik bir hareketle geriye sıçrayan Kara Murat merakla sordu:

—Bunu nasıl yapacaksın prenses?

İsabel, çılgın bir kahkaha attı:

—Bıçağı o pis gövdene saplamama gerek yok. Bir çizik yeter! Küçük bir çizik seni cehenneme götürür.

Genç kadın, vahşi vahşi soluyarak

devam etti:

—Bu hançerin ucunda dünyanın en güçlü zehiri var! Derini hafifçe çizdiğim an yıldırım çarpmış gibi ölürsün.. O küçük çiziği ise nasıl olsa açarım...

Kara Murat'ın kaşları hafifçe çatıldı, soğukkanlılığını korumaya çalışarak:

—Yaaa?! diye mırıldandı.

İsabel'in doğru söylediğini anlamıştı.

Borgiaların düşmanlarına karşı korkunç zehirler kullandığını bilmeyen yoktu.

Kara Murat şu anda ciddi bir tehlike karşısındaydı.

En güçlü düşmanlarına bile gözünü kırpmadan bakan Kara Murat, bu defa ürperdiğini hissetti.

Eli bıçaklı genç kadın onu ürkütüyordu.

Bir çizik... Sadece bir çizikle kana karışan müthiş zehir, onun ağzından köpükler saçarak, köpek gibi kıvrana kıvrana ölmesine sebep olabilirdi.

İsabel yüzünde vahşi bir ifadeyle ilerlerken, Kara Murat adım adım geri çekildi.

Genç kadın yırtıcı bir kaplan gibi homurdanarak atıldı.

Kara Murat masanın arkasına sıçrayarak hücumu savuşturururken, dişlerinin arasından söylendi:

—Ah! Bu zehirli hançeri çeken neden bir erkek değil? Onu şimdi bir hamlede öbür dünyaya göndermek kolay olurdu. Ama bir kadını öldürmek... İşte bu elimden gelmez...

Bu sırada iyice yaklaşan İsabel, masayı

tutarak sert bir hareketle yere devirdi. Aynı anda kesin ve korkunç saldırısını yaptı.

Kara Murat bunu bekliyor ve yapacağı en ufak bir hatanın kendisini ölüme götüreceğini biliyordu.

Son anda demir pençeleriyle İsabel'in iki bileğini yakalamayı başardı.

Genç kadının ağzından köpükler saçılıyor dudaklarının arasından:

—Seni geberteceğim! sözleri dökülüyordu.

Çok tedbirli davranan Kara Murat, soğukkanlılığını bozmadan,

—Dikkat et prenses! dedi. Elindeki zehirli oyuncak şimdi yere düşecek! Düşerken bir yerine dokunmasın!

Kara Murat'ın çelik parmakları, İsabel'in bileğini o kadar şiddetle sıktı ki, kemiklerinin kırılacağını sanan kadın, bunun acısına dayanamayarak inledi:

—Ah!.. Bırak beni!.. Bırak diyorum!

Aynı anda bıçak, genç kadının elinden düşüp, "Tınnn" diye bir ses çıkararak döşemeye saplandı.

Kara Murat, parmaklarını gevşetince dengesini kaybeden İsabel, sırtüstü yere yuvarlandı.

Açılan tül geceliğinden, nefis vücudu bütün görkemiyle ortaya çıktı...

Kara Murat genç kadını kaldırmak isterken, döşemeye saplanan zehirli hançerin onun bir yerini çizmesinden endişe etti.

Uzun hançeri aldı...

Bunu gören İsabel, korku içinde:

—Eyvah!.. Beni öldürecek! diye düşündü.

Kara Murat, onun yalvaran bakışlarından bu düşüncesini anlamıştı. Sakin bir sesle:

—Korkma prenses! dedi. Bütün kötülüklerini, bütün cinayetlerini bağışlıyorum. Benim hesabım seninle değil, babanla.. Ancak her şeyin bir derecesi vardır. Bir daha sakın karşıma çıkma! Çünkü insanları ikinci defa affetmem!

Kara Murat sözünü bitirir bitirmez elindeki hançerle birlikte öbür salona koştu.

İsabel, yüzü mosmor bir halde bütün gücüyle haykırdı:

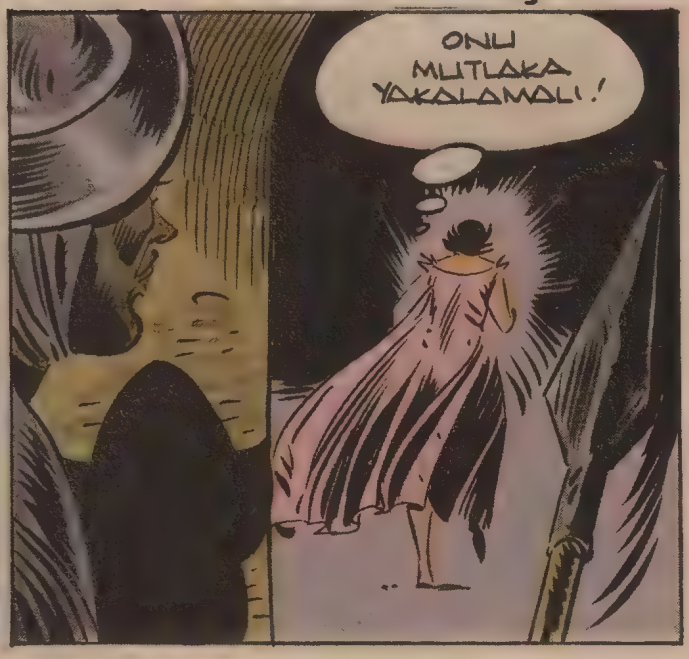

—İmdat! Katil burada! Yetişin!...

Kapılar gürültüyle açıldı. Silahlı adamlar,zırhlı muhafızlar telaşla İsabel'in odasına doldu.

Genç kadın derin bir öfke nöbeti içinde soluk soluğa konuştu:

—Katil burada, şatonun içinde! Her tarafı arayın! Hiç bir yere kaçamaz! Babamı öldürmek istiyor. Beni de hançerle öldürmeye kalktı.

İsabel bunları söyledikten sonra yarı çıplak bir halde olduğuna aldırmadan odadan fırlayıp Kara Murat'ın peşine düştü.

Muhafızlar da onun arkasından koşuyorlardı.

Kara Murat birkaç salondan geçtikten sonra birden yolun bittiğini gördü.

Sonuncu odaya gelmişti.

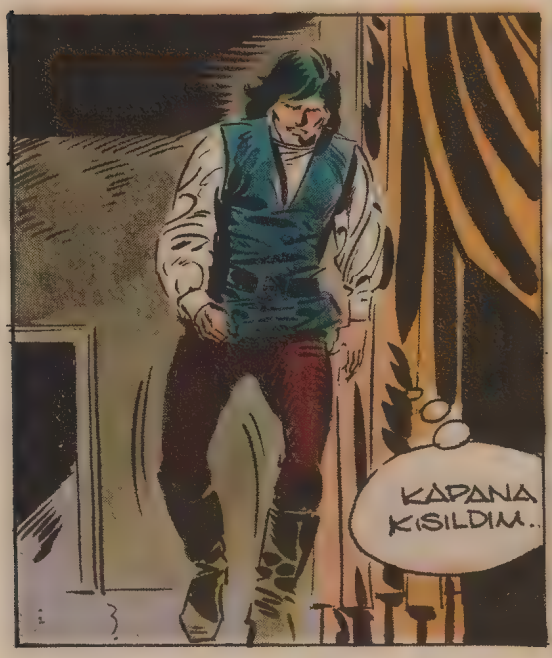

Kaçacak hiç bir yer yoktu.

Hazin hazin çevresine bakınarak üzüntü içinde:

—"Kapana kısıldım! Burada mı can vereceğim?" diye düşündü.

Pencereye doğru koştu.

Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve eşikte iri yarı bir muhafız göründü.

Koridordaki diğer askerler de hızla yaklaşıyordu.

Kudurmuş sürü, Kara Murat'ı yakaladığı an parçalayacaktı...

İsabel:

—Katili yakaladık! Koşun! Kaçırmayın onu! diye haykırıyor, hırçın sesi koridorda çın çın ötüyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

26 ARALIK 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 570 FİYATI 30 LİRA

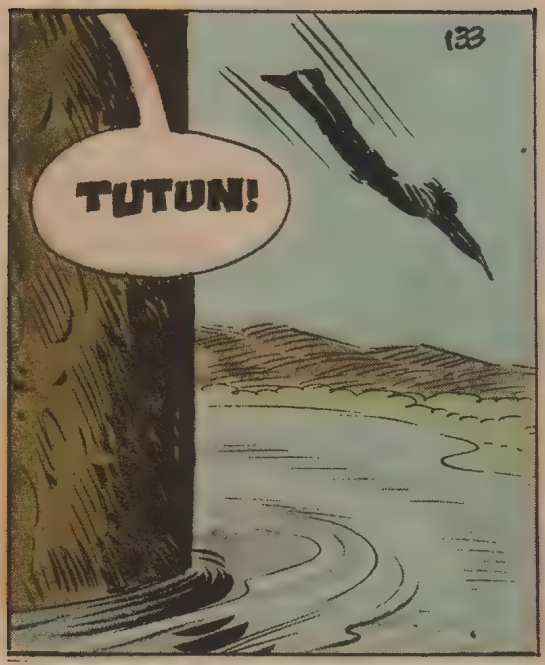

Muhafızlar hep birden, Kara Murat'ın bulunduğu odaya hücum ettiler...

Bu öfkeli kalabalığın elinden sağ kurtulmak mümkün değildi...

—İşte katil! Tutun!...diye bağıran muhafızlar içeri girdikleri an pencereden bir gölge Tiber nehrine doğru uçtu.

İsabel kin dolu gözlerini açarak umutsuz bir sesle:

—Eyvah! Kaçtı! diye haykırdı.

Tiber nehrine uçan gölge, ırmağın sarı suları arasında kaybolup gitti...Ama bu adam Kara Murat değildi...

★ ★ ★

Kızı Maria Teresa'nın kaçırılması Kont Manfredi'yi çok sarsmıştı...

Roma yakınlarındaki muhteşem konağında, kızını bulamamanın verdiği acı ve

üzüntü içinde derin derin düşünüyordu. Başı göğsünün üstüne düşmüştü.

Ara sıra aklına Kara Murat geliyor, kızını bu yabancının kaçırdığını sanarak kalbinde derin bir nefret filizleniyordu:

—Rezil herif! Senden bunun hesabını soracağım! Eğer onun kılına dokunursan ölümlerden ölüm beğen!..

Kont Manfredi, Kara Murat'tan intikam almak için birbiri arkasına yeminler edip, andlar içerken salona bir asilzade girdi:

—Herkes hazır, sizi bekliyor efendim...

—Peki, gidelim...

Kont Manfredi, yüzündeki kederli ifadeden sıyrılmaya çalışarak yerinden kalktı, sert adımlarla bitişik salona geçti.

Burası hınca hınç doluydu...

O içeri girerken salonda önce takdir sesleri yükseldi, sonra bir alkış tufanı koptu:

—Yaşasın Kont Manfredi! Yaşasın liderimiz!

Kont, ellerini havaya kaldırarak kalabalığı susturdu.

Bütün gözler ona dikilmişti.

Kont'un alnında ter tanelerinin biriktiği görülüyordu.

Rengi uçmuştu. Ama, azim ve gururla parlayan bakışlarında "Ya zafer, ya ölüm" diyen kararlı bir ifade vardı.

Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirerek:

—Dostlarım, dedi. Sizin amacınız, benim amacımdır. Artık Papa'nın zulmüne son vereceğiz. Roma halkına hak ettiği özgürlüğü

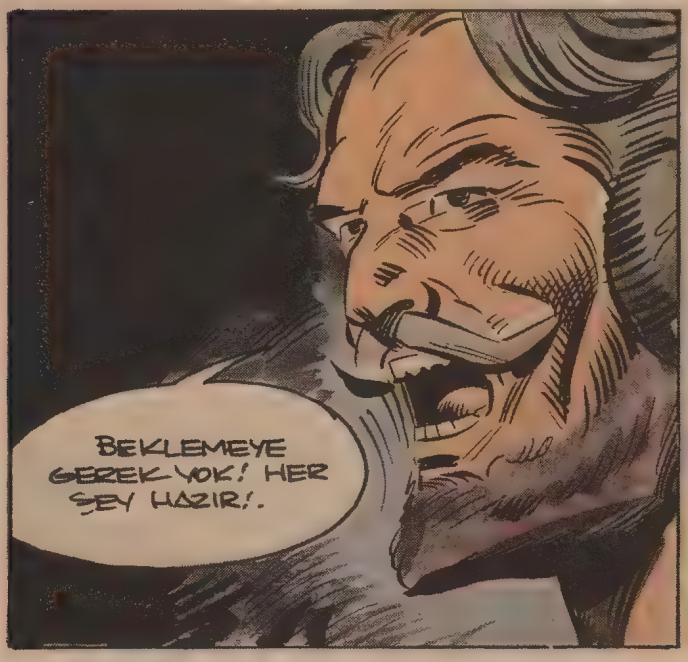

sağlamak için hepinizin tehlikeye atılmaya hazır olduğunu görüyorum. Ülkenin kurtarıcıları siz olacaksınız..

Bu sözler dakikalarca alkışlandı. Alkışların arkası kesilince Kont Manfredi devam etti.:

—Beklemeye gerek yok. Vakit geldi. Her şey hazır. Bir ihanete uğramadan bu işi başarmalıyız. Çeteler emir bekliyor. Her birinin komutanı var. Halk bunları görünce, Papa'dan memnun olmadıkları için onlara katılacak..Ayaklanmış bir halka Papa'nın kuvvetleri nasıl karşı koyabilir?

Salon yine:

—Yaşasın Kont Manfredi! Çığlıklarıyla inledi.

Roma, kanlı bir ayaklanmanın eşiğindeydi...

İhtilalin lideri Kont Manfredi yanındaki asilzadeye döndü. Kinle gerilen dudaklarından şu sözler döküldü:

—Kızımı Kara Murat denilen namussuz kaçırdı. Papa'nın casusu olduğu muhakkak. Onun sağ ele geçirilmesini istiyorum!

★★★

Sent Anj Şatosu'nda, Papa Alonso'ya ait büyük salonun penceresinde genç bir kız oturuyordu.

Elleri bitkin bir tavırla yanına sarkan ve yaşlı gözlerinin yorgun bakışlarıyla çevresini seyreden bu genç kız Maria Teresa idi...

Genç kız, kaçırıldığı andan beri kafa patlatıyor, fakat bütün bu olan bitenlere bir türlü anlam veremiyordu.

Böyle vahşice kaçırılması niçin ve kimin içindi?

Hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şey anlamıyordu.

Ah, biraz ağlayabilse..Kalbindeki sıkıntıyı atıp kederini gözyaşlarıyla bastırabilse çok rahatlayacaktı...

Salonun kapısı açıldı ve Papa Alonso içeriye girerek kıza doğru ilerledi.

Maria Teresa:

—Aziz peder! Kelimelerini mırıldandı.

Papa Alonso, yüzüne sevimli bir ifade vermeye çalışarak:

—Evet yavrum, ayağa kalk, dedi.

Maria Teresa hıçkırığını güç tutarak soluk soluğa konuştu:

—Aziz peder...Ben zorla kaçırıldım... Adalet isterim. Sizin burada olmanız, kurtulacağıma bir delildir.

Papa Alonso kızı güçlükle dinliyordu. Gözlerini yüzünden bir türlü ayıramıyor, adeta yercesine ona bakıyordu.

Hayalinde genç kızın üzerindeki elbiseleri bir bir soydu. Heceyandan alnında birkaç damla ter belirmişti. Eğildi, Maria Teresa'nın elini tuttu:

—Kalk...Kalk..Seni ayaklarıma kapanmış görmek istemiyorum..

Maria Teresa'ya dokunan eli şiddetle sarsıldı, tüm benliğini bir ihtiras kasırgası sardı.

Genç kız büyük bir şaşkınlık içindeydi. Papa'nın bu halinden hiçbir şey anlamıyordu. Yavaşça elini çekerek:

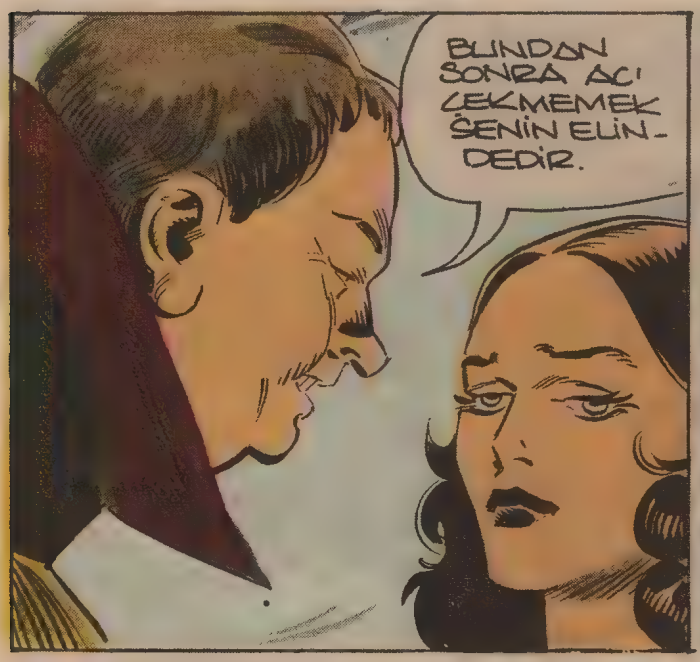

—Beni bağışlayınız aziz peder, dedi. Heyecandan boğuluyorum. Bir süredir ne kadar acı çektiğimi bilemezsiniz.

—Yavrum, bundan sonra acı çekmemek senin elindedir.

—Buradan çıkmama izin vereceksiniz, değil mi?

—Elbette...Sana söz veriyorum..

—Ne kadar iyisiniz..Hemen buradan çıkıp gidebilir miyim?

—Hayır yavrum, hemen değil..Beni dinle...Senin burada birkaç gün kalman gerekiyor...

Maria Teresa bembeyaz kesilerek geri geri çekildi..Önceden kabul etmek istemediği müthiş bir düşünce bütün çıplaklığıyla zihnini aydınlattı:

—Demek ki gerçekten beni kaçırtan sizsiniz..Ben de bu çirkin işi Kardinal Rodrig'in yaptığını sanmıştım..Siz..Papa...Oh, Tanrım! Ne korkunç şey!...

Papa Alonso titriyor ve aklını kaçırmaktan korkuyordu. Hızla Maria Teresa'ya doğru yürüdü ve onu bileklerinden yakalayarak yüzüne karşı bağırdı:

—Evet! Seni Rodrig kaçırdı. Ben onun elinden aldım. Ben Papa'yım. Bana kimse karşı gelemez!..Sen Papa'nın emirlerine karşı gelmeye cesaret edebilir misin?

Maria Teresa cevap vermedi. Başını geriye kaçırıyor, kendisine sarılmaya çalışan Papa'nın dudaklarından kurtulmak için çırpınıyordu.

Kendinden geçmiş bir halde bulunan Papa:

—Benden çekinme! Bırak seni biraz seveyim...Hiç değilse dudaklarımın saçlarına dokunmasına izin ver! diye yalvarıyordu.

Maria Teresa:

—Alçak adam! diye haykırdı.

Papa Alonso bunu duymadı bile...Gözleri dönmüş, aklı başından gitmişti. Şehvetle soludu:

—İşte artık elimdesin! Sen benim olacaksın!..Seni seveceğim. Vücudunun her yerini öpeceğim!...

Adam birden donakaldı.

Umutsuzluk içinde tüm gücünü toplayan Maria Teresa ansızın Papa'nın kollarından kurtuldu, geriye doğru sıçrarken onun belindeki hançeri çekip aldı. Buz gibi bir sesle:

—Yaklaşırsan seni öldürürüm! diye haykırdı!

Maria Teresa'nın büyük bir soğukkanlılıkla söylediği bu sözler Papa'nın tüm arzularını bir anda yatıştırdı. Başını sallayarak:

—Pekala, dedi. Şimdilik hoşça kal. Yakında yine görüşeceğiz.

Adam, başka bir şey söylemeden salondan çıkıp çalışma odasına doğru ilerlerken acı acı gülümsedi:

—Artık iyice yaşlandım galiba...Acele ve telaşla kendimi tehlikeye attım. Sonra bir bıçak karşısında korktum ve çekildim. Eskiden beni böyle güzel bir elin salladığı hançer durdurabilir miydi? Zaman bütün gücümü alıp götürmüş...

Papa Alonso, çalışma odasının kapısında kendisini bekleyen subaya emretti:

—Yanına birkaç adam al, dışarı çıkıyoruz?!

—Nereye gidiyoruz efendimiz?

—Getto mahallesine, Büyücü Simon'un evine!...

★ ★ ★

Büyücü Simon, bir gün ara ile ikinci defa karşısına dikilen Papa Alonso karşısında iki büklüm oldu...

—Buyurunuz efendimiz, sizi bekliyordum...

—Bana vaat ettiğin iksir hazır mı?

—Hazır efendim...

—Öyleyse ver!

Büyücü Simon, duvardaki rafın üzerinde duran küçük bir şişeyi alarak Papa'ya uzattı:

—İşte alınız...

Papa Alonso, sevinçle şişeyi yakaladı:

—Bunu nasıl kullanacağım?

—Suya veya içkiye katacaksınız..

—Hepsini mi?

—Hayır, sadece üç damla...Dördüncüsü insanı öldürür...

—Peki...

—Unutmayınız..Üç damla...

—Nasıl etki yapacak? Beni sevecek mi?

—Memnun kalacaksınız...

Siyah pelerinine bürünen Papa, masanın üzerine bir kese altın bırakarak hiç bir şey söylemeden evden çıkıp gitti.

Yüreği, coşkun bir sevinçle çarpıyor, kendisini yirmi yaş birden gençleşmiş hisse-

diyordu.

O devirde, bütün şatolarda olduğu gibi, Papa'nın malikanesinde de birçok gizli merdivenler, dehlizler ve kapılar vardı.

Bunların yerini yalnız Papa bilirdi.

Odasına vardığı zaman, büyücünün verdiği küçük şişeyi parmaklarının arasında büyük bir sevinçle evirdi, çevirdi:

—Bu akşam artık o benim olacak! Şimdiye kadar hiç bir kız için bu kadar şiddetli istek duymamıştım..

Yumruklarını sıktı, ağzı sertleşti, gözleri parladı. Yüreğinde coşkun bir aşk seli akıyordu:

—İşte bu ilaçla onu elde edeceğim, diye mırıldandı.

Büyücü Simon'un verdiği aşk iksirlerini daha önce birçok kadının üzerinde denemiş, iyi sonuçlar almıştı..Artık Maria Teresa'ya dilediği gibi sahip olabilecekti...

Zili çalarak zindancı kadını çağırdı.

Bu kadın Maria Teresa'yı kapatıldığı salonda her saniye göz altında bulunduruyor, ara sıra hava alması için dışarıya çıkmasına izin veriyordu.

Papa, damarlarını tutuşturan ihtirası belli etmemeye çalışarak sordu:

—Kız nerede?

—Bahçede geziyor..Yalnız değil tabii.. Adamlarım adım adım onu izliyor..

—Acaba yakında odasına çıkar mı?

— Biraz sonra çıkar...

—Söyle bakalım...Kız gece yatarken bir

şey içer mi?

—Sanırım içer..Çünkü çok harareti var..

—Ne içer?

—Su içer..Sürahi, yatağının yanındaki masanın üzerinde...

Kadın bu cevabı verirken efendisine dikkatli gözlerle bakıyor, onun aklından geçenleri okumaya çalışıyordu.

Papa, düşüncelere daldı. İki dakika kadar gözleri yarı kapalı olarak dalgın kaldı. Sonra, tekrar kımıldadı, gözlerini açtı..

Fakat zindancı kadın karşısında yoktu.

Ayağını sabırsızlıkla yere vurdu...Öfke içinde zili çalmak için uzanırken kapı açıldı ve kadın tekrar içeriye girdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

7 OCAK 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 571 FİYATI 30 LİRA

Elinde bir sürahi vardı.

Papa Alonso gülümsedi. Bu gülüşünde daha söylenmeden istenileni anlayarak iş gören hizmetkârları yetiştirmenin gururu vardı.

Kadın, Papa'nın bir söz söylemesine zaman bırakmadan sürahiyi masanın üzerine koydu.

Adam mırıldandı:

—Şimdi git, biraz sonra yine gel...

Kadın dışarıya çıkar çıkmaz, Papa derhal sürahinin bulunduğu masaya yaklaştı.

Eli titremeden küçük şişeden sürahiye üç damla damlattı.

Suyun renginde de, kokusunda da hiç bir değişiklik olmamıştı.

Sonra gidip, tekrar koltuğuna oturdu.

Kadın geriye salona döndüğü zaman ilk iş olarak sürahiye baktı.

Papa, sakin bir sesle:

—Artık gidebilirsin, dedi. Ben istirahat edeceğim.. Ha, aklıma geldi, sürahiyi de aldığın yere götür.. Hem bunu neden getirdin? Senden isteyen oldu mu?

Zindancı kadın, sürahiyi aldı, dudaklarında esrarengiz bir gülümsemeyle salondan çıktı.

Papa Alonso, koltuğa gömülü duruyor, olacak şeyleri düşünüyordu.

Sonra, sabırsızlıktan şakakları atmaya başladı. Ayağa kalkarak bir süre sinirli sinirli dolaştı.

Gece yarısına doğru, salondan çıkıp titreyen adımlarla genç kızın yattığı odaya doğru yürüdü.

Zindancı kadın kapıdaydı.. Papa'yı görünce iki büklüm oldu.

—Kız suyu içti aziz peder.. Sonra derhal uyudu.. Ben de kapıyı kilitledim. İşte anahtar...

Papa Alonso anahtarı aldı. Kadın da kötü bir iş yaptıktan sonra ortadan çekilen bir cadı gibi gözden kayboldu.

Papa, kapının önüne gelerek yavaşça açtı.

Yüzü biraz sararmıştı.

Elleri titriyor, kuruyan boğazından kısık sesler çıkıyordu.

İçeri girdi.

Sönük bir ışık, odayı aydınlatıyordu.

Karyola, sağ taraftaydı. Karyolanın baş ucundaki masanın üzerinde uğursuz sü-

rahi ile bardak duruyordu.

Odayı aydınlatan mum, uzakta kaldığı için genç kız yarı karanlıkta bulunuyordu.

Papa Alonso, usulca kapıyı kapayıp, ayaklarının ucuna basarak karyolaya yaklaştı.

Maria Teresa, derin bir uykudaydı.

Yüzünü saran saçları, yorganın altında beliren vücudunun şekli, karanlıkta gümüş bir sütun gibi görünen beyaz kolu, ilk anda göze çarpıyordu.

Papa titredi, eğildi ve düşündü:

—Acaba nasıl uyandırmalı? İçtiği iksir ona şimdi derin bir arzu vermiştir. Onu sıcak bir aşk öpücüğüyle yerinden sıçratarak mı uyandırayım, yoksa başka türlü mü? Bana seve seve kendini verecek...

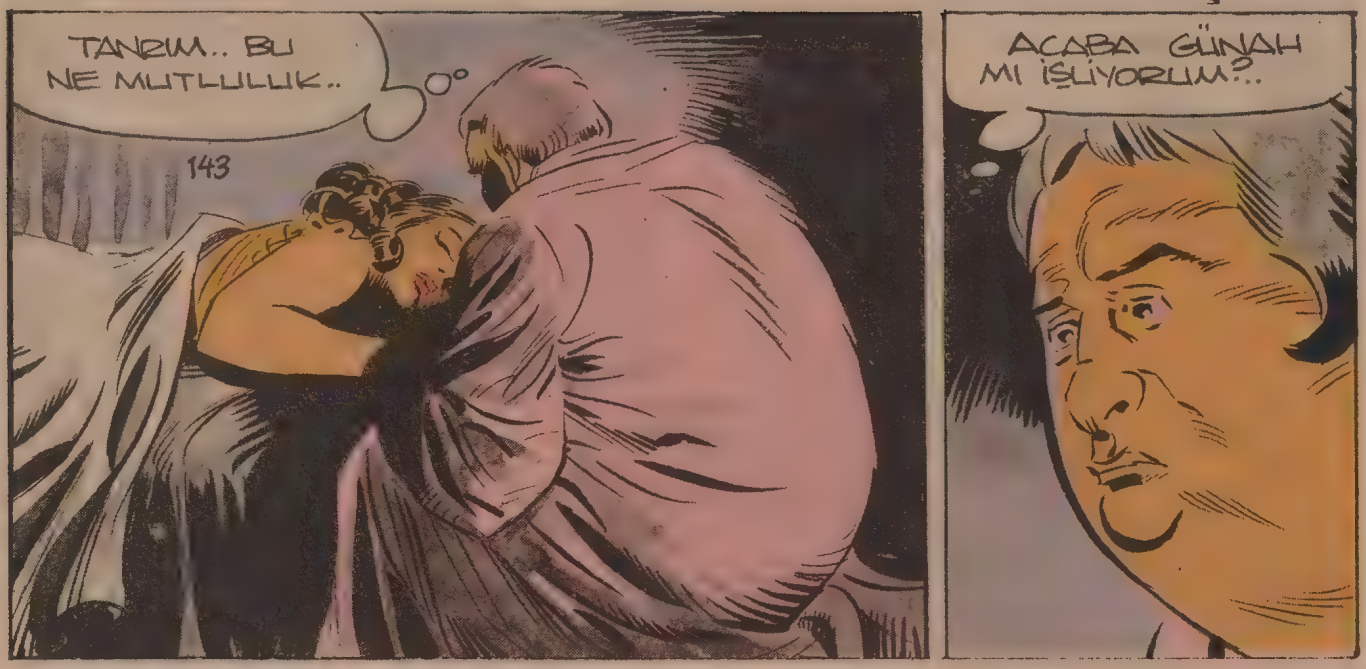

Papa, titreyen dudaklarıyla genç kızın dudaklarını aradı. Hararetten yanan elini de onun beyaz kolunun üzerine koydu.

Şimdi bütün vücudu depreme tutulmuş gibi sarsılıyordu:

—Tanrım, bu ne heyecan! Bu ne mutluluk! diye mırıldandı.

Birden, din adamı olduğunu düşündü:

—"Acaba günah mı işliyorum?" diye mırıldandı.

Telaşla istavroz çıkardı.. Sonra:

—Ben kendimi Allah'a adadım. Ama dünya nimetlerinden de arada bir faydalanmalıyım! diye devam etti.

O anda Tanrı fikri gitmiş, Papa'nın ruhuna sanki şeytan hakim olmuştu.

Kızın üzerindeki yorganı usulca çekti...

Aynı anda taş gibi dondu kaldı...

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi dehşetle açıldı.

Sendeledi, düşmemek için karyolaya tutunmak zorunda kaldı.

Maria Teresa, ince tül geceliğinin içinde çıplaktı...

Geceliği beline doğru sıyrıldığından bacakları ve kalçaları göz kamaştırıcı bir şekilde yatağın üzerine serilmişti.

Zarif vücudu, harikulade güzeldi.

Yüzükoyun yatıyordu.

Yuvarlak kalçaları yükselmiş, ince beli yatağa doğru çukurlaşmıştı.

Sağ ayağını kıvırarak karnına doğru çekmiş, bu yüzden bacakları soluk kesecek biçimde aralanmıştı.

Erkek olup da böyle bir görüntüye dayanmak olanaksızdı.

Papa Alonso yeniden istavroz çıkardı.

—Ulu Tanrım.. Belki günaha giriyorum ama bu kız dünyada görülebilecek manzaraların en güzeli..

İçinden bir ses:

—"Papa Alonso.. Daha fazla günaha girmeden odana git, uyumadan önce İncil oku, Allah'a dua et ve uyu!" diyordu ama ayakları beyninin emirlerini dinlemiyordu.

Elinin tersiyle, alnında biriken terleri sildi:

—Şeytana uydum bir kere. Sonuna kadar devam edeceğim. Maria Teresa benim olacak.. Ona sahip olarak ruhumu gençleştireceğim! Cehennem alevleri bile beni durduramaz!

Bu sırada genç kız yatağın üzerinde hafifçe inleyerek döndü.. Şimdi sırtüstü yatıyordu.

İnce tül geceliğini geren göğüsleri dimdikti.

Yüzünde, insanı çıldırtacak kadar masum bir ifade vardı.

Papa'nın yüreği, göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

—Ne kadar güzel! diye mırıldandı.

Ona tapmak istiyordu.

Usulca, elini uzatıp kızın kadife gibi yumuşak tenine dokununca, adamın dizlerinin bağı büsbütün gevşedi. Hızlı hızlı soluk alarak:

—Tanrım! Bu nasıl bir zevk! diye inledi.

Aynı anda kız, gözlerini açtı.

Bakışlarında hiç bir korku ifadesi yoktu. İçtiği ilacın etkisiyle yarı uyuşmuş bir haldeydi. Yavaş bir sesle:

—Ah siz misiniz? dedi.

Papa Alonso boğulurcasına:

—Evet, dedi. Uyurken seni seyrediyordum. Sevmek için uyanmanı bekledim...

İçirilen ilaç, Maria Teresa'nın beynini uyuşturmuş, reflekslerini zayıflatmıştı. Duygusuz bir ifadeyle:

—Sevmek mi? diye mırıldandı.

Papa, her an Allah'ın huzurunda biraz daha günaha girdiğini seziyor ve:

—"Tanrım! Günah denen şey neden böylesine tatlı?" diye soruyordu.

Birden atılarak, genç kızı kucaklayıp göğsüne bastırdı:

—Maria Teresa.. Sen beni mahvediyorsun.. Sen şeytan mısın? Nesin?

Genç kız, o kadar durgundu ki, kendisini onun kollarından kurtarmak için hiç bir hareket yapmadı:

—Hayır.. Ben şeytan değilim. Ben sadece genç bir kızım, diye mırıldandı.

Papa haykırdı:

—Olamaz! Sen bir şeytansın.. Seni görür görmez bütün benliğimi yitirdim. Bak görüyor musun, beni ne hale getirdin?

Maria Teresa, Papa'yı çıldırtan bir saflıkla sordu:

—Ne hale getirdim efendim? Bir kusur mu işledim?

Papa, artık ihtirastan deli gibi olmuştu..

Çılgınca atılarak genç kızın üzerindeki geceliği çekip attı. Şehvetten titreyen dudaklarıyla onun göğüslerini, karnını, bacaklarını öpmeye başladı.

O anda gerçekten cehennem alevleriyle yanacağını bilse bile, Alonso'yu kimse durduramazdı.

Maria Teresa, adamın kendisine sahip olmak istediğini anlayınca, hafifçe ürperdi. Ama ilaç, direme gücünü yok etmişti. Karşı koyamıyor, çırpınmaları zayıf kalıyordu:

—Ah.. Canımı acıtıyorsunuz.. Vücudumda dişlerinizin izi kalıyor...

Papa, ihtirastan boğuklaşan sesiyle:

—Sen beni deli ettin Maria Teresa, dedi. En yüce mevkideki bir din adamını bak ne hale getirdin!

Bir çiçek kadar taze olan Maria Teresa'yı kucağına alan Papa Alonso, onun vücudunun her yerini öpücüklere boğarken, inliyor, ulur gibi garip sesler çıkarıyordu.

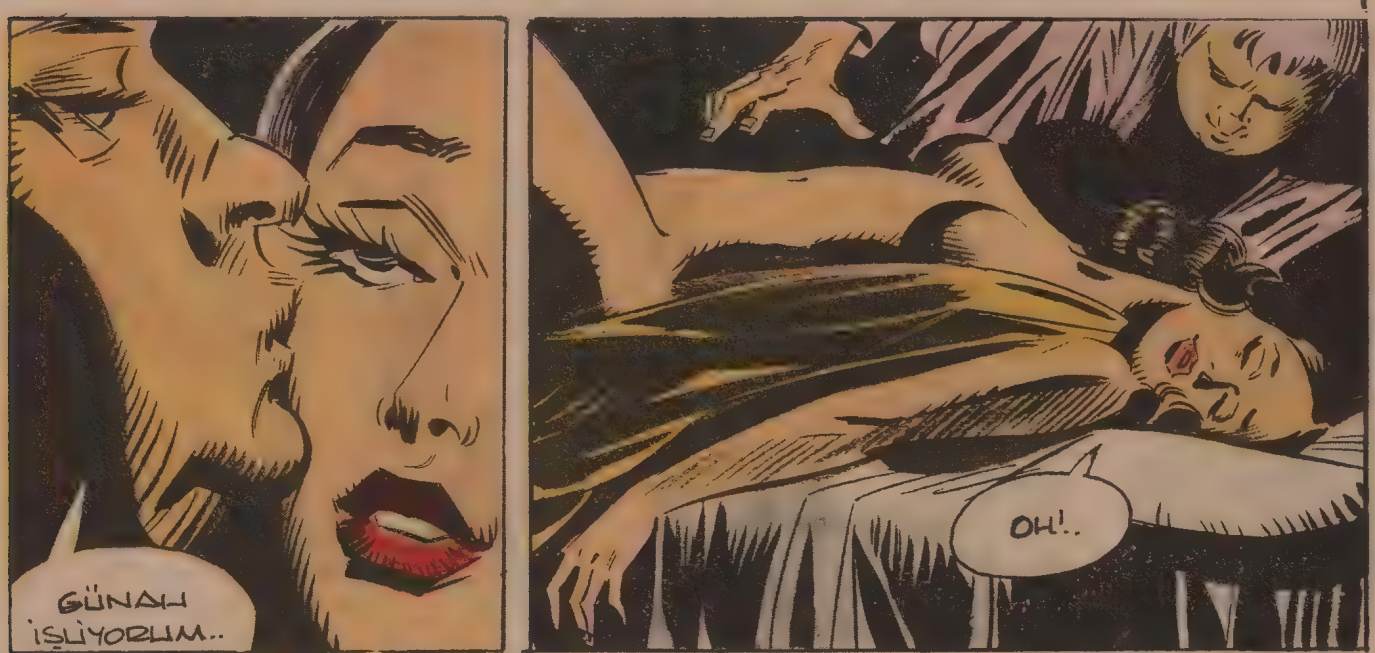

Papa yaşlı, ama kuvvetliydi:

—Günah işliyorum, günah işliyorum, diye inliyor, sonra da:

—Günah çok tatlı şeymiş! diye sözlerini tamamlıyordu.

Büyücü Simon'un müthiş ilacı artık yavaş yavaş etkisini gösteriyordu.

Maria Teresa, Papa'nın okşayışları karşısında ürpermeye, bundan garip bir zevk almaya başlamıştı...

Kanı kaynamış, kadınlık duyguları şanlanmış, kendisini teslim etmeye hazırlanmıştı.. O anda korkunç bir uçuruma yuvarlanmak üzere olduğunun farkında bile değildi.

İşte tam bu sırada garip bir şey oldu.

Bir tıkırtı ve arkasından:

—Tak.. Tak.. Tak.. diye bir ses...

Kapı mı vuruluyordu?

Sırası mıydı şimdi bunun?

Papa Alonso deli gibi haykırdı:

—Allah kahretsin! Kim bu edepsiz? Hangi cüretle beni rahatsız ediyor?

Tıkırtı devam ediyordu.

Durdu, kulak verdi...

Hayır... Kapı değil, pencere vuruluyordu...

Papa'yı rahatsız etme cüretini gösteren bu küstah kimdi?

Papa Alonso çılgına dönmüştü.

Kendisini rahatsız eden küstahı derhal cellata yollamaya karar vererek pencereye doğru yürüdü.

Birden irkilerek durdu...

Dondu kaldı adeta...

Pencerenin dışında yabancı bir adam duruyordu....

Korktu, ürperdi, geri geri çekilerek zile doğru gitti.

O anda düşündüğü tek şey yardım çağırmaktı...

Birden pencere korkunç bir gürültüyle parçalandı. Dışarıdaki genç adam gülle gibi salonun ortasına düştü.

Dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrılan adam;

—Galiba vakitsiz geldim Papa hazretleri! dedi.

Bu genç adam Kara Murat'tı.

★ ★ ★

Kara Murat nasıl gelmişti?

Herkesin onu Tiber nehrine atlayarak kaçtı sandığı bir anda delikanlı şatoda kalmayı nasıl başarmıştı?

Kara Murat Prenses İsabel'in adamlarından kaçarken girdiği salonda, derin bir umutsuzlukla pencereden Tiber nehrine bakmaya başlamıştı...

Aşağısı çok yüksekti!...

Buradan ırmağın köpüren sularına atılmak,intihar etmekten farksız olurdu. Çünkü suların derinliğini bilmiyordu. Çivi gibi yere çakılabilirdi.

İşte tam bu sırada muhafızlardan biri ona yetişmiş, aralarında kısa fakat çetin bir boğuşma olmuştu. Muhafız, korkunç bir çığlık atarak nehire uçtuğu anda İsabel ve adamları salona girmişler ve sadece düşen adamın gölgesini görebilmişlerdi.

Kara Murat pencerenin dışında sırtını duvara yapıştırarak soluk bile almadan bekliyordu.

İsabel başını hafifçe uzatsa onu görebilirdi.

İşte o zaman Kara Murat belki ölecek ama kadını da öldürecekti. Buna kararlıydı...

Heyecanla bekledi... Saniyeler tokmak gibi kalbine inliyordu...

Sonunda Prenses İsabel ve adamları çekip gittiler...

Derin bir soluk alan Kara Murat, tehlike kalmadığını anladıktan sonra pencerenin dışında, duvara yapışarak santim santim ilerlemeye başladı.

Aşağısı baş döndürücü bir yükseklikteydi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

9 OCAK 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 572 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Kara Murat kertenkele gibi duvara yapışarak sürüne sürüne başka pencerelere gidip, kendisine bir yol bulmak istiyordu.

Aşağıdaki boşluğa bakarken tüyleri diken diken oldu. Boğuk bir sesle mırıldandı:

—Yükseklik en az iki minare boyu kadar var. Düşersem yerde parçalarımı bile zor bulurlar.

Kara Murat, incecik çıkıntıda cambazlık yaparken şatoda tüm muhafızlar onu arıyor, bakmadık delik bırakmıyorlardı..Prenses Isabel histerik çığlıklar atarak:

—Nerede bu adam? Nerede bu iblis? diye bağırıyordu.

Kara Murat, sürüne sürüne birçok pencere geçti. Hepsi sımsıkı kapalıydı. Bastığı

çıkıntı o kadar dardı ki, en ufak bir hata onu ölüme götürürdü...

Açık bir pencere bulmaktan umudunu keseceği anda geniş bir balkona ulaştı. Balkondaki pencereden içerisi kolaylıkla görülüyordu.

Birden titredi, derin bir hayret onu sardı...

Salonda bir boğuşma vardı...Genç bir kızla, yaşlı bir adam alt alta, üst üste yuvarlanıyorlardı...

Kara Murat birkaç saniye sonra Maria Teresa'yı tanıdı..

—Tanrım!...Bu kız Maria...Alçak adam ona tecavüz etmek istiyor!

Derin bir öfke içinde pencereyi parçalayarak güllle gibi salonun ortasına düştü.

Delikanlı şimdi Papa Alonso ile karşı karşıyaydı...

Papa'nın yüzü balmumu gibi sararmıştı. Gözlerinde öfkeyle karışık bir korku ifadesi dolaşıyordu. Vahşi bir sesle haykırdı:

—Sen kimsin? Burada ne arıyorsun?

Kara Murat'ın sesi son derece sakindi:

—Ben Kara Murat'ım! Bir katile, bir ırz düşmanına cezasını vermeye geldim..

Papa öfkeden deli gibi bağırdı:

—Köpek herif! Sarayıma girip beni tehdit etmeye nasıl cüret edersin? Sen ölümüne susamışsın!

Kara Murat cevap vermeden önce bir

an Papa'nın gözlerinin içine baktı. Yüzünü kaplayan gülümseme korkunç bir alay şeklini almıştı:

—Ölümüne susayan sensin!...İşlediğin cinayetlerin cezasını çekeceksin. Yoksa öldürdüğün Türk elçilerinin hesabının sorulmayacağını mı sanıyordun? Savunmasız bir kıza tecavüze kalkışman yanında kâr mı kalacaktı?

Delikanlının kendine güvenen hali, korkusuz bakışları, Papa Alonso'nun bir dereceye kadar kendisine gelmesine yardım etti...

Karşısındaki gencin alelade biri olmadığı belliydi.

Dikkatle baktı: "Bu adam beni öldürmeye kararlı!" diye düşündü.

Karşısındaki delikanlı kuvvetli, atletik biriydi...

Oysa kendisi yaşlı ve güçsüzdü...

Onunla mücadele etmesi mümkün değildi...

O an, derin bir korkunun yüreğini sardığını hissetti..İki adım geri çekilerek:

—Sen...Sen, Büyücü Simon'un falında çıkan adamsın..Simon seninle aramızda müthiş bir savaşın olacağını haber vermişti.. Kan...Oluk gibi kan akacak, demişti...

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle mırıldandı:

—Büyücünün falını bilmem...Ama akacak kan senin kanın olacak Papa hazretleri... Buna eminim....

Papa umutsuzlukla çevresine bakındı.

Yardım çağırmaya kalkışırsa bu yabancı gencin kendisini acımasızca öldüreceği muhakkaktı..Gizli zile ulaşmasına da imkan yoktu....Sesini tatlılaştırmaya çalışarak onu oyalamaya karar verdi:

—Ben, yaşlı bir adamım..Elbette beni kolaylıkla öldürebilirsin..Ama bu senin gibi bir yiğide yakışır mı? Güçsüz bir adamı öldürmek sana şeref verir mi?

Kara Murat kısık dişlerinin arasından kinle homurdandı:

—Ya zehirlediğin Türkler ne olacak? Alçakça cinayet işlemek senin gibi bir din adamına yakışır mı? Üstelik sen ırz düşmanı bir namussuzsun..Sen dünyanın en tehlikeli adamısın!

Papa Alonso yalvaran bir sesle:

—Gel seninle bir anlaşma yapalım, dedi. Seni zengin ederim. Hayalinin erişemeyeceği kadar çok para veririm sana.. Benim ölmem,ölen arkadaşlarını geri getirir mi? Oysa ben senin önüne parlak bir istikbal açıyorum. Bu fırsatı kaçırma!...

Üzerine elbiselerini giyerek yataktan kalkan Maria Teresa yavaş yavaş ilacın etkisinden kurtuluyordu...

—İnanma ona Kara Murat! Affetme bu canavarı..diye mırıldandı.

Kara Murat acı acı başını salladı:

—Affetmek mi? Hiç tasalanma onu affedecek değilim. Bu yılanı affetmek, insanlığa ihanet olur...

Papa Alonso inledi:

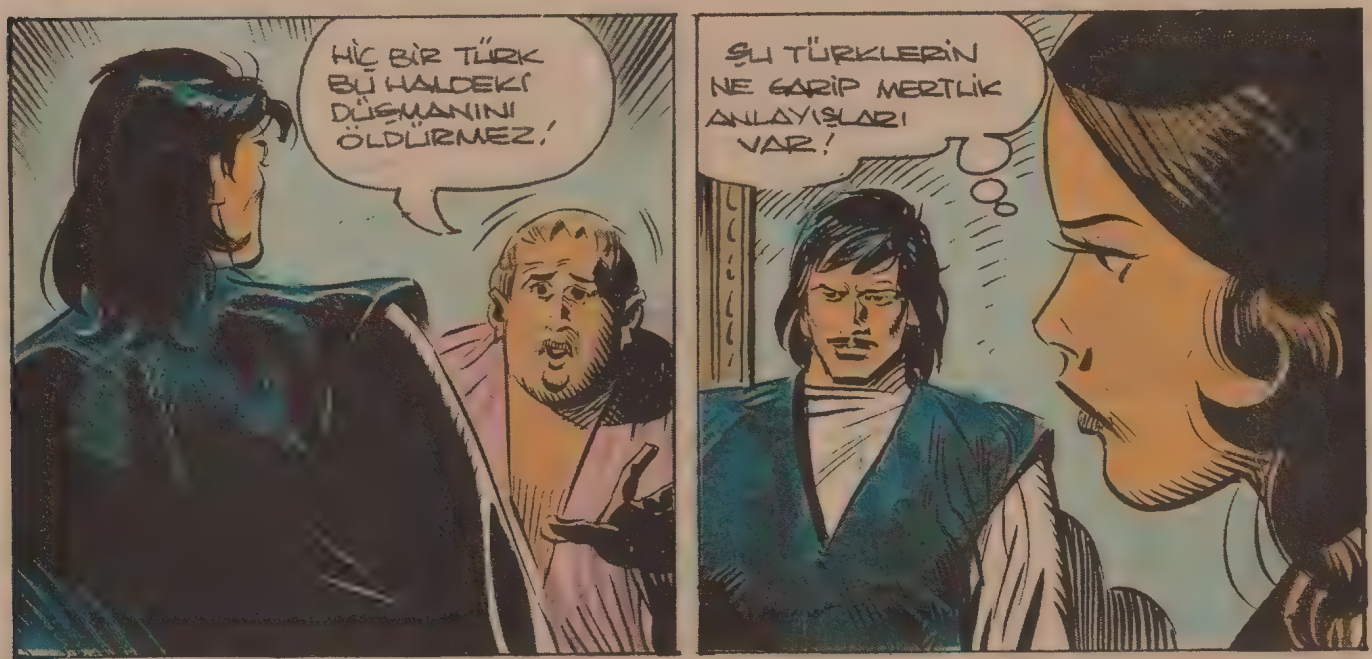

—Beni öldürmekle ne kazanacaksın? Ama yaşatmakta çok şey elde edersin. Maria Teresa'yı da veririm sana..Seni zengin ederim. Olanları unutalım..

Kara Murat'ın durakladığını gören Papa umutla devam etti:

—Bak nasıl acınacak haldeyim Kara Murat? Hiçbir Türk bu haldeki düşmanını öldürmez..Gel, anlaşalım seninle...

Kara Murat'ın, yalvaran Papa'ya iğrenerek baktığını ve yüzünün acı dolu bir hal aldığını gören Maria Teresa titredi...

Şu Türklerin ne garip mertlik anlayışları vardı..Karşılarındaki adam can düşmanları bile olsa ona acıyabiliyorlardı..

Papa Maria Teresa'ya döndü, elini yalvarırcasına uzatarak, ondan yardım istedi:

—Maria Teresa...Ne olur sen söyle ona bu yaptığının anlamsız bir şey olduğunu... Seni ona veririm..Ikinizi evlendiririm. Mutlu olursunuz..

Maria Teresa iğrenerek yaşlı adama baktı.

Bir şeytandan farksızdı bu adam...

Kara Murat soğuk bir sesle:

—Önce Maria Teresa'nın bu şatodan serbestçe çıkmasını istiyorum! dedi.

Papa'nın kalbi umutla çarptı:

—Hay hay..Hemen adamlarımı çağırıp onu sağ salim dışarıya yollayayım...

—Hayır!...Kimseyi çağırma! Sadece otur ve bir izin kağıdı yaz...

—Ne yazayım?

—Maria Teresa'nın saraydan kolayca çıkmasını sağlayacak bir emirname..Bu emri

dinlemeyenin derhal idam edileceğini eklemeyi de unutma...

—Peki...

Papa, yazı masasına oturdu. Kaz tüyünden yapılmış kalemini hokkaya batırarak Kara Murat'ın dediklerini yazdı. Sonra:

—Tamam, diye mırıldandı. İstediğini yaptım..

Kara Murat kağıdı aldı, şöyle bir göz gezdirdi...

Papa derin bir ıstırap içinde, gözlerinde acı bir umutsuzlukla ona bakıyor, korkudan dudakları titriyordu. Nihayet sabırsız bir sesle:

—İşte, istediğini aldın, dedi. Bu belgeyle ikiniz de şatodan kollarınızı sallayarak çıkıp gidebilirsiniz..

—Evet..Belge tamam ama ben sana güvenemiyorum doğrusu..Yine bir hınzırlık düşünüyorsun gibi geliyor bana...

—Hayır..Ben bir hükümdarım..Sözüm senetten daha sağlamdır..Şimdi gönül rahatlığıyla gidebilirsiniz. Papa Alonso'nun, sözünün eri bir insan olduğunu göreceksiniz. Ben daima insanların mutluluğunu istedim, bunun için çalıştım.

Kara Murat hayret içinde:

—Sen mi? diye sordu. Ayak bastığın her yerde ocaklar sönüyor, insanlar zehirleniyor. Nereye gidersen peşinde ölümü sürüklüyorsun. Sen, neşe ve ışık için yaratılan bu dünyaya karanlık ve ölümden başka bir şey getirmedin...

Papa, Kara Murat'tan korkmasına rağmen sinirlendi, dişleri arasından söylendi:

—Çok sert konuşuyorsun...

—Ben, Sultan Mehmet'le de seninle olduğu gibi açık konuşurum. O buna hiç kızmaz. Hatta takdir eder..

Papa soğuk bir gülümsemeyle:

—Ben de takdir ediyorum, dedi. Sonra dişlerini gıcırdatarak içinden söylendi:

"—Ama seni bir elime geçirirsem, derini yüzeceğim itoğlu it..Bütün bunların yanında kâr kalacağını sanma!"

Kara Murat elindeki izin belgesini Maria Teresa'ya vermek için ona doğru yürüdü.

İşte o anda..

Papa'nın gözleri sevinçle ışıldadı.

Kara Murat bunu görse donup kalırdı...

Adam neredeyse zafer çığlığı atacaktı.. Güçlükle kendini tuttu.

Kara Murat, daha üç adım atmamıştı ki, altındaki zeminin kaydığını hissetti, dengesini kaybetti, bir boşluğa doğru uçtu.

Ayaklarının altında ansızın bir kapak açılmış ve Kara Murat:

—Ah kalleş! diye haykırarak bu kapaktan içeriye düşmüştü..

Tombul yüzü, zalim bir sevinçle parlayan Papa:

—İşte kapana girdi..Kurtuldum!... Kurtuldum!...diye haykırdı.

Kurnaz Papa Alonso, Kara Murat'ın döşemedeki gizli kapağın üzerine gelmesini sabırla beklemiş ve birden atılarak gizli manivelayı çekmişti.

Şimdi sevinçten deli gibiydi:

—Aptal adam!..Budala herif! Benimle boy ölçüşmeye kalktın ha? Sen kimsin be? Serseri bir Türk!...O kuş beyninle beni yenebileceğini sandın, öyle mi? İşte, dersini al! Köpek gibi geber!...

Papa Alonso, kazandığı büyük zaferin gururuyla deliğin başında dimdik duruyor, korkunç kahkahalar atarak:

—Güle güle kabadayı!...Uğurlar olsun sana!...Gittiğin yerde cehennem zebanilerine benden selam söyle! diye haykırıyordu.

Papa, aradan dakikalar geçtikten sonra kendini toparladı, yavaş yavaş sakinleşti.

Korku krizleri artık geçmişti...

Birden Maria Teresa aklına geldi.

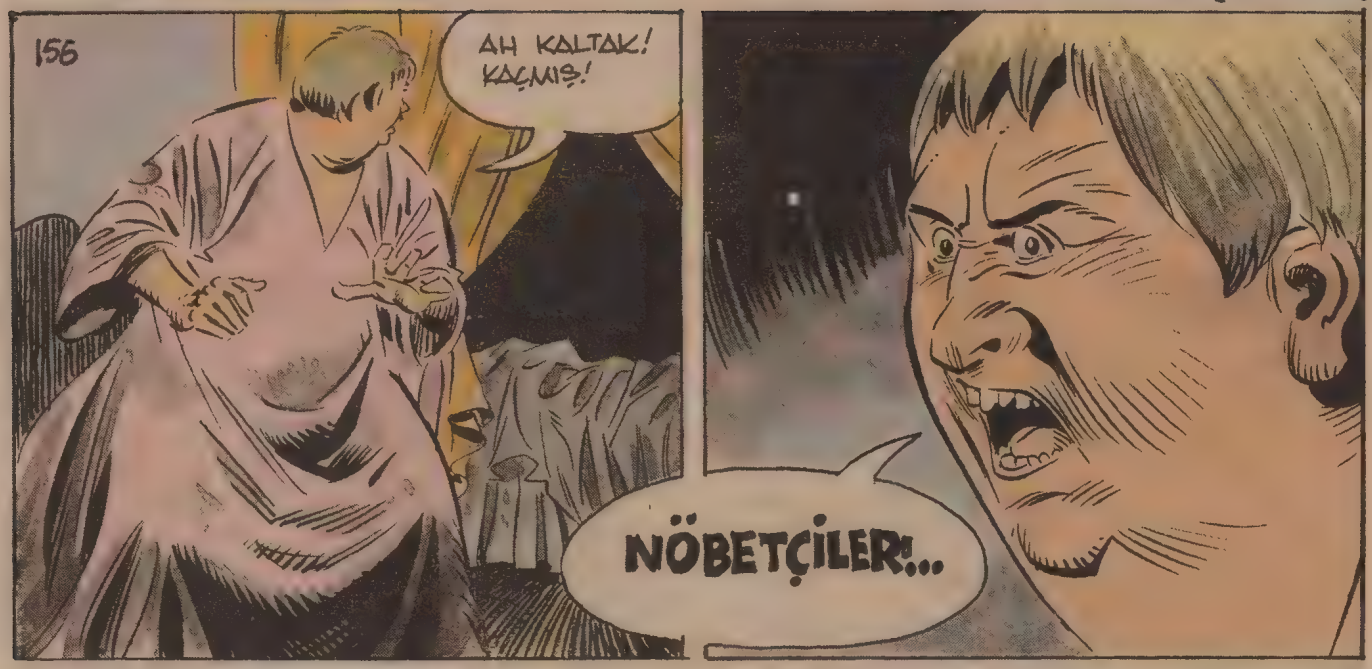

Şehvet duyguları yeniden alevlendi.

Kalbi aşk çarpıntılarıyla sarsılarak yatağa döndü, fakat!...Yatak boştu!?..

Papa irkildi, şaşırdı ve sarsıldı:

—Ah kaltak!...Kaçmış!....

Bir an afallamış bir halde boş yatağa baktıktan sonra adeta acı acı uludu. Yırtınırcasına bağırıyordu, vücudu depreme tutulmuş gibi sallanıyordu.

İlk şoku atlattıktan sonra:

—Askerler!..Nöbetçiler!...Tutun!...

Yakalayın! Kaçmasın! Kaçarsa hepinizi kazığa oturturum! diye bağırmaya başladı.

Vahşi kükreyişleri salonun camlarını zangırdatıyordu.

★ ★ ★

Kara Murat karanlık bir çukura yuvarlanmıştı.

Sent Anj şatosunun hemen her yanı böyle tuzaklarla doluydu.

Bu tuzakların yerini yalnız Papa, yeğeni ve kızı bilirdi.

Kara Murat kollarını uzatarak bir yere takılmak, tutunmak istemişti.

Fakat bu bir işe yaramamış ve bir külçe gibi boşluğa düşmüştü.

Allahtan ki, düştüğü yer çok derin değildi. Bir yerine bir şey olmadı...

Kısa bir baygınlık geçirdikten sonra gözlerini açtığında kendini tam bir karanlık içinde buldu.

Çevresini göremiyordu...

—Off!.. Böyle bir tuzak beklemiyordum doğrusu!...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

16 OCAK 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 573 FİYATI 30 LİRA

Bir süre hareketsiz kaldı.. İyice sakinleştiğine karar verdikten sonra düşünmeye başladı:

— Neredeyim acaba? Burası bir zindan mı?Bu Papa da artık işin tadını iyice kaçırdı. Bu kadarı fazla!.. Fakat iyi bir oyun oynadı bana... Benim ahmaklığımdan faydalandı tabii. Başıma gelenleri fazlasıyla hak ettim!..

Kendi kendine acı acı gülümsedi:

— Bir dahaki sefere gözümü dört açmam gerek.. Tabii bu tuzaktan postu kurtarabilirsem.. Tuzak da ne tuzak hani? Papa'nın aptal suratından bu tuzağı anlamam gerekirdi.. Ama ben daha aptal çıktım...

Kara Murat böyle kendi aleyhine bir hayli atıp tuttu.

Zaten ne zaman başına bir iş gelse, karşısındakileri değil kendisini suçlu bulur-

du...

Gerçekte Kara Murat kendini haksız yere suçluyordu.. Çünkü Papa Alonso o devrin en zeki, en kurnaz ve en hilekar insanıydı.. Bütün Avrupa'yı parmağında oynatıyordu...

Kara Murat, atıp tutması bitince ayağa kalktı, üstünü başını yokladı.

— Güzel! diye söylendi. Kırık, çıkık yok!.. Kafamda biraz akıl eksikliği var ama öbür yanlarım sağlam!.. Kılıcım da yanımda.. Acaba burada kılıç bir işe yarar mı?

Elini beline götürüp kılıcının yerinde olup olmadığını araştırdı. Yerindeydi. Ama hâlâ kendi kendine kızıyordu..

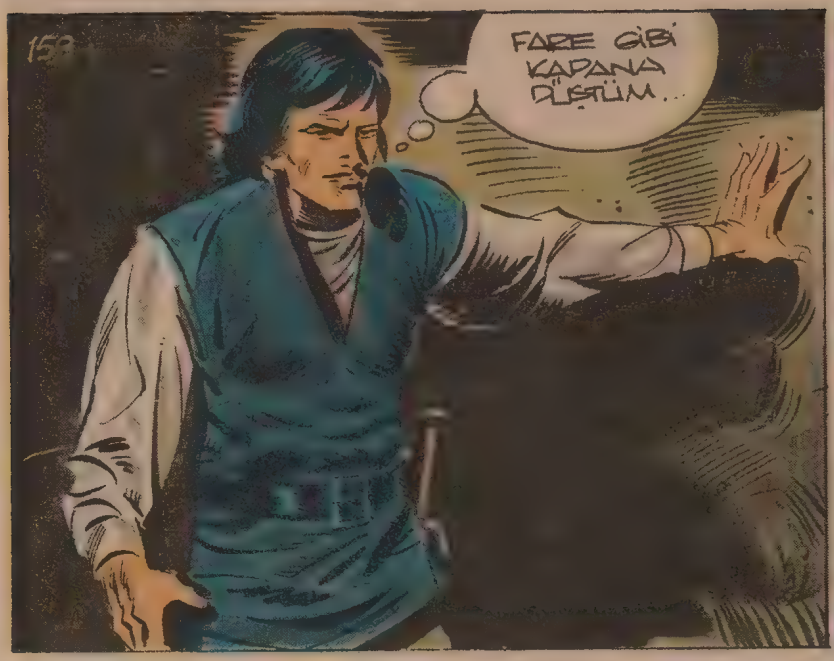

—Lanet olsun! Fare gibi kapana düştüm!.. Papa az sonra üzerime bir sürü adam salar.. İşler iyice parlaklaşıyor doğrusu...

Bir yandan böyle homurdanırken, bir yandan da zindanı el yordamıyla yoklayıp dolaştı...

Bu iş uzun sürmedi. Küçük bir yerdi burası...

"—Amma da garip!" diye düşündü.. Eşyadan vazgeçtik odada ot bir şilte bile yok! Bu soğuk taşlar üzerinde mi yatacağım? Ne yapalım, başa gelen çekilir.. Hele şu tavanın basıklığına bak.. Elim değiyor.. Çok küçük bir zindan...

Yürürken birden durdu:

—Bu da nesi?

Ayağı bir şeye çarpmış, bir hışırtı olmuştu.

Eğilip yoklayınca bunun bir kağıt olduğunu anladı. Kendi kendine:

—Kağıt! dedi. Allah kahretsin!.. Zifiri karanlıkta bir şey görmek mümkün değil ki.. Burada kağıdın ne işi var? Kim düşürdü? Neyse, bunu sonra anlarız...

Kara Murat kağıdı koynuna yerleştirdikten sonra tekrar kendi kendine konuşmaya devam etti:

—Burası rastgele bir zindana benzemiyor.. Acaba Papa bana ne yapacak? Nasıl bir ölüm icat edecek? Doğrusu pek merak ediyorum...

Sanki bu soruya cevap verilecekmiş gibi birdenbire hücrenin tavanında küçük bir delik açıldı. Buradan belli belirsiz bir ışık zindana sızdı ve Kara Murat'ın hemen tanıdığı bir ses şöyle dedi:

–Kara Murat,öleceksin!...

Kısa ve korkunç bir sessizlik oldu. Sonra aynı ses devam etti:

–Evet öleceksin! Hem de feci bir şekilde! Kurtuluş umudun hiç yok!...

Kara Murat:

–Tamam, diye düşündü. Papa'dan sonra şimdi de kızı sahneye girdi. Değil mi ki bir kere dilber Isabel'in sesini duyduk, artık ölümden başka bir şey konuşamayız.. Bakalım baba kız bana neler hazırlamış?

İsabel devam ediyordu:

–Kara Murat.. Benim elimden kaçtın babamın tuzağına düştün. Seni bıçakla öldürmek istedim, kurtuldun. Muhafızlara öldürtmek istedim onlardan da kurtuldun. Nehire

düşüp suda boğulduğunu sandım yanıldığımı anladım. İşte şimdi seni dilediğim gibi öldüreceğim. Hem de büyük bir zevk duyarak...

Kara Murat hiç bir zaman düşmanlarını sevindirmek istemediği için kızmadı korkmadı sakin bir sesle cevap verdi:

–Bana nasıl bir ölümü lâyık gördüğünü sorabilir miyim?

Işığın sızdığı delikten İsabel'in başı göründü. Genç kadın zalim bir kahkaha attı.

—Babam bana senin yakalandığını haber verdiği zaman hemen planımı yaptım. O başka bir ölüm düşünüyordu. Ama kolay bir ölüm senin için kurtuluş olurdu.

–Sen ne düşündün?

—Seni, soluk aldığın, ciğerlerine doldurduğun zehirli havayla öldüreceğim. Çok geçmeden çirkin bir ceset haline geleceksin..

Kara Murat "Zehirli hava" sözünü duyunca ürperdiğini hissetti.. Borgia'lardan her türlü canavarlık beklenirdi.. Üstelik bu aile zehir kullanma sanatında eşsizdi...

Soğukkanlılıkla sordu:

—Ne kadar vaktim var?

—Bir saat kadar...

—Güzel.. Bu süre benim için yeterlidir.

—Nasıl? Kurtulabileceğini mi sanıyorsun?

—Sanmıyorum, eminim!....

Prenses İsabel, önce alaylı bir kahkaha attı sonra katıla katıla gülmeye başladı:

—Ya çok aptalsın, ya da çok cesur. Bunu anlayamadım. Ama sevgili Kara Murat

senin çok komik bir adam olduğunu söyleyebilirim...

—Sağolun prenses.. Gözyaşı kan ve ölümle dolu bu sarayda insanları güldürebilmek, benim için büyük mutluluktur..

—Çok palavracısın...

—Belki ama kendi kendime sorup duruyorum Prenses.. Buradaki koku dikkatimi çekti de... Hemen aklıma sen geldin.. İnanmazsın ama vallahi öyle.. Seni düşündüm..

—Ne düşündün, söyle bakalım!...

Kara Murat aynı sakin ve soğuk bir şekilde devam etti.

—Ne mi düşündüm? Dünyada senden başka hiç bir kadının bu zindana inmeyeceğini düşündüm. Prenses isabel bu çukura indiyse mutlaka ölümü de beraberinde getirip burayı mezara çevirmek için inmiştir diye düşündüm...

—Doğru düşünmüşsün..Evet öleceksin! Zehirlenerek kıvrana kıvrana ıstırap çığlıkları ata ata, ağzından köpükler saça saça öleceksin!...

Karanlıkta bu iki düşmanın konuşması gerçekten ilginçti...

Kara Murat içinde bulunduğu güç şartlara rağmen korkmuyor kafa tutuyor, meydan okuyordu. Şöyle devam etti:

—Papa Alonso gibi kan içici zalim ve iğrenç bir adamın ancak senin gibi bir kızı olur. Doğrusu babanın özelliklerine fazlasıyla

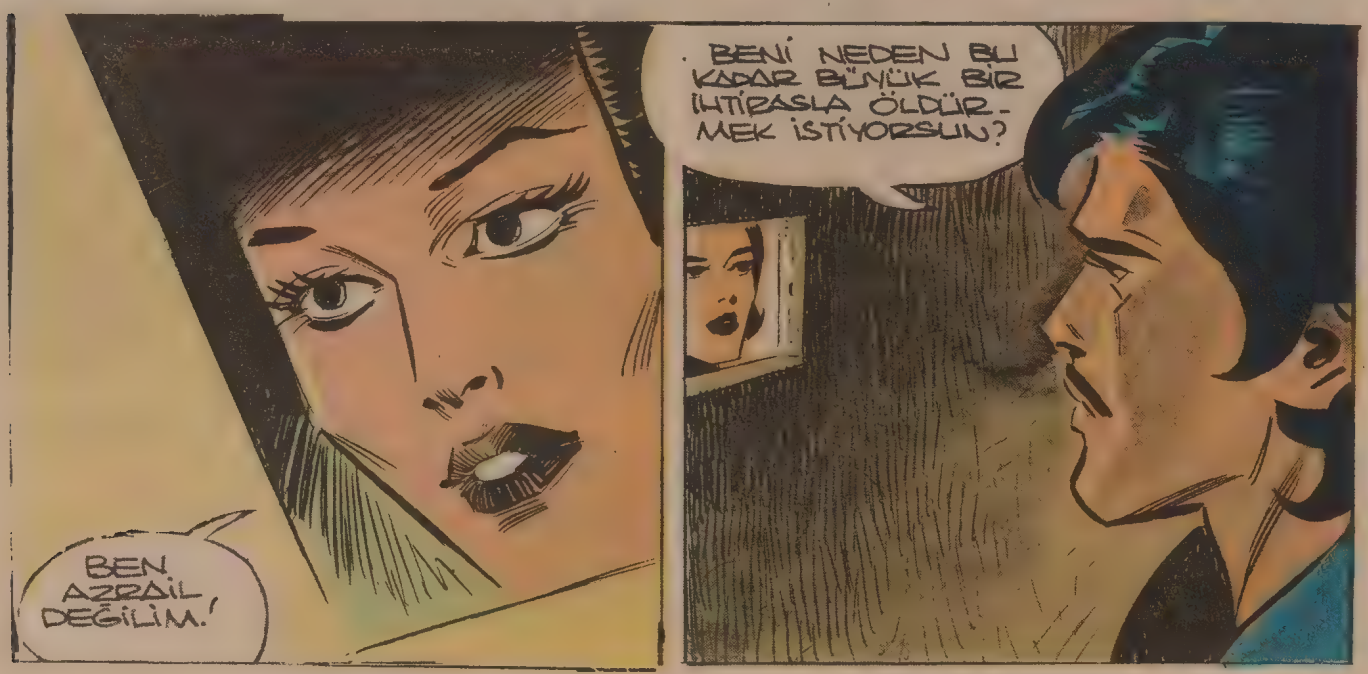

sahip olduğun için gurur duyabilirsin dişi Azrail!...

"Dişi Azrail" sözü Prenses isabel'i öfkelendirir gibi oldu ama o da duygularını bastırmasını bilen bir insandı:

—Ben Azrail değilim. Ama senin öldüğünü görmek beni mutlu edecek. Zindana sıktığım zehir akıl almaz derecede korkunçtur.

Kara Murat umursamaz bir tavırla dudak büktü:

—Ciğerlerim sağlamdır... Senin zehirlediğin hava beni öldüremeyecektir. Hem sorabilir miyim beni neden bu kadar büyük bir ihtirasla öldürmek istiyorsun?

Isabel'in sesi birden kederli bir hal aldı hafifçe titrer gibi oldu:

—Seni seviyorum da ondan Kara Murat!

Delikanlı, bir hayret çığlığı attı. O anda tavan başına çökse bu kadar şaşırmazdı:

—Neee? Beni seviyor musun? Sevmenin bu şeklini ilk defa görüyorum.

—Evet, seviyorum!..

—Sevseydin yaşamama çalışman gerekirdi..Oysa öldürmek istiyorsun.. Nasıl bir sevgi bu?...

—Benim sevgim böyledir işte.. Sevdiğim insanı öldürürüm. Çünkü sevdiğim insan kalbimi çalmış ruhuma ve bedenime hakim olmuş demektir. Bu da onun benden daha güçlü olduğunu gösterir...

—Garip bir mantık!.. Sevginin bu tür güçle ne ilgisi var?...

—Evet, var.. Bence var tabii.. Ben

dünyada bana hakim olabilecek bir insanın yaşamasına izin vermem...

Kara Murat dudaklarını alayla büktü:

—Ve onu öldürürsün, değil mi?

—Evet.. Böylece kimseye yenilmeyeceğimi kanıtlarım...

—Tıpkı bir örümcek gibisin.. Dişi örümcekler de seviştikleri erkek örümcekleri sevişirken,ya da sevişmenin hemen ardından kanlarını emerek öldürür sonra da yerler. Ama ne olursa olsun bu zehirli tuzağından yakamı kurtaracağım Prenses...

İsabel kendinden emin bir sesle:

—Olabilir, dedi. Çok şeyden kurtulduğun gibi zehirden de kurtulabilirsin ama ölümden kurtulamazsın...

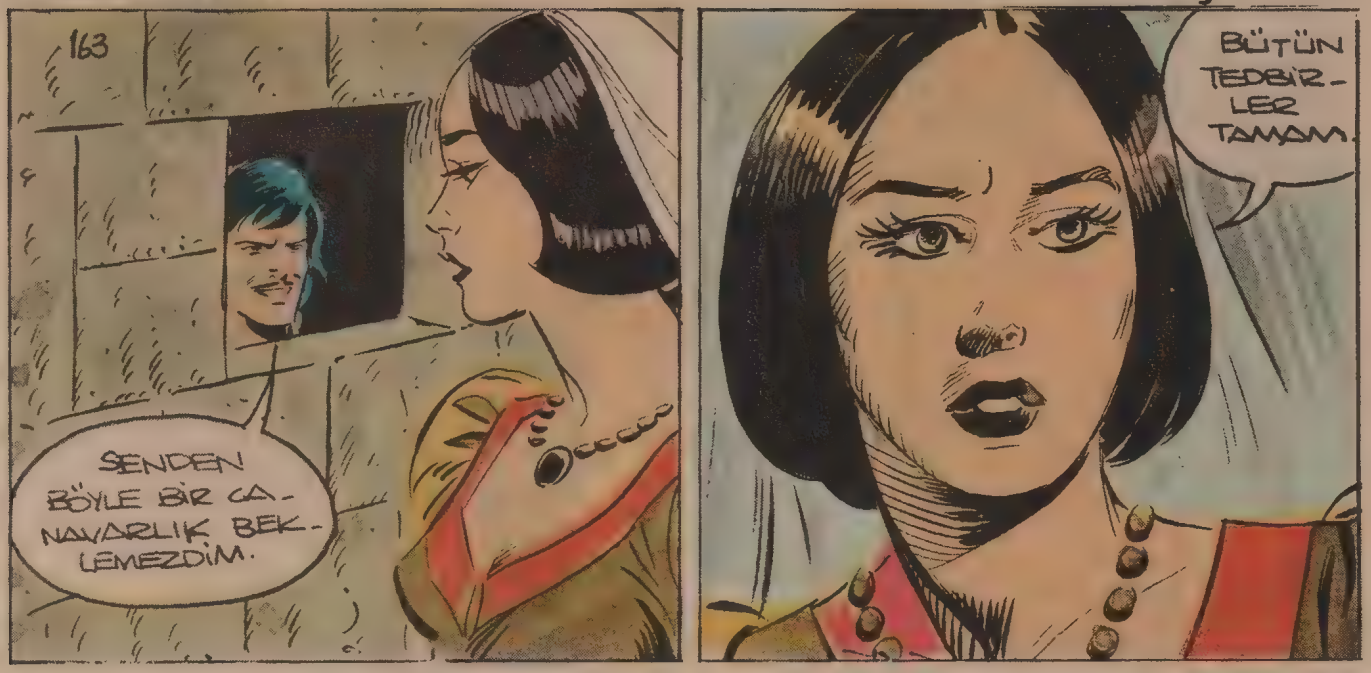

—Sence bir sakıncası yoksa bunun nedenini bana anlatır mısın?

—Zehir etkilemese bile burada açlıktan ve susuzluktan öleceksin!...

—Ooo!..İşte bu çok kötü...Saflığımı ayıplama ama ben senden böyle bir canavarlık beklemezdim...

—Biliyorum..Sen daha kaliteli ölümlere lâyıksın! Açlık ve susuzluktan yavaş yavaş ve çok acı çekilerek ölünür. Dua et kl zehir sana tesir etsin açlığın ve susuzluğun işkencesinden kurtul...

—Mükemmel!....Ölümden kurtulmayayım diye her türlü tedbiri aldın demek?

—Evet..Bütün tedbirler tamam. Bu zindandan sadece cesedin çıkar.. Hatta o bile çıkmaz.. Bak mezarını demir bir kapı örtüyor...

—Göremiyorum.. Insan baykuş gözüne sahip olmalı ki bu zifiri karanlıkta görebilsin...

—Hayvanlar hakkındaki bilgin mükemmel.Dişi örümceklerin erkeklerini yediklerini baykuşların böyle zifiri karanlıkta bile görebildiklerini biliyorsun..

—Hayvanlardan ve kadınlardan iyi anlarım Prenses.. Özellikle senin gibilerden...

—Konuş bakalım..Bunlar son hakaretlerin olacak.. Demir kapıyı göremiyorsan elinle yokla...

—Yokladım...

—İşte o kapının anahtarı Tiber nehrine atıldı. Bundan başka kapının önüne kalın bir de duvar örülecek...

...Seni tavandan aşağıya düşüren gizli deliği hareket ettiren mekanizma da bozulacak....

Kara Murat'ın tüyleri diken diken oldu ama belli etmedi. Aynı alaylı sesle:

—Daha başka? diye sordu.

İsabel buz gibi soğuk bir sesle devam etti:

—Evet, dahası da var... Yukarıdaki odanin kapı ve pencereleri de duvarla örülecek. O zaman bu dünya ile hiç bir ilişkin kalmayacak. Kimse senin burada olduğunu bilmeyecek. Kimse yanına giremeyecek.. Kimse sesini duymayacak...

İsabel sustu.. Ortalığa bir ölüm sessizliği hakim oldu. Zindandaki adam Kara Murat'tan başka biri olsa mutlaka,mutlaka düşüp bayılırdı...

Aklın alamayacağı kadar korkunç bir tuzaktı bu...Kara Murat hayatında birçok tehlikeli anlar yaşadığını defalarca ölümle yüz yüze geldiğini ama böylesiyle ilk defa karşılaştığını düşündü...

Düşmanları hem canavar ruhlu hem de çok akıllıydı...

Prenses İsabel devam etti.

—Evet, Kara Murat. Kimse yanına giremeyecek. Hatta ben bile giremeyeceğim. Şimdi anlıyor musun? Kesin bir şekilde ölüme mahkûmsun ve dünyada hiç bir şey seni bu ölümden kurtaramaz...

Kara Murat,iç ürpermesine rağmen cesaretini elden bırakmadı:

—Biliyor musun Prenses? Önüme ne kadar engel yığarsan yığ fayda etmeyecek...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

23 OCAK 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 574 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Ben, zehirden de açlık ve susuzluktan da kurtulup buradan sağ ve salim çıkacağım..

İsabel alaylı bir kahkaha attı.

Kara Murat acılı ve boğuk bir sesle devam etti:

—Bütün bu yaptıkların bana olan sevginin delili öyle mi? Sevdiğin için beni bu dünyadan ayırıp öteki dünyaya yollamak istiyorsun değil mi?

—Evet, Kara Murat.. Seni seviyorum! Bu yüzden ölmen gerek! Çünkü sevmek zayıflıktır. Oysa ben kimse karşısında zayıf olmak istemiyorum...

Kara Murat acı acı gülümsedi.

—Eğer bu sevgi gösterisinden bir şey anladıysam Arap olayım...Seni bir defa affetmiştim...Ve o zaman "Ben insanları sadece bir defa affederim. İkinci defa sakın karşıma

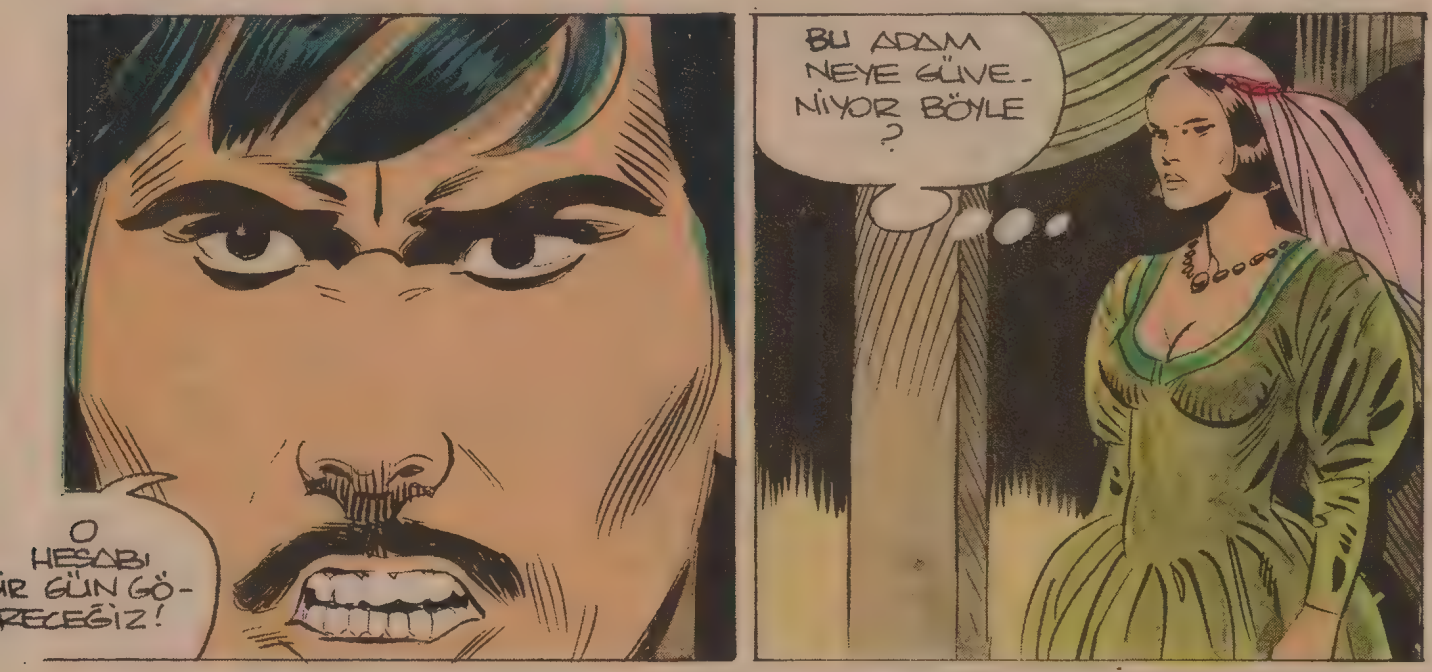

çıkma affetmem!" demiştim.

—Evet hatırlıyorum...

—Aramızdaki hesap dosyası biraz daha kabardı. Bunu da unutma!.O hesabı bir gün göreceğiz. Yemin ederim ki göreceğiz prenses!...

Kara Murat bu sözleri o kadar kesin bir ifadeyle söylemişti ki geleceğe ait korkunç niyetleri bulunduğu hakkında en ufak bir şüpheye yer bırakmamıştı...

İsabel bir an durakladı. Alelacele düşündü. Acaba Kara Murat'ın buradan kurtulamaması için her türlü önlemi almış mıydı? Acaba Kara Murat'ın kaçmasına yarayacak bir yol bırakmış mıydı? Bu adam neye güveniyordu böyle?...

Hiç bir açık kapı bırakmadığına inandıktan sonra Kara Murat'a sordu.

—Demek ölümden kurtulacağına inanıyorsun öyle mi?

—Elbette!...

İsabel hissedilir bir merakla sordu.

—Ama bu nasıl olur?

Kara Murat, kadının kanını donduran bir sesle cevap verdi:

—Çünkü, az önce söylediğim gibi seninle ve babanla görülecek bir hesabım var. Çünkü artık sizin bir insan değil birer canavar olduğunuza iyice inandım. Bundan sonra size acımak cinayet olur. Çünkü artık sabrımı tükettiniz. İkinizin de başını birer yılan kafası ezer gibi ezmeye karar verdim...

—Çok budalasın!..bunu yapamayacağını biliyorsun....

—Hayır, yapacağım.. Çünkü alnımda kanlı Papa ile zalim kızı İsabel'i öldüreceğim yazılı..Ben kadere inanırım...

—Sen delisin!...

Kara Murat içinde bulunduğu güç duruma rağmen hafif bir kahkaha attı:

—Hah, ha!.. Belki deliyim ama beni öldüremeyeceğinizi ve buradan dipdiri çıkacağımı siz de biliyorsunuz...Ha aklıma gelmişken sorayım. Babanın beni öldürme planı neydi?

—Anton'u zindana salacak ve seni boğduracaktı....

—Anton mu? O da kim?

—Bu dünyanın en kuvvetli adamı!..

—Yaaa? Bu dünyada en kuvvetli adam olduğunu bilmiyordum.

Çünkü daima en kuvvetliden daha kuvvetli biri çıkar..Bizde ünlü bir atasözü vardır. El elden üstündür, derler...

—Ama Anton'dan üstünü yoktur. O seni yıkanmış bir çamaşır gibi sıkar, suyunu çıkarır bir kenara atar...

—Peki, neden Anton'u buraya yollamadınız da bu yolu seçtiniz?

—Ben öyle istedim..Anton seni bir dakikada parçalardı. Zehirle ölümün daha eğlenceli olacağını düşündüm...

—Anton'la inşallah bir gün karşılaşırız. Ama ona karşı bir kinim yok. Oysa sen ve baban cehennemden çıkma birer şeytansınız. Bunun için apaçık söylüyorum. Kendinizi koruyun...Zira Kara Murat'ın pençesi bir gün mutlaka yakanıza yapışacaktır. O gün artık her şey bitmiş olacak. Baban ve sen bütün ci-

nayetlerinizin hesabını vereceksiniz!

Papanın kızı İsabel Kara Murat'ın söylediklerini büyük bir dikkatle ve titreyerek dinlemiş beynini kemiren şüphe onu rahatsız etmeye başlamıştı:

"—Evet...Kara Murat buradan kurtulursa, bizim için facia olur!" diye düşündü. Ama nasıl kurtulabilirdi? Buna imkân yoktu. Zindanda bir saat sonra ölecek olan bu adamdan korkmasının anlamsız olduğuna karar verdi:

—Merak etme Kara Murat, dedi Kendimi iyi koruyacağım ve uğursuz pençenin yakama yapışmaması için elimden geleni yapacağım.

Kara Murat:

—Görürüz, dedi. Sana benden ne kadar sakınmanı öğütlersem azdır... Hem artık beni daha fazla rahatsız etmezsen iyi olacak.. Çünkü bana bol bol armağan ettiğin zehirden midir nedir,üstüme bir ağırlık çöktü. Uykum geldi. Artık bu konuşmayı keselim. Ben de şu soğuk taşlara uzanıp bir güzel uyku çekeyim.''

Zehirli havayı bol bol ciğerlerine çekmiş olan Kara Murat yavaş yavaş başının ağırlaştığını ve kuvvetten düştüğünü hissederek taşlara uzandı...

Prenses Isabel yavaşça:

—Elveda Kara Murat! dedi.

Delikanlı yarı uyur haldeyken bile, İsabel'le son bir defa alay etmekten kendini alamadı:

—Ne elvedası canım? Elveda değil tek-

rar görüşelim de...Daha konuşacağımız o kadar çok şey var ki....

Son kelimeler Kara Murat'ın dudaklarında dondu sanki....

Delikanlı soğuk taşların üzerinde hareketsiz kalakaldı.

Bir ceset gibi katılaşmıştı....

Uyuyor muydu? Yoksa ölmüş müydü?

★ ★ ★

Prenses İsabel, dikkatle içeriyi dinlediği halde kendi kalbinin hızlanan çarpıntısından başka hiç bir ses duyamadı.

Biraz daha bekledi.

Sonra Kara Murat'a seslendi sorular sordu, cevap alamadı.

Delikanlı zindanın taşları üzerinde hareketsiz yatıyordu.

İsabel, bunun üzerine dönüş ve gözetleme odasından çıkarken kapıyı kapamaya bile gerek görmedi.

Kendi odasına gitti koltuğuna oturdu ve hareketsiz kalarak uzun zaman düşündü.

Sevdiği bir erkeği daha öldürmüştü. Bunun sonu nereye varacaktı? Acaba hep bu irade gücünü gösterebilecek miydi?

Kendi kendine:

"—Kara Murat öldü! Istırap çekmeden ölmesi belki daha iyi oldu. Onun ölümüyle ben de bu garip aşktan kurtuldum. Ruhum artık huzura kavuşur?" diye söylendi.

★ ★ ★

Gün kararıyor, akşam esmer mantosunu Roma'ya giydiriyordu.

İki yağız atın çektiği güzel bir araba, Büyücü Simon'un Getto Mahallesi'ndeki evi-

nin önünde durdu.

Arabadan inen Kardinal Rodrig sağına soluna bakarak ve tanınmaktan çekinerek yürüdü. Simon'un evinin kapısını üç kere hafif hafif vurdu.

Birkaç dakika sonra kapının sürgüsü çekildi, zinciri çözüldü ve kilidin içinde bir anahtar döndükten sonra kapının bir kanadı yarı yarıya acıldı.

Kardinal Rodrig'in gözleri vahşi bir hırsla yanıyordu.

Büyücü Simon saygıyla eğilerek ona yol gösterdi.

Simon'a çiçeklerden, otlardan ve baharattan hayat iksiri çıkardığı, gönüllerde sevgi yangınları tutuşturduğu için bilgin diyenler vardı.

Ona büyücü, sihirbaz, ölüm saçan korkunç yaratık diyenler de bulunuyordu...

Ölüm, aşk, hayat ve kin saçan Büyücü Simon, Kardinal Rodrig'e alaylı bir gülümsemeyle bakarak:

—Biliyor musunuz? Bugün fakir evime şeref veren üçüncü Borgia'sınız! dedi.

Kardinal Rodrig titredi. Büyücünün ne demek istediğini anlamıştı...Demek ki kendisinden önce amcası Papa Alonso Borgia ve kızı İsabel Borgia da buraya gelmişlerdi.

Neden gelmişlerdi? Ne istiyorlardı?

Büyücü Simon, Kardinal Rodrig'in aklından geçenleri okumuş gibi devam etti:

—Sayın amcanız benden etkili bir aşk iksiri istedi. Verdim. Anlaşılan yine genç bir

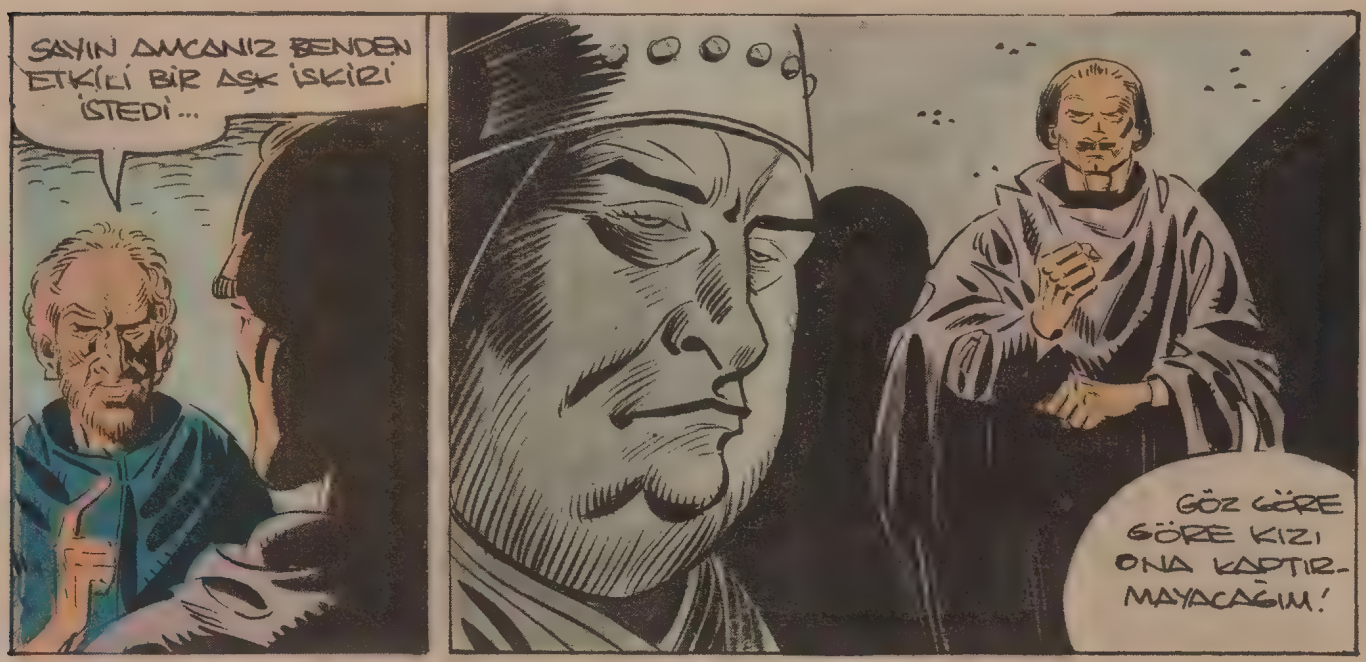

kızın kalbini çalmak istiyor.

Kardinal Rodrig'in yüreği öfkeyle kabardı, gerilen dudakları arasından büyük bir kin içinde anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Amcasıyla kendisinin aynı kıza âşık olmaları ne büyük talihsizlikti!.

Kardinal Rodrig, Maria, Teresa'yı tam elde etmek üzereyken amcası Papa Alonso gelip onu elinden almıştı...

Hayatta karşı koyamayacağı tek insan Papa Alonso idi....

Lanet olsun!

Göz göre göre kızı ona mı kaptıracaktı?

Kalbi kinle tutuşuyor, amcasından nasıl intikam alacağını düşünüyordu.

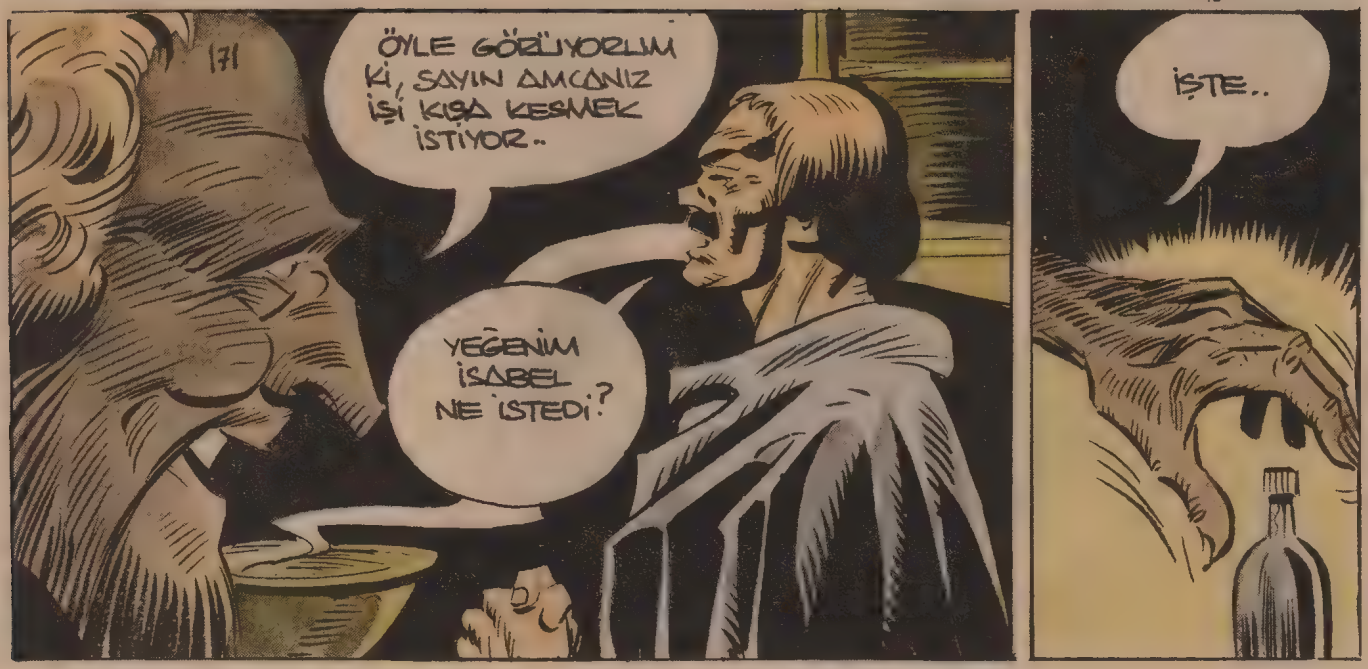

Büyücü Simon Kardinal Rodrig'in içinde kopan fırtınayı anlamış gibi hafifçe gülümsedi.

—Öyle görüyorum ki, sayın amcanız işi kısa kesmek istiyor...

Kardinal Rodrig titredi, tırnakları hırsından avucuna gömüldü. Benzi uçuktu. Sordu:

—Amcama ne verdiğini anladım..Peki yeğenim İsabel ne istedi?

—Küçük bir şişe....

—Ne vardı içinde?

—Ah efendimiz, sormayın...Korkunç bir şey!...

—Söylesene be herif, ne verdin?

Büyücü Simon, sağ tarafta duran masaya elini uzatarak küçük bir şişe alıp Kardinal Rodrig'e gösterdi:

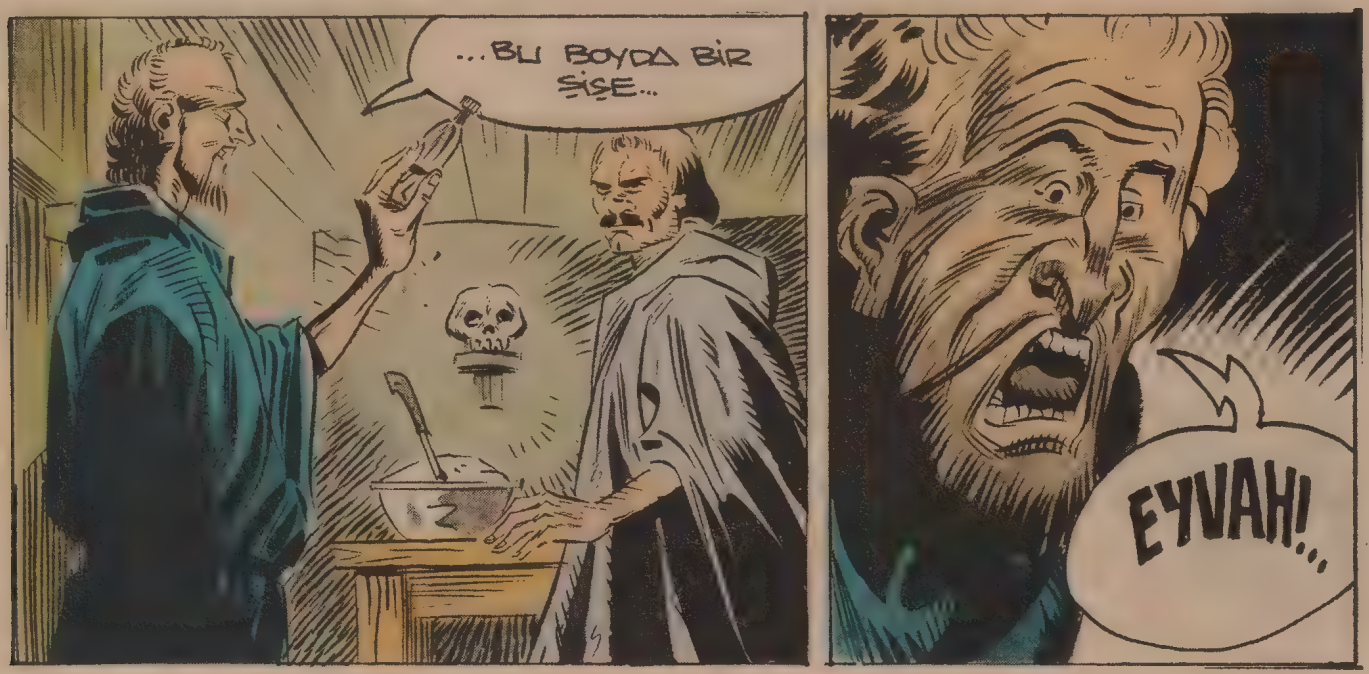

—İşte bu boyda bir şişe...Otuz damlalık bir sıvı...Havayla karıştığı vakit buhar haline geliyor ve orada bulunan bütün canlıları zehirliyor....

—İsabel bu zehiri senden kimin için istedi?

—Bilmiyorum...

Büyücü Simon örnek olarak gösterdiği küçük şişeyi yerine koyarken acı acı haykırdı.

—Eyvah! Yanlış şişe vermişim!.. Prenses İsabel zehir istemişti. Oysa ben başka ilaç sunmuşum...Ah uğursuz dalgınlık...Ah alnımın kara yazısı!..Prenses Isabel'e ne cevap vereceğim?...

Kardinal Rodrig, Simon'un sözünü kesti:

—Hokkabazlığı bırak da verdiğin ilacın yapacağı etkiyi anlat!

Yaptığı yanlışlığa canı çok sıkılan Büyücü Simon:

—Verdiğim ilacın zehirle bir ilgisi yok! dedi. Havayla karıştığı vakit yine buhar olan fakat orada bulunanları öldürmeyip, sadece uyutan bir ilaç vermişim..Ah...Bu yanlışlığı nasıl yaptım?

Kardinal Rodrig büyücüyü teselli etti:

—Merak etme Simon, ben İsabel'e her şeyi anlatırım. O zehir şişesini bana ver, ona götüreyim....

—Beni minnettar edersiniz efendim.. Ha, sahi, sizin ziyaret sebebiniz nedir? Size nasıl bir hizmette bulunabilirim?

—Ben de zehir istiyorum..Ama İsabel'inki gibi değil....

Büyücü Simon kıs kıs güldü.

—Bende öyle zehirler vardır ki, bu onların yanında oyuncak gibi kalır. Mesela "Beyaz ölüm" adını verdiğim zehir hiç bir iz bırakmadan insanı öldürür..Zehirlerin kralıdır o....

Simon, raftan küçük bir şişe alarak masanın üstüne koydu:

—Bunun terkibini ben buldum. Benimle yaşayacak, benimle beraber ölecek. Formülünü kimseye söyleyemem.. Dünyanın parasını verseler, beni şöhrete ulaştırsalar bile.. Bunu yapmak için tam sekiz yıl uğraştım..

Büyücü soluk soluğa durdu. Heyecanlanmış, rengi sararmıştı. Soğuk bir sesle devam etti:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

30 OCAK 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 575 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Çok önemli bir şahsiyeti yok etmek gerekirse,her gece içtiği suyun şarabın veya herhangi bir içkinin içine şu şişedeki sudan birkaç damla koymak yeterlidir...

Kardinal Rodrig, korku ışıkları yanan gözleriyle Büyücüye baktı. Hafif bir sesle söylendi:

—Şeytan herif!.. Kafamdaki şeyleri okudun.. Planımı olduğu gibi anladın!...

—Merak etmeyiniz.. Bu sır aramızda kalacak. Buyurun şişeyi alın...

Kardinal Rodrig kapıdan çıkarken Büyücü Simon'un elini hararetle sıktı.

—Teşekkür ederim Simon. Bu işte hissene düşecek payı söylersem gözlerin kamaşır. Yalnız susmak gerek. Anlıyorsun değil mi?

Kardinal Rodrig çıkınca,Büyücü Simon

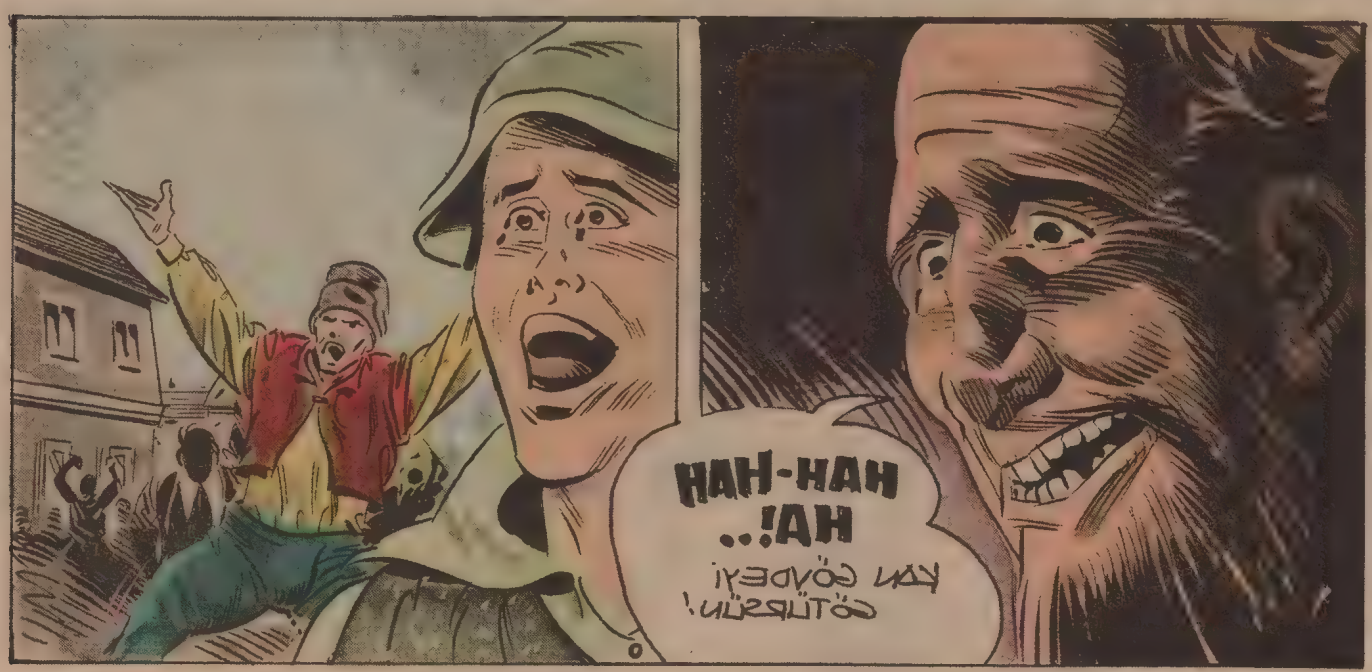

bir kahkaha attı:

—Hah hah, ha! Dünyayı parmağımda oynatıyorum!.. Kardinal Rodrig amcasını zehirleyecek! Onun yerine kendisi papa olmak istiyor. Birbirlerini yesinler! Kan gövdeyi götürsün... Bana ne?

★ ★ ★

Roma'da ihtilal kıvılcımları uçuşuyordu....

Kont Manfredi'ye katılan insanlar onunla beraber omuz omuza savaşmak için sokaklarda sel gibi akıyordu...

Açlık ve sefaletten kıvranan insanlık dışı işkencelerden ve zulümden bıkan halk Papa'ya karşı ayaklanmıştı.

Sent Anj Şatosu'nun demir kapıları kapanmış, Papa'nın askerleri oklarıyla, mızraklarıyla, tüfekleriyle efendilerini korumak için tertibat almışlardı...

Bu gürültü arasında, orta yaşlı kambur bir adam, derin düşüncelere dalmış bir halde şatonun yanındaki ağaçlıkta dolaşıyordu..

Çok ufak tefek ve dal gibi zayıf bir adamdı bu...

Buna rağmen hiç bir şeyden çekinmeden, hiç kimseden korkmadan yürüyordu...

Kimden korkacaktı?

Roma'da ne kadar dilenci, serseri, ipten kazıktan kurtulmuş adam varsa, hepsi onu tanırdı...

Onun adı Kambur Rosselini idi...

Soyguncılardan, hırsızlardan, katillerden korkmaz ama saraya mensup asilzadelerden ödü kopardı... Subaylardan, askerlerden ve asılzadelerden nefret ediyordu... Hepsi de zalim Papa'nın uşağıydı çünkü...

Kambur Rosselini'nin kafası allak bullaktı...Şehirdeki kargaşaya katılmak istemiyordu...

Kendini güvende hissetmek için gizli sığınağına gitmeye karar verdi ve hemen Tiber nehrine doğru yürüdü...

Nehrin kıyısı, sağlam ve dimdik bir rıhtımla örülmüştü. Aşağıda Tiber'in suları ağır ağır akıyordu. Suyun yüzeyinden oldukça yukarıda, toprak seviyesine yakın bir yerde lağım ağzı gibi karanlık bir delik vardı...

Bu delik,kalın demirden ve çok sık bir parmaklıkla kapatılmıştı...

Kambur Rosselini rıhtımın kenarından aşağıya doğru sarktı ve sık sık bu işi yapmış bir insanın ustalığıyla hemen demir parmaklığa tutundu...

Çok önceden testereyle kesilmiş olduğu anlaşılan bu parmaklıklardan birini tutup kolayca yerinden çıkardı.. O zaman parmaklıkta dört köşe bir boşluk açılmış oldu...

Çok zayıf bir adam olduğu için Kambur Rosselini kolaylıkla deliğin içine süzülüverdi.

Hemen arkasından da,çıkardığı parmaklık demirini tekrar yerine koydu.

Şimdi içinde bulunduğu yer, rahatça ayakta durabilmesine imkân veren,fakat yine de çok basık bir dehlizdi..

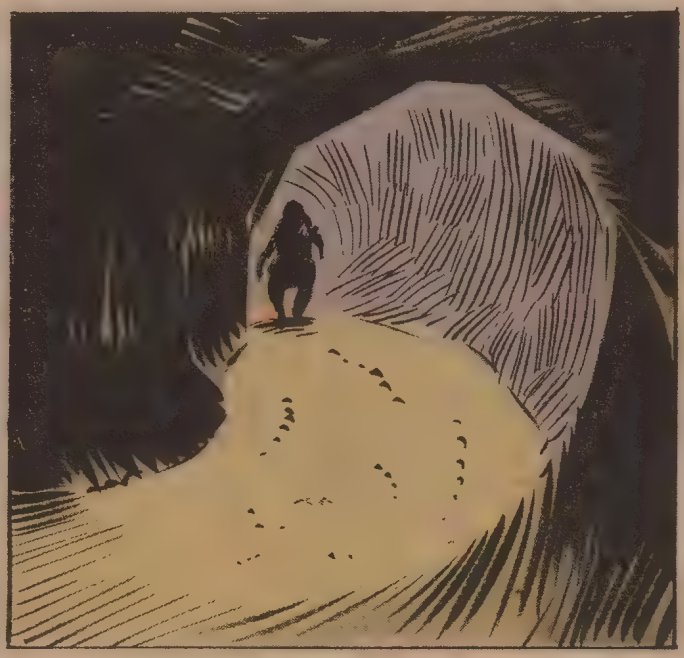

Sent Anj Şatosu'nun ilk sahipleri tarafından yaptırılan bu dehliz,bina ile Tiber Nehri arasında gizli bir geçitti..

Geçit yer yer duvarlarla örülüp kapanmıştı.

Bu duvarlar, dehlize girecek olan yabancıları durdurmaya yarıyordu...

Buna karşılık duvarlarda saklı bulunan birer mekanizmayla hareket eden yaylar sayesinde açılan gizli kapılar, dehlizin sahibine kolayca yol veriyordu...

Yüz yıl kadar önce,şatonun ilk sahiplerinin ölümüyle birlikte bu dehliz de sır olmuştu...

Prenses İsabel bu dehlizi bilmiyordu. Bilmiş olsaydı buradan bir yabancının girmesi ihtimaline karşı herhalde çok sıkı önlemler alırdı...

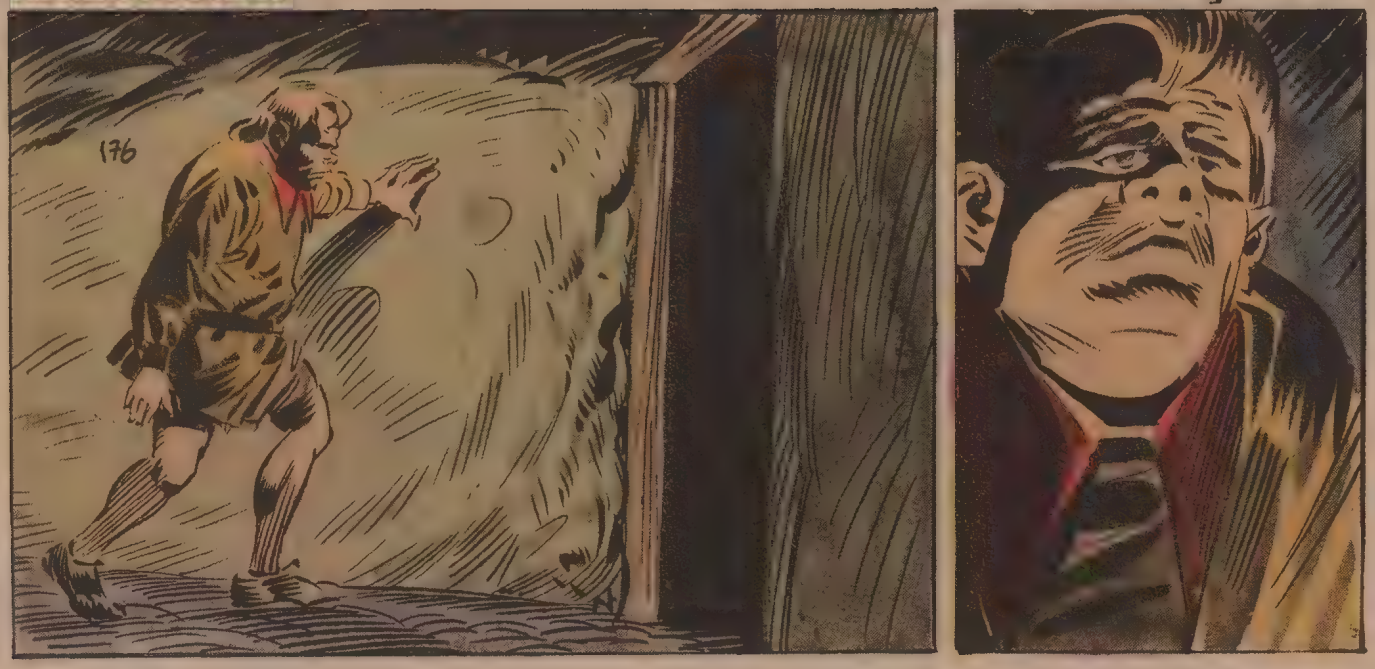

Kambur Rosselini, dehlizin girdisini çıktısını ve duvarlardaki gizli kapıları açan manivelaları kullanmayı mükemmel bir şekilde biliyor olmalıydı...

Çünkü hiç duraklamadan ilerliyordu.

Acaba bu sırları nasıl öğrenmişti?

Hiç şüphesiz bunda rastlantıların büyük rolü olmuştu...

Zayıf, korunmaya muhtaç bir yaratık olduğu için dehlize girdiği ilk gün, burasının kendisi için mükemmel bir barınma yeri olacağını anlamıştı.

Hem buradan kimsenin şüphelenmesine olanak yoktu. Gözünü bile kırpmadan hemen buraya yerleşmişti.

Fakat zeki ve meraklı bir insan olduğundan, burasının başlangıçta sanıldığı gibi kısa ve tıkanmış bir lağım deliğine benzemediğini de anlamakta gecikmemişti.

Bu şüphe içine düşünce, ardı arkası gelmeyen aramalara koyulmuş, haftalar, hatta aylarca dehlizde yoklamadık bir karış yer bırakmamıştı.

Kambur Rosselini zamanla gizli kapıların ve bu kapıları açan saklı mekanizmaların çoğunu keşfetmişti.. Böylece artık tamamen kendisine ait olan bu yeraltı imparatorluğunu uğraşa uğraşa, kimseye fark ettirmeden bir hayli genişletmişti.

Kambur Rosselini dehlizde yürürken ard arda dikilen birçok duvarı yatırmış veya yana kaydırmış, şöyle bir dokunuşla koca demir kapıları açmış ve nihayet çok dar ve dik taş bir merdivenin ayağına ulaşmıştı...

Karanlıkta yürüdüğü halde en ufak bir kararsızlık göstermiyor ve sanki bol ışık altında yol alıyormuş gibi kolayca ilerliyordu...

Merdivenin basamaklarını çabucak tırmandıktan sonra başı tavana değince durdu....

Basamaklara doğru eğilip eliyle bir şeyler aradı..

Hemen aynı anda hafif bir şakırtı duyuldu ve tam başının üstüne rastlayan mermer taş,yerinden kalkarak dikildi...

Kambur Rosselini,son iki basamağı da tırmanmadan önce başka bir köşede bir şeyler aradı. İkinci bir şakırtı duyduktan sonra son iki basamağı tırmanıp mahzene girdi...

O zaman yalnız yaşayan insanların ruh

haliyle:

—İşte nihayet evime geldim! diye söylendi.

Havaya kalkan taşın, tekrar kendi kendine kapanacağından emin olduğu için arkasına bile bakmaya gerek görmeden öne doğru iki adım atıp manzenin duvarlarından birine doğru eğildi.

Mermer levhalardan birine eliyle dokundu...

Daha önce, merdivendeyken oynattığı yayla hareket eden bu levha,üzerine yapışık bulunduğu duvarla birlikte sallandı. Bu sallanıştan sonra öyle basık bir kovuk meydana gel di ki,Kambur Rosselini buradan girmek için eğilmek zorunda kaldı..

Bir mum yaktı ve bunun titrek alevi içine girdiği kovuğu aydınlattı.

Burası kalın duvarın içine oyulmuş küçük bir hücreydi..

Ancak bir metre eni ve iki metre boyu vardı.

Yüksekliği ise uzun boylu bir adamın bile rahatça ayakta durabilmesine olanak verecek kadardı..

Bu hücrede, dört ayak üstüne oturtulmuş bir sandık vardı. Sandığın içine kuru ot doldurulmuş ve bu otun üstüne iki küçük şilte ve yorganlar örtülmüştü..

Burası Kambur Rosselini'nin gizli yuvasıydı...

Hücreye hava küçük bir mazgaldan giriyor ve Rosselini bu mazgalı bir kepenkle örtmüş bulunuyordu.. Bu kepenk aynı za-

manda mum ışığının dışarıya sızmasını da engelliyordu.

Mazgal, Sent Anj Şatosu'nun altında bulunan gizli mahzenlere açılmaktaydı...

★ ★ ★

Büyücü Simon'un Prenses İsabel'e zehir diye yanlışlıkla verdiği uyku ilacı sayesinde Kara Murat ölümden kurtulmuştu..

Birkaç saat ölü gibi derin bir uykuya daldıktan sonra yavaş yavaş kendine geldi.

Hemen yerindendoğruldu ve içinde bulunduğu garip yeri şaşkın gözlerle seyretti.

Buranın havasını dolduran uyutucu dumanların etkisiyle kafası ağırlaşmış, hafızası dağılmış ve zekâsı adeta felce uğramıştı..

Yavaş yavaş ilacın bu uyuşturucu etkisinden sıyrıldı, düşünceleri berraklaştı aklı yerine geldi.

Hayatta oluşuna hiç şaşmadı. Zaten böyle olacağını biliyordu.

Bu inanç gücünü nereden alıyordu? Kendisine sorulsaydı buna kolay kolay cevap bulamazdı.

Kara Murat, neden olduğunu kendisi de bilmiyordu ama Prenses İsabel'in kendisine hazırladığı bu korkunç tuzaktan kurtulacağına emindi...

Bu bakımdan, uyanıp kendini toparladığı vakit zehirden yakayı sıyırmış olduğuna hiç şaşmadı.. Hatta alay bile etti.

—Prensese verdiğimiz sözün birinci kısmını tuttuk ve zehirden kurtulduk.. Şimdi sıra ikinci bölüme geldi.. Şu mezardan, açlık ve

susuzluktan bitkin hale gelmeden kurtulmam gerek...

Kara Murat buradan çıkmayı, sanki başarılması basit bir iş gibi görüyordu. Oysa az sonra bunun adeta imkânsız olduğunu anlayacaktı...

Kara Murat zifiri karanlıkta sabırla araştırmaya koyuldu.

Dakikalar, saatler geçti. Küçücük hücrede aramadık, yoklamadık bir santimlik yer bile bırakmadı.

Açlık ve uyku ilacının etkisiyle gücünü bir hayli yitirmiş olacaktı ki, vücudunda yavaş yavaş bir yorgunluk ve kesiklik hissetmeye başladı.

—Bu fena işte! diye mırıldandı. Araştırma benim umduğumdan daha uzun ve yorucu olacağa benziyor...

Yere oturarak dinlenirken, karanlıklar içinde mahzenin şeklini düşünüyor, bu şekle göre gizli bir kapının nerede olabileceğini tahmine çalışıyordu.

Böylece uzun süre dinlendikten sonra artık gücünün yerine geldiğini hissetti ve tekrar işe koyulmaya karar verdi.

Fakat ayağa kalkacağı yerde, birdenbire yere boylu boyunca uzanarak kulağını taş zemine dayadı.

Az sonra doğruldu, yerden kalkmadan ellerine dayanarak durdu, dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi.

—Hay Allah razı olsun!. Ya ben adam akıllı yanılıyorum, ya da daha fazla araştırmama gerek kalmayacak.. Gelenler var!.. Sakın Prenses işimi bitirmek için birilerini gönderiyor olmasın?''

Durdu yüzü ciddileşti. Alnında soğuk soğuk terler birikti:

—Eğer gelenler kalabalıksa, acaba onlarla dövüşecek gücüm kaldı mı? diye düşündü.

Bağdaş kurup, uzunca bir süre oturduktan sonra kuvvetinin yerine geldiğini hissederek kendi kendine mırıldandı:

—Güzel..Eğer gelenler çok kalabalık değilse hepsini tepelerim!...

Sonra duvara doğru çekilerek, tetikte beklemeye başladı...

Birden önündeki mermer levhalardan birinin hafifçe kımıldadığını gördü. Hızla atıldı diz çöktü ve saldırmaya hazır bir halde durdu...

Gözleri avını bekleyen bir panterin gözleri gibi parlıyordu....

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

6 ŞUBAT 1985 ÇARŞAMBA ✳ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✳ SAYI: 376 ✳ FİYATI 30 LİRA ✳ RDV DANIŞMAN

Mermer levha, ağır ağır esrarengiz bir elle itiliyormuş gibi, dikiliyor ve dikildikçe diz çökmüş olan Kara Murat'ı gözden saklıyordu.

Delikanlı, yerinden bile kıpırdamadan ellerini hafifçe ileriye uzattı ve delikte belirecek düşmanının gırtlağını sıkmaya hazırlandı.

Ama çok geçmeden bu hareketinin boşuna olduğunu anladı.

Çünkü delikte, beklediği silahlı muhafızlar yerine zayıf, ufak tefek bir adam belirmişti.

Kara Murat:

—"Allah, Allah! Ben bu adamı bir yerden tanıyacağım ama,nereden?" diye düşündü.

Gerçekten adamın yüzü Kara Murat'a hiç yabancı gelmemişti. Bu adamı çok kısa bir

süre önce bir yerde gördüğüne emindi.

İçinden:

—"Acaba burada ne işi var?" diye mırıldandı.

Kambur Rosselini, sanki Kara Murat'ın bu sorusuna cevap veriyormuş gibi kendi kendine söylendi:

—İşte,artık evime geldim!

Kara Murat şaşkınlık içinde düşündü.

—"Garip şey! Evine mi gelmiş? Adam bu mezarda mı yatıp kalkıyor acaba?"

Bu sırada mermer levha kapanmıştı. Ama Kara Murat'ın mermere filan baktığı yoktu. Şimdi sadece Kambur Rosselini'yi seyrediyor ve:

—"Bu adamı nereden tanıdığımı çıkaramazsam çatlayacağım!" diye düşündü.

Rosselini ise,geriye dönüp bakmaya gerek görmemekle büyük bir hata işlemişti. Hücrede bir yabancının bulunduğunun farkında olmadan,kendi hücresinin kapısını açtı ve mumunu yaktı....

Kara Murat içinden söylendi.

"Vay canına! Demek ki evim dediği yer burasıymış? Bana kalsa bu gizli kapıları ömür boyu bulamazdım. Şu insan müsveddesinde bir hayli iş varmış. Gizli kapıları çok iyi biliyor!"

Kambur Rosselini ikinci bir ihtiyatsızlık daha yapmış ve hücresinin kapısını açık bırakmıştı.

Kara Murat yavaş yavaş ilerleyerek yaklaştı ve içeriye bir göz attı.

O zaman kambur adamın esrarengiz evini rahat hale getirmek için gösterdiği çabaya ve zekâya hayran oldu.

İçinde bir acıma duygusu uyanmıştı:

—Zavallı! Burada nasıl yaşayabiliyor? Zayıf ve güçsüz olması yüzünden bir insanın böyle havasız, ışıksız bir yerde yaşamak zorunda olması ve kendisini ezmek isteyen insanlardan kaçmaya çalışması ne acı!

Bu sırada Kambur Rosselini başını kaldırdı ve Kara Murat'ı gördü...

Birden bembeyaz kesildi ve yere yuvarlanacak gibi oldu.

Onu tanımıştı...

Kara Murat burada ne arıyordu? Hapis mi edilmişti?

Merak ve endişeyle:

—"Nasıl oldu da onu içeriye girerken görmedim? Herhalde mermer kapağın arkasında kalmış olacak?" diye düşündü.

Kara Murat hâlâ:

"Ben bu adamı nereden tanıyorum?" diye düşünürken, Rosselini birden atıldı, delikanlının önünde diz çökerek:

—Buraya nasıl girdiğinizi bilmiyorum ama emrinizdeyim asilzadem! dedi.

Kara Murat şaşkınlıkla sordu:

—Sen beni tanıyor musun?

Kambur Rosselini elini göğsüne vurarak:

—Nasıl tanımam? dedi. Hayatımı size borçluyum...

Kara Murat'ın kafasında ani bir şimşek çakarak düşüncelerinin karanlıklarını aydınlattı:

—Tamam!.. Şimdi seni hatırladım!.

Rosselini gülümsedi:

—Evet... İki gün önce beni hain Ferlino'nun elinden kurtarmıştınız...

Kara Murat, Sent Anj Şatosu'na gelirken kendisine yol gösteren Ferlino'nun ansızın bir adamın üzerine saldırıp onu boğmaya kalkıştığını hatırladı.

Delikanlı son anda yetişip Ferlino'yu durdurmasa zavallı adam boğazına yapışan öfkeli parmakların kıskacı altında can verecekti.

Rosselini:

—İşte kurtardığınız o adam bendim! dedi. Beni kurtarmak için Ferlino'ya attığınız tokadı ömrüm oldukça unutmayacağım. Eliniz dert görmesin asilzadem.

Kara Murat lafı değiştirmek için sordu:

—Burada sen de mi mahpussun? Bize nasıl bir işkence yapacaklarını biliyor musun?

Kambur Rosselini kesin bir tavırla cevap verdi:

—Ben mahpus değilim!

—Mahpus değil misin? Öyleyse burada ne işin var? Bizi bekleyen ölümden haberin yok mu?

Rosselini gülümsedi:

—Beni burada kimse öldüremez. Bu dehlizleri avucumun içi gibi bilirim.. Burası benim evim...

—Demek buradan nasıl çıkılacağını biliyorsun?

—Bilmez olur muyum? Bakın işte...

Rosselini bu sözü söylerken kapıya yaklaşmış ve kapının üstündeki iri perçin çivilerden birine basmıştı.

Aynı anda yerdeki mermer kapak yavaş yavaş havaya kalkıp dikildi.

Kara Murat yerinden kımıldamadan bunları seyrediyor ve:

—"Bunu bilmek için kimbilir ne kadar uğraşacaktım? İyi ki bu adamı kurtarmışım. İyilik et, denize at demişler! İşte şimdi lâzım oldu...

Kambur Rosselini gülümseyerek:

—Gördünüz mü ne basit? dedi.

—Evet, pek basitmiş!

—Ben zayıf, güçsüz bir insanım. Bu yüzden kimse bana iyi davranmıyor, rahat vermiyor. Ama burada en kuvvetli benim.. Çünkü buraya benden başka hiç kimse gelmez...

—Ne demek kimse gelmez? Yukarıdakiler de gelmez mi?

—Burayı bilen pek azdır...Bu şatoda öyle gizli yerler vardır ki, benden başka kimse bilmez...

—Yaaa.. Çok ilginç....

—Evet... Artık gitsek iyi olur...

—Senin geldiğin yerden mi çıkacağız?

—Hayır... Benim her zaman geldiğim yerden sizin geçmenize imkân yok...

—Neden o?

—Bana göre çok irisiniz de ondan... Benim geçtiğim deliklere sığmanız çok zor olur.

—Peki, benim geçebileceğim başka bir yol var mı?

—Evet ama, o yolda başkalarına rastlamamız ihtimali de var...

—Garip şey... Bu mezar gibi mahzenlerde kim oturur ki?

—Devamlı oturan yok...Ama ara sıra bir takım insanlar gelip orada toplanıyorlar.. Bugün de toplantı günü...

Kara Murat merakla sordu:

—Kim bu toplananlar?

Kambur Rosselini sustu. Bu soruya cevap vermek istemediği anlaşılıyordu. Kara Murat hafifçe gülümseyerek:

—Maşaallah, ağzın sıkı! dedi sonra devam etti:

—Biliyor musun? Bu şatoda oturanlar beni ölüme mahkûm etmişlerdi. Burada açlıktan ve susuzluktan ölecektim...

Kambur Rosselini'nin rengi uçtu, titreyerek:

—Açlıktan ve susuzluktan ölmek mi? Ne kadar korkunç? diye mırıldandı.

—Korkunç ya!.. Prenses İsabel bana böyle bir ölümü lâyık gördü. Ondan bunun hesabını sormalıyım...

Kambur Rosselini nefretle söylendi:

—Prenses canavarın biriymiş! Ben canavarları hiç sevmem. Size mahzende toplantı yapanların kim olduğunu söyleyeceğim. Benim rahatım tehlikeye girecek ama yine de söylemem gerek sanıyorum...

—Bana olan can borcunu ödemek için söylemelisin...

Kambur Rosselini yutkundu, diliyle kuruyan dudaklarını yaladı. Söyleyeceği sırrın önemini çok iyi biliyordu.

—Mahzende bir takım öfkeli şövalyeler sık sık toplanıyor.. Papa'yı devirip iktidara el koymayı planlıyor...

Kara Murat hayretle kaşlarını kaldırdı:

—Yaaa? Bu çok ilginç işte...

—Evet.. Ama bizi görürlerse derhal paramparça edeceklerinden hiç kuşkunuz olmasın..

—Olabilir....

—Ölmeyi bu kadar çok istiyorsanız peşimden gelin.. Sizi oraya götüreceğim.

Kambur Rosselini mumu söndürdü. Hücrenin kapısını kapatan yaya bastı ve arkasından Kara Murat olduğu halde merdivene doğru yöneldi...

Bu defa geldiği yoldan gitmiyordu. Çünkü Kara Murat'ın Tiber nehrine açılan deliği kapatan demir parmaklıktaki aralıktan geçmesine imkân yoktu.. Onu toplantı yerinden geçirmesi gerekiyordu.

Yer altındaki karmakarışık dehlizlerde Kambur Rosselini'nin peşine takılarak bilinmeyen bir yöne ilerleyen Kara Murat her zamanki gibi sakin ve soğukkanlıydı. Adamın verdiği bilgileri dikkatle dinliyor, özellikle yol üstünde rastladıkları gizli kapıları açıp kapayan mekanizmaları iyice öğrenmeye çalışıyordu.

Kara Murat birdenbire gözlerinin kamaştığını hissetti. Biraz ilerideki duvardan parlak bir ışık sızıyordu. Alçak bir sesle:

—Yaklaşıyor muyuz? diye sordu.

Kambur Rosselini fısıltı halinde cevap verdi:

—Daha vakit var sinyor...

Kara Murat elini belindeki kılıcına atarak söylendi:

—Öyleyse hazır ol ahbap... Galiba dövüş olacak! Çünkü yakında bir takım insanlar var...

Kambur Rosselini cevap vermedi. Herhalde bu ışığın nereden geldiğini biliyordu.

Kara Murat, ışığın sızdığı deliğe gözünü dayayıp baktı ve bakmasıyla birlikte bir hayret ıslığı çalmaktan kendini alamadı:

—Vay canına!.. Kimler var burada?

Kambur Rosselini telaşla:

—Bana kalırsa toplantıyla ilgilenmekten vazgeçin... dedi. Yoksa çok gecikmiş olacağız. Bu zindandan bir an önce kaçmamız gerek....

Kara Murat kesin bir işaretle adamı susturduktan sonra tekrar deliğe yanaşıp içeriyi seyretmeye koyuldu

Bir yandan da:

—Vay canına!.. Şu işe bak!.. Olur şey değil! diye kendi kendine söyleniyordu.

Acaba Kara Murat ne görmüştü? Neyi seyrediyordu?

İçeride yirmi kadar adam vardı. Bu esrarengiz toplantıyı genç bir kadın yönetiyordu.

Bu kadın Prenses İsabel'di.

İsabel,her zamanki göz kamaştırıcı tavrıyla ayağa kalktı,siyah elmaslar gibi ışıldayan gözlerini karşısındakilere dikerek durdu.

Salondakilerin İsabel'e gösterdikleri itibar sınırsızdı. Herkes ayakta, can kulağıyla onu dinliyordu.

İsabel:

—Baylar, dedi. Burada çok önemli bir karar almak için toplanmış bulunuyoruz. Alacağımız karar bize ya iktidar kapılarını açacak, ya da bizi idama götürecek. Eğer aramızda bir hain olsaydı, bizi kolayca cellatın baltası altına gönderebilirdi.

Bu sözler toplantı salonunda kuşkulu mırıltılara yol açtı. Asilzadeler öfkeyle homurdandı. Bazıları şüpheyle birbirlerine baktılar.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

13 ŞUBAT 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 577 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Prenses İsabel, onların akıllarından geçeni hemen anladı, sakin ve tatlı bir sesle:

—Merak etmeyiniz, dedi. Aramızda hain yoktur ve olmayacaktır. Planımızı başarı ile uygulayacağız. Babam artık iyice yaşlandı. Onu saf dışı bırakmak kolay olacak. Yeğenim Rodrig'in bu olayda beni destekleyeceğini sanıyorum ama direnirse onu da yok ederiz.

Genç kadın bir an sustu, karşısındaki asilzadeleri tamamen etkisi altında tuttuğunu görünce gülümseyerek devam etti:

—Roma'da bugün bir isyan patlak vermiş bulunuyor. Kont Manfredi ve arkadaşları halkı ayaklandırdı. Saray muhafızlarının onlara karşı uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum. Daha önce biz babamı devirirsek, isyan-

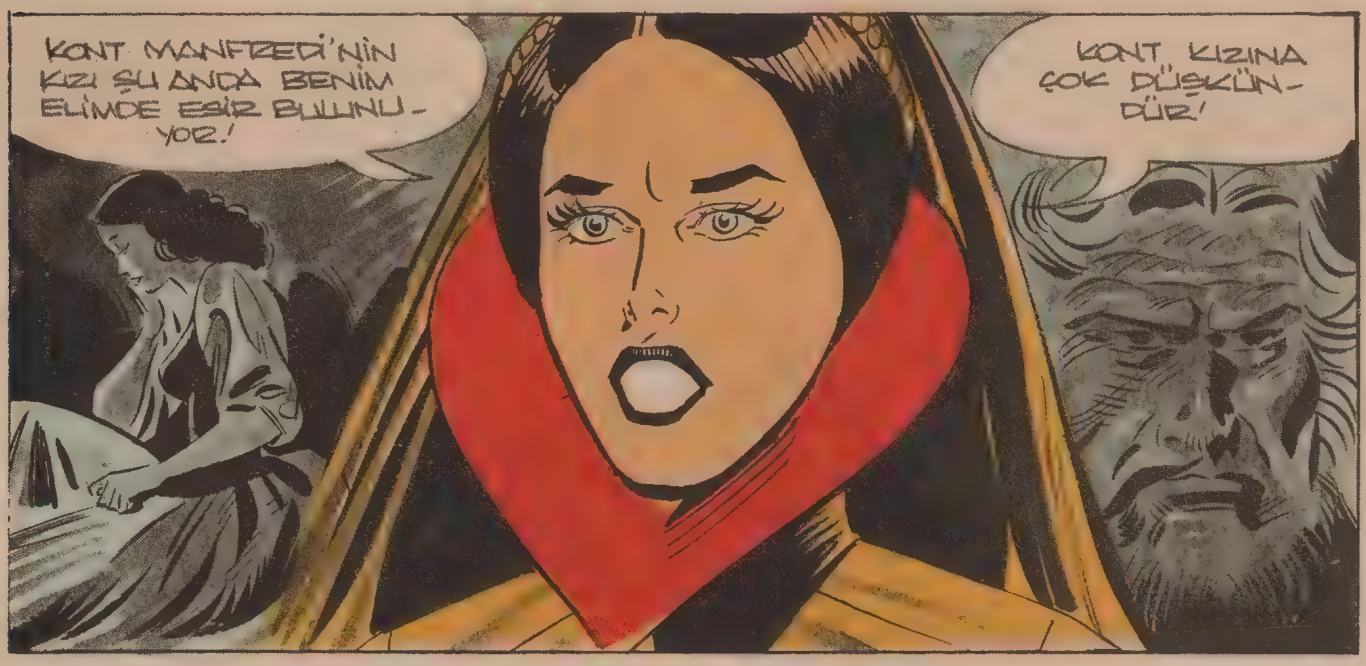

cılarla bir barış anlaşması yapabiliriz.

İsabel tekrar sustu. Mahzendeki heyecan son haddini bulmuştu. Bir şövalye:

—Devam ediniz prenses! diye bağırdı.

İsabel aynı sakin tavrıyla konuşmasını sürdürdü:

—İsyancıların istediği sadece babamın devrilmesidir. Liderleri Kont Manfredi'nin kızı şu anda benim elimde esir bulunuyor. Onu özel bir hücreye hapsettim. Kont Manfredi'ye, istediği bazı hakların yanısıra kızını da sağ salim geri vereceğimizi söylersek bizimle anlaşmaya razı olur. Kont kızına çok düşkündür.

Duvardaki delikten konuşmayı dinleyen Kara Murat:

—Vay canına! dedi. Demek Maria Teresa bu zalim kadının eline düştü? Acaba nereye kapattı?

Kara Murat derhal kararını verdi. Prenses İsabel'in iktidarı eline geçirmesini önlemesi ve onun elinde bulunan Maria Teresa'yı kurtarması gerekiyordu.

Böylece bir anlaşma olmadan isyancılar Papa'nın kuvvetlerini yenip sarayı ele geçirirdi.

Kalbi kin ve intikam ateşiyle yanan Kont Manfredi'nin sonuna kadar çarpışacağı ve Papa'nın kanını akıtacağı muhakkaktı.

Bu sırada Prenses İsabel, konuşmasına şöyle devam ediyordu:

—Evet ben, servetimi, yüksek zekamı, eşsiz cesaretimi ve büyük ideallerimi sizin için kullanacağım. Bana destek olarak yüksek mevkilere gelecek, büyük servetlerin sahibi olacaksınız.

Bu sözler dinleyenleri coşturdu, salon alkışlarla çınlarken her yandan aynı sesler yükseldi:

—Yaşasın Kraliçemiz! Yaşasın İsabel!

Prenses İsabel hafifçe gülümseyerek onları selamlamak lütfunda bulundu. Artık kendisini papalık tahtına çok yakın görüyordu.

Olan bitenlerden ve söylenilenlerden bir tekini kaçırmayan Kara Murat bile İsabel'in başarısını takdirle seyretti. Bu kadın insanları etkilemesini çok iyi biliyordu.

Delikanlı bunu düşünürken bir yandan da mahzende toplanmış olan bu asilzadelere acıdı:

—Zavallılar! Bu şeytan kadın sizleri kimbilir ne korkunç bir serüvenin içine atacak? diye mırıldandı.

Asilzadelerden hiçbiri bu tehlikeyi düşünmüyordu.

Prenses İsabel'in sözleri o kadar inandırıcıydı ki, hepsi bu maceraya atılmaya çoktan karar vermişti.. Başlarında böyle bir kadın bulundukça en çılgın maceranın bile başarıyla biteceğinden emindiler.

Şimdi ise erkekçe cesareti, üstün zekası ve uzağı görüş yeteneği hepsini hayran bırakmış, hepsine saygı aşılamıştı.

Macera ne kadar müthiş görünürse görünsün çekiciydi.

İçlerinden atak görünüşlü birisi sordu:

—Papa'yı yakalayınca ne yapacağız?

İsabel güldü:

—Onu ele geçiremeyeceğiz...

—Ne demek bu?

—Ele geçirmemize gerek kalmayacak demek!.. Zehirlenerek ölecek!..

Mahzende ansızın derin bir sessizlik oldu. Bir asilzade çekinerek sordu:

—Yani cinayet mi işleyeceğiz?

Prenses İsabel, gözlerinden kıvılcımlar fışkırtarak cevap verdi:

—Cinayet de ne demek? Kaybedersek bizim kellelerimiz gidecek... Ölmemek için karşımızdakini öldürmek kadar adil ve meşru ne olabilir? Korkan varsa bu davadan çekilsin!

Atak görünüşlü asilzade:

—Prenses haklı! diye bağırdı. Artık mer-hamet ve ürkeklik yeter! Yoksa yün eğirmek-ten başka bir işe yaramayan kadınlardan bir farkımız kalmayacak. Kadın derken yaptığım hatayı şimdi fark ettim. Bakınız, sayın başka-nımız da bir kadın ama hepimizden daha güç-lü... Onu kutlarım...

Bu sözler mahzende alkışların yükselmesine sebep oldu.

Prenses İsabel elini uzatıp ortalığı yatıştırdıktan sonra:

—Görüyorsunuz ki, kendimizi korumamız için öldürmemiz gerekiyor. Hareket saati geldi. Şimdi planımızı bir daha gözden geçirelim...

Kara Murat deliğin başında söylendi:

—Vallahi müthiş bir kadın! Erkekleri o-yuncak gibi kullanıyor. İktidar hırsı ile babasını bile öldürecek!..

Bir saat sonra, müstakbel Roma Kraliçesi'nin suikast planı mahzendeki asilzadeler tarafından oy birliği ile kabul olundu.

Prenses İsabel bu adamların cesaret ve bağlılıklarından şüphe etmiyordu. Hepsi de artık bu dava uğruna seve seve ölüme giderlerdi. Ama zeki kadın, tedbiri elden bırakmanın doğru olmadığını da çok iyi biliyordu.

Sonra şunu da biliyordu ki, sadakat ne kadar büyük olursa olsun, bir miktar altınla desteklenirse elde edilecek sonuç o kadar iyi olurdu.

—Bakın baylar, dedi. Böyle bir girişimde altın önemli bir yardımcıdır. Altınla, sadakat ve cesareti artırabiliriz. Bu toplantıdan sonra sizlere yollayacağım altınları, adamlarınıza avuç avuç dağıtın. Cömert davranmaktan kaçınmayın. İhtiyacınız olan altın miktarını bana bildirin.

İsabel'in sözlerinin uyandırdığı memnuniyet bütün asilzadelerin yüzlerinden okunuyordu. Hepsi de, adamlarına dağıtmak için alacakları altınlardan bir kısmını mutlaka kendilerine ayıracaktı...

İçlerinden sevinçle:

"—Zengin olduk!" diye düşünüyorlardı.

Prenses İsabel konuşmasını bitirdikten sonra bir kraliçe edasıyla onların gitmesine izin verdi.

Genç kadın, kendisine esir ettiği adam-

ların gidişini yerinden kımıldamadan seyretti.

Kara Murat onu bir an bile gözden kaçırmıyor, kafasından geçenleri okumaya çalışıyordu.

Kambur Rosselini, bir buçuk saatten beri sabırla Kara Murat'ı beklemekteydi.

Duvarın öte tarafında olan bitenleri merak ettiği yoktu. Hatta Kara Murat'ın bu garip toplantıyla neden bu kadar ilgilendiğine hayret ediyordu.

Kara Murat, Rosselini'ye dönerek bir şey sordu.

Kambur adam hayretle delikanlıya baktı. Yüzündeki şaşkın ifadeden, "Deli mi ne?" diye düşündüğü belliydi.

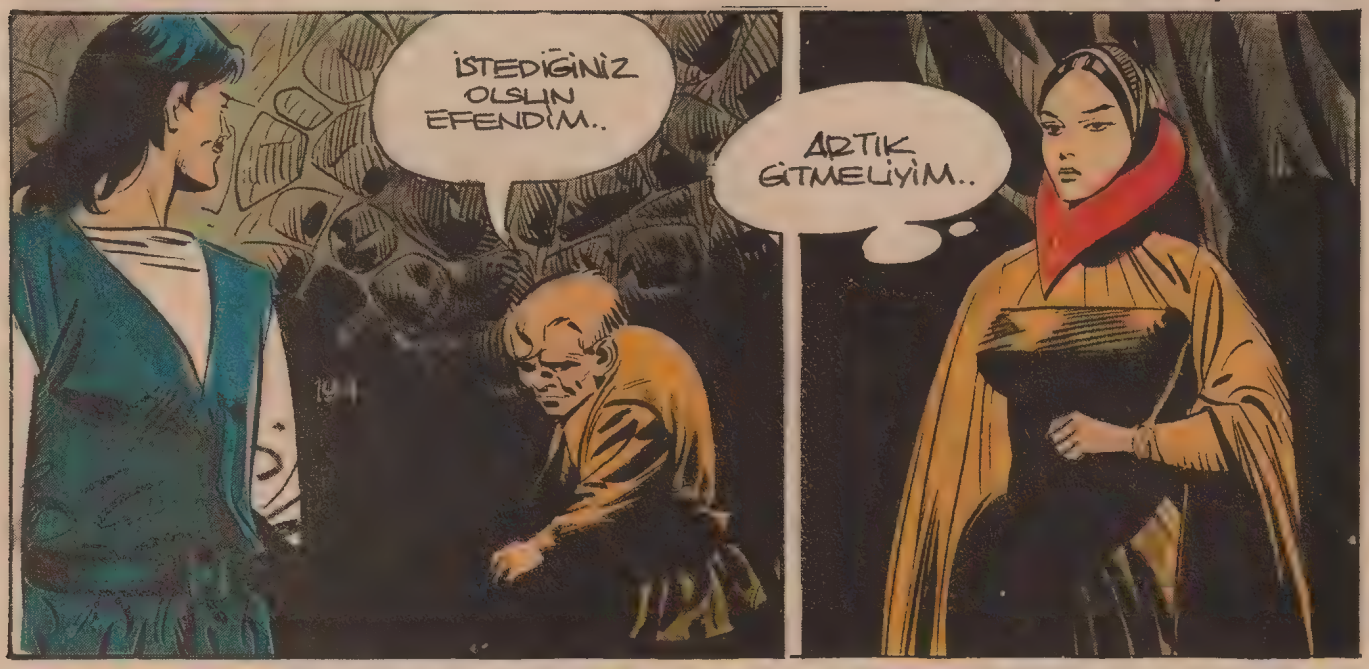

İsyancıların sonuncusu da gidinceye kadar Kara Murat ile Kambur Rosselini arasında hararetli bir konuşma oldu.

Kara Murat'ın istediği, herhalde olmayacak bir şeydi ki Kambur Rosselini itiraz ediyor, onu vazgeçirmeye çalışıyordu.

Sonunda Rosselini, Kara Murat'ın iradesine boyun eğerek sustu, geri geri uzaklaşarak dehlizde gözden kayboldu.

Kara Murat, dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle yeniden içeriyi seyretmeye koyuldu...

Şimdi, toplantı salonu olarak kullanılan mahzende Prenses İsabel yalnız kalmıştı...

Genç kadın bir süre dalgın dalgın dolaştıktan sonra kendi kendine:

—Artık gitmeliyim! diye mırıldandı.

Mahzende görünen tek kapı vardı. İsyan-

cılar buradan çıkıp yeraltı dehlizine ulaşmışlardı.

Prenses İsabel, küçük bir setin kenarından dolaşıp duvara doğru giderek, görünmeyen gizli bir kapıyı açtı.

Birden olduğu yere çakılmış gibi kalıverdi.

İyi tanıdığı alaycı bir ses mahzende çınladı:

—Roma'nın müstakbel Kraliçesi! Sayın Prenses İsabel! Acaba değerli vakitlerinden birkaç dakikayı bana lütfederler mi?

İsabel birden zınk diye durmuştu ama geriye hemen dönmedi. Gözlerinde korkunç bir ışık belirdi, mosmor kesilen yüzü bir anda allak bullak oldu.

Vücudunu, bir kabus görüyormuş gibi ter bastı.

Bu sesin sahibini çok iyi tanıyordu. Birden tüyleri diken diken oldu.. Kalbi, göğüs kafesinden fırlayacak gibi şiddetle çarpmaya başladı.

Acaba yanılmış ya da yanlış duymuş olabilir miydi?

Ağır ağır döndü ve sesin geldiği yöne baktı...

Hayır! Yanılmamıştı! O idi!..

Can düşmanı Kara Murat!..

Gözleri dehşetle açılarak:

—Sen!.. Sen ha?! diye haykırdı.

Kara Murat sakin bir sesle:

—Evet prenses, bendenizim! dedi.

İsabel'den başka bir kadın olsaydı, korku ve heyecandan düşüp bayılırdı. Ama o çok

güçlüydü... Buna rağmen karmakarışık olan kafasında şu düşünceler şimşek gibi çaktı:

"—Kara Murat!.. Melun adam!.. Yine ölümden kurtulmuş! Diri diri gömdüğümü sandığım mezardan çıkmış... Her zaman böyle oluyor. Şimdi beni alaylı alaylı selamladığına göre planlarımı çoktan öğrenmiş olacak!.. Aksi gibi yalnızım... Benimle istediği gibi eğlenecek!.. Üstüne saldırtacağım bir adamım bile yok! Oysa burada ne kolay öldürülürdü!"

Prenses İsabel buna o kadar üzüldü ki bir an ne yapacağını bilmez bir halde, gözlerini kapayarak durdu. O sırada sağ ayağını yavaşça uzatıp, tehlike anlarında kullanabileceği gizli alarm ziline usulca dokundu.

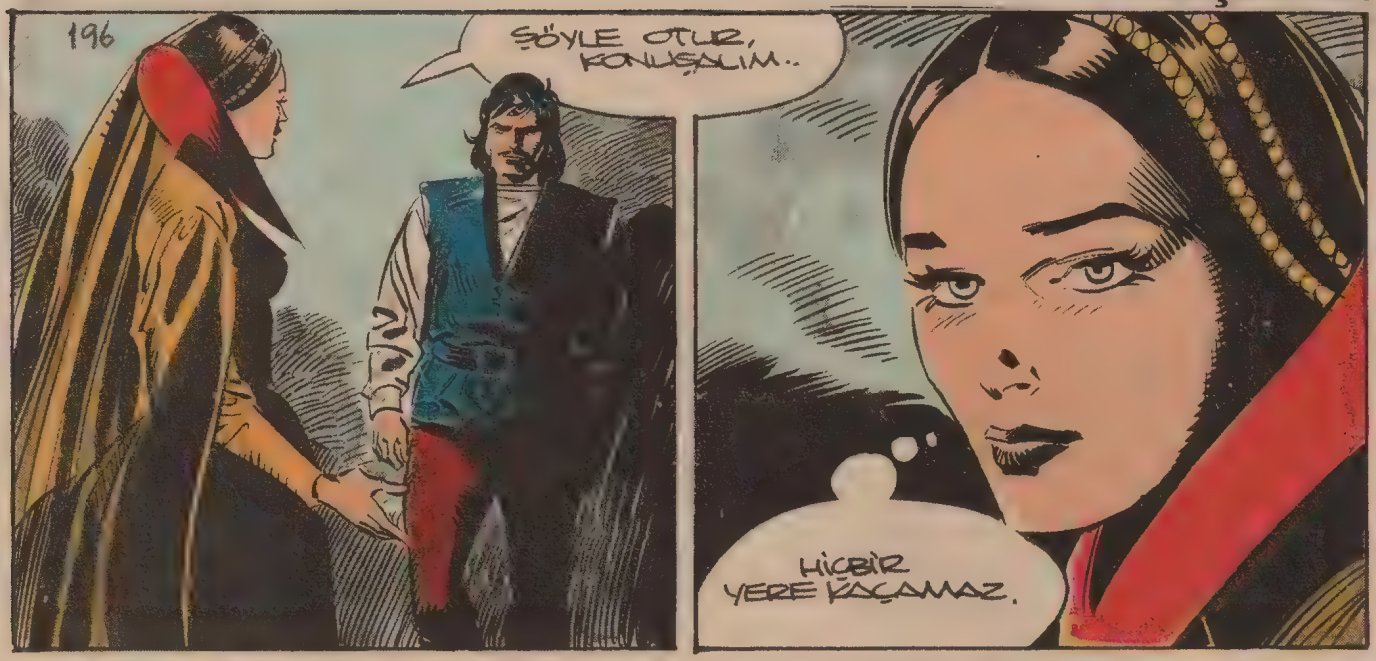

Prenses İsabel muhafızlar yetişinceye kadar Kara Murat'ı oyalamaya karar vererek ona doğru birkaç adım attı:

—Buyur, şöyle otur, konuşalım! dedi.

Kadının halindeki bu sakinlik, delikanlıya karşı takındığı kibar ve gülümser tavır aslında bir oyundan başka bir şey değildi.

Kara Murat seti dolaşarak Prenses İsabel'in istediği yere oturdu. Yüzünde hala alaycı bir ifade vardı.

İsabelin içini gizli bir sevinç kapladı. Kara Murat'ı böyle oturtarak mahzenin geçitsiz bir köşesine sıkıştırmış oluyordu...

Yardıma çağırdığı adamlar gelince onun hiçbir yere kaçamayacağını düşündü.

Kara Murat bu defa gerçekten yakayı ele

vermişti.

Üzerine saldıracak on kişiye karşı tek başına bir şey yapamayacağına göre işi bitikti.

Gerçekten Kara Murat'ın bütün bunları düşünmemiş olması mümkün değildi. Yıllardır, tuzakların her türlüsüyle karşı karşıya gelen delikanlının böyle basit bir oyuna düşmesi beklenemezdi.

Kendi isteğiyle buraya girdiğine göre bütün tehlikeleri hesaba katmış olması gerekirdi.

Kara Murat, mahzendeki tahta sıraya oturduktan sonra Prenses İsabel de onun karşısına geçti.

Gülümseyerek birbirlerine baktılar.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

20 ŞUBAT 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 578 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

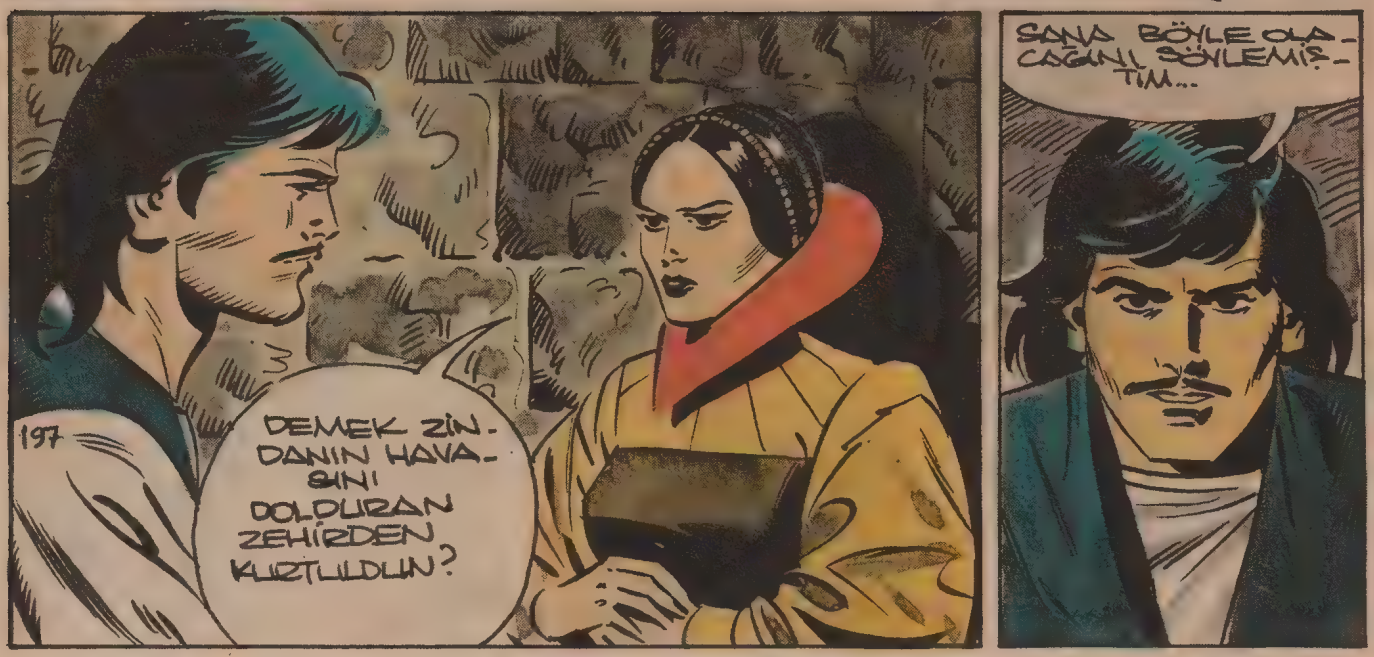

Onları bu halde görenler birbirleriyle karşılaştıklarına sevinen iki arkadaş sanabilirler.

Fakat Kara Murat'ın gülümsemesinde kolay kolay sezilemeyecek bir alay vardı.

Zeki kadın bu gülümseyişten kuşkulanarak çevresine bakındı ama şüphe çekici hiç bir şey göremedi...

Bir süre sonra içine güven geldi sakin bir sesle:

—Demek zindanın havasını dolduran zehirden kurtuldun? dedi.

Kara Murat'ın bakışları ciddileşti.

—Sana böyle olacağını söylemiştim...

—Doğru.. Sen haklı çıktın.. Ama asıl şaşırdığım o değil, seni diri diri gömdüğüm ve üstüne duvar ördürdüğüm o mezardan çıkman...Bu işi nasıl yaptın?

—Gerçekten merak ediyor musun?

—Evet..Olağanüstü bir şey bu...

—Teşekkür ederim.. Biliyorsun zindanın tavanının bir kısmı makinelidir ve inip kalkar...

—Biliyorum..

—Bilmediğin taraf şu: Zindanın içinde tavanı indirip kaldıran gizli bir yay var...

—Bunu gerçekten bilmiyordum...

—İşte ben bu yayı kullanarak dışarı çıktım. Şansım varmış ki gizli yayı buldum.Kımıldatınca tavan indi. Üstüne tırmandım. Yukarıya ulaştım..

Görüyorsun çok basit bir iş...

—Gerçekten öyle.. Nasıl kurtulduğunu anladım. Ama o karışık dehlizlerden buraya nasıl geldin?

—Hep şansımın yardımıyla..Dehlizlerde dolaşırken birden kendimi burada buldum İçeride birtakım konuşmalar duyunca ne oldu ğunu merak ettim.. Daha ötesini anlatmama bilmem gerek var mı?

—Hayır, gerek yok!.. Her şeyi bildiğini zaten anlamıştım.

Kara Murat ellerini iki yana açarak:

—İşte artık özgürüm, dedi. Az sonra kollarımı sallayarak buradan çıkıp gideceğim

Delikanlı artık özgür olduğunu söylerken Prenses isabel'in dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirdi. Bu kurnaz tebessüm delikanlının dikkatinden kaçmadı:

—Anlıyorum henüz mahzenden çıkmadığımı düşünüyorsun. Ama bu işi buraya kadar başardıktan sonra arkasını da getiririm benden hiç şüphen olmasın...

Prenses sordu:

—Adamlarımı çağırıp seni yakalatacağımı hiç düşünmüyor musun? Buraya girmekle ihtiyatsızlık etmedin mi?

—Seni görmek istedim!...

—Mucize kabilinden ölümden kurtulduktan sonra kendini tekrar tehlikeye atman büyük delilik.. Buraya girdiğin gibi elini kolunu sallaya sallaya çıkmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Birkaç dakika sonra muhafızlar içeri dolacak...

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—Az önce ayağınla gizli bir yere dokun dun. Sanırım bir zile bastın.. Bu işareti duyup gelecek olan muhafızları mı bekliyorsun?

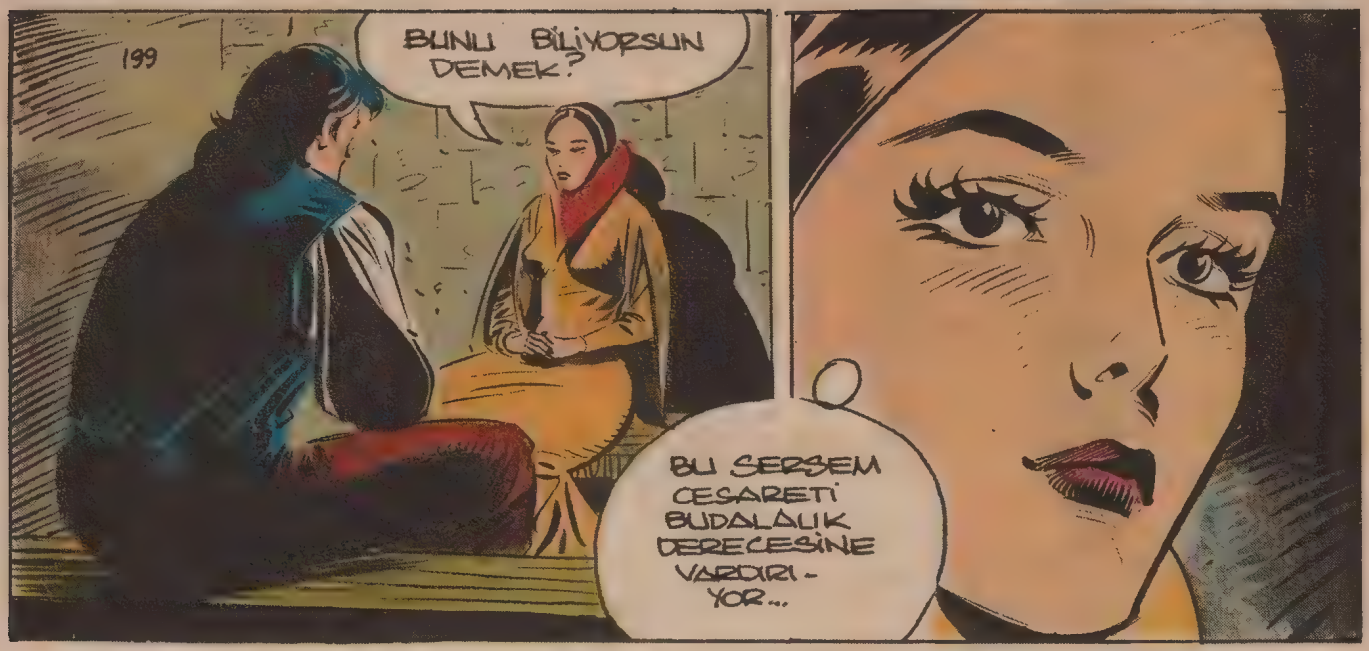

Prenses isabel'in yüzü hayretle gerildi:

—Bunu biliyorsun demek?

—Şüphen mi vardı? Beni bu köşeye oturtmak için gösterdiğin büyük hünerin de farkındayım...

Prenses isabel büyük kinine rağmen Kara Murat'a hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı...

Kara Murat bütün bunları bile bile nasıl böyle sakin durabiliyordu? Güvendiği bir şey mi vardı?

Merak ve heyecanla tekrar çevresine bakındı kuşku çekici hiç bir şey göremedi. İçinden:

"Bu sersem cesareti budalalık derecesine vardırıyor!" diye düşündü.. Sonra yüksek sesle konuştu:

—Sana en az on kişi birden saldıracak

Bunu bildiğin halde nasıl burada oturabiliyorsun? Yoksa on kişiyi öldürüp cesetlerini çiğneyerek gidebileceğini mi sanıyorsun?

—Vallahi, cesetleri çiğnemek biraz ayıp olur gibi geliyor bana.. Ben öyle şey yapmam.. Ama buradan kolayca çıkıp gideceğime eminim...

Tam kendine güvenle söylenen bu sözler üzerine Prenses isabel sinirlendiğini içine kuşku girdiğini hissetti. İçinden garip bir ses:

"—Sen Kara Murat'ı yenemezsin.. Yine kurtulacak" diyordu.

Genç kadın, kafasından bu düşünceleri silmeye çalışarak sordu:

—Neye güvenerek buradan sağ salim çıkacağını söylüyorsun?

Kara Murat buz gibi bir sesle cevap verdi.

—Sezgilerim beni şimdiye kadar hiç yanıltmadı.. Daha önce de söylediğim gibi alnımda seni öldüreceğim yazılı...

—Yaa?! Öyleyse neden beni hemen öldürmüyorsun?

—Son dakikan henüz gelmedi de ondan.. Hem ben savunmasız bir kadını öldüremem... Muhafızlarının gelmesini bekliyorum... O zamana kadar kılıcımı çekmeyeceğim...

Prenses isabel artık sinirlerine hakim olamaz bir duruma gelmişti.. Öfkeyle haykırdı:

—Sen delinin birisin...Sana hayret ediyorum..Az sonra on silahşör bu mahzene dolacak ve seni parça parça edecek...

—Iyi ya sen de kurtulursun...

Kara Murat o kadar sakin o kadar hakim görünüyordu ki Prenses isabel elinde olmaksızın ona karşı bir defa daha hayranlık duydu. Onu öldürmeden önce bu müthiş adamı kazanmayı deneyerek:

—Yakında bütün Roma'ya hakim olacağım!.. dedi. Bu parlak gelecek seni ilgilendirir mi? İkimiz bir araya gelsek neler yapmayız.. Bütün dünyayı kendimize boyun eğdiririz. Bana bir kelime söyle.. Sadece bir tek kelime... O zaman sen, Allah'tan başka efendi tanımayan benim efendim olursun. Beraber dünyayı fethederiz...

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Beni bağışla Prenses... Bu haris emeller ve hülyalar bana göre değil...

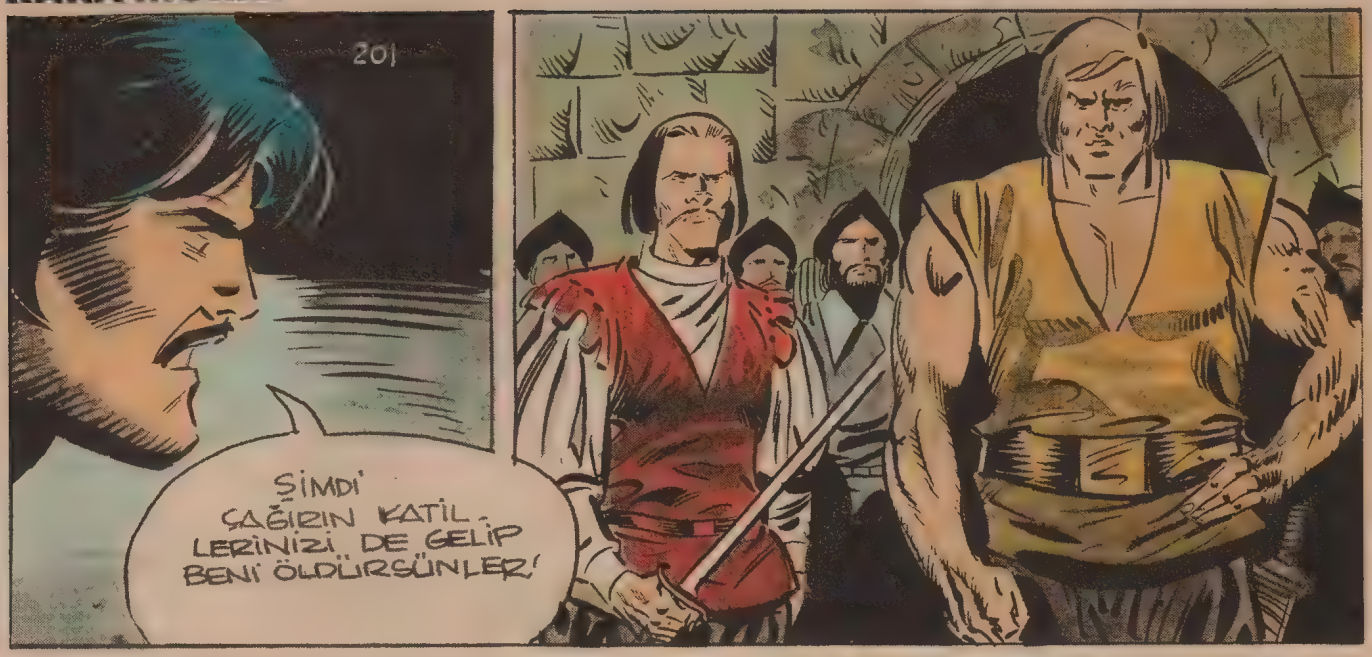

Prenses isabel, Kara Murat'ın kararının değişmeyeceğini anlayarak daha fazla ısrar etmedi.

Kara Murat buz gibi bir sesle:

—Şimdi çağırın katillerinizi de gelip beni öldürsünler! dedi.

Aynı anda bir sürü silahşör Kara Murat'ın bu sözlerini bekliyormuş gibi ölüm çığlıkları atarak mahzene doldu.

Prenses isabel tek kelime söylemeden uzaklaşıp dövüşü seyretmek üzere mahzenin kapı tarafına doğru gitti.

Eğer Kara Murat istemiş olsaydı elini uzatıp isabel'in kolundan yakaladığı gibi kafasını uçurabilirdi. Ama bir kadını öldürmek ona çok ağır geliyordu.. Bu yüzden isabel'in uzaklaşmasını yerinden kımıldamadan seyretti.

içeri dolan on kadar silahşörün başında Kardinal Rodrig ile Prenses isabel'in ortak casusu Ferlino vardı.

Ferlino tehlike zilini duyunca on muhafızla yetinmemiş ayrıca Kardinal Rodrig'in özel muhafızı Dev Anton'u da beraberinde getirmişti.

Anton başlangıçta Ferlino'nun emrine kulak asmamış ama prensesin zor durumda olduğunu duyunca adamın peşine takılmıştı.

Böylece on iki kişi olmuşlardı.

isabel Kara Murat'ı mahzenin bu köşesine sıkıştırmakla isabetli hareket ettiğini düşündü.

Çünkü delikanlının buradan sıyrılabilmesi için bir sürü tahta sıranın üzerinden atlaması ve silahşörlerin arasından geçmesi gerekiyordu.

Fakat aynı engel saldırganlar için de vardı. Onlar da Kara Murat'a ulaşabilmek için aynı sıraların üzerinden atlamak zorundaydılar..

Bu yüzden hareket imkanları çok daralıyordu.

Kara Murat böyle zamanlarda dudaklarından hiç eksik etmediği acı gülümsemesiyle adamların yaklaşmasını seyrediyordu.

Kılıcını çekmeye bile gerek görmemişti.

Sadece mahzendeki son sıranın arkasına geçmiş dizini sıraya dayamış ellerini beline koymuş gözlerinde şimşek gibi bir parıltıyla saldırganların biraz daha yaklaşmalarını bekliyordu.

Ne düşünüyordu? Üzerine saldıranlara nasıl karşı koyacaktı?

Prenses isabel onu seyrederken kendi kendine bunları sorup duruyor ve delikanlının soğukkanlı ve kendinden emin halini gördükçe içindeki kuşku büsbütün artıyordu.

—Acaba bu kadar kişiyi tek başına yenebilir mi? Üstelik Anton da burada.. Anton tek başına bile onu kolayca haklar! Allah kahretsin!... Bu serseri Türk'ten neden bu kadar korkuyorum?

Bu sırada Kara Murat dev yapılı Anton'u görmüş ve ona:

—Merhaba delikanlı! diye seslenmişti.

Anton günlerdir aradığı Kara Murat'ı birdenbire tanıdı. Aradığı düşmanının o oldu ğunu hissetti adeta... Soran bakışlarını Prenses Isabel'e dikti...

isabel, Anton'a gülümseyerek başını salladı:

—Evet!..Bu adam, senin çok merak ettiğin Kara Murat'tır!..

Dev Anton şen bir kahkaha attı:

—Şu işe bak! Gökte ararken onu yerde buldum!...

Kara Murat genç adamın olağanüstü iriliğinden Prensesin daha önce "Dünyanın en kuvvetli insanı" diye bahsettiği Anton olduğunu anlamıştı.

—Sen Anton musun? diye sordu.

Dev yapılı Anton kalın sesiyle:

—Evet, dedi. Beni tanıdığına sevindim. Günlerden beri seni arıyordum.. Kulağından tutup efendime götüreceğim!..

Prenses isabel, Anton'un bu sözlerine şiddetle tepki gösterdi:

—Hayır! Götürmek yok! Onu burada öldüreceksiniz!...

Anton gururla başını dikti Prensese dikilen bakışları sertleşmişti. Soğuk bir sesle cevap verdi:

—Bu durumda ona saldıramam!. Ben katil değilim! Bir adamı on iki kişi birden öldürmez. Onunla ya teke tek dövüşürüm ya da kenara çekilip kavgayı seyrederim...

Prenses isabel birden bütün soğukkan lılığını kaybetti, çılgın gibi haykırdı:

—Hayır! Emrediyorum! Hep beraber atılıp onu öldüreceksiniz?

Dev Anton genç kadının öfkesine aldırış etmedi:

—Bakın Prenses, dedi. Adamlarınız zaten çok kalabalık. Bu işi ben olmadan da başarabilirler. Kavgadan çekiliyorum.

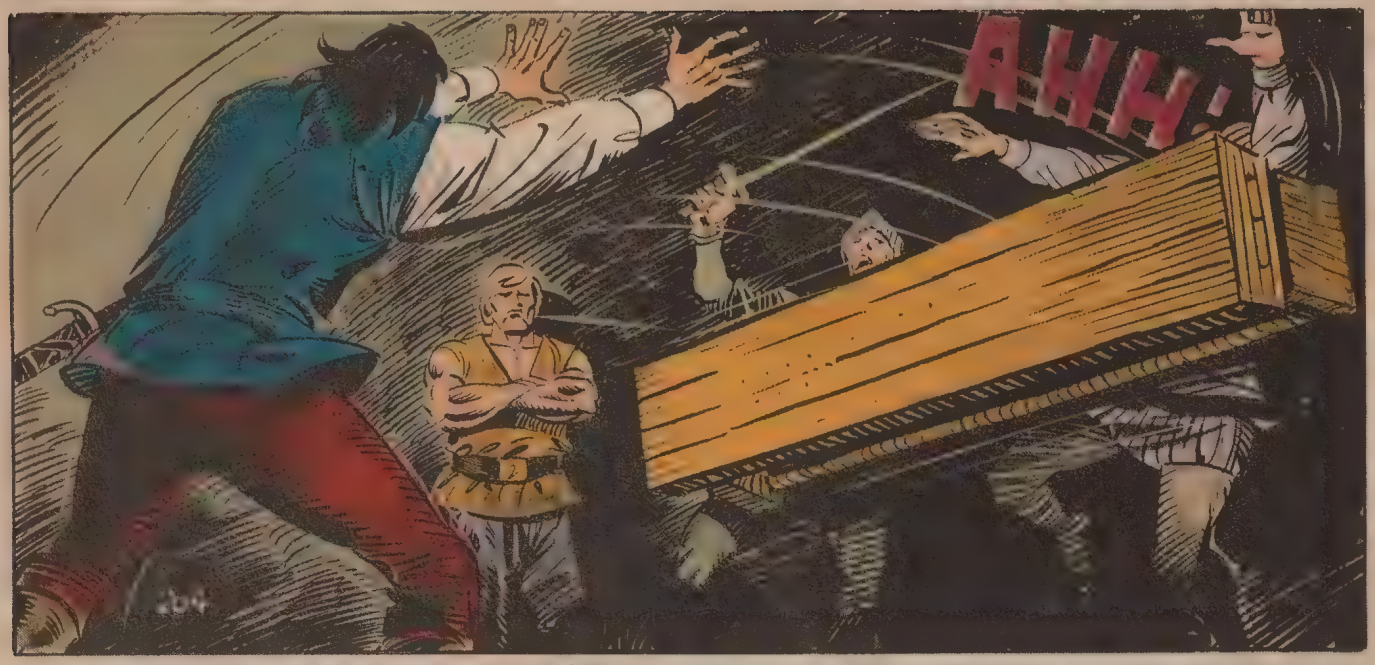

Prenses öfkeyle ayağını yere vururken Kara Murat gülümseyerek Anton'a baktı.

—Öyleyse sen bir köşede durup seyret!

Dev Anton başını salladı:

—Öyle yapacağım!...

Sonra kollarını göğsüne kavuşturdu ve sırtını duvara dayayarak onları seyretmeye koyuldu...

Bu sırada saldırganların ön safında olan dört kişi ilerlemiş ve Kara Murat'a iyice yaklaşmıştı....

Kara Murat hiç telaş etmeden eğildi az önce üzerine dizini dayadığı sırayı kavradı. Bu meşe ağacından yapılmış uzun ve ağır sırayı tüy gibi kaldırıp ilk saldırganların üzerine hızla savurdu.

Adamlardan biri gık bile diyemeden yere yıkıldı öteki üçü can acısından çığlıklar

atarak geri kaçtı.

Prensesin adamları şimdi şaşkın ve ürkek bir haldeydi.. Yeni bir saldırı için cesaret toplamaya çalışıyorlardı.

Kara Murat hafifçe güldü:

—Beni öldürmek sandığınızdan daha zordur! Ölmeden önce içinizden en az yarınızı öbür dünyaya yollarım... Belki de hepinizi.

Muhafızlara komuta eden Ferlino'nun sinsi bakışlarında derin bir öfkeyle karışık korkunç bir kin ışıltısı parladı:

—Çok yüksekten atıyorsun!...

Kara Murat başını çevirdi sanki onu yeni görüyormuş gibi hayretle kaşlarını kaldırarak:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

27 ŞUBAT 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 579 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİ

—Ooo, dedi. Sahtekar dostumuz Ferlino da buradaymış! Bana yaptığın bunca kalleşlikten sonra karşıma çıkmaya cesaret edeceğini sanmıyordum doğrusu...

Ferlino homurdandı:

—Senin ciğerlerini sökmek için yemin ettim!

Kara Murat alay etti:

—Kalp kalbe karşıdır derler.. Ne tesadüf değil mi? Ben de senin için aynı duyguları besliyorum...

Ferlino adamlarına emretti:

—Atılın... Öldürün köpeği!

Muhafızlar ilk şaşkınlıklarından sıyrılarak yeniden saldırıya geçtiler.

Kara Murat, dikkatli ve hesaplı bir hareketle, başka bir sırayı kaldırıp güllle gibi fırlattı...

İki kişi daha ağır yaralanarak yere serildi.

Bir kişinin on kişiye karşı direnişini hayranlık içinde izleyen Dev Anton hesaba katılmazsa, saldırganlardan ayakta yedi kişi kalmıştı.

Ferlino ile adamları durdular.

Hatta içlerinden bazıları, ölüm saçan sıralardan usul usul uzaklaştı.

Kara Murat bir an dinlenip soluk aldıktan sonra, düşmanlarının bir arada ve sıkışık halde durmalarından yararlanarak saldırıya geçti:

—Savulun reziller!.. Canını seven kaçsın!..

Tek kişinin yedi kişiye karşı böyle bir hücuma geçeceğini hiç kimse ummuyordu...

Kara Murat, kendisinden başka kimsenin bu kadar kolaylıkla kullanamayacağı meşe sıralardan birini daha salladı, salladı ve attığı gibi muhafız grubunun tam ortasına kondurdu.

Adamlar bir anda darmadağınık halde kaçıştılar...

Çığlıklar, küfürler, acı iniltiler mahzenin duvarlarında yankılandı.

Üç kişi daha cansız yere serilmiş ve bu müthiş dövüşten birkaç önemsiz ezik ve sıyrıkla kurtulmuş olan Ferlino ile birlikte ayakta dört kişi kalmıştı...

Diğer altı kişi ya ayağa kalkamayacak derecede ağır yaralı, ya da ölü olarak yerlere serilmişlerdi.

Kara Murat, terler akan alnını elinin tersiyle sildi ve neşeli bir şekilde seslendi:

—Haydi kahramanlar! Neden bekliyorsunuz? Saldırsanıza! Bakın ben tek kişiyim. Siz hâlâ benden dört misli kalabalıksınız.

Kara Murat bu sözleri söylerken, ayağını kendisine en yakın olan sıraya dayamıştı.

Ferlino ve adamlarının gözleri faltaşı gibi açıldı:

—Şimdi o sırayı üzerimize fırlatacak!

—Ah alçak! Kalleş herif! Erkekçe dövüşsene!.

Kara Murat, adamların tüylerini diken diken eden bir kahkaha attı. Uzun kılıcını çekip havada ıslıklar çaldırdıktan sonra haykırdı:

—Yıkılın karşımdan rezil herifler! Kara Murat sizi affediyor!.

Adamlar homurdanarak kararsız bir halde durdular...

Kara Murat bir süre bekledikten sonra şimşek gibi atıldı...

Dört muhafız çil yavrusu gibi dağıldı.

Kara Murat'ın karşısında yalnız Ferlino kalmıştı... Gözleri dönmüş olan adam, çılgın gibi bağırdı:

—Hayır! Beni kaçırtamayacaksın Kara Murat! Senden korkmuyorum!..

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle söylendi:

—O halde öleceksin!

Ferlino'nun saçı başı dağılmış, gözleri yuvalarından fırlamıştı:

—Belki ben öleceğim! Ama sen de köpek gibi gebereceksin! Az sonra buraya yirmi kişilik bir muhafız grubu daha gelecek.

Onlara karşı ne yapacaksın?

Kara Murat elinde kılıçla Ferlino'nun üzerine yürüdü:

—Hepsi de sana benziyorsa yirmi kişi bana vız gelir Ferlino... Sen bu dünyada yaşamaya hakkı olmayan bir casussun! Aşağılık, iğrenç bir herifsin... Ben dünyayı, senin gibi kötülerden temizlemek için görevlendirildim.

Ferlino kılıcını kaldırarak ansızın deli gibi atıldı:

—Al sana! Geber alçak!..

Keskin çelik havada ışıldadı. Kara Murat tetikte olmasa adamın kılıcı bir anda göğsünü delebilirdi... Delikanlı hızla yana yattı ve kılıçlı kolunu şimşek gibi uzattı.

Ferlino'nun korkunç çığlığı duvarlarda çınladı:

—Aaah! Yandım!..

Kara Murat'ın kılıcı hainin kalbini delmişti... Ferlino, gözleri açık, sırtüstü yere yuvarlandı, çırpına çırpına can verdi.

Dışarıdan birtakım gürültüler geliyordu... Kalabalık bir muhafız grubu hızla yaklaşıyordu...

Prenses İsabel sevinçle:

—Yardıma geliyorlar! diye haykırdı.

Kavgayı, yerinden hiç kımıldamadan, kollarını göğsüne kavuşturmuş ve omuzuyla duvara yaslanmış bir halde seyreden Dev Anton seslendi:

—Hey Kara Murat!.. Yeni gelenler çok kalabalık... Şimdi ne yapacaksın?

Kara Murat sakin bir şekilde eğilerek, yerde cansız yatan muhafızların hançerlerinden ikisini çekip aldı. Birini elinde tutarken,

ötekini kemerinin arasına soktu:

—Her şeyin bir kolayı vardır dostum! Eğer Prenses İsabel yaşamayı seviyorsa, buradan çıkıp gitmeme izin verir. Aksi halde o benden önce öbür dünyaya gider.

İsabel korkunç bir kahkaha attı:

—Seni serbest bırakmak, öyle mi? Asla! Asla buradan sağ çıkamayacaksın.. Beni öldürebilirsin ama sen de öleceksin. Senden nefret ediyorum Kara Murat...

Delikanlı alay etti:

—Oysa yarım saat önce sevdiğini söylüyordun... Duyguların ne kadar çabuk değişiyor Prenses?

Prenses İsabel, umutsuz bir tavırla Dev Anton'a döndü. Genç kadın şimdi sinir krizleri geçiriyordu.

—Bana bak Anton! Sana emrediyorum! Şu köpeği daha fazla konuşturma! Hemen yakala ve öldür! Eğer seni cellata yollamamı istemiyorsan bu emrimi yerine getir.

Bu tehdit Anton'u ürkütmedi. Dev adamın kılı bile kıpırdamadı. Kayıtsız bir sesle:

—Bak Prenses, dedi. Ben düşmanlarımla her zaman mertçe dövüştüm ve onları daima mertçe öldürdüm. Bir adamın üzerine on kişi birden saldırmak alçaklıktır. Bu benim için utanç verici bir olaydır. Benden böyle aşağılık bir hareketi istemeye kimsenin hakkı yoktur.

—O halde teke tek dövüş...

—Bak bu olur işte... Kara Murat'la teke tek vuruşmak bana zevk verir... Hayatımda o-

nun gibi bir kavgacı görmedim çünkü...

—O halde durma, atıl, öldür onu!..

—Yooo... O kadar acele etme Prenses.. Şimdi Kara Murat'la ölesiye vuruşacağım... Ama zayıf bir ihtimal bile olsa, beni yendiği takdirde buradan sağ salim çıkıp gitmesi gerek...

Prenses İsabel acı acı haykırdı:

—Asla!.. Asla buna izin vermem!

Dev Anton tekrar sakin bir şekilde duvara yaslandı:

—O halde ben de onunla dövüşmem!

—Sen delisin! Seni astıracağım!

—Astırabilirsin! Herkesin alnında ne yazılıysa o olur Prenses... Ben kadere inanırım!..

Bu sırada mahzenin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye kalabalık bir muhafız sürüsü girdi...

Prenses İsabel sınırsız bir sevinç içinde:

—Ohh... Çok şükür geldiler!.. diye bağırdı.

Kara Murat acı acı gülümseyerek:

—Seni onlar da ölümden kurtaramaz Prenses! dedi.

İsabel boğulurcasına haykırdı:

—Öldürün şu köpeği!

Dev Anton'un bakışları yeni gelen muhafızlardan Kara Murat'a doğru kaydı. Kalın sesiyle:

—Çok kalabalıklar! dedi. Onlarla başetmene imkan yok... Öleceksin Kara Murat! Ya son duanı yap, ya da teslim ol!..

Kara Murat Anton'a cevap vermeden

Prenses İsabel'e döndü. Elindeki keskin bıçağı göstererek:

—Bana bak, Prenses, dedi. Şu it sürüsü üzerime gelirse, bu bıçak senin kalbine saplanacaktır. Sen istesen de, istemesen de buradan sağ salim çıkıp gideceğim. Sana son bir yaşama şansı veriyorum. Adamlarına dışarı çıkmalarını söyle... Beni rahat bıraksınlar... Aksi halde, burası sana mezar olacak...

Prenses İsabel irkilerek durdu:

Bir an ürkütücü, ölümcül bir sessizlik oldu...

Ortalıkta buz gibi bir rüzgar esti...

Korkunç bir ölüm sessizliği, tüyler ürpertici bir ölüm bekleyişiydi bu...

Prenses İsabel Kara Murat'la arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştı.

Çok uzaktı...

Bu mesafeden isabetli bıçak atışı yapabilir miydi acaba?

Kara Murat'a baktı...

Genç adamın duruşu korkunç, inanılmaz heyecanlı bir duruştu...

—Evet Prenses! Karar senin... Ölmek veya yaşamak senin elinde...

Genç kadın ürperdi, sarardı, elinde olmadan titredi.

Kara Murat'ın tehdidi pek akla yakın olmamakla beraber korkunçtu...

Bu adam gerçekten şöylediğini yapabilir miydi? Yoksa yine blöf mü yapıyordu?

Alnı buz gibi soğuk bir ter içinde kalan Prenses İsabel kendisini küçük düşüren bu

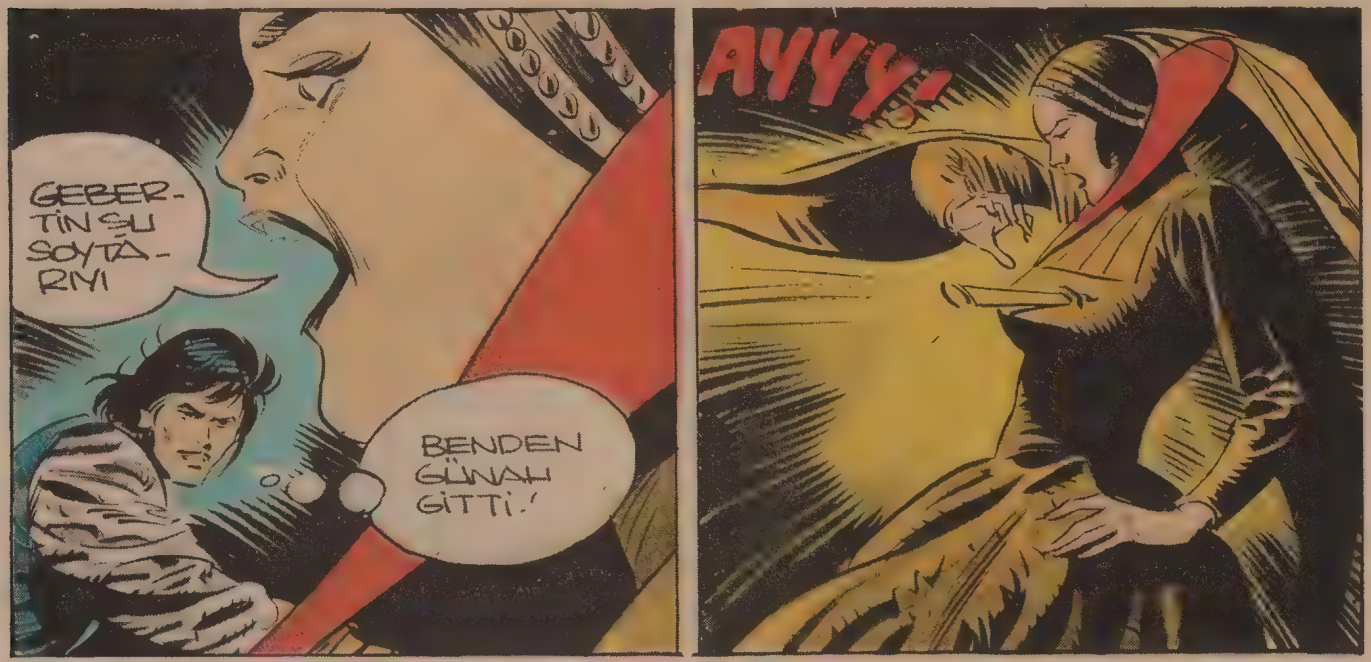

oyuna artık bir son vermek gerektiğini düşünerek emretti.

—Gebertin şu soytarıyı!

Adamlar hızla atıldılar.

Aynı anda müthiş bir olay oldu...

Kara Murat'ın bileği birden yılan başı gibi kıvrıldı, bıçak hızla fırlayarak havada uçtu ve herkesin korkudan büyüyen gözleri önünde Prenses İsabel'e saplandı.

Bıçak, genç kadının kalbine sapına kadar gömülmüştü...

Boğuk, tüyler ürpertici bir feryat, mahzendekileri iliklerine kadar titretti.

Dehşet verici bir manzaraydı bu...

Prenses İsabel'in korkunç çığlığı mahzeni inletirken Kara Murat şöyle söylendi:

—Seni uyarmıştım Prenses! Ama nedense bana hiç inanmadın, beni bu harekete mecbur bıraktın... Dedim ya, seni öldürmek benim alnıma yazılmış!

Herkes donmuş kalmıştı.

Prenses İsabel göğsünü tutarak kanlar içinde yere yıkılırken Kara Murat önündeki muhafız sürüsüyle uğraşmaya gerek görmeyerek duvarın dibine kadar yürüdü, elindeki kılıcın kabzasıyla betona üç defa vurdu.

Duvar kendi kendine açıldı.

Kara Murat, çıkmadan önce dönüp geriye baktı.

Prenses İsabel hâlâ yerde kıvranıyordu.

Delikanlı hüzünlü bir sesle:

—Sana tekrar görüşürüz diyemeyeceğim. Prenses hazretleri, dedi. Çünkü ölüyorsun! Elveda!..

Bu sırada ilk şaşkınlıkları geçen muhafızlar korkunç çığlıklar atarak Kara Murat'ın üzerine doğru koşmaya başladılar.

Delikanlının kahkahası bu defa her zamankinden daha alaylı bir şekilde çınladı:

—Çok geç kaldınız acemi çaylaklar! Çok geç kaldınız!..

Sonra, acele etmeden yürüyerek çıkıp duvarın öbür tarafına geçti...

Adeta ulurcasına bağıran muhafızlar, Kara Murat'ın çıktığı yere vardıkları an kendi kendine kapanan duvarla karşılaştılar.

Hepsi de öfkeden kudurmuş bir halde uzun süre duvarı yumruklayıp tekmeledikten sonra yorularak umutsuz bir halde durdu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

8 MART 1985 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 580 ✲ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Kaçtı!.. Katil kaçtı! Eyvahlar olsun! Papa kızını öldüren haydudu yakalayamadığımızı öğrenirse hepimizi kazığa vurdurur! diye inlediler.

Ölüm korkusundan çeneleri titriyor, dizleri birbirine vuruyordu.

★ ★ ★

Prenses isabel ve adamlarının mahzendeki toplantısı sırasında Kara Murat, Kambur Rosselini'ye bir şeyler söylemiş adam buna önce şiddetle itiraz etmişti.

Kara Murat adama:

—Bu mahzenin, rahat rahat girip çıkılabilecek gizli bir kapısı var mı!? diye sormuştu.

Önce cevap vermek istemeyen Kambur Rosselini:

—Oraya girmeyi düşünüyorsan bunu aklından çıkar. Çünkü böyle bir hareket intihar etmekten farksız olur! demişti.

Adam, Kara Murat'ın bir çılgınlık yapmasından korkuyor, onun ölüme gitmesine gönlü razı olmuyordu.

Sonunda Kara Murat'ın ısrarına dayanamadı ve onu alarak bir dehlize götürdü.

Orada, Kambur Rosselini'den başka kimsenin bilmediği gizli bir kapı vardı.

Adam bu gizli kapıyı Kara Murat'a gösterdi, delikanlı içeri girdikten sonra bir eli kapıyı açan yay üzerinde, heyecanla beklelemeye başladı.

Duvarın öte tarafında neler olup bittiğini bilmiyordu ama Kara Murat'ın isyancılarla dövüştüğünden emindi.

Rosselini, kalp çarpıntıları içinde kapının açılmasını haber verecek işareti bekledi.

Heyecandan, vücudunun bütün sinirleri gerilmişti.

Dakikalar ağır ağır ilerledi ve nihayet Kara Murat kapının açılmasını işaret eden darbeleri vurunca Rosselini yayı hemen hareket ettirdi.

Kara Murat'ı sapasağlam karşısında gören Kambur Rosselini sevinçle:

—Çok şükür, dedi. Bir an buradan sağ çıkamayacağını sanmıştım!..

Kara Murat hafifçe güldü:

—Ben postu kolay kolay deldirmem dostum. İnan bana bunlar gibi daha bir çoğunun hakkından gelirim!

Rosselini ellerini ovuşturdu:

—Eh...Artık gidiyoruz sanırım!

—Acele etme... Bu sarayda daha yapacak işlerimiz var...

Rosselini'nin gözleri iri iri açıldı:

—Nee? Yine mi bela peşinde koşacaksın? Kendini ölüme atmaktan zevk mi duyuyorsun?

—Korkuyorsan sen gidebilirsin. Ama daha önce bana yukarıya çıkan yolu göster.

Kambur Rosselini boynunu büktü:

—Korkmasına korkuyorum ama seni yalnız bırakmayacağım. Söyle nereye gitmek istiyorsun?

Kara Murat bu soruya bıçak gibi keskin iki kelime ile cevap verdi:

—Papa'nın odasına!..

★ ★ ★

Papa Alonso Borgia ölüme mahkûmdu. Zalim adamın son saatleri yaklaşmıştı.

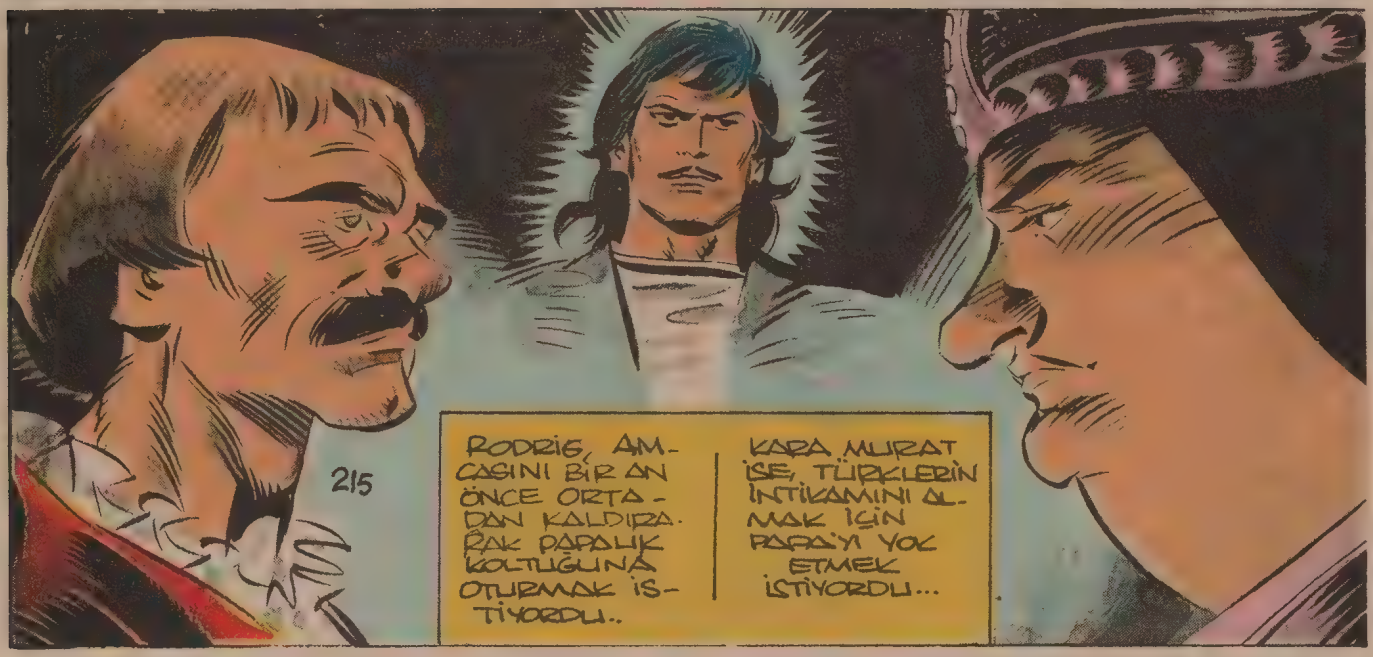

Onu hem yeğeni Rodrig, hem de Kara Murat öldürmek istiyordu.

Rodrig'i iktidar hırsı kudurtuyor, amcasını bir an önce ortadan kaldırarak papalık koltuğuna oturmak istiyordu.

Bunun için Büyücü Simon'dan o müthiş zehiri almıştı.

Kara Murat ise, öldürülen Türkler'in intikamını almak için Papa'yı yok etmek istiyordu. Ona karşı duyduğu kin kalbini yakıyor damarlarını tutuşturuyordu.

Papa'yı bu ikisinden biri öldürecekti ama hangisi?

Rodrig zehiri tercih ediyordu, Kara Murat ise bıçağı...

Kardinal Rodrig, amcasını zehirleme planları yaparken bir yandan da onu kuşkulandırmamak için aşırı bir saygı gösteriyor,

sahte bir sevgiyle onun karşısında eğiliyordu...

Papa Borgia, önünde iki büklüm olan yeğenine:

—Kalk! dedi. Kalk ve söyle... Durumumuz nasıl?

Kardinal Rodrig:

—Şato isyancılar tarafından kuşatıldı efendimiz, dedi. Ama onları durdurmak için bir şansımız var...

—Nedir o?

—Isyancıların elebaşısı olan Kont Manfredi'nin kızı elimizde tutsak bulunuyor..

Papa'nın gözlerinde ani bir umut kıvılcımı uçuştu:

—Maria Teresa mı?

—Evet...

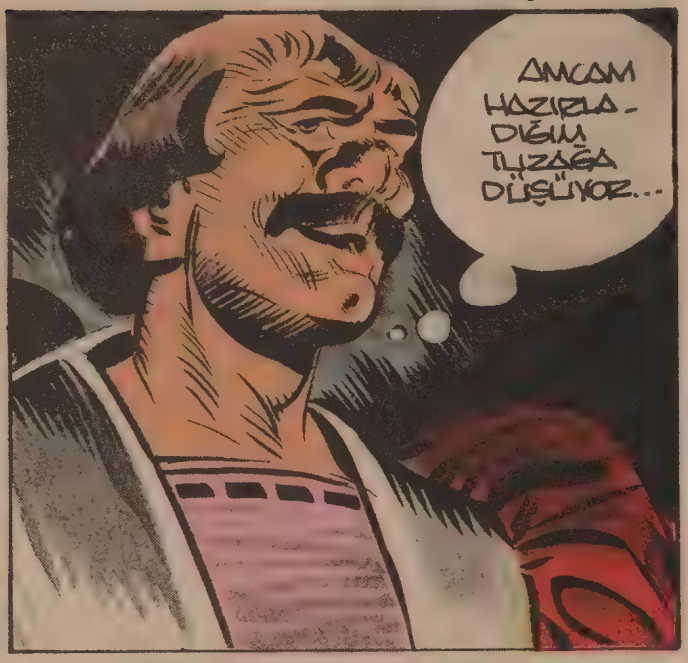

—O kaçmadı mı?

—Hayır efendimiz.. Kaçarken ben yakaladım. Şu anda onu dairemde mahpus tutuyorum!

Papa'nın içini yine birdenbire aşk alevleri sardı. İçinde bulunduğu büyük tehlikeye rağmen Maria Teresa'ya olan aşkını bir türlü kalbinden söküp atamıyordu:

—Demek senin dairende hapis ha? İyi, hemen oraya gidiyorum öyleyse...

Kardinal Rodrig'in gözleri zalim bir sevinçle parladı. Kurnaz adam içinden:

—"Amcam hazırladığım tuzağa düşüyor" diye söylendi.

Rodrig'in amacı Papa'yı kısa bir süre de olsa dairesinden uzaklaştırmak ve bu arada müthiş zehiri onun içki kupasına boşaltmaktı..,

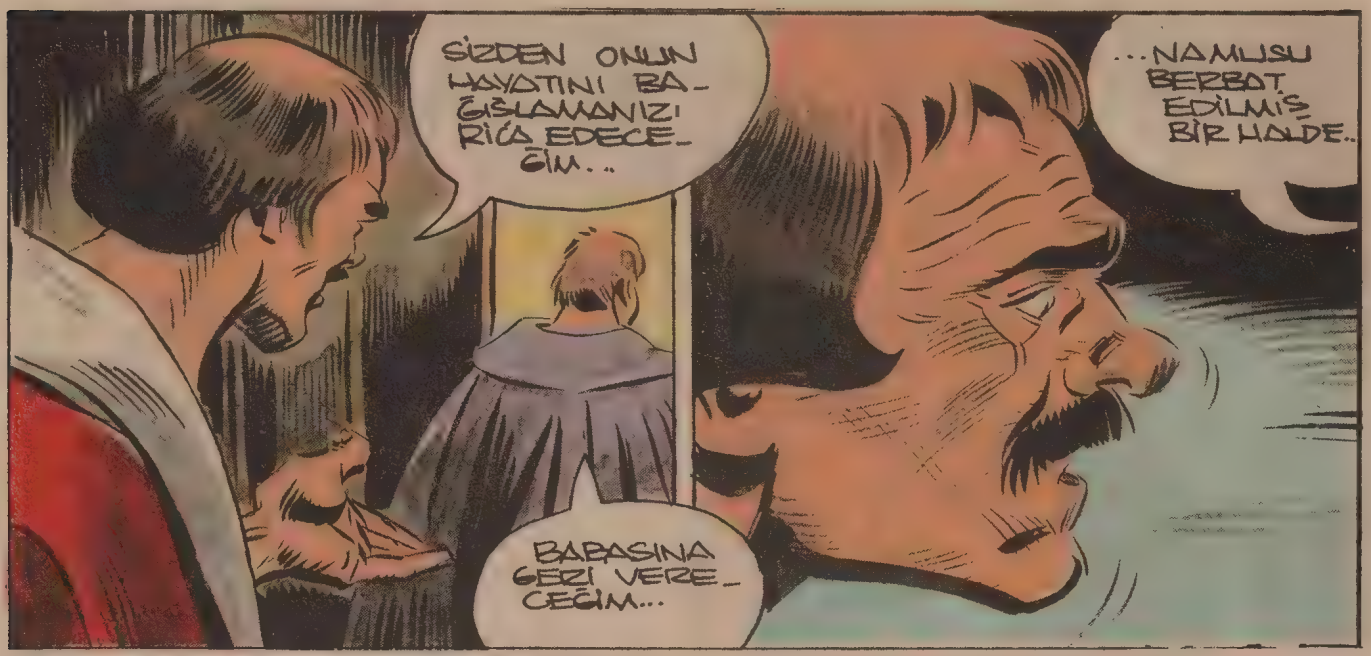

Papa Alonso her gece yatmadan önce mutlaka bir miktar şarap içer, daha sonra yatağına uzanırdı...

Papa salondan çıkmak üzereyken Rodrig seslendi:

—Efendimiz, sizden onun hayatını bağışlamanızı rica edeceğim...

—Kızı öldürecek değilim... Babasına geri vereceğim...

—O halde emredin bırakalım...

—Acele etme... Onu geri vereceğim ama ne halde bilmiyor musun?

—Ne halde?

—Namusu berbat edilmiş bir halde...

Papa Alonso bu sözleri söylerken öyle bir ihtirasa kapılmıştı ki, Kardinal Rodrig korkudan titredi. İçinden:

—"Alçak herif benim sevdiğim kıza tecavüz etmek istiyor, ama yakında belasını bulacak?" diye mırıldandı.

Papa aşk alevleri içinde tutuşarak salondan çıktıktan sonra, Kardinal Rodrig hızla onun yatak odasına girdi, özel içki dolabını açtı.

Burada özel olarak yapılmış on şişe kadar şarap vardı. Papa her gece yatmadan önce bu şaraptan bir bardak kadar içmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Dolaptaki bir rafta da iki kupa vardı. Bu kupalardan biri altın, öteki gümüştü. Papa Alonso, hiç ayırt etmeden bazen altın, bazen gümüş kupayı kullanırdı.

Kardinal Rodrig gümüş kupayı eline aldı. Hareketleri çok sakindi. Papa'nın geriye çabuk dönmeyeceğini biliyordu.

Küçük şişenin içindeki zehiri usul usul gümüş kupaya akıttı. Zehir kısa zamanda kuruyacak ve kupanın dibinde gayet ince bir toz kalacaktı...

—işte zehiri boşalttım! diye kinle söylendi.Bu gece gümüş kupayı kullanacağına eminim. Çünkü dün şarabı altın kupadan içmişti... Bugün sıra gümüşte...

Kupaya yeteri kadar zehir akıttıktan sonra ağzını sıkıca kapattığı şişeyi cebine koydu.Bir yandan da söylenmeye devam ediyordu

—Büyücü Simon'un dediğine göre, kupanın içinde kalan tozu gözle görmek mümkün değildir. El ile de fark edilemez. Zehir gümüşün içine siner. Hatta kupa silinse bile yine çıkmaz. Dudağını bu kupaya değdiren adam için kurtuluş çaresi kalmamıştır. Şiddetli zehirin etkisiyle hemen ölür.

Kardinal Rodrig'in çehresi korkunç bir hal almıştı. Yakında iktidar koltuğuna oturmak düşüncesi onu sevinçten deli ediyordu. Kendi kendine:

—Amcam, gümüş kupayı bu gece kullanmasa bile, yarın sabah kullanır ve gebe rir! diye homurdandı.

İşini bitirdikten sonra gümüş kupayı rafa, aldığı zaman ne durumda ise aynı şekilde büyük bir dikkatle koydu.

Koridorda ayak sesleri duyuluyordu.

Kardinal Rodrig hızla salona geçerek beklemeye başladı. Az sonra Papa Alonso rüzgar gibi hışımla içeri girdi:

—Alçak kız, yine kaçmış!

Kardinal Rodrig şaşırmış gibi haykırdı:

—Kaçmış mı? Fakat nasıl olur?

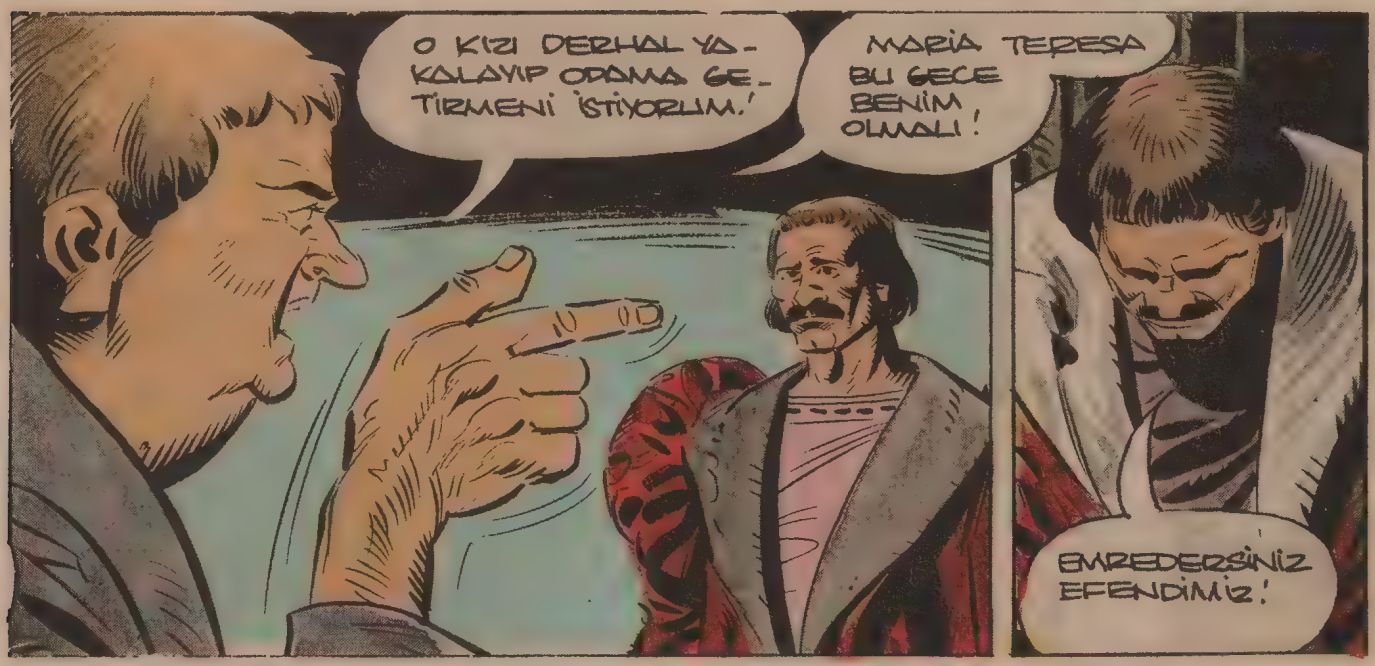

—Oda boş, kapı aralıktı... Koridora muhafız koymaman büyük hata...

—Siz oraya giderken kimsenin görmemesini istemiştim efendimiz...Bu yüzden koridoru boş bıraktım...

Papa gözlerini iri iri açarak öfkeyle kükredi:

—Bana bak Rodrig! O kızı derhal yakalayıp odama getirmeni istiyorum. Yoksa Kardinallik rütbeni geri alır, şatodan atarak isyancılara teslim ederim! Anlıyor musun! Maria Teresa bu gece benim olmalı!..

Kardinal Rodrig, sahte bir saygıyla iki büklüm olarak:

—Emredersiniz efendim, kızı derhal bulup getireceğim! dedi.

Geri geri çekilip kapıdan çıkarken, gözlerinden kin dolu şimşekler fışkırtarak:

—Alçak herif! diye mırıldandı. Sevdiğim kızı kendi elimle koynuna sokmamı istiyor. Bu kadar hainlik olur mu?

Sonra dişlerini gıcırdatarak ekledi:

—Az sonra zehirli kupadan şarabı içince bu azgınlığı bitecek. Tepine tepine öle-

cek! Gebersin!..

Amcasının birkaç dakika sonra öleceği düşüncesi Kardinal Rodrig'i sevindiriyordu. Kendisini hayatında hiç bir zaman bu kadar mutlu hissetmemişti. Vahşi bir sevinç kahkahası atmamak için kendisini güç tuttu.

★ ★ ★

Papa Alonso odasında yalnız kalınca

kalktı, kapıyı sıkı sıkı kilitledi. Her akşam yaptığı gibi kilidi yokladı.

Tam arkasına döndüğü vakit birden dondu kaldı. Dizlerinin bağı çözüldü adeta...

O kadar korkmuştu ki, haykırmak için ağzını bile açamadı...

Yüzü sararmıştı. Odanın içinde bir cin, bir şeytan peydah oldu sanıyordu.

Çünkü, karşısında Kara Murat duruyordu...

Genç adamın yüzünde, Papa'nın korkusuyla alay edercesine sakin bir ifade vardı.

Papa, zindanda çoktan öldü sandığı düşmanını karşısında görmenin dehşeti ile titreyerek kekeledi:

—Buraya beni öldürmeye mi geldin?

—Hayır, kurtarmaya...

Papa'nın şaşkınlığı arttı:

—Kurtarmaya mı? Neden kurtaracaksın? Hem önce buraya nasıl girebildiğini söyle:

Kara Murat:

—Yüz yıl önce bu şatoyu yapanlar, birçok gizli geçit de yapmışlar... dedi. Bir rastlantı sonucu buraya gelen gizli geçidi buldum...Bu kadar basit...

Papa korkudan titreyişini belli etmemeye çalışıyor,o anda müthiş bir caninin karşısında bulunduğunu düşünüyordu. İçinden:

—"Onu tuzağa düşürmeliyim. Aksi halde beni öldürecek. Önce vakit kazanmaya çalışmam gerek" diye mırıldandı.

Sonra yüksek sesle:

—Demek odama açılan gizli bir geçit var ha? diye sordu. Bu gizli geçidi ben bile bilmiyorum. Sen nasıl öğrendin?

—Dedim ya, bir rastlantı sadece...

—Eline bu fırsatı geçirdiğin halde beni öldürmeyeceksin demek?

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Öldürmeyeceğim demedim. Seninle görülecek bir hesabımız var. Ama şimdilik seni tehlikeli bir katilden kurtaracağım!

—Neden?

—Çünkü seni öldürmek isteyen katili de sevmiyorum. iğrenç bir herif...

—Demek beni öldürmek isteyen biri var...Ve bu katil şatonun içinde öyle mi?

—Evet...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

13 MART 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 581 ✻ FİYATI 30 KURUŞ ✻ KÖY DAMGALIDIR

Papa'nın vücudu birden öfkeyle gerildi, gözlerinde öfke kıvılcımları parladı. Boğuk bir sesle:

—Beni senden başka kim öldürmek isteyebilir? dedi. Düşmanım sensin. Şimdi avazım çıktığı kadar bağırıp imdat isteyeceğim!..

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle:

—Sakın ha! diye tehdit etti. Bağıracak olursan tavuk gibi kafanı koparırım..İstesem seni şimdiye kadar on defa öldürürdüm..

Kara Murat böyle derken şimşek gibi bir hızla hançerini çekmiş ve panter gibi atılıp keskin çeliği Papa'nın boğazına dayamıştı.

Papa ölümünün yakın olduğunu hissederek acı acı inledi:

—Yapma! Kıyma bana yiğidim! Beni öldürme seni dünyanın en zengin insanı yapayım..

Kara Murat Papa'yı bırakarak söylendi:

—Aptal aptal konuşma! Seni şimdilik öldürmeye niyetim olmadığını söyledim..

Papa Alonso:

"Doğru söylüyor". İstese bıçakla kafamı koparabilirdi. Demek bildiği müthiş bir şey var...Beni büsbütün şaşırttı" diye söylendi.

Sonra yüksek sesle sordu:

—Peki söyle öyleyse..Şu katil meselesini anlat. Beni bu şatoda kim öldürmek istiyor?

Kara Murat Papa'yı kolundan tuttu, sürüklercesine, içki dolabının önüne götürdü. Daha önceden, Papa'nın şüphesini artırmak için, dolabı biraz karıştırmıştı.

Papa dolabın halini görünce:

—Aaaa!...Açık! Bunu kim açtı? diye haykırdı.

Kara Murat soğuk bir sesle:

—Yeğeniniz Kardinal Rodrig! diye cevap verdi.

Papa'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Sararan yüzünde korku, titreyen sesinde nefret ifadesi vardı:

-Rodrig mi? Ah yılan herif! Ah alçak rezil! Zaten o haine bu kadar itimat etmem bile büyük hata!

Papa, titreyerek dolabı iyice gözden geçirdi. Baktıkça şaşkınlığı artıyordu.

—Vay alçak vay! Şarapları zehirledi demek ki...

—Kupalara bakın!

—Gördüm...Altın kupaya dokunulmuş..-Yerinde değil. Bu iki kupayı koyduğum yeri iyi bilirim. Gümüş kupa da yerinden hafifçe oynamış galiba?

—Evet...Ben gizli geçitten içeriye girdiğim sırada Kardinal Rodrig kupanın içine bir şeyler koyuyordu..

—Vay hain herif! Nankör köpek! Ben de onu evlat gibi büyütmüş, bağrıma basmıştım..Koynumda yılan beslemişim meğerse?!

Papa bu sözleri söylerken tir tir titriyordu. Kara Murat:

—Evet, dedi. Kardinal Rodrig bu gece veya yarın sabah şarap içeceğini düşünerek kupalardan birini zehirledi.

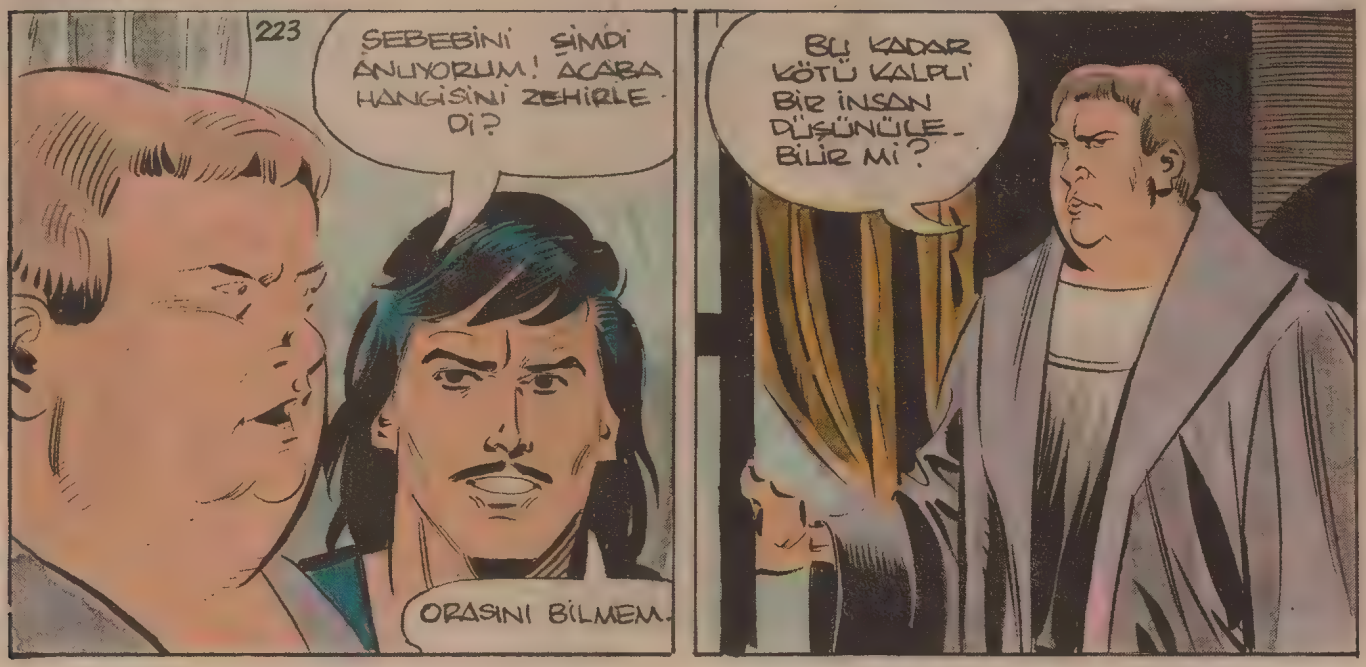

—Yılan!..Biraz önce yanımdan çıkarken yüzünün sararmış olması boş değilmiş. Sebebini şimdi anlıyorum! Acaba hangisini zehirledi?

—Orasını bilmem..Sadece kupalardan biriyle oynadığını gözlerimle gördüm.

Papa inledi:

—Tanrım! İnsanların kalbine bu kadar kötülük girebilmesi mümkün müdür? Bu kadar kötü kalpli bir insan düşünülebilir mi?

Kara Murat acı bir sesle:

—Etme bulma dünyası bu Papa hazretleri, dedi. Sen de az kötülük yapmadın!..

Papa, Kara Murat'ın kolunu yakaladı. Dişlerini gıcırdatarak ısrarla sordu:

—Emin misin? Kupalardan ikisini, ya da

şarabı zehirlemiş olduğunu iyice biliyor musun? Gözlerinle gördün mü?

—Evet..Ama hangisinin zehirli olduğunu bilmiyorum..

Papa şarap şişesini yakaladı. Bir masanın üzerine koydu. Şarap şişesinin yanına da iki kupayı yerleştirdi. Sonra Kara Murat'ın yüzüne bakarak alaylı bir sesle dedi ki:

—Bak şimdi ne yapacağım? Sen şu küçük odaya saklan. Kapıyı aralık bırak, oradan seyret. Yeğenim olacak o rezil herife nasıl bir oyun oynayacağım?

Kara Murat, elinde tuttuğu bıçağı tehdit edercesine göstererek:

—Bana bak, dedi. Yeğenine istediğin oyunu oynayabilirsin.

...Ama bana oyun oynamaya kalkacak olursan, bu bıçak, iki kürek kemiğinin arasına gömülür. Bunu böyle bil!

Papa boynunu büktü:

—Ne yaman bir nişancı olduğunu biliyorum. Zaten hayatım senin elinde..İzin ver yeğenimden intikamımı alayım!..

Kara Murat cevap vermeden yandaki odaya geçti.

Papa hızlı hızlı çıngırağı çaldı. Sonra kapıyı açtı. Acele ile koşup gelen uşağa yüksek sesle:

—Kardinal Rodrig'i buraya çağır! diye emretti.

Beş dakika geçmeden Kardinal Rodrig kapıyı vurarak içeriye girdi:

—Buyurun efendimiz, beni emretmişsiniz!

Papa Alonso hiç telaş göstermeden, büyük bir soğukkanlılıkla Kardinal'e döndü. Sesi inanılmayacak kadar sakin ve yumuşaktı:

—Rodrig, evladım, biraz canım sıkıldı. Benimle birlikte şu şaraptan içmen için seni buraya çağırdım!

Kardinal Rodrig birden sapsarı kesildi. Dudakları morardı, gözleri büyüdü. Başı dönmeye başlamıştı:

—Aman efendimiz..diye güçlükle kekeledi.

Papa babacan bir tavır takınarak sordu:

—Ne o evladım? Ne oluyorsun? Sana şarap ikram etmek istiyorum. Bunda telaş edecek ne var?

—Telaş etmiyorum efendimiz...Ama bana bahşettiğiniz bu büyük şerefe layık mıyım, diye düşünüyorum.

Papa sinsi sinsi güldü:

—Layık mıyım ne demek? Sen benim akrabam değil misin? Oğlum gibi severim seni..

Kardinal Rodrig bayılmamak için kendisini güç tutuyordu. O anda çektiği ıstırap büyüktü. Derin bir korku içinde:

"—Ne müthiş!..Öleceğim!" diye düşündü. Zaten odaya girer girmez durumun kötülüğünü anlamış ve aklından:

"—Eyvah! Amcam her şeyi anladı galiba? Mahvoldum!" düşüncesi geçmişti.

Papa soğukkanlı bir tavırla iki kupaya da şarap koydu.Sonra, sesine en tatlı ifadeyi vermeye çalışarak:

—Buyur yavrum! dedi.

Kardinal Rodrig son bir umutla:

—Hangi kupayı alayım efendimiz! diye sordu.

Papa Alonso, aldırış etmez bir tavırla dudaklarını bükerek:

—Canının istediğini al evladım! dedi. Aramızda teklif mi var?

Kardinal Rodrig'in kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi şiddetle çarptı, kurtulma umudunun arttığını düşündü.

Demek ki amcası, henüz bir şey bilmiyordu.

Titreyen elini altın kupaya doğru uzatarak:

İzin verirseniz altın kupayı alayım amcacığım! dedi. Çünkü ep altın kupadan şarap içme özlemini çektim.

—Hay hay yavrum, dilediğini seç..

Kardinal Rodrig, altın kupayı iki eliyle birden tuttu. Tüm çabasına rağmen elleri yaprak gibi titriyordu.

Kupayı ağzına götürüp, içindeki şarabı son damlasına kadar içti.

Bir yandan da:

"—Gümüş kupadaki şarabı da o içecek..İçecek ve geberecek!" diye düşünüyordu.

Fakat Papa gümüş kupayı almadı. Kısa bir süre Kardinal Rodrig'i kinle süzdükten sonra, gümüş kupayı ona göstererek:

—Bunu da iç! diye emretti.

Rodrig birden tokat yemiş gibi sarsıldı. Amcasının tüm gerçeği bildiğini nihayet anlamıştı. Diz çökerek:

—Aman efendimiz..diye yalvardı.

Papa şaşırmış gibi:

—Deli mi oluyorsun Rodrig? diye sordu.

Kardinal Rodrig ağlamaklı bir sesle:

—Acıyın bana efendimiz, dedi. Gençliğime acıyın. Bu yaşta nasıl öleyim?

—Ölmek mi? Bu nasıl söz? Sana kim öleceksin diyor? İnsan biraz şarap içmekle ölür müymüş? İşte bak, ben nasıl içiyorum?

Papa Alonso, altın kupaya şarap doldurarak havaya kaldırdı. Artık, altın kupanın değil, gümüş kupanın zehirli olduğunu öğrenmişti.

Altın kupanın içindeki şarabı çok lezzetli buluyormuş gibi ağzını şapırdata şapırdata son yudumuna kadar içti, içinde bir şey bırakmadı.

Sonra Kardinal Rodrig'in kulağının dibinde top gibi gürleyen korkunç bir sesle emretti:

—İç! İç diyorum sana..Ya içersin, ya da cellata gidersin!

Kardinal Rodrig:

—Elveda hayat! diye hıçkırarak gözlerini yumdu ve zehirli şarabı içti.

Papa vahşi bir kahkaha kopardı:

—Eeee, Rodrig! Nasılsın bakayım? Tasarladığın cinayeti yapabilecek misin? Beni zehirlemek fikrinde ısrar ediyor musun?

Kardinal Rodrig inledi:

—Ölüyorum!...

Papa Alonso kükredi:

—Geber alçak herif!...Geber hain! Benim için hazırladığın ölüme sen git. Kazdığın kuyuya kendin düştün!

Kardinal Rodrig son saniyelerini yaşadığını biliyordu.

—Nasıl...Nasıl anladın seni zehirleyeceğimi?

Papa hain hain güldü:

—Seni Kara Murat ele verdi.

—Kara Murat mı? Ah şeytan!..Allah belasını versin onun..Hepimizi öldürecek..Sen de onun elinden kurtulamayacaksın..

Zehir yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Rodrig sarsıldı, dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü mosmor kesilmişti:

—Ayaklarımda derman kalmadı. Vücudumu bir soğukluk kaplıyor. Aman yarabbi! Bu ne müthiş soğukluk. Vücudum katılıyor sanki...

ROMA'DAKİ ŞEYTAN

Papa, can çekişen yeğeninin karşısında kahkahalarla gülüyordu:

—Geber melun! Hainliğin sonu budur!

Kardinal Rodrig son bir gayretle başını doğrulttu, dudakları hafifçe hareket etti:

—Çok sevinme! Kara Murat seni de öldürecek..

Bu sırada Kara Murat'ın sesi duyuldu:

—Yeğenin doğru söylüyor! Sıra sende Papa hazretleri!

Papa Alonso ansızın çılgın gibi atıldı, duvarın yanından sarkmakta olan bir kordonu bütün gücüyle çekti. Aynı anda salonu bir alev dalgası sardı..

Gizli bir mekanizmanın ateşlediği barutlar, perdeleri tutuşturdu, salon alev alev yanmaya başladı.

Kara Murat ok gibi atıldı ama Papa açılan gizli kapıdan bir anda kayboluverdi.

Kara Murat:

—Her şey düşündüğüm gibi oldu fakat herifi kaçırdık! diye söyledi. Düşmanlarından biri yok olmuş ama asıl düşmanı kaçmıştı.

Delikanlının yanıbaşında beliren Kambur Rosselini:

—Kardinal kendi tuzağına düşüp cezasını buldu! dedi. Sonra büyüyen yangının korkunç çatırtılarını dinleyerek telaş içinde seslendi:

—Biz de geldiğimiz yoldan kaçsak iyi olur. Yoksa diri diri yanacağız!

Odayı birden siyah dumanlar kapladı. Kızıl alevler her yeri korkunç bir şekilde sarmaya başladı...

Şato cayır cayır yanmaya başlamıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

20 MART 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 582 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Kara Murat dişlerini gıcırdatarak:

—Kebap bile olsam Papa'yı ele geçirmeden bu saraydan dışarıya adımımı atmam. O melun da cezasını bulmalı! diye homurdandı...

★ ★ ★

Maria Teresa kapatıldığı odada umutsuz bir şekilde dolaşıyordu.

Kardinal Rodrig'in kendisini buraya kapattığı andan beri odaya kimse uğramamıştı...

Genç kız her an ölümü bekliyordu.

Kararını vermişti...

Kısa, sade,fakat müthiş bir karardı bu...

Cesur kızın küçük bir hançeri vardı. Keskin, sivri, çelik bir hançer...

Maria Teresa kendisini bununla koru-

yacaktı.

Kardinal Rodrig alçakça bir tecavüze kalkışırsa, genç kız hançeri kendi göğsüne saplayacak fakat sefil adama teslim olmayacaktı...

Kararı kesindi.

Ölümden hiç korkusu yoktu...

Bir an Kara Murat'ı düşündü. Şu anda kimbilir neredeydi?

—Öldüğümü haber alınca herhalde çok üzülür! diye mırıldandı.

Genç kız pencerenin yanına dayanmıştı. Tiber nehrinin bulanık sularına bakarken, aşağıda rıhtımda kambur bir adam gördü... Bu adam başını Maria Teresa'ya doğru kaldırarak:

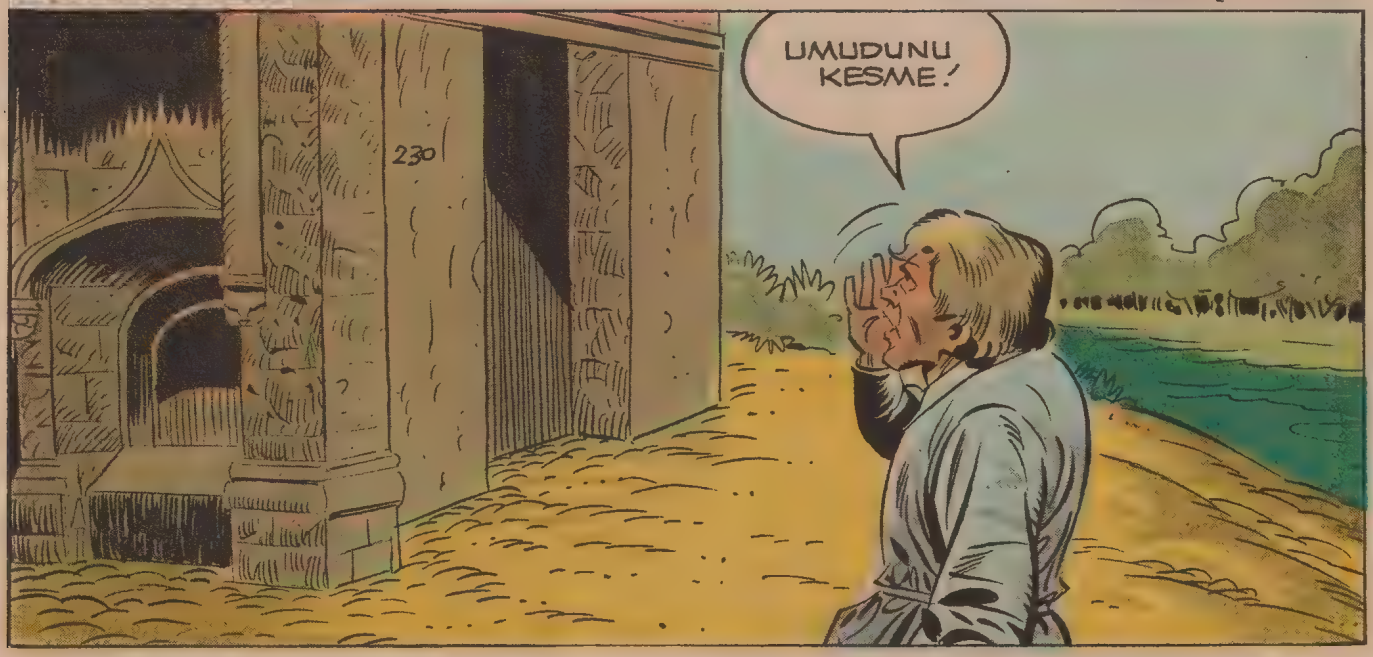

—Umudunu kesme! diye bağırdı.

Maria Teresa Kambur Rosselini'yi tanımıyordu. Kalbi heyecanla çırpınarak kendi kendine söylendi:

—Kim bu adam? Bana neden seslendi. Acaba yardım mı edecek? Hem nasıl yardım edebilir?

Tekrar aşağıya baktığında, adamın ortadan kaybolmuş olduğunu gördü, içeri çekildi bir koltuğa yığılırcasına oturarak:

—Umut, öyle mi? diye mırıldandı. Acaba benim için hâlâ umut var mı? Ah, bu mümkün olabilseydi.. Gerçekten ümit edebilseydim..Ne kadar iyi olurdu!...

Birdenbire koridorda telaşlı ayak sesleri duyuldu. Genç kız hemen ayağa kalktı. Kilitte bir anahtar döndü ve....

İçeriye Papa Alonso girdi.

Gözleri ihtirasla parlayan Papa'nın böyle ansızın karşısına çıkışı zavallı kızı korkuttu...Acı bir çığlık atarak iki adım geriye çekildi..

Maria Teresa'nın sapsarı kesilen dudaklarının üzerinde en büyük ıstıraplardan en müthiş felaketlerden daha acı bir gülümseme belirdi.

Onun bu halini gören olsa mutlaka delirdiğini sanırdı...

Genç kız hızla hançerini çıkardı kendi göğsüne saplamak üzere yukarıya kaldırdı:

—Elveda hayat!..Elveda gençlik! diye inledi.

Hançeri göğsüne indirmek üzereyken Papa ok gibi onun üzerine atılarak bileğini sımsıkı yakaladı ve öyle müthiş sıktı ki genç kızın parmakları gevşedi, hançer elinden düştü.

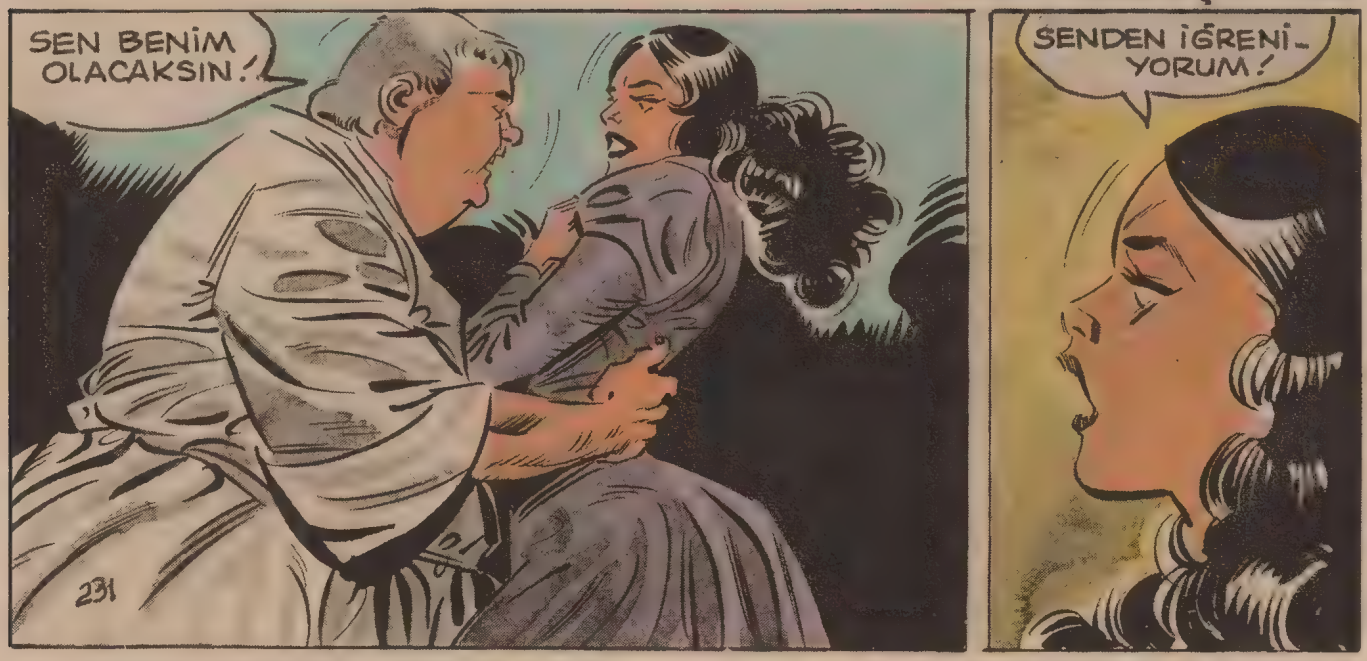

Şehvetle kıpkırmızı kesilen yüzünü Maria Teresa'nın yüzüne yaklaştıran Papa Alonso'nun gözleri fırıl fırıl dönüyor göğsü körük gibi kalkıp iniyordu. Adam hırıltılı bir sesle:

—Seni seviyorum Maria Teresa, dedi. Sen benim olacaksın...

Maria Teresa, vücudunu saran kalın kollardan kurtulmak için çırpındı:

—Alçak canavar! Bırak beni! Senden iğreniyorum!

Papa Alonso zalim bir kahkaha attı:

—Benden nefret ettiğini biliyorum... Ama ben seni seviyorum. Seni istiyorum. Mutlaka benim olacaksın. Hatta şimdiden benim olduğunu söyleyebilirim...

Maria Teresa:

—Asla! Asla! diye hıçkırdı.

Papa iğrenç dudaklarını, genç kızın dudaklarına yapıştırmak istedi. Bir yandan da:

—Benimsin! Bana teslim olacaksın! diye söyleniyordu.

Şatoda telaşlı gürültüler konuşmalar, haykırışlar devam ediyordu. Yangın her geçen an büyümekteydi. Ama gözlerini şehvet bürüyen Papa'nın yangını da şatoyu saran isyancıları da düşündüğü yoktu...

Maria Teresa bütün gücüyle çırpındı zalim adamın kolları arasından sıyrılarak pencereye doğru koştu...

Niyeti camdan Tiber nehrine atlayarak canına kıymaktı..

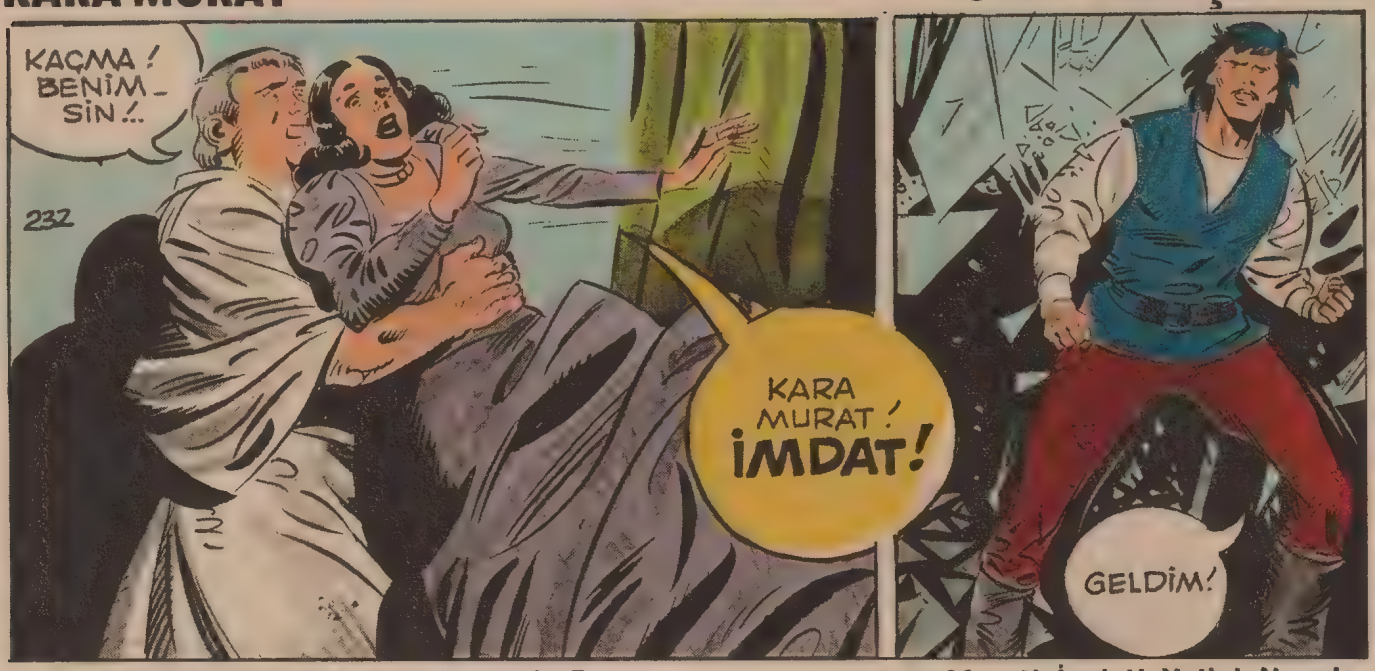

Ama tam pencereyi açacağı sırada Papa Alonso yetişerek onu belinden kavradı bir eliyle diri göğsüne yapışarak şehvet dolu bir sesle tekrarladı:

—Kaçma! Benimsin!... Benim olacaksın!...

Ölüm derecesine gelmiş olan genç kızın gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanıyor hıçkırıyor, yalvarıyor, yardım istiyordu:

—Kara Murat! İmdat! Yetiş! Neredesin!...

Papa genç kızın bu haykırışlarına alaylı bir kahkaha ile cevap verirken sert bir ses gökgürültüsü gibi patladı.

—Buradayım Maria Teresa! Geldim!..

Aynı anda salondaki büyük pencerenin camları parça parça oldu. Kara Murat gülle gibi odanın ortasına atıldı...

Dehşet içinde kalan Papa:

—Kara Murat! İblis herif! Yine sen ha? diye kekeleyerek geri çekilirken Maria Teresa heyecandan bayılarak yere düştü...

★ ★ ★

Kara Murat nasıl gelmişti?

Yüzlerce odası bulunan şatoda Maria Teresa'nın kapatıldığı odayı nasıl bulmuştu?

Bunun cevabı gayet basitti. Zehirli şarabı içtikten sonra ölmek üzere olan Kardinal Rodrig, Papa'dan intikamını almak için kızın kapatıldığı odayı Kara Murat'a söylemiş ve yerini tarif etmişti..

Kara Murat ve Kambur Rosselini dumanların sardığı koridorlardan geçerek dışarı çıktılar.

İki dakika sonra şatonun bahçesine dikilmiş tunç bir heykelin dibine varmışlardı.

Rodrig'in tarifine göre, Maria Teresa'nın kapatıldığı oda birinci kattaydı.Ama birinci katın yüksekliği en az on metreydi.

Kara Murat karşılaşacağı zorlukları ve güçlükleri derhal anladı.Gözlerinde çaresizliğin verdiği çılgınca bir cesaretin ateşi parlamaya başladı.

Kambur Rosselini'yi kolundan tutarak sarstı:

—Bana bak Rosselini.. Yardımına ihtiyacım var. Ben buradan yukarı tırmanarak odaya girince sen hemen şatonun büyük kapısına koşacaksın. Orada iyi bir yere saklan. Beni avluda görür görmez derhal kapıya hücum et.. Karşı koymak isteyeni düşünmeden öldür!...

Kambur Rosselini:

—Dediklerini yapabilmem için silaha ihtiyacım var! dedi.

Kara Murat hançerini çıkararak ona uzattı:

—Al, bunu kullan!.. Ne yaparsan yap ama şatonun dış kapısını serbest bulundur...

—Peki... Kapıyı serbest bulunduracağıma emin olabilirsin... Bunun için her şeyi yapacağım!....

—Sağol...Şimdi şu heykele tırman...

—Neden o?...

—Heykelin yüksekliği, Maria Teresa'nın penceresine çok yakın.. Sen heykelin tepesine tırmanacaksın. Ben de senin omuzlarına basıp yükseleceğim. O zaman ellerim tam pencerenin pervazına yetişecek seviyeye gelir...

Kambur Rosselini'nin gözleri faltaşı gibi açıldı:

—Ama çılgınlık bu... Düşersek parça parça oluruz...

—Hayatta tehlikeyi göze almadan başarıya ulaşmak mümkün değildir dostum.. Sen heykele sıkıca basarsan düşmezsin..Düşecek olan biri varsa o da benim...

Kambur Rosselini, Kara Murat'ı her geçen an biraz daha seviyordu.. Başını sallayarak:

—Sen delisin vallahi! dedikten sonra ileriye atılarak heykelin kaidesi üzerine sıçradı.

Görünüşünden umulmayacak kadar çevik ve güçlü olan Rossalini dev heykelin yukarılarına doğru tırmanmaya başladı:

—Kollarına geldim...

—Daha çık...

—Omuzlarına geldim...

—Başına kadar çık ve ayakta dur...

Kambur Rosselini Kara Murat'ın emrini yerine getirirken tir tir titriyordu...

Zavallı adamın iki ayağı müthiş heykelin başına yapışmış gibiydi.. Kollarını vücudunun iki yanına sıkı sıkı bitiştirmiş bir halde ayakta duruyordu...

Biraz kımıldasa veya başı dönmüş olsa aşağıya düşecek ve heykelin mermer kaidesi üzerinde kafası parçalanacaktı.

Bu sırada Kara Murat da çevik hareketlerle heykele tırmanmış ve omuzlarına basarak ayağa kalkmıştı.

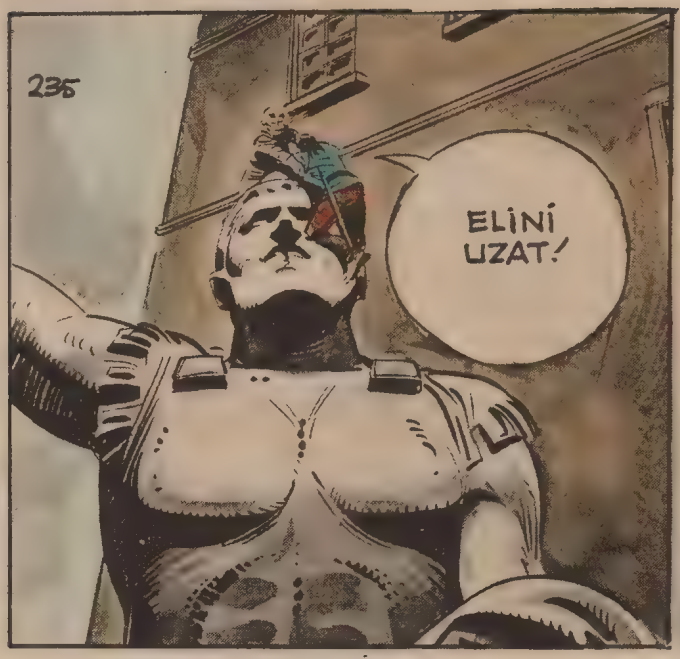

Kambur Rosselini'ye:

—Kendini iyi tut! diye emir verdi.

—İyi tutuyorum beyzadem...

Kara Murat adamın bacaklarından yukarı doğru tırmanarak beli hizasına kadar geldi..

—Elini uzat...

Kambur Rosselini dirseğini vücuduna bitişik olarak büküp elini Kara Murat'ın ayağının altına tuttu.

Kara Murat, Rosselini'nin eline basarak yavaş yavaş doğruldu...

Akıllara durgunluk veren bir cambazlık olayıydı bu...

Çok tehlikeli ve ürperticiydi...

Seyircisi olmayan müthiş bir gösteriydi...

İkisinin de yere düşüp parça parça olmaması için Kara Murat'ın nasıl dengeli nasıl muntazam tırmandığını anlatmaya gerek yok...

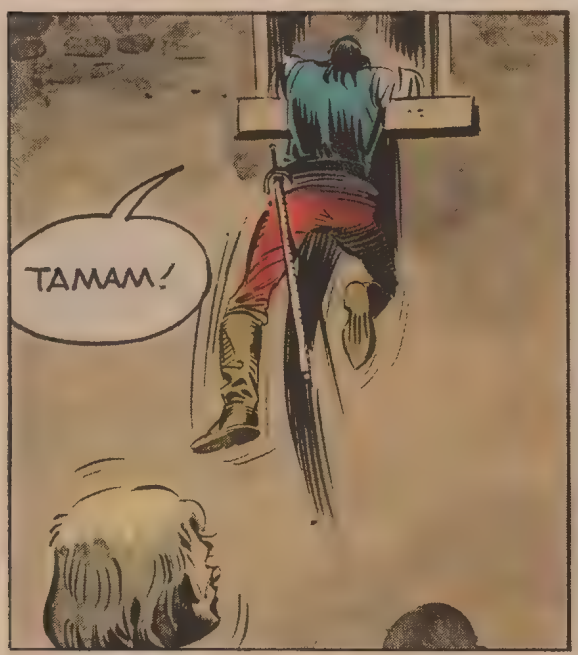

En ufak bir hata ikisinin de ölümü demek olurdu...

Umutsuzlukla karışık müthiş bir azim ve cesaretin güç verdiği Kara Murat imkansız gibi görünen bir olayı başarmış ve az sonra Rosselini'nin omuzları üzerinde yükselerek ayağa kalkmıştı...

Kollarını kaldırınca parmaklarının ucuyla pencerenin kenarını tutabildi. O anda Kambur Rosselini omuzlarındaki ağırlığın birdenbire kaybolduğunu hissetti...

Kara Murat güçlü kollarıyla kendisini yukarıya çekip pencereye tırmanırken Rosselini hızla heykelden aşağıya indi..

Ayağını yere bastıktan sonra derin bir soluk alarak başını yukarıya kaldıran adam Kara Murat'ın odanın penceresinde kaybolduğunu gördü. Hemen şatonun dış kapısına doğru koştu...

★ ★ ★

Kara Murat ile Papa Alonso şimdi karşı karşıya idi...

Adamın gözleri dehşetle büyümüştü. Bu yabancı gençten çok korkuyordu..

Hızla atıldı. Yandaki kordona asılarak çıngırağı çalıp yardım isterken duvara çap razlama asılmış antika kılıçlardan birini kaparak savunma durumu aldı.

Bir yandan da:

—Kara Murat çok kuvvetli.. Onunla baş etmeme imkan yok. Ama birkaç dakika oyalayabilirim. Bu da bana yeter! diye

düşünüyordu.

O zamana kadar askerler yetişir ve bu haydudu derhal öldürürlerdi.

Papa gençliğinde çok iyi bir silahşör dü. Gerçi şimdi yaşlanmıştı ama yine de kendisini iyi savunacağına inanıyordu. Biraz zaman kazanması kurtulması için yeterliydi.

Kara Murat:

—Gebereceksin! diye onun üzerine atıldı.

Papa yaşından umulmayacak kadar çevik bir hareketle geriye sıçradı ve bir masayı kendisine siper alarak yalvardı:

—Yapma Kara Murat! Beni öldürmek sana ne kazandıracak? Gel seninle bir anlaşma yapalım.. Sana iki katır yükü altın veririm.. Ömür boyu harcayamayacağın kadar büyük bir servetin sahibi olursun...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

27 MART 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 583 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Senin altınların, kalleşçe zehirlediğin Türkleri geri getirebilir mi?

—Onlar öldü... Ölenle ölünmez. Benim ölmemin onlara bir faydası olmaz ki.. Haydi inadı bırak Kara Murat.. Biraz mantıklı ol...

Kara Murat masanın çevresinden dolaşıp Papa'nın üzerine doğru yürüdü, aralarında iki adım kalınca durdu. Artık Papa'nın kaçacağı yer kalmamıştı...

İkisi de tüyleri ürpermiş bir halde birbirinin yüzüne bakıyor, ikisi de tetikte bekliyordu.

Bu bakış ve bu sessizlik müthişti.

Birden kapı gürültüyle sarsıldı.. Askerler çığlıklar atarak kalın, sağlam kapıyı tekmeliyor, kırmaya çalışıyorlardı.

Kara Murat hızla o yana doğru dönünce

Papa bunu fırsat bildi ve elindeki kılıcı şimşek gibi uzattı...

Keskin çelik Kara Murat'ın omuzunu sıyırıp geçti delikanlının canı fena yandı ama ona fazla bir zarar vermedi.

Gözlerinden ölüm şimşekleri fışkırtarak dönen Kara Murat'ın kolu zembereği boşanmış bir yay gibi ileri fırladı ve elindeki kılıç Papa'nın göğsüne saplandı.

Korkunç bir çığlık salonun camlarını titretti:

—Aah!.. Yandım!..

Kara Murat kısık dişlerinin arasından kinle homurdandı:

—Bunu sen istedin!

Papa ağır şekilde yaralanmıştı.

Göğsünün üzerinde kırmızı ve parlak bir leke hızla büyüyordu.

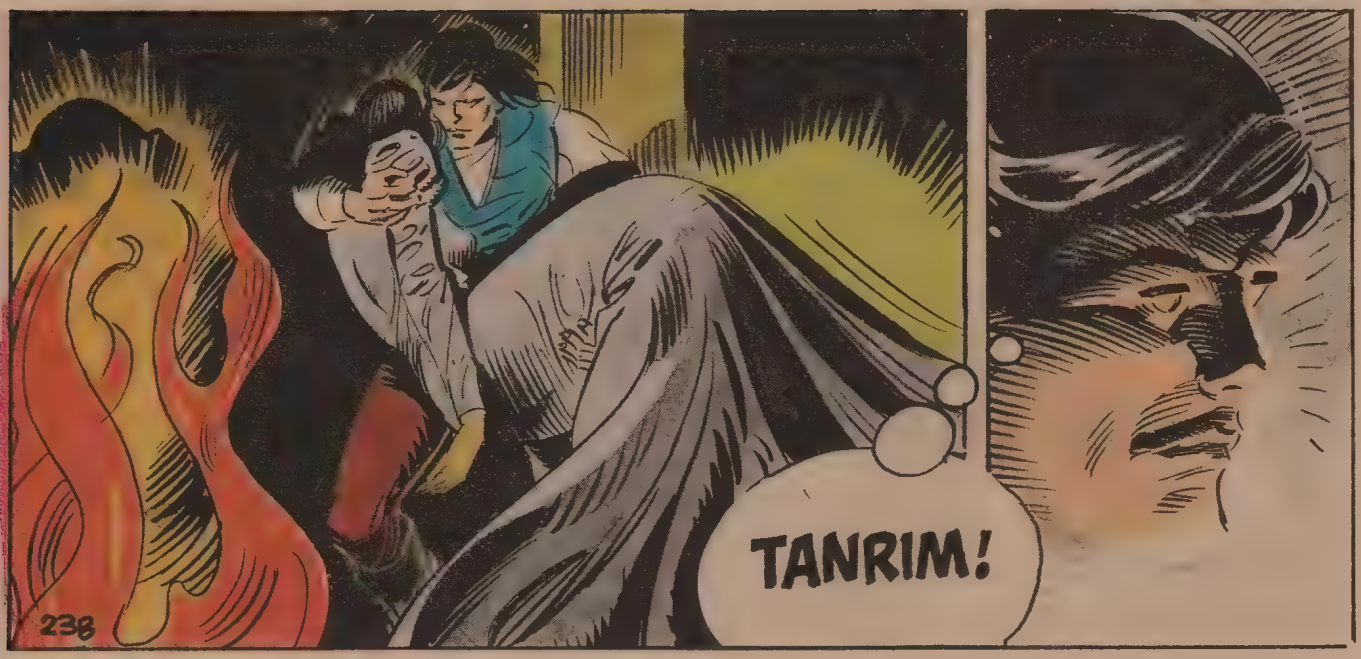

Adam inleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve yüzükoyun yere yıkıldı...

Kara Murat vakit kaybetmeden Maria Teresa'nın yanına koştu...

Zavallı kız hâlâ baygın yatıyordu.

Delikanlı onu kucağına aldı. Gözlerinde derin bir sevgi ışığı vardı.

Askerler, küfürler edip tehditler savurarak hâlâ büyük kapıyı kırmaya çalışıyorlardı.

Kara Murat geri geri çekildi. Askerlerin zorladığı kapının tam karşısında bulunan küçük bir kapının önünde durdu ve bir tekmede ardına kadar açarak koridora fırladı.

Hızla ilerledi.

Fakat koridorun ortasına varmadan durmak zorunda kaldı. çünkü önünü siyah bir duman kaplamıştı. İleride, merdivenden kıpkızıl alevler yükseliyordu.

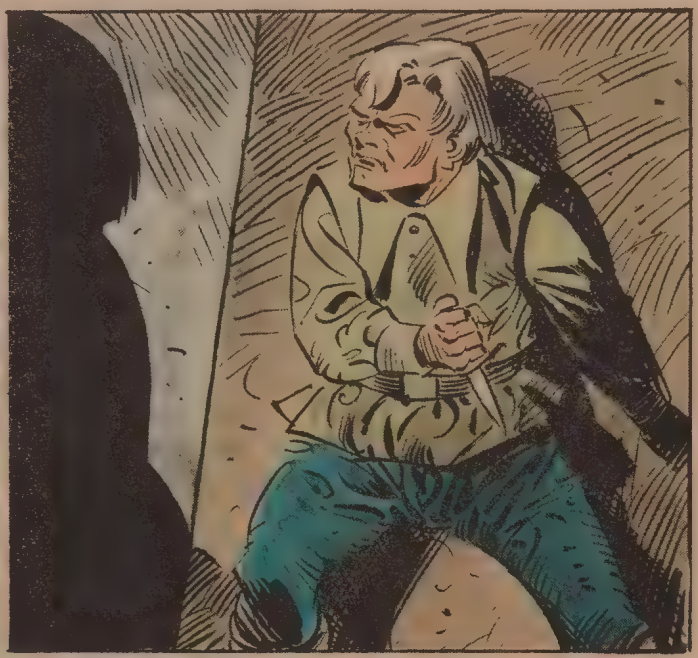

Bu duman ve ateşin arasından nasıl geçecekti?

"—Tanrım! Diri diri yanacağız galiba?" diye söylendi.

Alevden diller, korkunç çatırtılarla yaklaşıyor, yangın, her geçen an büyüyordu.

★ ★ ★

Kambur Rosselini heykelin üzerinden indikten sonra dış kapıya doğru koşarken, şatonun zemin katındaki kapılardan birinin açıldığını ve buradan bir adamın çıktığını gördü.

Rosselini hançerini elinde sımsıkı tutuyordu.

Bir köşeye sinerek sabırla bekledi. Bıçağı tam adamın kalbine indirmek üzereyken, ortalığı aydınlatan bir ışık ona bu adamı tanıttı:

—Anton bu... Dev Anton!

Anton, Kambur Rosselini'yi görünce:

—Vay, sen misin! diye bağırdı. Ne arıyorsun burada? Kara Murat nerede?

Rosselini, Anton'un yeraltı mahzeninde kendisini Kara Murat'la beraber gördüğünü biliyordu. Parmağını uzatarak çatır çatır yanan şatoyu gösterdi:

—Orada...

—Deli mi ne? Orada ne yapıyor?

—Sevgilisini kurtarmaya çalışıyor.

—Çılgınlık bu... Ateş her yanı sarmak üzere... Eğer birkaç dakikaya kadar çıkmazsa diri diri yanmaktan kurtulamaz.

Kambur Rosselini acı acı gülümsedi:

—İyi ya!.. Sen de yaman bir düşmandan kurtulmuş olursun...

Anton itiraz etti:

—Hayır! Ben onun böyle ölmesini istemiyorum... Onu yakalayıp teke tek dövüşerek bileğimin hakkıyla yenmeliyim.

—Teke tek dövüşte, Kara Murat gibi bir kavga adamını yenmek kolay değil...

Anton düşünceli bir tavırla başını salladı:

—Biliyorum... Babam da bana böyle söylemişti,.. Beni yetiştirip, elime kılıcı verdiği gün "Bak oğlum" demişti. "Artık Avrupa'da yenemeyeceğin silahşör kalmadı... Yalnız bir kişi hariç..."

Ben öfke içinde:

—Kim o bir kişi? diye bağırdığımı hatırlıyorum. Babam: "Kara Murat diye bir silahşör var... Müthiş bir Türk... Hayatta yenemediğim tek insan o...

– Belki sen onu yenersin... Ama çok dikkatli ol. Bir gün onunla karşılaşırsan, Kara Murat'ın seni yenebilecek tek kişi olduğunu unutma!"

—Demek bunun için Kara Murat'la dövüşmek istiyorsun.

—Evet!.. Onu yenip, Avrupa'nın en güçlü silahşörü olduğumu ispatlamalıyım.

—Kime ispat edeceksin?

—Kendime...

—Onu öldürecek misin?

—Evet...

Bu sırada şatonun içinde kıyametler kopuyor, korkunç çığlıklar duyuluyordu.

Alevler pencerelerden dışarıya fışkırıyor, ara sıra birtakım insan gölgelerinin oraya buraya koştukları görülüyordu.

Büyük kapıda muhafızlık yapan on as-

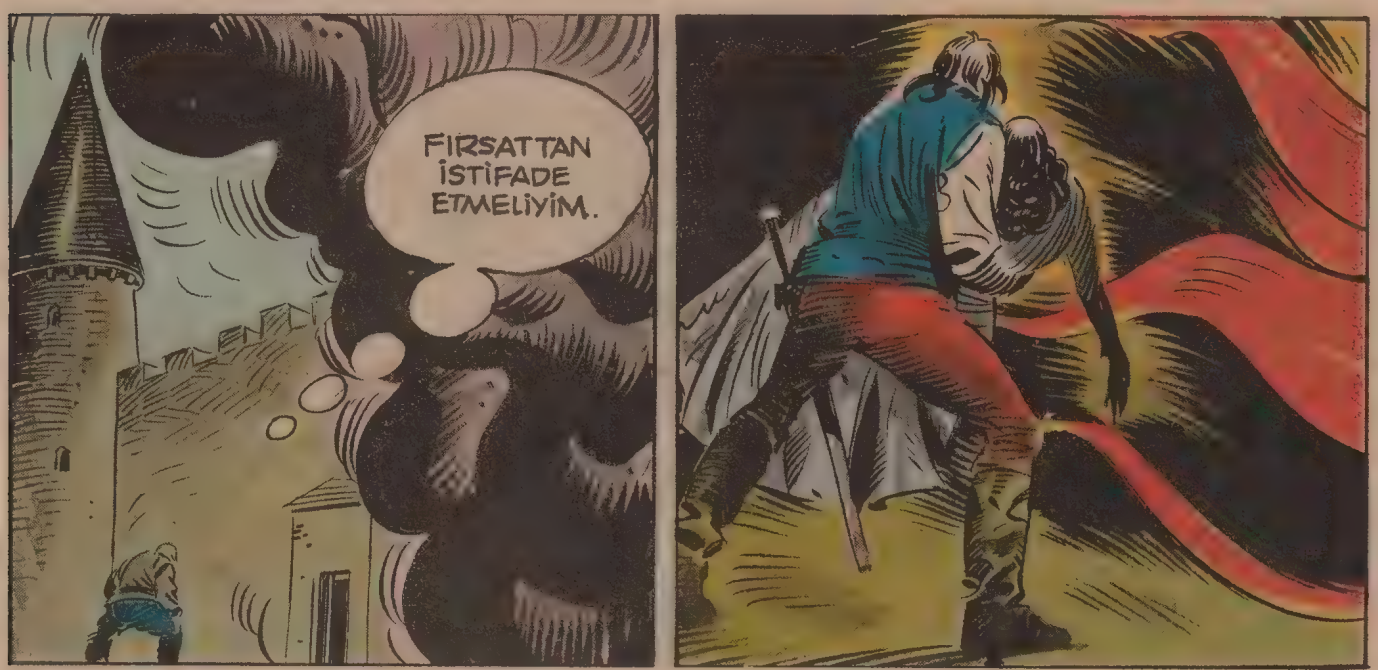

ker, telaşla kulübelerinden fırladılar.

Yangını yeni görmüşlerdi.

Bağıra bağıra koşarak, az önce Anton'un çıktığı kapıdan içeriye daldılar. Anton da onların peşinden şatoya girdi.

Kambur Rosselini bundan faydalanarak, muhafızların boş kalan kulübesine daldı... İçeride çiviye asılmış bir takım anahtarlar vardı... Hemen alıp, büyük kapıya koştu. Az sonra demir kapıyı ardına kadar açmıştı...

★ ★ ★

O anda Kara Murat, alev alev yanan şatonun içinde ölümle boğuşuyordu...

Geniş koridorda, kucağında sevgilisiyle beraber korkunç alevlerle karşı karşıyaydı...

Canından üstün tuttuğu Maria Teresa'yı kurtarmak için bütün cesaret ve soğukkanlılığını topladı. Hâlâ baygın olan genç kızı bağrına bastı, sonra merdivene doğru yürüdü...

Alevlerin üzerinden, dumanların içinden çevik hareketlerle sıçrayarak geçti.

Duman gözlerini yaşartmış sıcaklık her yanını sarmıştı. Boğulmamak için nefes almadan yürüyor, yangına meydan okuyordu. Alevler, önüne gelen her şeyi yutmak isteyen korkunç bir canavar gibiydi.

Merdivenlere ulaşıp, aşağıya inmeye başladı.

Bu bir mucizeydi sanki. Alevlerin içinde sıçraması, yanan merdivenlerden üçer üçer atlayarak inmesi akıllara durgunluk veren bir olaydı.

Nihayet, kaşları ve saçları yanmış, ser-

semiemiş bir halde, çıkış kapısına vardı. Soluk soluğaydı.. Göğsü körük gibi kalkıp iniyordu...

—Ohh... Kurtuluyoruz! diye düşünürken, on kadar askerin bir anda çevresini kuşattığını dehşetle gördü.

"—Bu da nesi? Nereden çıktı bu muhafızlar?" diye söylendi.

Elbisesi yarı yarıya yanmış ve gözleri yuvalarından dışarıya fırlamış olan bir adamın kucağında bir kadınla beraber kaçtığını gören askerler:

—Dur! Teslim ol! diye bağırdılar.

Kara Murat korkunç bir sesle:

—Savulun! Önümden çekilin! diye kükredi.

Havada üç kılıç parladı.

Kara Murat şimşek gibi bir hızla ileriye doğru atıldı. Kalkan kılıçlardan birisi sol omuzuna rastlayarak kolunu sıyırdı, boydan boya geniş bir yara açtı...

Kara Murat, kılıcı sallayan adamın çenesine sağ ayağıyla öyle bir tekme indirdi ki, adam boynu kırılarak cansız yere yığıldı...

İkinci muhafız bir ayak, üçüncüsü ise bir kafa darbesiyle yere serildi...

Kara Murat:

—Açılın! diye haykırarak yaralı bir aslan gibi ileriye fırladı.

Fakat o kadar yorulmuştu ki, daha dört adım gitmeden ayağı kaydı ve kucağında sevgilisiyle beraber yere yuvarlandı.

Aynı anda yedi kılıç ve mızrak Kara Murat'ın göğsüne dayandı...

Bundan kurtulması imkansızdı... Artık son saniyelerini yaşıyordu. Kendi ölümüne değil, Maria Teresa'yı kurtaramadığına üzüldü...

Genç kız, masum yüzüyle yerde baygın yatıyordu. Sanki uyuyor gibiydi. O kadar güzeldi ki, Kara Murat ona bakarken içinin sızladığını hissetti. Kendi ölümünü düşünmüyordu bile.

Askerler ölüm darbesini indirmek üzereyken sert bir ses duyuldu:

—Durun! Dokunmayın ona!

Adamlar öfkeyle başlarını çevirdiler ama karşılarında Dev Anton'u görünce saygıyla eğildiler.

Delikanlının olağanüstü gücünü, bütün saray halkı gibi onlar da çok iyi biliyordu.

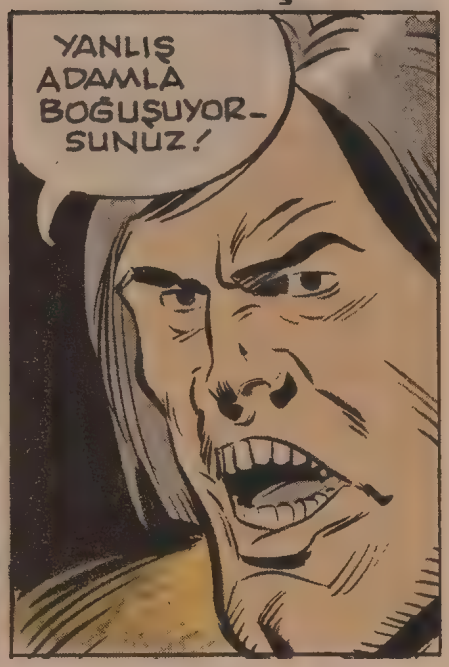

Anton yaklaştı ve yere düştüğü sırada Kara Murat'ın koynundan fırlayan dörde katlanmış kağıdı yerden alarak şöyle bir göz gezdirdi:

"Hımmm... Papa'nın emirnamesi bu... Bu kağıdı taşıyan kişinin her emrinin yerine getirilmesini, dinlemeyenin kafasının kesileceğini yazıyor. Papa öldüğüne göre bu emirname geçersiz sayılır. Ama askerler bunu bilmiyor tabii.."

Dev Anton, kağıdı askerlerin komutanı olan çavuşa vererek:

—Yanlış adamla boğuşuyorsunuz, dedi. Bu yabancı değil.. Bak, Papa'nın emirnamesi bu...

Çavuş, emirnameye acele ile göz atınca birden sarardı, titremeye başladı.

—Nee! Kötü bir iş yaptık galiba? Hemen

ona yardım edelim. Yoksa Papa bizi astırır!

Anton adamı yatıştırdı.

—Telaşlanma çavuş. Bu olayı kimse bilmeyecek. Hiç merak etme, ben ona bakarım. Haydi, siz gidin, yangını söndürmeye çalışın...

Çavuş, büyük bir dertten kurtulmanın sevinciyle:

—Emredersiniz, dedi.

Askerler koşarak dumanların arasında gözden kaybolurken Anton, Kara Murat'a:

—Ayağa kalk! dedi.

Delikanlı güçlükle doğruldu... Alevlerin arasından geçerken yanan elleri şimdi fena halde sızlamaya başlamıştı...

Başı dönüyor, kulakları uğulduyordu...

Anton gözlerinin içi gülerek, vahşi bir sevinçle:

—İşte başa baş kaldık Kara Murat, dedi. Şimdi seninle teke tek hesaplaşabiliriz!

Kara Murat bitkindi. Ayakta güç duruyordu. Ama kendisine meydan okuyan bir düşmanının karşısında asla eğilmezdi. Başını gururla dikerek:

—Evet, dedi. Ben hazırım...

Dev Anton kükredi:

—Çek kılıcını öyleyse!..

Kara Murat dudaklarını büktü:

—Gerek yok... Yumruklarımla da seni haklayabilirim...

Anton alaylı bir kahkaha attı:

—Vay, vay! Pek yüksekten atıyorsun!.. Az sonra kimin daha güçlü olduğunu göreceğiz! Seni öldüreceğim.

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Bugüne kadar beni çok kişi öldürmek istedi. Ama görüyorsun ki ben hala yaşıyorum, onlar ise öldü!

—Ben başkalarına benzemem! Öldüreceğim dedim mi öldürürüm. Beni yetiştiren babam, yenemeyeceğim tek insanın sen olduğunu söylemişti. Seni tepeleyerek Avrupa'nın en güçlü silahşörü olduğumu ispat edeceğim!..

Dev Anton, iki adım geri çekildi, kılıcını çekti, ateş gibi yanan gözlerini Kara Murat'a dikerek beklemeye başladı.

Korkunç bir sessizlik dakikası oldu.

Bir an bakıştılar.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

3 NİSAN 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 584 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT'ın YENİ SERÜVENİ

ÇÖL KARTALI

Bugün başladık

Bu bakış o kadar kanlı, o kadar karanlık, o kadar bulanıktı ki ikisinin de birbirini öldürmeyi düşündüğü açıkça belli oluyordu.

Kara Murat kılıcını yavaş yavaş sıyırdı. Ellerindeki yanıklar ona büyük ıstırap veriyordu.

Anton gibi dev bir rakibin karşısında bu ellerle kılıç kullanamayacağını acı acı düşündü...

Ama bu kavgadan kaçamazdı.. Kaçması mümkün değildi...Yerde baygın yatan Maria Teresa'yı alevlerin ortasında bırakıp hiç bir yere gidemezdi.

Anton gözlerinden ateş saçarak vücudu titreyerek Kara Murat'ın üzerine yürüdü:

—Kolla kendini! Geliyorum!...

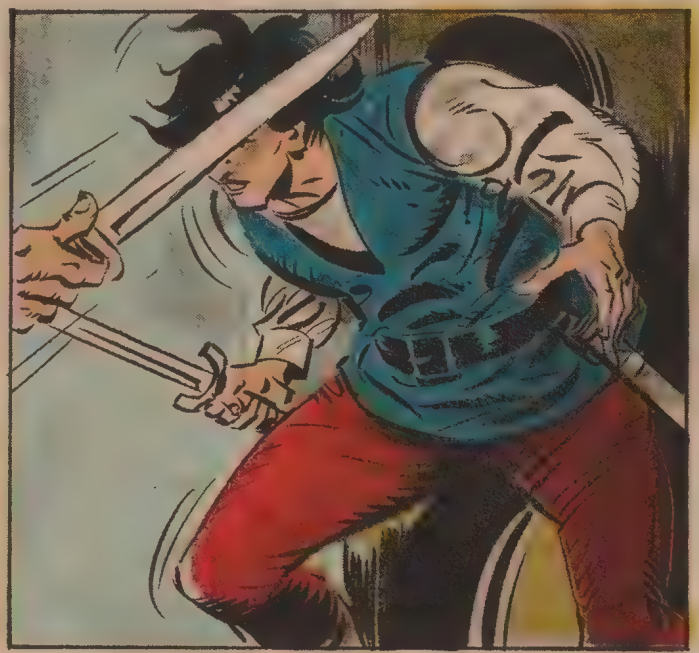

Kara Murat'ın bakışları ıstırapla bulandı.

Bu insan azmanıyla nasıl dövüşecek yanık elleriyle ona nasıl karşı koyacaktı?

Anton'un kılıçlı kolu, havada şimşek gibi bir daire çizdi. Kara Murat bunu güçlükle karşıladı...

Anton tekrar saldırdı, Kara Murat eğildi kılıç arkasındaki dolabın camekanını biçti.. Camlar parça parça olarak hole dağıldı...

Dev yapılı adam soluk bile almadan saldırılarına devam etti. Bu kez taş duvara çarpan kılıç kıvılcımlar çıkardı.

Kara Murat eğiliyor sıçrıyor, zıplıyor, inanılmaz hareketlerle ölüm darbelerini savuşturuyordu.

Ter içinde kalmıştı.

Saçları dağılmış, elbisesi parçalanmış, aldığı ufak yaralardan kan fışkırmaya başlamıştı. Dev Anton kükredi.

—Kaçak dövüşmesene!.. Benimle erkek gibi vuruş!..

Kara Murat yanık eliyle kılıcını zor tuttuğu için sadece savunmada kalıyor düşmanının bir açık noktasını yakalamaya çalışıyordu.

Çok yorgundu. Dövüş uzadıkça daha da yoruldüğunu hissediyor, Dev Anton ise her geçen an saldırılarını arttırıyordu.

Anton içinden:

"—Kara Murat umduğumdan da kof çıktı. Karşılaştığım diğer silahşörlerden pek farklı değilmiş...Bir dakika sonra onu cansız yere sereceğim!" diye düşündü.

Anton, onun gibi nice ünlü silahşörler-

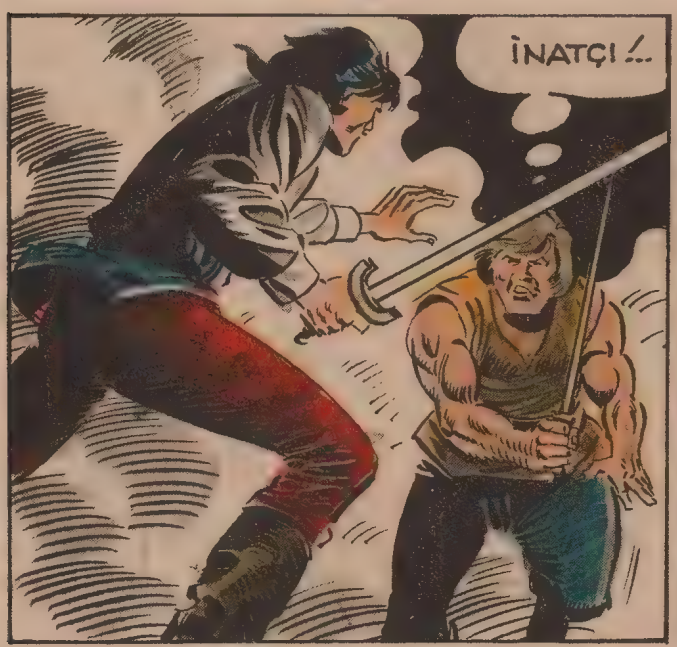

le karşılaşmış hepsinin şöhreti, kendisinin usta ve güçlü kılıçı karşısında çabuk sönmüştü.

Kılıç şakırtıları arasında iki dakika daha geçti.

Kara Murat bir türlü yıkılmıyor inatla direniyordu.

Anton, dövüşün gittikçe uzadığını görerek yavaş yavaş öfkelenmeye soğukkanlılığını kaybetmeye başladı.

Artık o da hızlı hızlı soluyor gözlerinden ateş püskürüyordu. içinden düşmanının dayanma gücünü takdir etti.

Kara Murat inanılmaz bir azimle direniyor yenilgiyi kabul etmiyordu.

Anton bütün gücünü toplayarak öldürücü bir hamle daha yaptı. Kılıçlı kolu şimşek gibi indi...

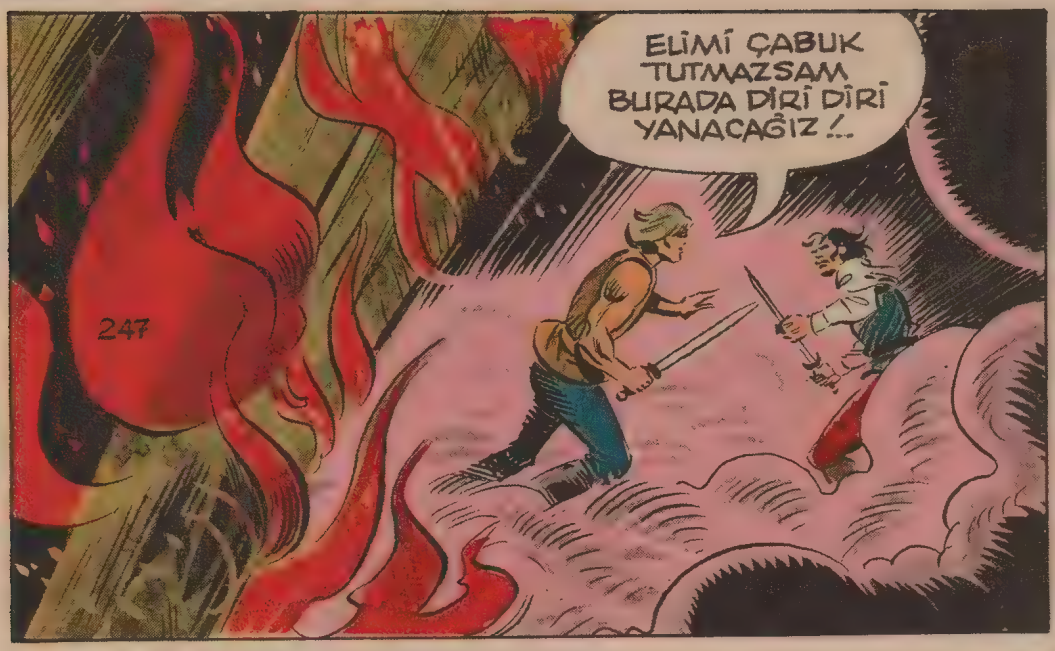

Kara Murat tüm yorgunluğuna rağmen kıvrak bir vücut hareketiyle sıyrılıp yana çekildi. Darbe boşa gitti...

Alevler artık her yanı sarmıştı...

Anton yavaş yavaş endişelenmeye başladı....

"—Elimi çabuk tutmazsam burada diri diri yanacağız!" diye düşündü.

Tavanın bir bölümü çatırtıyla çökerken Anton işini bir an önce bitirmek için rakibine doğru korkunç bir hamle daha yaptı..

Kara Murat'ın ayağı kaydı sendeledi savunması dağıldı.

Anton "Kara Murat gibi bir silahşör böyle hata yapar mı?" diye düşünmedi. Gözleri sevinçle parladı vahşi bir hırsla atıldı kılıcını Kara Murat'ın göğsüne saplamak için yay gibi eğildi...

Fakat...

O anda garip bir şey oldu....

Kendisini savunamayacak durumda olduğu sanılan Kara Murat yerde topaç gibi döndü. Anton'un aynı anda savurduğu kılıcı boşa gitti.

Dev yapılı adam bütün ağırlığıyla abandığı için dengesini kaybetti, sendeledi. Kara Murat'ın önünden öfkeli bir boğa gibi geçerken delikanlının çelmesiyle yüzükoyun yere kapaklandı.

Fırlayıp kalkmak istedi ama buna fırsat bulamadı. Kara Murat'ın keskin kılıcı göğsüne dayandı...

Anton derin bir acı içinde yenildiğini anladı, rengi uçarak homurdandı.

—Tam ölmek üzereyken kazandın... Çok şanslısın!...

Kara Murat hafifçe gülümsedi.

—Bu şans değil dostum..Sadece basit bir oyun...Sen de bütün dev adamlar gibi biraz zeka fukarasısın...Bu oyuna düştün.

Dev Anton acı içinde kıvrandı. Öfkeli bir sesle söylendi.

—Evet, sen kazandın! Beni öldür! Haydi elini çabuk tut!...

—Öldürmek mi? O da neden?

—Ben kazansam seni öldürecektim!...

Kara Murat kılıcını kınına sokarak mırıl dandı.

—Seni öldürmem için hiç bir sebep yok Anton!...Üstelik sen yiğit bir gençsin. Elin ne beni öldürmek için birçok fırsat geçtiği hal de bundan faydalanmadın ve benimle teke tek e dövüşmeyi tercih ettin...

—Seni yeneceğime emindim!...

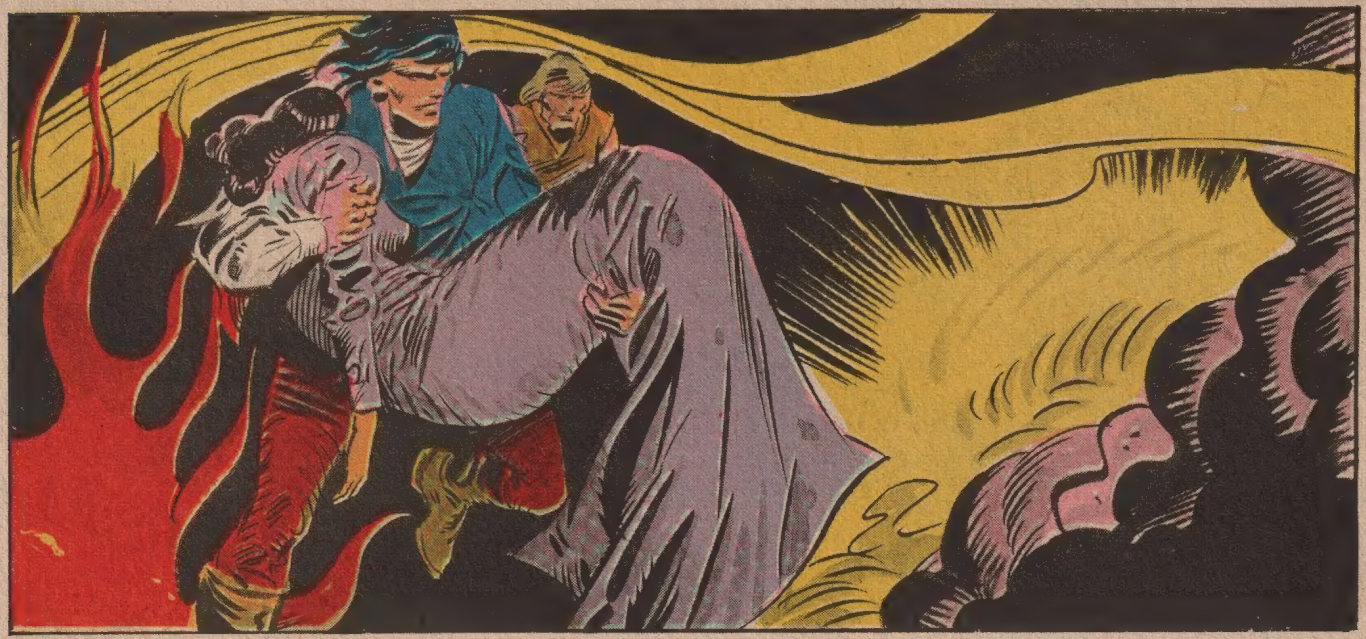

—Belki bir gün yenersin... istersen bu dövüşü berabere kabul edelim. Bir başka gün başka bir yerde seninle yine hesaplaşa-lım...Ne dersin?

Dev Anton kılıcını kınına sokarak:

—Bu teklifini kabul ediyorum! dedi.

Tavanın bir ölümü daha büyük bir çatır tıyla çöktü. Kara Murat atılıp yerde baygın yatan Maria Teresa'yı kenara çekmese genç kız düşen ateş yığınının altında kalacaktı. Kara Murat, Dev Anton'a:

—Alevler her yanı sardı kaçalım! dedi.

Maria Teresa'yı kucağına alarak ileri-ye atıldı.

Tam avluya çıktığı sırada yukarı kattan avluya bakan bir pencere açıldı. Beyaz saçları darmadağınık olmuş korkunç çehreli bir a-dam:

—Yakalayın! Öldürün! diye haykırmaya başladı. Bu adam papa Alonso idi.

Kara Murat:

—Yedi canlı köpek! Henüz ölmemiş! diye söylendi. Papa son bir çaba ile iki defa daha haykırdıktan sonra odanın içine cansız düştü...

Avluda kalmış olan birkaç muhafız Papa'nın sesini tanımıştı.

Hemen atılarak Kara Murat'ın çevresini sardılar. Delikanlı:

—Açılın! Çekilin önümden! diye kükredi.

Kucağındaki genç kızı incitmemeye çalışarak dikkatle tutuyor gözlerinden ateşler fışkırıyordu.

Yaralı bir arslan gibi ileriye fırladı ama tepeden tırnağa silahlı muhafızları yarıp geç-

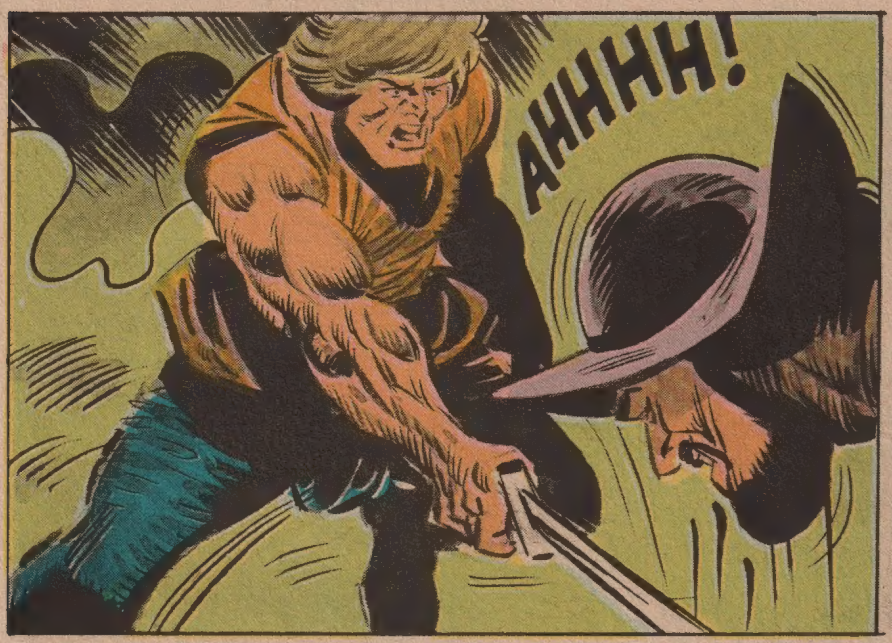

mesi olanaksızdı.

O anda birdenbire meydana çıkan geniş yüzlü bir pala etrafa dehşet saçmaya başladı. Kafatasları ikiye bölünen muhafızlardan üçü kanlar içinde yere serildi.

Kara Murat hayretle baktı. Kendisine yardım eden Dev Anton'du..

—Haydi! ileri dostum! ileri! diye haykırarak ona kuvvet veriyordu..

Kara Murat vücudunda kalan son güçle şatonun büyük kapısına doğru fırlarken Dev Anton dehşetli palasını havada fırıldak gibi döndürerek onu izledi.

Kara Murat başka bir engele rastlamadan büyük kapıdan çıktı. Anton hâlâ arkalarını bırakmamış olan son muhafızı da bir pala darbesiyle cansız yere serdikten sonra Kara Murat'a seslendi:

—Güle güle dostum! Yolun açık olsun! Bir gün seni bulup mutlaka yeneceğim! Canımı bağışladığına pişman olacaksın!

Kara Murat gülümseyerek:

—O günü merakla bekleyeceğim Anton!

Kapının açıldığını gören isyancılar korkunç çığlıklar atarak şatoya girerken Kara Murat kendini tenha bir sokağa attı...

Her yanından ter boşanıyor başı dönüyor kısık kısık nefes alıyordu.

Son gücünü de harcayıp genç kızı usulca yere bıraktıktan sonra düşüp bayıldı.

Saatler süren müthiş mücadele onu bitirmişti.

O bayılırken Maria Teresa kendine

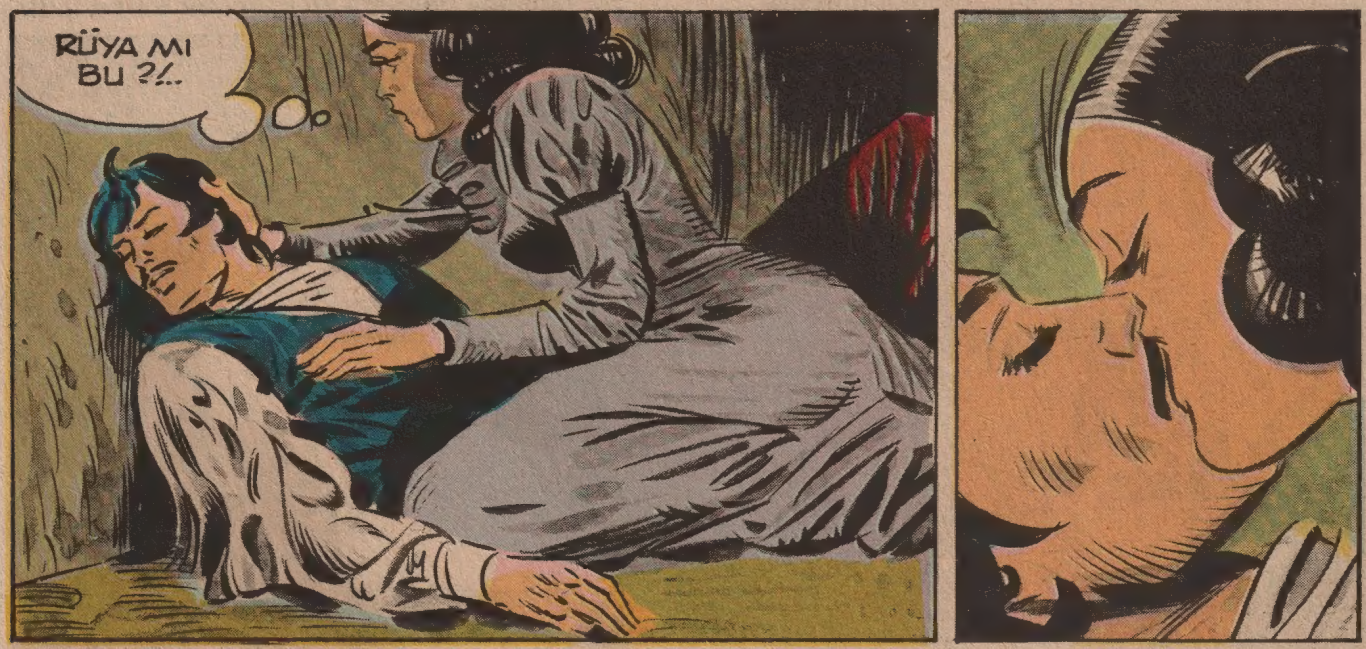

geldi.

Düşünülmesi bile mümkün olmayan bir şaşkınlık içinde çevresine bakındı.

Saçları karmakarışık elbiseleri param parça her yanı kan içinde olan Kara Murat'ın başı gözüne ilişti...

Bağırmak istedi bağıramadı... Rüya gördüğünü sanıyordu. Gerçekten rüyada imiş gibi Kara Murat'ın başını iki elinin arasına aldı. Büyük sevgi ve şevkatle delikanlının dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu.

★ ★ ★

Bir hafta sonra:

Sent Anj Sarayı'nın büyük ve süslü bahçesi...

Güzel bir yaz akşamında, henüz batan güneş, yüksek dağların ardına çekilip, havaya kıpkızıl ışıklar gönderirken, bir söğüt ağacının altında iki genç vücut büyük bir aşkla birbirine sarılıyordu.

Marisa Teresa sevgiyle:

—Gitmesen olmaz mı Kara Murat? dedi.

Delikanlı, genç kızın pembe dudaklarına bir öpücük kondurarak cevap verdi:

—Hayır Maria Teresa... Ülkeme mutlaka dönmem gerek... Beni bekleyen görevler var...

Genç kızın bakışları aşkla tutuşuyordu. Bir haftadır gece gündüz beraber olduğu Kara Murat'a doyamamıştı. Bütün ruhuyla, vücuduyla, her şeyiyle onundu artık. Sevgiden titreyen sesiyle:

—Öyle bir zafer kazandın ki Kara Murat, dedi. Bütün Avrupa'nın parmağı ağzında kaldı. Papalığa dehşetli ve yıkıcı bir darbe indirdin. Senin sayende babam eski iktidarına kavuştu. Burada kal, bizim baştacımız ol...

Kara Murat başını sallayarak:

—Gitmem gerek! diye tekrarladı. Ülkem beni bekliyor...

Maria Teresa'nın göz pınarlarında iki damla yaş belirdi:

—Bir gün yine gelir misin? Hiç değilse bunu ümit edebilir miyim?

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Evet... Belki bir gün gelirim! dedi.

Genç kız:

—Belki bir gün! diye mırıldanarak uzandı, hafif nemli bir gül goncası gibi pembe dudaklarını Kara Murat'ın dudaklarına yapıştırdı.

Büyük bir aşkla çılgın gibi öpüştüler... Öpüştüler...

BU SERÜVENİN SONU